

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

JOHN SANDFORD

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Karanlık, intikam isteyen bir bakıştan sızar;
her şeyi siyaha boyar.
Kapılarını kapatarak kurtulamazsın.

AYIN KARANLIK YÜZÜ

"Daha iyisi zor bulunur." Daily Telegraph

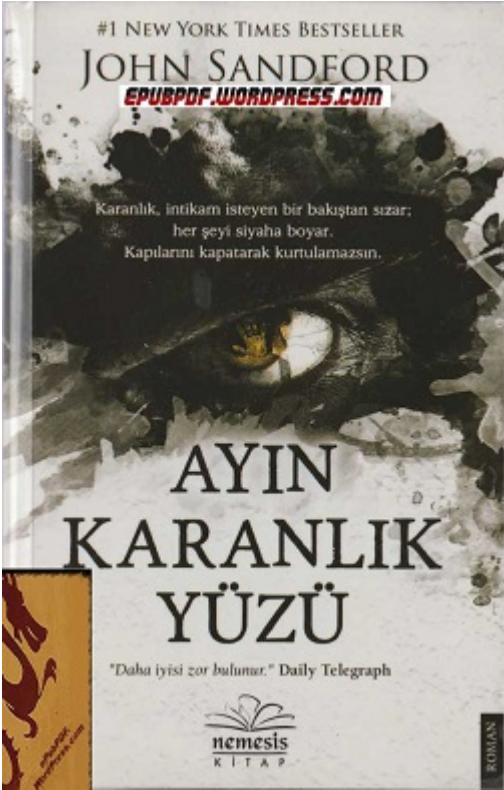

nemesis

KITAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ROMAN

Ayın Karanlık Yüzü

Kitabın Özgün Adı: Dark of The Moon

Nemesis Kitap / Roman Yayın No: 145 Yazan: John Sandford Çeviren: Eda Tevrizci Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Düzelti: Ceylan Türk

Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştı

ISBN: 978-605-5092-07-8

© John Sandford © Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz. Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ağustos 2013

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

**Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29**

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

**Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane / İstanbul Tel:
0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16**

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Çeviren: Eda Tevrizci

**Altı çöp torbası dolusu kırmızı selvi talaşı, gece yansı, “1986’
dan beri en kaliteli Mobilyacınız” sloganıyla
meşhur Dunstead&Daughter Mobilya’nın self-servis hizmet
veren hangarından, torbası bir dolara satın alınmıştı.
Dükkânı koruyan ne bir kamera ne bir ışık ne de bir görevli
olduğundan iş sorunsuz bir şekilde halledilmişti.**

**Moonie torbalan bodruma koydu. iPod’unda çalan Cross
Canadian Ragweed’in ölü kırmızı dudaklar ile ilgili
şarkısı dışarıdan duyuluyordu. Yaşlı adamın, halının üzerinde
yüzükoyun yattığı kata çıktığında kulaklıklarnı çıkardı. Ucuz
kenevir halatıyla bağlanmış olan adam kurtulmak için
cırpınıp yalvarıyordu. O kadar yaşlı ve güçsüzdü ki, halat
yerine ince bir ip bile onu tutmaya yeterdi.**

“Lütfen, bana zarar verme,” diye inledi.

Moonie bir kahkaha attı. Uzun, melodik bir Rock&Roll kahkahası... “Sana zarar vermeyeceğim. Sadece öldüreceğim.”

“Ne istiyorsun? Paranın nerede olduğunu söyleyebilirim.”

“Benim istediğim para değil. İsteddiğim şeyi aldım ben.” Moonie adamın bilekleri arasındaki halatı yakaladı ve onu bodruma inen basamaklara doğru sürükledi. Yaşlı adamın suratı her basamağa tek tek çarpıyordu.

Yaşlı adam ağlayarak, “Ah Yüce İsa! Lütfen yardım et bana,” diye yalvardı kanlı dudaklarının arasından.

Tak! Tak! Tak! Tam dokuz kere.

“İsa’nın sana bir yardımı dokunmayacak.”

Yaşlı adam birkaç saniye bekledi ve ardından, “Seni cehenneme gönderebilir,” diye hırladı.

“Sen benim nerede yaşadığımı zannediyorsun yaşlı adam?”

“Sen...”

“Kes sesini! Çalışıyorum.”

Adamı torbalara doğru götürmek işin en zor kısmıydı. Moonie onu en üstteki torbanın üzerine yüzükoyun attı, sonra ayaklarını havaya kaldırdı. Adam uzundu ama kırılgan bir vücudu vardı. Seksen iki yaşındaydı. Sakin yapılı ve yarı bunaktı ama kendisine neler olacağını farkına varamayacak kadar da aklını yitirmiş değildi. Talaşların arasına gömülmüştü ve çırpınıyordu. Çırpındıkça daha çok gömülüyordu. Nihayet çırpınmayı bıraktı. Bu talaşlar en

yanıcı cinstendi ve ardında hiç kalıntı bırakmıyordu, en azından internetteki ateş meraklılarının iddiası buydu.

Moonie ilk beş galonluk benzini bodruma dökmekle meşguldü. Torbaların çevresine, adamın üzerine, pek kullanılmamış tahta yemliklere, banka, tahta sandalyelere ve merdivenlere döktü. Yaşlı adam yeniden çırpınmaya başlamıştı. “Lütfen...”

İlk birkaç serpişte benzinin kokusu güzel gelmişti, tıpkı arabaya benzin koyarken duyulan koku gibi ama bu kapalı alanda beş galon benzin oldukça pis bir koku yayıyordu.

“Hemen ölme! Ateşi bekle!” diye bağırdı Moonie. Basamaklardan çıkarken benzini dökmeye devam etti. İkinci beş galonluk benzini, birinci kata daha dikkatli bir şekilde döktü. İran halılarını, Steinway marka piyanonun bacaklarını ve dolap içlerini ıslatmayı da unutmamıştı. Bidonun üçte ikisi bittiğinde mutfaka geçti. İlk boşalttığı bidonu, diğerini almaya geldiğinde orada bırakmıştı. İş bittiğinde bunları yok edecekti, ardında iz bırakmanın anlamı yoktu. Gerçi çok geçmeden polis yangının bilinçli çıkarıldığının farkına varırdı.

Dışarıdaki sağanak yağmur mutfak pencerelerini dövüyordu. Aslında Moonie benzini bahçeye kadar döküp evi oradan başlayarak ateşe vermeyi tercih ederdi ama bu yağmurda isteğini gerçekleştirmesi olanaksızdı. Benzini döker dökmez yağmur onu alır götürürdü. Bu yüzden yangını içeride başlatmak zorundaydı. Küçük bir aksilik işte... Her köşeye benzini gezdirdi.

Mutfak kapısında durdu ve eve baktı. Büyük, pahalı bir ev olmakla birlikte tam bir harabe gibi görünüyordu. Yaşlı adamın temizlikçisi haftada iki kez gelip bulaşıkları ve

kirlileri yıkıyordu ama marangozluktan, tesisattan ve elektrikten anladığı söylenemezdi. Oysa evin bunlara da ihtiyacı vardı. Bir de ilaçlamaya. Bodrumda haşereler, çan kulesinde yarasalar vardı. Moonie kıkırdayarak ekledi, mutfakta da bir manyak...

Yaşlı adam son bir kez bağırdı. Yağmurun ve rüzgârın sesinden çığlıkları zorlukla duyuluyordu.

“Lütfen... Tanrım yardım et bana!”

Hâlâ hayatta olduğunu bilmek güzeldi, bu deneyimi son ana kadar yaşayabilecekti demek...

Moonie mutfak kapısından geriye doğru birkaç adım attı. Cebinden bir düzine kibrit çıkardı ve birini yaktı. Bu kibriti diğerlerini yakmak için kullanacaktı. Çıkan alevlerin dansını izledi ve ardından içerideki benzin birikintisinin üzerine fırlatarak yağmura doğru koştu. Ateş önce büyük piyanonun olduğu oturma odasını sardı ve ardından bodruma doğru ilerledi.

Aşağıdaki benzin bir patlama yaratacak kadar çok değildi. Yaşlı adamın çevresindeki talaşlar ise birden alev alıp ani bir ısı yaratarak adamın tüm bedenini sardı.

Bu, onun için her şeyin sona erdiği andı.

Gök gürültülü sağanak yağmur olanca hızıyla devam ederken Virgil Flowers, şiddetli rüzgâr karşısında direksiyona hâkim olmaya çalışarak 1-90 otobanı üzerinde batıya doğru yol alıyordu. Adliye kapanmadan önce Bluestem’de olması gerekiyordu ama savunma avukatlarından biriyle Mankato’da yeminli ifadeye katılması gerekmişti. Bu, hukuk fakültesinden henüz bir ay önce mezun olan avukatın ilk ceza davasıydı ve o yüzden avukat ifade alımı boyunca sorgulanmadık tek bir detay

bırakmamış, müvekkilinin çıkarını korumak ve olayları açığa kavuşturmak için her yolu denemişti. Elbette Virgil bunun için onu suçlayamazdı.

Evet, silah o çöp konteynerinde bulunmuştu. Normalde salı günü boşaltılmış olması gereken konteyner, Anma Günü nedeniyle her iş ileri bir tarihe ertelendiğinden 30 Haziran Çarşamba gününden önce *temizlenmemiştir*. Pizza dağıtıcısı davalıyı ayın 28'inde değil, 29'unda görmüştü çünkü diğer tüm vatansever İtalyan restoranları gibi pizza salonu da Anma Günü'nde kapalıydı ve pizzacı çocuk da o gün çalışmamıştı.

Üç saat boyunca açıklamalar uzayıp gitmişti.

Avukatın ofisinden ayrıldığında saat 17:00'yi gösteriyordu. Bluestem'e gitmek için artık çok geçti. Davanın savcısı Lannie McCoy ile yürürlerken bu saatten sonra yapılacak en akıllıca şeyin, şehir merkezindeki Cat's Cradle Barı'na giderek sandviç yiyip bira içmek olduğuna karar vermişlerdi.

Öyle de yaptılar ve barda aralarına katılan birkaç polis memuruyla birlikte eğlenceli bir nachos, cheeseburger ve bira keyfi yaşadılar. Memur kadınlardan oldukça hoş görünümlü olanı, bir ara eliyle hafifçe Virgil'in bacağına dokunmuştu. Parmağındaki alyansı loş bar ışığı altında belirgin bir halde parlamamış olsaydı her şey mükemmel olacaktı.

Ne acı...

Virgil saat 18:30'da bardan ayrılıp eve giderek bir sepet dolusu kirli çamaşırı makineye yerleştirdi. Çamaşırlar yıkandığı sırada yatak odasındaki sallanan koltuğuna oturdu ve başucundaki okuma lambasının ışığı altında sökülmiş olan yeleğini dikerken kendisine kur yapan evli polis

memurunu, sadakat kavramının bünyesinde gizlediği anlamı ve insanın başına getirebileceği belaları düşündü.

Kendini yalnız hissetti. Kadınlardan hoşlanıyordu ve son ilişkisinin üzerinden epey zaman geçmişti.

İşini bitirdiğinde yeleğini, silahlarının ve balık tutma ile fotoğraf çekmede kullandığı diğer malzemelerinin de yer aldığı gardırobuna astı. Dolaptan bir av tüfeği, iki kutu mermi ve boş kamp çantasını çıkardı. Birkaç parça iç çamaşırı, çorap, tişört ve üç kot pantolonla çantayı doldurduktan sonra yıkanan çamaşırların bitmesini beklerken internette gezindi. Bir dergi editöründen beklediği e-posta hâlâ gelmemişti. O da oyalanmak için vahşi hindilerin avlanmasıyla ilgili yarım kalmış bir makaleyi okudu. Çamaşır makinesi nihayet durulama kısmını da tamamlayarak durduğunda bilgisayarını kapatarak ıslak çamaşırları kurutucuya yerleştirdi ve kısa bir süreliğine kestirdi. Alarm sesiyle birlikte uyandıktan sonra duş aldı. Dişlerini fırçalarken kurutucunun da işini tamamlayarak durduğunu fark etti. Zamanlama mükemmeldi.

Çamaşırları kurutucudan çıkarıp katlayarak bir kısmını dolaba, bir kısmını da çantasına yerleştirdi. Çantayı arabasının arka koltuğuna attı, tüfeğini alet çantasına kilitledi ve 40 kalibre Smith&Weston marka yarı otomatik tabancasını da ön koltuğun altına koydu. Saat 22:10'da çoktan şehirden

9

ayrılmış, 60. otobanda güneybatı istikametine doğru ilerliyordu.

Şehirden ayrılmasının üzerinden bir saat geçtiğinde dikiz aynasına yansıyan hilal şeklini almış ay ile gökyüzünün batısında kümelenen bulutları ve çakan şimşekleri

görebiliyordu. Ani ve şiddetli rüzgârın ilk izleri belirip yerlerdeki solmuş yaprakları ve kâğıt parçalarını uçurmaya başladığı sırada Windom'a vardı. Ağustostan sonra, temmuz ayı için bu kasabanın en iyi ikinci zamanı denilebilirdi. Hasat zamanı gelir ve her yeri tahıl kokusu sarardı.

Geç saatlere kadar açık olan bir dükkânda kahve içmek için durdu. Uzun saçlı satıcı, "Birazdan bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlayacak," dediğinde Virgil onu onayladı. Tuvalete girip arabasına geri döndü. Yola koyulduğunda yağmurun ilk yoğun damlaları çoktan arabanın ön camına vurmaya başlamıştı. Worthington'a vardığında 1-90 karayoluna saptı ve yolda bir kez daha kahve molası vererek batıya doğru ilerlemeye devam etti.

Eski Batı 'ya doğru, diye düşündü.

Eski, gerçek Vahşi Batı'ya. Bozkırların, atların ve bufalo-ların diyarı eski Batı Sioux; Worthington ve Bluestem arası bir yerdeydi. Oraya, Eski Batı'ya vardığında yağmur artık dörtçeker arabasını dövercesine yağıyordu ki bu, yazın ortasında rekora koşarcasına ikinci kez yaşanan bir tufandı.

Etrafta çok fazla ışık yoktu, 1-90 karayolunu kesen bir tünele yaklaştığında ardında yalnızca bir dizi loş far yansıması ve sağ şeritte bir kamyonet mi yoksa bir araba mı olduğunu seçemediği bir araç vardı. Sağdaki beyaz çizgiden gözünü ayırmamaya ve arabayı farların hizasında tutmaya çalışarak ilerledi ve yoldan çıkmamak için dua etti.

Outlaw Country adlı radyo kanalı ardı ardına jazz, rock ve country şarkıları çalmaya devam ediyordu.

Sonradan düşündüğünde kıvılcımları ilk olarak ne zaman fark ettiğini hatırlayamadı.

Yağmurun derinliklerinde, sağ farının üzerinde bir nok-

tada önce bir toz zerresi gibi belirmişti. Sonra görüntü daha açık ve net bir şekilde gözle görülür hale gelmişti. Oldukça parlak ve altın sarısı renginde, hareket etmeyen bir ateşti gördüğü. Üç mil kadar daha ilerlediğinde ne olup bittiğini anladı: Bu, büyük bir ateşti. Daha önce benzerlerini görmüştü ama bu havaya yükseliyordu.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Hem havaya yükselen hem de oynamayan bir ateş? Bir üst geçitten geçtikten sonra yarım mil kadar sağında Jesus Christ radyo istasyonunun kırmızı ışıkları belirdi: Yüz elli metre yüksekliğindeki kulenin kırmızı ışıklan. Çölde radyo istasyonunu fazla yükseğe yapmaya gerek yoktu.

Eğer şu an Jesus Christ radyonun bulunduğu yerdeysen o zaman ateş gökyüzünde değil, diye içinden geçirdi Virgil. Altı mil ötede, Bluestem'in kuzeyinde, Buffalo Tepesi'nde bir yer yanıyor olmalıydı ve orada bu kadar uzak mesafeden fark edilecek böylesi büyüklükte bir yangın çıkarabilecek tek bir yer vardı: Bili Judd'un evi. Bulunduğu bölgenin en pahalı evi olan yer, içi samanla dolu bir ahır gibi cayıır cayıır yanıyordu.

"Bu her gece görebileceğin türden bir şey değil," dedi radyoda *The Circle* şarkısını söyleyen Marta Gomez'e.

Yağmur olanca hızıyla yağmaya devam ederken 75. çıkıştan saparak otobandan çıktı ve Holiday Inn Oteli'ni geçerek doğrudan yangının olduğu tepeye giden yolu takip etti.

Buffalo Tepesi eşine sık rastlanmayan jeolojik bir oluşumdu. Etrafa dağılmış kuvars taşlar ile üç yüz metre yükselen ve ekip biçmeye elverişli olmayan kayalık alan, Stark Bölgesi'nde işlenmemiş tek yabancı toprak parçası olarak kalmıştı.

Virgil, Judd'un altmışlı yılların başında tepenin doğu yamacına evini inşa ettiğini duymuştu. Karısının ölümü ve oğlunun taşınmasından sonra Judd bu evde bir başına kalmıştı. Hakkında kadınlar cinsel obje olarak gören sapık biri olduğuna dair dedikodular vardı. Büyük şehirlerden gelen, kırsal bölgede karşılaşmanızın mümkün olmayacağı türden yabancı kadınlarla geceyansı yapılan seks partili âlemler ve karan-

II

lıkta yükselen çılgınlıklarla ilgili söylentiler vardı. Drakula'nın Bluestem'deki kalesi gibiydi evi.

Judd kariyerine medeni hukuk avukatı olarak başlamıştı, yerel davalarda büyük tahıl tüccarlarını temsil ediyordu. Sonraki yıllarda ticari mal alım satımı, gayrimenkul gelişimi ve bankacılık dallarında uzmanlaşmıştı. Daha otuzuna varmadan milyoner olmuştu.

Seksenli yılların başında, onun gibi zengin olan herhangi biri çoktan emekli olmayı düşünürken o, yer elması işine girişmişti. Tam olarak yer elması değil, bir çeşit ayçiçeğiydi aslında bu bitki. Patates gibi stoğu yapılabilen, özündeki etanol sayesinde biyoyakıt olarak kullanılabilen ve hepsinden güzeli, yabani otlar gibi her yerde yetişebilen bir özelliğe sahip olduğundan çiftçilerin gözdesi olmuştu.

Belki bir süre sonra modası geçecekti ama seksenlerin başında bu çılgın girişim -Judd'un ve onun gibilerinin sayesinde- emtia piyasasının temel kaldıraçlarından biri haline gelmişti. Bitkinin tohum borusunu yetiştiren çiftçiler başka çiftçilere satıyor, sattıkları çiftçiler yetiştiren tohumları başka çiftçilere satıyor ve en sonunda bir yerlerde birileri onları yakıt haline getiriyordu.

Bir süre sonra tohum yetiştiren çiftçi sayısı oldukça azaldı ve yağdan üretilen yakıtın varili elli dolara kadar çıktı ki o zamanlarda petrolün varili yirmi beş dolardı. Bütün geleceklerini yer elması işine yatıran insanlar, ellerinde avuçlarında ne varsa bir anda kaybetmişlerdi.

Judd ise çok daha büyük bir zenginliğe kavuşmuştu ama herkesin nefret ettiği bir insandı artık.

Sonunda öldürülecek kadar nefret ediliyordu. Hiç kimse yer elması parasının nereye gittiğini bilmiyordu. Judd bütün paranın lobi faaliyetlerine, St. Paul ve Washington'a verilen rüşvetlere, projenin tasarım işlerine harcandığını söylemişti ama birçok insan paralarının borsa spekülasyonunda kullanıldığını düşünüyordu. Sonunda da bu para isimsiz bir hesaba aktarılmıştı.

O zamanlar Stark kasabasının şerifi, Russell Copes adında bir adamdı. Judd'ı hapse atarak yaptığı primle seçimi kazanmıştı ama işini bitiremedi. Bir süre sonra Montana'ya gönderildi. Savcı ise Judd'ın üzerine fazla gitmedi. Copes tarafından bulunan kanıtları kullanmamıştı. Sonunda Judd beraat ederek Buffalo Tepesi'ndeki evine yerleşti.

Evine geri yerleşmesi, yer elması dolandırıcılığından bile daha büyük şüphe uyandıran bir olaydı. Neden orada kalmak istemişti? Stark kasabası, Great Plains'in rüzgârlı bir köşe-siydi. Kışları çok soğuk olurdu, yazları ise kuru ve sıcak. Zengin bir adam için böyle tatsız bir yer hiçbir şey ifade etmiyor olmalıydı.

Şimdiyse malikânesi alevler içindeydi. Kasabadaki herkes yangını biliyordu. Fırtına kendini iyiden iyiye hissettirse de en az elli kişi gidip yangına bakmıştı.

Buffalo Tepesi eyalet parkına dönüştürülürken Judd yüz hektarlık bir araziye devlete bağışlamış ve değeri yüksek

bu arazi karşılığında hatırı sayılır bir vergi indirimi elde etmişti. Anlaşmanın bir parçası olarak devlet tepeye uzanan bir yol ve yukarıya da turistlerin buffalo sürülerine bakabilmeleri için bir gözlem platformu inşa etmişti. Böylece Judd'm, ev ve kasaba arasında kullanabileceği yol da yapılmış oluyordu. Kasaba halkının anlattığına göre Judd ekilip biçilemeyen yüz hektarlık bir arazi bağışı sayesinde vergi indirimi almakla kalmamış, devlet kendisine özel yol yaparak bütün kış boyunca kar küreme çalışmalarını da sürdürmüştü.

Virgil daha önce birçok kez bu parka gitmişti, yolu biliyordu. 8. caddeye doğru uzanan bir dizi araba ve kamyonetin arasından geçerek ilerledi. Şerifin devriye arabası tepedeki parka giden yolun önünde durarak yolu kapatmıştı ve hemen ardında bir kalabalık toplanmıştı. Yarım mil öteden bile ne derece büyük bir yangın olduğu görölüyordu. Meraklı gözlerle olup bitenleri izleyenlerin yanma vardığında arabasını durdurdu. Üzerinde muşamba yağmurluk bulunan bir polis memuru yanına yaklaştı ve Virgil camı aralayarak adama, "Virgil Flowers, Suç Araştırma Bürosu'ndan (SAB). Stryker yukarıda mı?" diye sordu.

"Geleceğini duymuştum," dedi memur. "Bana Küçük Curly derler. Evet, yukarıda. Dur gidip arabamı yoldan çekeyim."

"Peki ya Judd?"

Adam kafasını salladı. "Duyduğuma göre onu bulamıyorlar. Temizlikçisinin dediğine göre bu öğleden sonra evdeymiş. Artık iyice yaşlandığından kendi başına araba kullanmıyordu. Bu yüzden hâlâ içeride olabilir."

"Cayır cayır yanıyordur," dedi Virgil.

"Kahrolası kasırga," dedi Küçük Curly ve gidip arabasını kenara çekti. Bu sırada elinde bira kutusu bulunan bir

kadın, yağmurluğunun kapüşonunu indirerek ve eğilerek arabanın penceresinden içeri Virgil'e baktı. Koyu renk saçları ve kahverengi gözleri vardı, ayrıca oldukça güzeldi. Kadın, Virgil'e gülümsedi ve boşta kalan eliyle selam verdi. Virgil de ona gülümseyerek karşılık verdi, sonra Küçük Curly'nin arabasını takip ederek tepeye doğru ilerledi.

Eve vardığında ilk fark ettiği şey, itfaiyecilerin yangını söndürmek için mücadele etmedikleriydi çünkü bu, boşuna bir çaba olurdu. Yağmur demek yangının sürmesi demektir. Küçük Curly kahrolası kasırga derken şaka yapmamıştı. Yanan eve birkaç ton köpük sıkarak, köpükleri boşa harcamak olurdu.

Polis arabaları, itfaiye araçlarının ardında park halindeydi. Virgil de son kalan yere aracını park etti. Emniyet kemerini çözdü, arkaya koltuğa doğru eğildi, çantasından yağmurluğunu çıkararak üzerine giydi ve sonra da arabadan indi.

Şerifin adı Jimmy Stryker'dı ve lisede Bluestem Whip-pets'ta oynuyordu. Virgil onu az çok tanıyordu ama şu an tepedeki herkes su geçirmez naylon yağmurluklar içinde yürüdüğünden Virgil ona ulaşana kadar üç kişiye sormak zorunda kalmıştı.

"Jimmy sen misin?"

Stryker döndü. Uzun boylu, köşeli çenesi olan, açık renk saçlı ve açık yeşil gözlü bir adamdı. Kırsal kesimde yaşa-14 yan çoğu adam gibi koyu tenliydi ve kovboy botları giymişti. "Sen de Virgil olmalısın."

"Evet. Burada neler oldu?"

Stryker tekrar yangına doğru döndü. "Bilmiyorum. Evdeydim. Pencereden ilk baktığımda hiçbir şey göremedim"

ama hemen ardından siren sesleri duydum ve tekrar baktığımda her yer alevler içindeydi. Olay anında kasabaya doğru yol alan bir sürücü aniden bir patlama gördüğünü söyledi.” “Peki ya Judd?”

Stryker eve bakmaya devam ederek başını salladı. “Yanılıyor olabilirim ama bence o içeride.”

Yangına daha yakın bir noktada elinde şemsiyesi olan trençkotlu bir adam, üç tane itfaiyecinin yanında durmuş; boşta kalan eliyle hararetli bir şekilde bir yandan yangını bir yandan da itfaiye araçlarını işaret ediyordu. Virgil, alevlerin ışığı altında adamın bir şeyler söylediğini görüyor ama ne dediğini duyamıyordu.

Stryker, “O Judd’m oğlu Bili,” dedi. “Ateşi söndüremedikleri için öfkeli.”

“New York İtfaiye Teşkilatı gelse bu yangını söndüremez,” dedi Virgil. Yağmurun içinden yükselen alevlerin sıcağı, elli metre geride olmalarına rağmen bir saç kurutma makinesinin çıkardığı ısı gibi yüzlerine vuruyordu. “Bu her neyse, fırtınada bile cayır cayır yanıyor.”

“Gel de bunu Bill’e anlat.”

Yangın yerinden etrafa berbat bir koku yayılıyordu: Yanan kumaşların, eskimiş tahta ve yalıtım malzemelerinin, muşamba yer döşemelerinin kokusuyla petrol ve bir evde sıkışıp kalan diğer her şey... Hatta belki biraz da et kokusu havaya karışıyordu. Bir dakika daha sessiz kalarak yüzlerine vuran ısıyı ve buna tezat yağmurluklarının kapüşonu üzerinden sıçrayıp enselerinden içeri sızan, serin yağmur damlalarını hissettiler. “Acaba yatakta sigara mı içiyordu?”

Virgil'in sorusu karşısında alevlerin ışığı altındaki Stryker'm dudakları büzüştü ve yüzü sert bir görünüm aldı. "Lis-more'da yaşayan Bili Parker, 8. kara yolu üzerinden kasa-

15

baya geliyormuş. Yangını gördüğünde, çıkmasının üzerinden henüz birkaç dakika geçmiş olmalı. Yangın yerine doğru ilerlerken yanından bir kamyonet hızla geçip gitmiş. Tahminlerine göre saatte seksen, doksan mil hızla gidiyormuş ve çok fazla yağmur yağdığı için yalnızca 3. otoyol dönüşünü kullanarak 9. otoyola doğru yol aldığını görebilmiş."

"Ne marka bir kamyonet olduğunu görebilmiş mi?" "Hayır. Hatta onun bir pikap olup olmadığından da emin değil. Sportif bir arazi aracı da olabileceğini söylüyor. Tek görebildiği şey göğe yükselen ateş olmuş."

Bir süre daha gözlerini alevlere diktiler ve sonra Virgil, "Ondan nefret eden çok insan vardı," dedi.

"Evet." Birkaç kasabalı ellerindeki biraları saklamaya çalışıp sırtarak yanlarından geçti. "Burası küçük bir kasaba, kendinize dikkat edin," dedi Stryker. "Yoldan çekilin."

Biraz sonra Virgil esneyerek, "Sana bol şanslar, Jimmy. Ben Holiday Inn'e gidiyorum," dedi.

"Buraya neden geldin o halde?"

"Yalnızca merak ettim. 9. otoyolda ilerlerken yangını gördüm ve bu evin yandığını anladım."

"Korkunç bir şey bu," dedi Stryker gözleri alevlere sabitlenmiş bir şekilde. "Umarım o yaşlı bunak, alevler dört

yanını sarmadan önce ölmüştür çünkü hiç kimse böyle yanarak ölmeyi hak etmez.”

“Eğer içerideyse tabii.”

“Evet, eğer içerideyse.” Stryker aniden kaşlarını çattı ve yeşil gözlerini Virgil’e çevirdi. “Yoksa yangının, onun tasarladığı bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Paraları sakladığı yer her neresiyse buradan sıvışarak oraya kaçtığını?”

“Ben şu para işinin bir efsaneden başka bir şey olmadığını düşünüyorum,” dedi Virgil ve sonra Stryker’m omzuna dokundu. “Kolay gelsin, Jimmy. Yarın görüşürüz.”

“Erken saatte değil ama! Ben bir süre daha buralarda olacağım çünkü,” dedi Stryker ve Virgil uzaklaşırken arkasından seslendi. “O para efsane falan değil, Virgil. Judd şu anda o para yüzünden yanıyor.”

16

Hemen arkasında hâlâ itfaiyecilere bağırarak Bili Judd, kalp krizi geçirmeye ramak kalmış gibi görünüyordu.

Holiday Inn Otel, sigara içilmeyen ve evcil hayvan kabul etmeyen bir otel olmasına rağmen Virgil’in odasına yine de sigara ve hayvan kokusu sinmişti. Bir de bu kokuyu bastırabilmek için sıktıkları kimyasal spreyin kokusu havaya karışmıştı. Odada iki yatak vardı. Virgil çantasını yataklardan birinin üzerine fırlattı, sonra da üzerindeki yağmurluğu çıkararak kuruması için banyodaki duş başlığına astı.

Uzun boylu sayılabilecek, sarışın, gri gözlü, geniş omuzlu, uzun kolları ve büyük elleri olan bir adamdı. Saçları bir polise göre fazla uzundu, hemen omuzlarının üzerinde

bitiyordu. Lisedeyken üç büyük spor dalının hepsiyle ilgilenmiş olmasına rağmen futbol için yeterince yapılı ya da hızlı değildi, basketbol için fazla kısaydı ve beyzbol oynamaya uygun kolları olsa da vuruşları yapamıyordu.

Uzatmalı olarak çevre bilimi bölümünden mezun olmuş, yan dal olarak da yaratıcı yazarlık bölümünü bitirmişti çünkü bu bölüm kolay ve ilgi çekiciydi. Aynı zamanda açık havadan, bitki biliminden ve yazarlık sınıfındaki kızlardan hoşlanıyordu. Mezun olduktan sonra orduya katılmış ve askerî polisliğe girmek için şansını zorlamıştı, bir sürü belayla karşı karşıya gelmesine karşın hiçbir zaman öfkesini silahına yansıtmamıştı.

Eve döndükten sonra çevrebilimcilerin piyasada pek rağbet görmediğini anlayarak Polis Akademisi'ne gitti. Evlendi, boşandı; evlendi, boşandı; evlendi boşandı ve beş yıl aptallıkla geçen bir zamandan sonra nihayet dördüncü kez kaybeden bir zavallı olmak istemediğine karar vererek evlenmeye bir son verdi.

St. Paul Şehir Karakolu'nda sekiz yıl dedektif olarak çalıştı. Tam yaptığı işten sıkılmaya başlamıştı ki o sıralarda evleri basan bir çeteyi araştıran Suç Araştırma Bürosu geçici olarak onu bu işte görevlendirdi. Bir iş diğerini izledi ve en sonunda kadrolu olarak SAB'ye geçti. Oraya atanan Lucas

17

Davenport'un yörüngesine düştüğünde adam ona karşı koyamayacağı bir teklifte bulunmuştu: "Sana yalnızca en zor işleri vereceğiz."

Son üç yıldır bir yandan en zor işlerde görev alırken diğer yandan doğayla ilgili yazılar yazıyordu. Serbest yazarların yazılarını kabul eden çoğu dergide birçok yazısı çıkıyordu ama yalnızca bu yazılardan kazandıklarıyla

geçinmesi mümkün değildi; en azından kadrolu yazar olmadıktan sonra ve dergiler de bu iş için pek elverişli görünmüyordu. Ayrıca istediğinin bu olduğundan da emin değildi.

Davenport ona zeki dolandırıcılar ve hırsızlarla uğraşmanın hayattaki en zevkli iş olduğunu söylüyordu ve Virgil bazen buna gerçekten katılıyordu.

Virgil sahadayken genellikle günlük kıyafetler giyerdi: Eskitme kot, yıpranmış kovboy botları, tişört ve bir polis olduğu için spor bir mont. Yazın güneşin altında hasır şapka ve güneş gözlüğü takardı. Genellikle silah taşımazdı, Davenport'un kendisini görme ihtimali yüksek olan St. Paul civarı hariç. Kanunlar onun silahlı olmasını istese de Virgil hepsini gereğinden fazla ağır ve rahatsız edici bulurdu ve silahlarını çoğu zaman ya çantasında taşır ya da arabasının koltuğunun altına saklardı.

Yağmurluğunu astıktan sonra çantasından diz üstü bilgisayarını çıkardı ve internete bağlandı. Kanadalı bir ekoloji dergisi olan *Black Horizon*'dan, birkaç günden beri beklediği e-postanın nihayet geldiğini gördü. Thunder Bay'de geç saatlere kadar çalışıyorlardı demek.

"Virgil, yazından birkaç fotoğrafı çıkarmam gerekti. Ne yazık ki elimde olan bir şey değil, tamamen yer sıkıntısından kaynaklanan bir durum oldu. Yine de çok fazla kesinti yapmamaya çalıştım. Her neyse eğer senin için yazının bu hali uygunsa haber ver, sana çekini göndereyim."

Virgil sevindi. Bu, *Black Horizon*'daki üçüncü yazısı olacaktı. Kadrolu yazar olma yolunda ilerliyordu. Ekteki Word dosyasını açtı ve düzeltme yapılan bölümü inceledi.

Yeterince iyi. Belgeyi kapattı ve editöre yanıt yazdı. "Te-

şekkürler, Henry. Benim açımdan uygun. Çeki bekliyorum. Virgil.”

Keyifle ısılık çalarak Ulusal Meteoroloji Servisi sayfasını tıkladı ve Bluestem’in alan kodunu girerek haftalık hava durumu raporunu aldı: Bu gece gök gürültülü fırtına ve sonraki üç ya da dört gün açık ve güneşli hava. Öğleden sonraları yine sağanak yağışlar görülebilir. Sonra Mankato’dan ayrıldığından beri Londra’nın bir nükleer saldırıya maruz kalmadığından emin olmak için Google haberlerini okudu, sıkıntı yoktu.

Bilgisayarını kapadı, soyundu ve yağmurluğunun üzerinde kalan birkaç damla suyu eliyle silkeledikten sonra duşa girdi. Suyu, önce dayanabileceği son noktaya kadar ısıya çevirdi, sonra dereceyi biraz azalttı. Duştan çıktığında yarı ölü vaziyette ve haşlanmış bir haldeydi. Sürünerek yatağa gitti ve yanan evinin içinde bir domuz sucuğu gibi kavrulan Bili Judd ile gecenin bir yarısı hızla uzaklaşan kamyoneti düşündü. Bu gerçekten ilginç bir cinayetti.

Sonra bir süre, çoğu gece yaptığı gibi, Tanrı’yı düşündü. Presbiteryen bir rahip ve mühendislik alanında profesör olan bir kadının oğluydu. Annesi de babası gibi Tann’ya, büyük mühendise, kendini adamıştı. Virgil, Minnesota Üniversitesi’nde öğrenci yurdunda geçirdiği ilk geceye kadar, hayatı boyunca her gece yatağa girmeden dua etmişti. O gece utandığı için dizleri üzerinde çömelememiş ve dua edemediği için dünyanın sona ereceği korkusuyla tir tir titremişti.

Noel geldiğinde çoğu birinci sınıf öğrencisi gibi dinle olan işi bitmişti. Kolunun altında *The Stranger* kitabının bir kopyasıyla kampüste dolanarak uzun, koyu renk saçları ve gizemli havasıyla kadınları etkilemeye çalışıyordu.

Asla eskisi gibi dindar biri olmadı ama bir gün yeniden inanmaya başladı. Ordudayken üniversite mezunlarının olduğu kışlada toplandıkları bir akşam, çocuklardan biri ateist olduğunu ilan ettiğinde başka bir tanesi -Virgil'e göre pek de parlak bir zekâsı olmayan biri- ısrarla, "Ama büyük bir yanlı-

19

şın içindesin," demişti. "Dünyadaki mucizelere bir baksana. Dünya o kadar harika şeylerle dolu ki."

Kırsal kesimde yetişen ve çevrebilimi okuyan, bu yüzden dünyadaki mucizevi güzelliklerle sıklıkla karşılaşan Virgil; o an bu pek zeki olmayan, inançlı çocuğun doğru sözleriyle çarpılmıştı. Gerçekten de doğada birçok mucize vardı. Ateistlerin genellikle insan yapımı küçük ofislerde ömür geçiren, yazı tahtaları, bilgisayarlar ve fast food eşliğinde çalışanların arasından çıktığını düşünmeye başladı Virgil. Mucizelere ve dünyanın harikalarına inanmıyorlardı çünkü onları hiç görme şansları olmuyordu.

Böylece inancı geri geldi ama daha farklı bir şekilde. Büyük olasılıkla babasının inanmayacağı bir Tanrı'yla birlikte... Virgil o günden sonra hemen her gece Tann'yı, onun mizah anlayışını ve kendisinin bile önünde boyun eğemeye-ceği kurallar yaratmış olduğu gerçeğini düşündü.

Saat gece biri gösterdiğinde Tanrı'yı düşünerek uykuya daldı ve rüyasında otel odalarında karanlıkta gizlice Marlbo-ro sigara içen adamların, yasak olmasına rağmen odalarında gezinmesine izin verdikleri kedilerini izlediklerini gördü.

Sah Sabahı

Eski Bluestem kasaba merkezi, 1-90 kara yolunun yaklaşık bir mil kuzeyinde yer alıyordu. Geçen yıllar içinde McDonald's, Subway, Pizza Hut, Taco John's gibi bayilik sistemiyle büyüyen restoranlar; Holiday Inn, Comfort Inn Otelleri; küçük marketleriyle birlikte dört ya da beş benzin istasyonu; Ford Yetkili Satış Bayii ve ikinci el araç mağazaları yol boyunca sıralanmıştı. Ayrıca kapı önlerinde gece yağan yağmurun oluşturduğu çamur birikintilerinin yer aldığı ve eski yıpranmış tekerleklerin istiflendiği en az altı tane kamyonet tamircisi vardı.

Eski şehir daha sevimli bir yerdi. Yerleşim bölgesine, yirminci yüzyıl başlarından kalma ve her biri diğerinden farklı, büyük, verandalı, içinde salıncakların yer aldığı bahçeli evler hâkimdi. Main Caddesi üzerindeki pazar yerleri dört blok boyunca uzanan, sarı kiremitli, iki ya da üç katlı binalardan oluşuyordu ve ayrıca hâlâ film gösterimlerinin yapıldığı savaş öncesi dönemden kalma bir sinema salonu da aynı caddede yer alıyordu. Bunlardan başka geriye kalan yerlerin büyük çoğunluğunu hukuk firmaları, sigorta acenteleri, hediyelik eşya, antika ve kıyafet satan dükkânlar oluşturuyordu. Bir de Wall-Mart marketleri, dört tane restoran ve bir eczane vardı

Adliye binası Main Caddesi'nden iki blok gerideydi ve hâlâ adliye olarak kullanılıyordu. Çoğu küçük yerleşim ye-

21

rinde, eski adliyeler artık kullanılmaz, onlann yerini şehir merkezi dışına kurulan emniyet ve çeşitli hükümet binaları alırdı.

Virgil arabasını adliye otoparkına park ettikten sonra I. ve II. Dünya Savaşı'nda, Kore'de, Irak'ta ve Vietnam'daki savaşlarda hayatını kaybeden askerlere ait

şehit anıtlarının önünden yürüyerek binadan içeri girdi ve şerifin uzun koridorun sonunda yer alan ofisine doğru ilerledi.

Stryker'ın sekreteri ellili yaşlarda, tıknaz, inci sarısı renginde kirpi gibi saçları olan bir kadındı. Güneş gözlüklü ve Sheri Crow baskılı tişörtü içinde Virgil'e gözlerini kısarak baktı ve birden sert bir tavırla sordu, "Kimsiniz?"

"Virgil Flowers, SAB'dan."

Kadın Virgil'i tekrar süzdü. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Şerif, sizi beklediğini söylemişti." Yarı dönerek arkasındaki buzlu camla kaplı ve üzerinde Şerif James Stryker yazan kapıyı işaret etti. Virgil başıyla kadını selamladı. Kapıya yöneldiği sırada kadın sordu. "Fairmont'taki adama kaç kez ateş ettiniz?"

Virgil bir süre duraksadı ve sonunda, "On dört kez," diye yanıtladı.

Cevabı kadının hoşuna gitmiş gibiydi. "Ben de öyle duymuştum. Hiç isabet ettirebildiniz mi?"

"Özellikle vurmadım," diye cevap verdi Virgil, konunun kapanmasını isteyerek.

"Onun size ateş ettiğini söylüyorlar ama."

"Ah, evet ama onun da amacı bana zarar vermek değildi," dedi Virgil. "İçindeki öfkeyi boşaltmaya çalışıyordu çünkü yakalandığı için kızgındı. Benzin istasyonlarım soymasına karşın özünde kötü bir adam değildi. Bakmakla yükümlü olduğu bir karısı ve sekiz çocuğu vardı."

“Bir nevi onun mesleği de buydu diyorsunuz?”

“Evet, hepsi bu. Şimdi altı yıl boyunca kar küreme araçlarının küreklerini yapacak.”

22

“Öyle mi?” dedi kadın. “Buradaki çocukların çoğu, sizin yerinizde olsa onu kesinlikle vurmuştu.”

Virgil bu kadından hiç hoşlanmamıştı. “O zaman çok kötü kalpli olmalılar,” diye yanıtladı ve doğruca Stryker’in ofisine yollandı.

Stryker telefonla görüşüyordu. Virgil kapıyı çaldığında Stryker, “İçeri gir,” diye seslenerek oturması için koltuğu işaret etti.

“Şimdi kapatmam lazım ama en ufak bir şey bulduğunuzda bana haber vermeni istiyorum,” dedikten sonra telefonu kapattı ve başını salladı. “Judd’u bulamıyoruz.”

Virgil koltuğa yerleşti. “Evde hiçbir şey yok mu?”

“Sana bir şey anlatayım. Çoğu insan ev inşa ederken kolayca yanabilen malzemeler kullanmaz,” dedi Stryker ve parmaklarını endişeyle masasına vurarak sözüne devam etti. “Judd’un evi ise tamamen ahşaptı. Yerler, lambri ve paneller, kütüphane ve bunların hatırı sayılır bir miktarının ana malzemesi çamdı. Saman gibi kupkuru. Bu sabah bodrum, birkaç parça metal ve taş, buzdolabı ve ocak dışında evden geriye hiçbir şey kalmadığı ortaya çıktı ki bunların da büyük bir kısmı eriyerek parçalara ayrılmış durumda. Bize göre o evdeydi ama ondan geriye tek bir parça bile yok.”

“Hah!”

“Virgil, eğer hiçbir şey bulamazsak başımın etini yiyip duracaklar. Hatta bu şehirdeki herkese dert olacak. Hiçbir zaman onun yanıp kül mü olduğunu yoksa okyanustaki bir Fransız adasında sefa mı sürdüğünü bilemeyeceğiz. Dün geceki kamyonetin içinde Bili Judd’ın olup olmadığını, istikametinin Hint Adaları olup olmadığını da bilemeyeceğiz.” “Tanrı aşkına Jimmy, adam seksen yaşında. Kaldığım oteldeki insanlar onun oldukça hasta olduğunu ve sürekli hastaneye gidip geldiğini söylediler. Hangi akla hizmet seksen yaşına kadar burada oturup da en fazla altı ay ömrü kalmışken Hint Adaları’na doğru yol alır?”

“Büyük ihtimalle insanlarla son bir kez kafa bulmanın komik olacağını düşündüğü için,” dedi Stryker. Tedirgin görü-

23

nüyordu. Sonra, “Lanet olası herif!” diye mırıldanarak içini çekti ve masasının üzerindeki iki kabarık dosyaya baktıktan sonra onları Virgil’e uzattı.

“Bulabildiğimiz her şey bu dosyalarda. Eğer bilgisayarda bakmak istersen içinde bir DVD de var ama bilgisayarında Adobe Reader programının yüklü olması gerek.”

“Pekâlâ ama önce sen bana kısa bir özet geç. Elinizde ne var? Ve şu an neyi araştırıyorsunuz?”

Aslında Virgil, Bluestem’e Bill Judd için gelmemiştir. Orada olmasının sebebi Gleason’lardı.

Russell Gleason, elli yıl boyunca kasabada doktorluk yaptıktan sonra on yıl önce emekli olmuştu. O ve eşi Anna, çoğunlukla profesyoneller ve iş adamlarının ikamet ettiği, Stark Nehri kıyısındaki bir yerleşim bölgesinde yaşıyorlardı. Şehir merkezinin bir mil doğusunda, Bleustem Golf

Klübü'ne yakın bir yerdeydiler. Anna gençliğinde bir süre hemşirelik yapmış, sonra belediye meclisine seçilip altı dönem hizmet vermesinin ardından emekliye ayrılmıştı. Üç çocukları vardı ama çocukların ikisi Minneapolis ve St. Paul'e, diğeri de Sioux'a yerleşmişti.

İkisi de seksenlerine merdiven dayamalarına rağmen gayet sağlıklıydılar. Russell hâlâ güzel havalarda her gün klüpte golf oynar, Anna da arkadaş grubuyla bir araya gelirdi. Mayahuel Diaz adında, Meksikalı ve kendisini tanıyan herkesin sevdiği, kaçak çalışan bir hizmetçileri vardı ve hafta içi her gün onlara hizmet ederdi.

Virgil kasabaya gelmeden üç buçuk hafta önce bir cuma öğleden sonrasında, Russell yine klüpte golf oynarken yağın yağmurun ardından oyunu bırakmış; arkadaşlarıyla birkaç kadeh bir şeyler içtikten sonra da karısını almaya gitmişti. Akşam yemeği için beraberce Holiday Inn'e gitmişler, eve dönüş yolunda da SuperAmerica benzin istasyonuna uğramışlardı. Kredi kartı bilgilerine göre ödeme yaptıklarında saat 21:12'yi gösteriyordu.

O yağmurlu akşam saat 23:00'de komşulardan biri -ka-

rısının isteği üzerine süt almak için merkeze inerken- Gleason'ların arka bahçesinde, bahçe ışıklandırmasının üzerine doğrultulduğu cansız manken ya da bostan korkuluğu gibi heykele benzer tuhaf bir yapı gördü.

Sütü alıp tepeye geri döndükten sonra Gleason'larm evinin önünden tekrar geçti. Korkuluk ya da o her neyse, görüş alanından uzaklaşırken bu işte bir gariplik olduğunu sezdi. Oraya gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edecekti.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Korkuluk diye gördüğü şey, bir kazığa oturtulmuş Russell Gleason'du ve gözlerinden vurulmuştu.

Çatışma evin içinde gerçekleşmişti. Arnia, oturma odasındaki kanepede otururken vurularak öldürülmüştü. Russell'a ise biri beline, diğer ikisi gözlerine olmak üzere üç el ateş edilmişti. Sonra bedeni sürüklenerek dışarıya taşınmış ve bir tahtaya çakılarak ağzı aralık, gözleri delinmiş bir halde karanlığın içinde öylece bırakılmıştı.

"Görünüşe göre kaçmaya çalışmış ama başaramamış," dedi Stryker. "Tahminlerimize göre karısı Anna otururken kendisi ayakta idi. Katil, Anna'yı kalbinden vurduğunda Russell arkasını dönüp kaçtı ve tam yemek odasına girdiği sırada belinden vuruldu."

"Ne kadar uzağa kaçabilmiş?"

"Yaklaşık üç adım. Sana evin anahtarlarını vereceğim. Delil odasında bir yedeği var. Her neyse, yemek odası ve oturma odası birbirine bağlı ve görünüşe göre yemek odasına adım attığı anda vurulmuş. Sırtüstü yere düşmüş ve katil başında dikilip iki gözüne de ateş etmiş."

Gleason'un kafatasını delip geçen 357 kalibrelik mermiler, parçalanmış halde kafasının altında bulunmuştu.

"Gözler, bahçedeki ışıklar altında kazığa oturtma... Bir çeşit ritüel gibi," dedi Virgil.

"Evet öyle, ama nasıl bir ritüel olduğunu çözemedik," dedi Stryker kafasını sallayarak. "İkinci atış, iyi bir mühimmatı boşa harcamış olmak gibi bir şey ve nişancı risk almış."

Gleason'ların evi, en yakın komşunun evine yüz metre mesafede. Yağmur yağdığı ve hava soğuk olduğu için bütün evlerde klima çalışıyordu. Yine de 357'lik bir mermi oldukça güçlü bir patlama sesi çıkarır. Eğer evin yakınlarından geçen biri olsa... Üçüncü atış oldukça riskliydi."

"Katil coşkuya mı kapıldı diyorsun? Daha önce benzer bir olayla karşılaşmıştım," dedi Virgil. "Adam tetiği çeker ve sonrasında kendini durduramaz."

"İki göze de birer kurşun sıkmak vakit isteyen bir iş," dedi Stryker. "Yani demek istediğim, iki adım tepeden aşağı doğru nişan alsan bile gözün tam yuvasına isabet ettirebilmek alelacele yapılabilecek bir şey değil, zaman alır."

"O halde herif çılgının teki ve yaşananlar da bir ritüel, bir intikam meselesi... Belki de binlerine yapılan bir uyan?" Stryker içini çekti, "özetlemek gerekirse bütün bu olaylardan çıkan sonuç, katilin bu civardan biri olduğu. Tek bildiğimiz şey bu. O akşam, o eve cinayet işlemek için gitmiş biri. Ailenin tanıdığı, evlerine buyur ettiği biri. Kapıda içeriye zorla girdiğine dair herhangi bir ize rastlanmadı. Anna önündeki sehpa da duran bir bardak suya uzanmıştı, bir süredir orada oturuyor gibiydi."

"İçerisi karanlık mıydı?"

"Tam olarak emin değiliz ama sanırım öyleydi. Üzerlerinde cuma günü giydikleri kıyafetler vardı. Russell hâlâ golf oynarken giydiği ve paçalarında çimen lekeleri olan pantolonlaydı. Demek ki 21:12' de benzin aldıktan sonra - beş dakika da ödemeyi yaptıktan sonra eve dönene kadar geçen zaman olsun- üzerlerini değiştirmeden olay gerçekleşti."

"Etrafta araba gören herhangi biri var mı?"

“Hayır. Sanırım katil -ben onun bir erkek olduğunu düşünüyorum- Stark Nehri yönünden yürüyerek geldi. Eğer nehrin kenarından yürürse karanlık ve yağmurlu bir gecede, bölgeyi iyi bilen biri neredeyse hiç görünmeden kasaba merkezine inebilir.”

“O zaman aklından geçeni bana söyle,” dedi Virgil. “Katil kim? Kim böyle bir şeyi yapmış olabilir?”

26

Stryker kafasını salladı. “Bilmiyorum. Bizim buralar için fazla soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet. Bunu yapabilecek birileri olabilir belki ama ortalık iyice kızışır ve insanlar gerilir. Büyük olasılıkla sonunda ya teslim olurlar, ya kendilerini vururlar ya da tabanları yağlayıp buradan kaçarlardı. Ya da *başka bir şey*. Yani anlayacağın bilmiyorum. Bütün kasabada da duyacağın şey bu, benim hiçbir şeyi bilmediğim. Başka birinin de bir şey bildiğini sanmıyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Virgil. “Dosyaları inceleyebilmem için günün geri kalanında bana izin ver ve akşam konuşalım. Otelde olacağım, eğer bana ulaşmak istersen cep telefonum sende var.”

“Giderken yanına evin anahtarlarını da vereyim. Evle işin bittiğinde Gleason’un çocuklarına haber vereceğim. Evi temizlemek ve satılığa çıkarmak istiyorlar.”

“O günden beri kimse eve el sürmedi mi?”

“Üzerinde çalışıyoruz ama henüz evden hiçbir şeyi dışarı çıkarmadık. Her şey olduğu gibi duruyor, yalnızca etraf biraz karışık durumda.”

Delil odası, çelik kapısı ve kenarları olan küçük bir bölmeydi. Stryker kilidi açtı, içeriden bir sepet çıkardı ve bir düzine

dolusu ağız kapalı poşeti ayıkladıktan sonra nihayet anahtara ulaştı ve onu Virgil'e uzattı. Ahşap doğramaları boyayan bir görevlinin önünden geçerek adliye kapısına kadar birlikte yürüdüler.

Kendilerini kimsenin duyamayacağından emin olduktan sonra Stryker, "Dinle. Bir şerif ofisinde işler nasıldır bilirsin. Benim için çalışan adamların yansı işime çomak sokmak ister. Eğer en ufak bir zaafımı yakalarlarsa... başım belaya girer. Bu yüzden gereken neyse yap. Eğer benden istediğin en ufak bir şey olursa hemen bana söyle. Adamlarımdan bir tanesi bile işi ağırdan alırsa, burada herhangi biri seni sıkıntıya sokarsa bundan hemen haberim olmasını istiyorum." "Tamam, söylerim."

Bir süre dışarıda güneşin altında durdular. Yaklaşık yir-

27

mi metre ötelerindeki kaldırımdan ufak tefek, küçük yüzlü, omuzlarına kadar inen açık saçlıyla zarif bir kadın geçti. Otuzlu yaşların başında olmalıydı. Hiç emin olmamakla birlikte Virgil gözlerinin yeşil olabileceğini düşündü. Kadın elini kaldırarak Stryker'a selam verdi ve Stryker da aynı şekilde karşılık verdi. Bir an için kadının gözleri Virgil'inkiler-le buluştu ve sonra köşeye doğru yürümeye devam etti.

"Bir şey daha var," dedi Stryker. "Kendini *New York Times* editörü zanneden Williamson adında bir gazeteci var. Benim soruşturmamı araştırıyor ve işi elime yüzüme bulaştırdığını yazıp duruyor. Yalnızca seni ararsa önceden bilgin olsun diye söylüyorum ki kesinlikle arayacak."

Virgil başını salladı. Sonra kısık sesle, "Düşüncelerini bölmek istemem Jimmy ama şu kadının kalçalarına

baksana. Tanrım, bu genler nereden geliyor acaba? Yani demek istediğim tam bir sanat eseri. O Venus de Milo,” dedi.

“Evet,” dedi Stryker ifadesiz bir ses tonuyla.

Virgil ona baktı. “Ne var? Belediye Başkam’yla mı evli? Kalçasına bile bakmıyor musun yoksa?”

“Hayır, bakmıyorum,” dedi Stryker. “Ve ayrıca evli değil. Şubat ayında eşinden ayrıldı.”

“Ona çıkma teklif ettin mi?”

“Hayır.”

Kadın caddeden karşıya geçip Main Caddesi’ne doğru ilerlerken ikisi de hâlâ arkasından bakıyordu. Virgil, “Sen bekâr bir adamsın, Jimmy. Aklının hâlâ eski eşinde olmadığını biliyorum çünkü o Chicago’da ve ayrıca ondan nefret ediyorsun. Yani aslında sadece bir kez görmeme rağmen *ben* bile ondan nefret ediyorum ve şimdi burada Minnesota’nın en güzel kalçalarına sahip dördüncü kişisi senin kasaban-dayken, ayrıca görebildiğim kadarıyla hiç de fena olmayan göğüslere sahipken... Yani sorduğum için kusuruma bakma ve benim için önemli olacağından da değil ama yoksa sen eşcinsel misin?” diye sordu.

Stryker sırtıttı. “Hayır.”

Kadın kaldırırma çıktığı sırada sarı saçlarını bir yana savurdu ve onun hakkında konuştuklarından emin olduğu İkiliye uzaktan bir bakış attı. Virgil, Stryker’a döndü ve tam kadının diğer çekici noktalarıyla ilgili analizine devam edecekken Stryker’ın da tıpkı onun gibi sarı saçlara ve yeşil renk gözlere sahip olduğunu fark etti.

Birden aklı karıştı. “O senin kız kardeşin, öyle değil mi?”

“Aynen öyle.”

İkisi de bakışlarını tekrar caddenin sonuna doğru yönelttiler ama kadın çoktan gözden kaybolmuştu. “Dinle, Jimmy,” dedi Virgil. “Kalçası ve diğer yerleriyle ilgili söylediğim tüm şeyler...”

“Dert etme,” diye yanıtladı Stryker. “Joanie kendi başının çaresine bakabilir. Sen yalnızca benim insanlarımı öldüren aşağılık herifle ilgilen.”

Virgil, Holiday Inn’deki odasına geldiğinde Gleason cinayetlerine ait dosyaları yatağın yanı başındaki küçük masanın üzerine yaydı ve not defterine bir zaman çizelgesi oluşturmaya başladı.

Şerifin bu vakadaki yardımcısı, baş soruşturmacı olarak atanan Larry Jensen’di. Margo Carr ise olay yerinde görevli teknisyendi. Onlardan başka arka planda araştırmaya destek olan birçok yardımcı daha vardı. Adli tabip Worthington’dan-dı ve aynı zamanda güneybatı Minnesota’daki sekiz ayrı vilayetten sorumluydu. Patoloji, işinin ehli tarafından yapılmış olsa da olay yerine ilk gelen polisin bulgularından farklı bir sonuç vermemiştii: Dört el ateş, iki ölü.

Carr -olay yeri teknisyeni- her ne kadar dört kurşunu bulmuş olsa da kurşunların şekilleri öyle bozulmuştu ki hangi silaha ait olduklarını tanımlamak ciddi sıkıntıydı ama mermiler, Çöl Kartalı diye adlandırılan İsrail yapımı yan otomatik bir tabancadan çıkmış gibi görünüyordu. Olay yerinde hiç mermi kovarı bulunamamış olması da yan otomatik tabanca kullanıldığını ya da katilin ardında iz bırakmayan çok dikkatli biri olduğunu gösteriyordu.

Geri tepme riski nedeniyle 357 genelde tercih edilen bir silah değildi. Bu silahlar daha çok yüksek ateş gücü

tutkunu kanun adamları tarafından kullanılıyordu. Aracın kapısından içeri etkili atış yapabildiği için özellikle otoban devriyeleri tarafından tercih ediliyordu.

30

Hem Jensen hem de Carr raporlarında haneye tecavüz olayının, doktorun evinde reçeteye tabii uyuşturucu ilaçlar bulma çabasıyla gerçekleştirilmiş olabileceğinden bahsetmişti. Ancak bu ihtimali çürüten iki durum söz konusuydu: Gleason yıllar önce emekli olmuştu ve onu nerede bulacağını bilen kişi bunu da biliyor olmalıydı. Ayrıca Carr ecza dolabındaki bir şişede çok sayıda Oxycontin tableti bulmuştu. Anna'nın geçirdiği diz replasmanı ameliyatından kalma söz konusu hapların, bir bağımlının gözünden kaçmış olması imkânsızdı.

Russell Gleason'un cüzdanında hâlâ yüz kırk üç dolar vardı, Anna'nın el çantasında ise yetmiş altı dolar. Bağımlıların bunları da fark etmemiş olması mümkün değildi. Para gözden kaçmış değildi, yalnızca katil onunla ilgilenmemişti.

Polisler olaydan sonra evin hizmetçisi, komşular, arkadaşlar, akrabalar, iş arkadaşları ve golf klübü üyeleri dâhil olmak üzere elliden fazla kişiyle görüşmüşlerdi. Aralarında Gleason'lardap hoşlanmayanlar vardı ama hepsi buydu. Başka bir doktora gidebilir ya da belediye seçimlerinde Anna'ya oy vermemiş olabilirlerdi ama sırf hoşlanmadıkları için onları öldürmüş olamazlardı.

Virgil'in akimda birden bir soru belirdi: Russell'ın bedeni neden aydınlatılmıştı? Evin sokağa yakın olması nedeniyle ceset en kötü olasılıkla ertesi sabah zaten bulunmuş olurdu. Eğer katil cesedi karanlıkta bırakmış olsa kuşkusuz kaçmak için çok daha fazla zamanı olmuş olurdu.

Daha fazla zamana ihtiyaç duymamış olması, *çok yakın bir* yerden gelmiş olması mümkün müydü?

Virgil resepsiyondan bir harita aldı ve görevliye Gleason' lann evini sordu. Görevli memnuniyetle haritada evin bulunduğu yeri işaretledi: "Şuradaki küçük tepeyi aştıktan sonra sanırım sağa döneceksiniz, yoksa sol muydu? Hayır, hayır sağa. Her neyse yolun sonunda üzerinde Gleason yazan posta kutusunu ve kırmızımsı renkli, modern görünümlü evi göreceksiniz.

"Teşekkürler."

"Kasabadakiler sizin S AB'dan olduğunuzu söylüyorlar," dedi resepsiyonist. Kızıl saçlı, genç bir çocuktü.

"Evet. Gleason davasına yeni bir bakış açısı getirebilmek için kısa bir ziyaret yapmamız istendi."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Üzerinde çalıştığımız bazı noktalar var," dedi Virgil. Sonra gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. "Ama bunlar hakkında konuşmam mümkün değil. Bununla birlikte belki *sen* bana biraz yardım edebilirsin..."

"Ben mi?"

"Daha önce burada çok yemek yedim, fena da değillerdi. Ama demek istediğimi anlamışsındır, bana buralarda gidebileceğim güzel bir restoran önerebilir misin?"

Bluestem'i çevreleyen düzlükler tam anlamıyla düzlük sayılmazlardı; onlara daha çok, üzerlerinden küçük derelerin ya da su kanallarının geçtiği eğimli araziler topluluğu denebilirdi. Su hattı boyunca sıralanan söğüt, kavak ve erik ağaçları bulunmaktaydı. Dereler ve su kanalları bir noktada

birleşe-rek uzun nehirler oluşturuyor, bazı yerlerde ise çoğunlukla kıvrımlı bir kol şeklinde nehirden ayrılarak bataklık ya da sığ göllere dönüşüyorlardı. Düzlükler üzerinde çıkıntı şeklindeki tek tük kırmızı yükselti ve tümsekler yeşil dikenlerle kaplıydı.

Gleason'lar bu tepelerden birinde yaşıyordu.

Virgil, otelin otoparkından çıktıktan sonra sola döndü, beş altı blok boyunca kuzey yönünde merkeze doğru ilerledi. Main Caddesi'ne vardığında sağa dönerek iş merkezlerini geçti ve doğu istikametine yöneldi. Caddeyi döndüğü anda Gleason'ların mahallesi görünmüştü, tam karşısında ağaçlı bir yamaç vardı. Karanlık Stark Nehri'ni geçti ve tepeye doğru çıktı. Birkaç tane bakımlı çiftliği geçtikten sonra tepenin üzerinde sağ tarafta, otel resepsiyonistinin söylediği yerde Gleason'ların posta kutusunu buldu. Evleri ahşap ve camdan yapılmıştı. Arabasını garaj kapısına doğru çekti. Davenport'un ona başkalarının evine silahsız girmemesiyle

32

ilgili söylediklerini hatırladı. *Boşver, hayat zaten kısa, diye düşünüp evin arka tarafına doğru yürüdü.*

Tek katlı, çimleri bakımlı, ön bahçesi birkaç akçaağaç, arka bahçesi ise leylaklarla kaplı güzel bir evdi. Verandası hem batıya hem de güneye, nehre ve onun üzerinden de kasabaya doğru bakıyordu. *Geceleri burası çok keyifli olur,* diye düşündü Virgil. Ama tepenin üstünde olduğu için kışın çok soğuk olacağı kesindi. Kuzeybatı rüzgârı doğruca garaja doğru esiyor olmalıydı. Bir yağmur fırtınasında bu eve hiç görünmeden girmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Kasabanın kenarındaki herhangi bir sokağa park et, köprüden geç ve yolu tepenin üstüne kadar takip et. En

fazla yüz metrelik bir mesafe olmalıydı. Yol karanlık olsa bile çevredeki evlerden gelen ışık, yön bulmak için yeterince aydınlık sağlıyordu. Bir fenere bile ihtiyaç olmayacaktır.

Evi incelemeyi bırakıp cebindeki anahtarı çıkardı ve ön kapıyı açtı. İçerisi tam bir suç mahali gibi kokuyordu. Kanı temizlemek için kullanılan enzimlerin kokusu... Evin tozlu sessizliğine adım attı. Mutfak girişini geçip oturma odasına doğru ilerledi.

Oda, küçük bir sinema gibi dizayn edilmişti: Ortada yer alan Anna'nın vurulduğu kanepenin, düz ekran bir televizyona bakıyordu. Kurşun deliği kanepenin sol tarafındaydı. Deliğin olduğu tarafta üzerinde televizyon kumandası, birkaç dergi, bir bulmaca ve tahta bir kalemliğin bulunduğu küçük bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde ve arkasında yer alan kan lekelerine de temizleyici dökülmüştü. Diğer temizlenmiş leke ise yemek odasının girişindeydi. Yerdeki halının üzerinde üç delik vardı. Virgil olanları gözünde canlandırmaya çalıştı. Kurbanlar, katili tanıyorlardı. Anna favori köşesinde rahat bir şekilde oturuyordu, yerinden kalkmaya dahi gerek görmemişti. Russell ile katil birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Katil silahını çekti, Anna'ya doğru nişan alıp ateş etti. Russell döndü, üç adım attı ve arkasından vuruldu.

Katil mutlaka tanıdık biri olmalıydı. Anna televizyona bakıyordu, aralarındaki sohbete hiç dâhil olmamış bile olabi-

33

lirdi. Eğer katil onu zorla oturtmuş olsaydı o zaman odanın girişine doğru, katilin durduğu yere doğru bakıyor olurdu.

Anna'nın bir isim veya bir ipucu bırakmış olma ihtimaline karşılık sehpanın üzerini inceledi. Bunu yaparken kendini aptal gibi hissetti ama eğer bir ipucu varsa bunu

kaçırması olmanın daha da aptalca hissettireceği kesindi. Kitaplardan biri Martha Grimmer'in bir romanıydı, diğeri ise *Kutsal Kitap* başlıklıydı. İcini açtığında bunun gerçekten de bir kutsal kitap olduğunu gördü.

"Gördüm ve bekledim. Soluk bir at. Binicisinin adı ölümdü ve Hades onu takip etti," diye mırıldandı.

Russell'm okuma lambasının bulunduğu masayı inceledi. Dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Evin geri kalanını dolaşmaya karar verdi. Yemek odasından açılan bir kapıyla dosya çekmecelerinin ve eski bir bilgisayarın olduğu çalışma odasına girdi. Odanın girişinden uzanan koridor öbür taraftan bir banyoya açılıyordu ama içinde duşakabin ya da küvet yoktu. Ayrıca bu koridorda içinde banyoları olan üç büyük yatak odası sıralanmıştı.

En büyük yatak odasına doğru yürüdü ve hiçbir şeye dokunmadan sadece etrafı inceleyerek oradan mutfağa geçti. Mutfığa girdiğinde dışanda park eden aracın sesini duydu. Ön kapıya geldiğinde arabasının arkasına bir şerif arabasının park ettiğini fark etti. Memur, arabasının plakasına bakıyordu. Verandaya çıktığında şerifin eli beline doğru hareketlendi. Virgil ona doğru seslendi. "Virgil Flowers. SAB'dan."

Yan komşunun evinden dürbünle onları gözetlediğini gördü.

Şerif yardımcısı, "Ben Larry Jensen. Şerifin baş soruşturmacısıyım," dedi.

Jensen uzun boylu, zayıf, yanık tenli ve açık sarı saçlıydı; kumaş pantolon altına kovboy çizmeleri giymişti ve yüzünde güneş gözlüğü vardı. Tokalaştıktan sonra Jensen sordu. "İçeride bir şey bulabildin mi?"

“Hayır. Daha sonra tekrar gelip şu dosya dolabına bakmak istiyorum.”

34

“Elbette, ne zaman istersen,” dedi Jensen ve sonra arkasını dönüp yan bahçedeki adama el salladı. Adam da kendisine karşılık verdikten sonra, “İşte seni ihbar eden adam,” dedi Virgil’e.

“Gleason’ların öldürüldüğü gece de etrafı gözetlemiyor olması ne kötü,” dedi Virgil.

“Haklısın.”

Jensen sakin ve rahat biriydi, Virgil’le beraber eve girdi ve ona cinayetlerle ilgili görüşlerini anlattı. Canlandırmaları Virgil’inkilerle örtüşüyordu. Bodrum da dâhil olmak üzere evin geri kalan tüm bölümlerini dolaştılar. Bodrumdan yukarı çıktıkları sırada Jensen, “Bana öyle geliyor ki...” dedikten sonra duraksadı.

“Evet?”

“Bence bu işin ucu çok eski bir şeylere dayanıyor. Gleason’ların son on yılda yapmış oldukları iş anlaşmalarının her ayrıntısını inceledim, tanıdıkları hemen hemen tüm insanlarla görüştüm, çocukları ve onların eşleriyle de. Bu işin kökü kesinlikle bizim bilmediğimiz bir noktaya uzanıyor, benim düşüncem bu. Russell doktordu. Ya zamanında binlerine *bir kötülük* yaptıysa... Yani bilirsin, yanlış tedavi uygulayarak hastaya zarar verme ya da görevini kötüye kullanma gibi. Ya yıllar önce bir yerlerde birilerinin ölümüne neden olduysa ya da birinin hayatını kurtaramadıysa? Mesela birinin eşini ya da bir çocuğun babasını ve bu acının yarattığı öfke içlerinde yavaş yavaş büyüyüp aniden şimdi bu şekilde patladıysa? Demek

istediğim, Russell hayatı boyunca birçok ölüm vakasıyla karşılaştı, yıllarca kasabanın adli tabipliğini yaptı. Ya bu cinayetin nedeni o zaman yaşanan olaylardan biriyle ilgiliyse? Bu her doktorun başına gelebilir.”

Virgil başını salladı. “Bu, dipsiz bir kuyuyu incelemekle eşdeğer...”

Jensen onayladı. “Konuyu etraflica düşündüğümde bu görüşün kasabadaki herkesi şüpheli konumuna düşüreceğine karar verdim, bunun hiçbir anlamı olmayacaktı.”

“Sana bir şey sormak istiyorum ama üzerine alınma,” dedi Virgil.

“Devam et.”

“Büronuz hiç 357 tabancalarından dağıttı mı? Şerif yardımcılara?”

“Bunu hiç sormayacaksın sandım,” dedi Jensen. “Evet, dağıttı ama bu yıllar önceydi. Sonrasında FBI’da da kullanılan daha yüksek kapasiteli 40’lara geçtik.”

“357’lere ne oldu peki?”

“Bu benden önceki zamanlarda olan bir şey. Bildiğim kadarıyla uygun fiyata bizim çocuklara satışa çıktı. Kimisi satın aldı, kimisi almadı. Doğruyu söylemek gerekirse bir kısmı da ortadan kayboldu, nerede olduklarını bilmiyoruz. O zamanlar kayıt tutma işi olması gerektiği gibi ciddiye alınmamış ama tüm bunlar bundan iki şerif önceki dönemde meydana gelmiş, anlayacağın Jim ile hiçbir ilgisi yok.”

“Ama bu senin de aklından geçti öyle değil mi?” dedi Virgil.

“Elbette.”

On beş dakika daha konuştular ve sonra Jensen, bölge hastanesi ve Gleason’un yerini devralan şirketin tıbbi kayıtlarını da incelediğini söyledi. “Kesinlikle geçmişte gizlenen bir şeyler var. Belki de Bili Judd’ı da öldüren aynı kişi, eğer Judd gerçekten öldüyse tabii. O ve Gleason neredeyse aynı yaşlardı, aralarında mutlaka bir bağ olmalı. Belki de katil şu anda bir yerlerde başka birinin peşinden gitmeyi çoktan planladı bile.”

“Bunu hiç söylemeyeceksin sandım.”

Virgil, merkeze kadar Jensen’in arabasını izledi. Jensen daha sonra kuzey istikametine dönüp adliye binasına doğru yol aldı. Otel resepsiyonisti Virgil’e öğle yemeği için her ikisi de Main Caddesi’nde olan iki yer önermişti: Eamhardt’s Cafe ve Johnnie’s Pizza. Virgil İtalyan yemeğinin fazla kaçabileceğini düşünerek Eamhardts’ı seçti.

Kafe, Alman mezeleri ve unlu mamüllerinin birleşimi çıkmıştı. Menüde söğüş et çeşitleri, taze pişmiş patates ekmeği

36 ve diğer ekmek çeşitleri ile Alman tipi lahana turşuları yer alıyordu. Virgil, çavdar ekmeği üzerine bol hardallı rozbif ile patates salatası aldı ve sipariş tezgâhının tam karşısındaki duvar sırasınca uzanan tabureli masaya oturdu.

Henüz bir ya da birkaç dakika geçmişti ki şerifin kız kardeşi içeri girerek loş ortamı aydınlattı. Tezgâhın ardındaki kadına merhaba diyerek salata ve kahve sipariş ettikten sonra masada oturan Virgil’i fark ederek selam verdi. Virgil de aynı şekilde karşılık verdi. Bir dakika sonra kadın elinde tepsisiyle gelerek Virgil’in karşısına yerleşti.

“Jimmy’nin kariyerini kurtarabilecek misin?” diye sordu.

Kusursuz olmasa da kaşları oyuk şekilde alınmıştı, oldukça geniş bir ağzı vardı. Güzel bir kadındı ve kesinlikle bunun farkındaydı. Soruyu sorarken gülümsemişti ama yeşil gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

“Kurtarılmaya ihtiyacı mı var?” diye sordu Virgil.

“Olabilir. Adım Joan Carson. Jimmy, kalçalarım ile ilgili söyleyecek güzel sözlerin olduğundan bahsetti.”

“O halde Jimmy’nin başı sandığından daha büyük belada,” dedi Virgil ama o hâlâ gülümsüyordu ve bu iyi bir şeydi.

“Bana biraz onun işinden bahseder misin?”

Joan omuzlarını silkti ve salatasını yemeye koyuldu. “Bu, onun görevdeki ikinci dönemi. Çoğu şerif üçüncü seçimlerde galip gelmekte zorlanıyor. Sanırım burada işler böyle yürüyor. Eğer binlerini, sana oy vermeye mecbur edecek kadar etkilemediysen kovulmana neden olmaya yetecek sayıda insanı kızdırmışsındır.”

“İnsanların Jimmy’den etkilenmediğini mi söylüyorsun?”

“Cinayetler ortaya çıktıktan sonra evet,” dedi. “Jimmy bürosunu iyi yönetir, yardımcılara karşı adaletlidir. Ama şimdi ortada, kimin tarafından işlendiğini hâlâ bulamadığı cinayetler var.”

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordu Virgil.

“Hayır, gerçek bu,” dedi Joan. Salatasından bir soğan halkası aldı ve yansını ısırdıktan sonra yanmıy ay şeklindeki kalan kısmı Virgil’e doğrulttu. “Burada herkes birbirini tanır

ve şerif yardımcıları da dedikodu yapar. Tetiği çekenin kim olduğuna dair hiç kimsenin en ufak bir fikri yok."

"Sence kim yapmış olabilir?"

"Bu yalmzca kahrolası bir muamma," dedi Joan. "Bu kasabadaki herkesi tanırım ve çoğu insanın birbirleriyle olan ilişkilerini de bilirim. Kimin böyle korkunç bir şey yapmış olabileceğini bilmiyorum, böyle bir şeyi yapabileceklerine inanamıyorum bir türlü. Ama belki..." Sesi kısıldı.

"Belki..."

Kadınların aptalca bir şey söylemeden önce genellikle yaptıkları gibi saçıyla oynadı. "Bunu düşünmem büyük haksızlık belki ama... Todd Williamson. Gazete editörü, yaklaşık üç dört senedir burada yaşıyor; yani onu diğerlerinden daha az tanıyorum. Bu yüzden belki eskiden sorunları vardı ama onunla büyümediğimiz için biz bunu fark edemedik."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu yüzden en başında haksızlık dedim ya; ama geceleri başımı yastığa koyduğumda kasabada on yaşmdan büyük herkesi tek tek gözümün önüne getirip bunu kimin yapmış olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Belki..."

"Belki?"

"Maceraperest bir lise öğrencisidir olamaz mı? Belki birilerini öldürme fantezisi kuran ve bir nedenle Gleason'lan

seçmiş olan biridir. Gazetelerde böyle şeyleri okuyoruz..."

"Umarım öyledir," dedi Virgil. "Eğer dediğin gibiyse onu yakalarım çünkü bunu arkadaşlarına anlatmış olur ve biri mutlaka onu ele verir."

Virgil, o sırada çalan telefonunu cebinden çıkarırken, "Öğle yemeğindeyken aranmaktan nefret ederim," dedi Joan; ve Virgil de onu onayladı. Yerel bir numaradan gelen aramayı, "Efendim?" diye yanıtladı.

"Virgil. Ben Jim Stryker. Bili Judd'ın on beş yıl önce by-pass ameliyatı geçirdiğinden ve ayrıca beline de bir operasyon yapıldığından haberin var mı?"

38

"Evet?"

"Olay yerinde çalışan görevli kız, Judd'ın bodrumunda paslanmaz çelikten yapılmış spiral bir tel buldu ve bunun by-pass ameliyatlardan sonra göğüs kemiğini birleştirmede kullanılan bir malzeme olduğundan emin. Ondan on beş santim ötede ise birkaç tane titanyumdan yapılmış vida ile çe-lik bir çubuk buldu ki bunların da Judd'ın bel omurgasından geriye kalan parçalar olduğunu düşünüyor. Tıp merkezindeki X-ray cihazından geçirerek kontrol edebileceğini ama bulduğu şeylerden neredeyse emin olduğunu söylüyor. Ayrıca kafatasına benzer bir parça ile iki diz kapağı ve belki biraz da el ve ayak bileği kemikleri de varmış."

"Yani Judd'ın öldüğünden artık eminiz."

"Evet, bence öyle... Eğer kemiklerden bir miktar ilik örneği alınabilirse DNA bize kesin sonucu verecektir. Yangın incelemesini yapan görevli, on ya da yirmi bidon

benzinin yangını hızlandırmak için kullanılmış olabileceğinden bahsetti çünkü dediğine göre alevler yukarıya doğru yükselmek yerine evi yanlamasına sarmış,” dedi Stryker. “Yani evin geneline enlemesine yayılması çok daha hızlı olmuş ve normal şartlarda bu kadar çok ahşap malzemenin olduğu bir evde alevlerin yukarıya yükselmesi gerekirdi.”

“Bundan nasıl emin olabiliyor?”

“Hiç bilmiyorum. Bana söylediği bu. Anlayacağın bir cinayetimiz daha var.”

“Ne hoş,” dedi Virgil. “Sen şimdi Judd’ın evinde misin?”
“Evet. Bir süre daha buralardayım.”

“Birazdan yanma geliyorum.”

Joan elindeki çatalı Virgil’e doğrulttu. “Bill Judd mı?” “Evet,” dedi Virgil peçeteyle ağzının kenarını silerken. “Bazı kalıntılar bulunduğu haberini aldım. Gitmem gerek.” “Eğer bir adli antropolog olsaydım, ben de seninle gelip yardım ederdim,” dedi Joan. “Ama ne yazık ki ne adli tıp ne de antropoloji hakkında bilgim var ve cesetlere karşı pek ilgimin olduğu da söylenemez.”

“Sen ne iş yapıyorsun?”

“Aile çiftliğini işletiyorum. Kasabanın kuzeyinde bin iki yüz seksen dönümlük mısır ve soya fasulyesi tarlamız var.” “Senin gibi küçük, tatlı bir kız için oldukça büyük bir tarla.” “Hadi oradan!”

“Pekâlâ, madam. Bu gece Worthington’a gitmek ister misiniz?” diye sordu Virgil. “Tijuana Jack fena bir yer değil.”
“Olabilir. Bana numaranı ver. Bugün iş için Sioux

Falls'a gitmem gerekiyor. Eğer vaktinde dönersem... Meksika yemeği bana uyar."

Virgil, halinden memnun bir şekilde kasabaya geri dönerek Buffalo Tepesi'ne doğru yola koyuldu. Park kapılarından geçerek tepenin kenarındaki Judd'ın evine vardı. Evden geriye kalanları gördüğünde şaşırıp kaldı. Çoğu yangında, evlerin kenarları yansa da geriye en az bir ya da iki duvar kalırdı. Judd'ın köşkünde ise evin yıkık dökük temelinden başka geriye hiçbir şey kalmamıştı: Yamulmuş metaller, parçalanmış taşlar ve küllerle dolmuş bir temel çukuru.

Stryker ile ondan daha yaşlı, şişman, sarı kıvrıkcık saçlı yardımcılarından biri elinde not defteri olan bir gazete muhabiriyle konuşuyordu. Takım elbiseli bir adam, dikkatle çukura bakıyor ve çukurdaki üç kişi de sanki bir sit alanında kazı yapıyormuşçasınâ her yanı inceliyordu.

Virgil o noktaya doğru yürüdü ve deliğe baktı: Havalandırma sistemi ve klima, iki tane fırın ile bir zamanlar zemin katında yer alan şömineye ait kalıntılar, üç sıcak su tankı, birkaç lavabo, üç tuvalet ve birbirine geçmiş boruları seçebildi. Aşağıdaki kazıcılar, hurdaya dönmüş bir tekerlekli sandalyenin hemen yanında çalışıyorlardı. Virgil, takım elbiseli adamın Bili Judd'un oğlu olduğunu fark etti.

Virgil, Stryker'm yanına yürüdü. "Tanrı aşkına bu harabeden nasıl oldu da *bir şey* bulabildiniz?"

Stryker, "Seni *Bluestem Gazetesinin* yazı işleri müdürü Todd Williamson ve Büyük Curly Anderson'la tanıştırayım," dedi. Bu, 'ağzından çıkanlara dikkat et' uyarısı olmalıydı. Virgil adamlarla tokalaşırken, "Dün gece de Küçük Cur-ly ile tanışmıştım..." dedi. Büyük Curly'nin elleri bir kadın eli kadar yumuşaktı, öte yandan Williamson'unkiler oldukça sert ve nasırlıydı.

“O benim oğlum olur,” dedi Curly.

Stryker, “Soruna gelecek olursak büyük ölçüde şanslıydık diyebiliriz. Aşağıda tekerlekli sandalyeyi gördükten sonra cesedi bulabilmek için etrafı kazmaya başladılar ve şu ameliyatta kullanılan spiral teli buldular. Şimdiyse tekerlekli sandalyenin nasıl olup da tüm bu yığın ve küllerin üstünde, cesedinse nasıl onun *altında* kaldığını anlamaya çalışıyorlar. Judd’m bodrumda, tekerlekli sandalyenin ise yukarıda ikinci ya da üçüncü katta olduğu ve yerlerin alev almasıyla birlikte aşağı düşmüş olabileceği varsayımı en mantıklı açıklama gibi görünüyor,” diyerek durumu Virgil’e özetledi.

“Sence bu bir tesadüf mü?”

“Öyle görünüyor. Başka ne diyebilirim bilmiyorum.”

“Bu vakayı alacak mısınız?” diye sordu Williamson.

**“Ben Gleason soruşturmasında görevliyim,” dedi Virgil.
“Basın açıklamaları ya kasaba şerifi ya da St. Paul’daki SAB temsilcilerimiz tarafından yapılıyor. Size konu hakkında bilgi veremem.”**

“Biz burada işleri böyle yürütmeyiz,” dedi Williamson.

“O halde kurallar sonradan değişmiş olmalı, ben bir süredir burada değildim,” diye karşılık verdi Virgil. “En son lisedeyken Stryker’a karşı beyzbol oynamıştım ve üç yıl üst üste kıcına tekme vurdum.”

“O zaferlerin hepsini tamamen şans eseri elde etmiştin,” dedi Stryker. “İnsanlar hâlâ bunu konuşuyor. Onca yıl geçti, bu kasabada senin kadar şanslı olan biri daha görülmedi.”

“Hadi oradan!” dedi Virgil.

“Sen Joan’la görüşmüşsün,” dedi Stryker.

Virgil başını çukura doğru çevirdi ve sonra, “Oradaki Judd’m oğlu, öyle değil mi?” diye sordu.

Stryker cevapladı. “Evet. Onu aradım, hemen buraya geldi.”

“Büyük olasılıkla bankada, Bili’in vasiyetini okuyordu,” dedi Curly.

Williamson sessizce, “Mirasıyla benim gazeteyi almak üzere. Bu hiç de iyi olmayacak. Eğer sizlerden birinin bir gazetesi varsa iş arıyorum haberiniz olsun,” diye mırıldandı.

Birkaç saniye için hepsi birden Jr. Judd’a baktıktan sonra Virgil, Curly’ye sordu. “Şu vasiyet meselesi nedir?”

Curly omzunu silkti. “Bilmiyorum. Yalnızca espri yapıyordum.”

Virgil, Stryker’a döndü. “Yine de bundan kayda değer bir şeyler çıkabilir. Herhangi bir vasiyet olup olmadığını araştırdınız mı?”

Stryker başını salladı. “Sanırım bankada olmalı ya da Bob Tumer’da. Tumer yaşlı adamın avukatıydı.”

“Gidip bir bakmamız gerek,” dedi Virgil. “Bankadaki kasasını açtırmak için mahkeme emrine ihtiyacımız var. Sonra da avukatı ve oğlunu da yanımıza alıp gereğini yapmalıyız. İçinden işimize yarayacak bir bilgi çıkabilir.”

“Ya bütün mal varlığını George Feur’a bıraktıysa?” diye sordu Williamson.

Stryker gülümsedi. "Bahse girerim bu, küçük Judd'u öfkeden deliye döndürür."

"George Feur da kim?" dedi Virgil.

"İsa'yı hapishanede keşfeden kaçık vaizin biri," dedi Stryker. "Dakota tarafında, sözüm ona dinî bir örgütü var. Söylentilere göre Bili Judd'un ruhunu kurtarmak için elinden geleni yapmış."

"Deli mi?"

"Beyaz ırkın üstünlüğüne ve İsa'nın Romalı olduğuna inanıyor. Ayrıca siyahların Afrika'ya saplanıp kalmasının nedenini Kabil'in lanetine bağlıyor. Bu yüzden burada beyaz erkek ve kadınları kirletip bütün iyi iş pozisyonlarını doldurmamaları için hepsinin gemilere bindirilip Tanrı'nın onlara layık gördüğü acıyı çekmeleri için geldikleri yere geri gönderilmeleri gerektiğini düşünüyor. Ayda bir, bir grup insanla buluşup bir yerlere yürüyorlar ve bu düşünceleri dile getiriyorlar."

Küçük Curly, "Dediğine göre Kızılderililer İsrail'in kayıp

kabilesi ve İsa'nın dünyaya geri dönmesi için onların da İsrail'e gitmesi gerekiyor. Birkaç Kızılderiliyle daha önce kavga etmişti," dedi.

Virgil, "Judd'ı da kendine benzetecekti," diye atıldı ve Gleason'lann evindeki kitabı düşündü.

"Zengin müritlere ihtiyacı var," dedi Williamson. "Yoksa kâfir demokratları yönetimden atmak ve siyahları Afrika'ya geri göndermek için ihtiyacı olan silahları nereden alacak."

"Tabii Meksikalıları da Meksika'ya, Çinlileri Çin'e, Kızılderilileri de İsrail'e... Böyle uzayıp gidiyor," dedi Williamson. "Onunla ilgili uzun bir yazı yazdım. Associated Press kabul etti."

"Bela geliyor." Büyük Curly mırıldandı. Virgil, Bili Judd Jr.'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. Judd ağır bir adamdı. Şişman yüzü, kaim boynu, küçük siyah gözleri ve incelen saçlarıyla altmışına yaklaşıyordu. Williamson'a selam verdi ve Virgil'e bir bakış attı. Sonra Stryker'a dönerek sordu. "Bununla ilgili ne yapacaksın, Jim? Eğer itfaiyecinin söylediği doğruysa o zaman bu bir cinayet. Ne yapacaksın?"

"Araştıracam."

"Gleason'ları araştırdığın gibi mi?" Judd kafasını salladı. "Hadi ama Jim, SAB'ı çağır yoksa... Tanrı aşkına şu SAB'ı çağır!"

Stryker başıyla Virgil'i gösterdi. "Virgil Flowers ile tanış, Minnesota, SAB'dan."

Judd'ın yüzü Virgil'e döndü. Onu tepeden tırnağa süzdü. Tişörtüne baktı ve konuştu. "Pek bir şeye benzemiyorsun."

Virgil gülümsedi. "Ben şüphelilerin hakaretlerine aldırmam. Yıllarca bu tip şeyleri çok yaşadım."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Judd.

"Şu an aşağı yukarı tek şüphelimiz sensin. Böyle durumlarda ilk soru, 'Mirasçı kim?' olur. Anladığım kadarıyla şu durumda bu sorunun cevabı sen oluyorsun."

Judd, Virgil'e uzunca baktı. Sonra Williamson'a dönüp, "Bunu sakın yayınlamayım deme," dedi. Williamson

başını Nalladı. "Ben senin için çalışmıyorum, Bili. Ben baban için

43

çalışıyordum, şimdi de babanın şirketi için çalışıyorum. O şirket sana geçtiğinde ben burada olmayacağım. O zamana kadar burada çalışmaya devam edeceğim."

"O zaman önümüzdeki hafta sonuna kadar bir iş bulsan iyi edersin."

Virgil, Judd'a döndü. "Babanın vasiyetine bakmamız gerekiyor. Sanırım kasanın içindedir. Şu an delil olarak saklandığından açmak için mahkeme emrine ihtiyacımız olacak. Ayrıca o kasanın içinde başka neler olduğunu görmek istiyorum."

Judd başıyla onayladı. "Bana uyar. Bob Tumer'ı alıp hâkimle konuşalım ve kasayı açtıralım."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Williamson.

Stryker'ın cevabı netti. "Hayır."

Williamson sırtıttı. "Sormaktan zarar gelmez. Tanrı aşkına burası çok sıcak."

Araçlarına dönerlerken yanmış çukurun önünde durdular ve Stryker aşağı doğru seslendi. "Yeni bir gelişme var mı?"

Sarı koruyucu elbise içindeki topluca bir kadın, bir kâğıt havlu yardımıyla yüzündeki terleri silerek, "Sanırım bu sıcak beni öldürecek," dedi.

Herkesin yüzüne bir gülümseme geldi. "Pek bir şey yok ama bilek kemikleri bulduk, fazla zarar görmemişler."

Çelik plakanın altında kalmışlar bu yüzden iyi dürümdalar. Bunlardan DNA örneği alabiliriz. Bili Jr.'dan da örnek istersek kimliği kesinleştirebiliriz."

"Tamam, o zaman. Yap o işi," dedi Stryker. Tepeden aşağı inerken Büyük Curly, "Bu kadının tadına bakmak isterdim," dedi. Stryker başını salladı. "Bayan Curly'ye bunu anlatırım."

Küçük bir kasabanın en iyi ve en kötü tarafı şuydu ki herkes her şeyi biliyordu. Hâkim bu davayla ilgili Virgil kadar bilgiye sahipti. Sekreterinin bilgisayarından mahkeme emrini basıp çıkardı.

"Bu sizin için yeterli," dedi kâğıdı Stryker'a verirken.

Stryker, bankanın Wells Fargo şubesini arayarak şube müdürüyle konuştu. Judd'ın avukatı da onlarla birlikte geleceğini söyledi. "Hadi gidelim," dedi Stryker.

Gitmek, yürümek anlamına geliyordu. Banka üç blok otelleydi. Blokların ikisi eski bir yerleşim yeri idi. Bir eczanenin önünden geçtiler, eczane aynı zamanda patlamış mısır satıyordu. Judd içeri girip mısır aldı ve açlıktan ölmek üzere olan biri gibi mısırları ağzına tıktı. Daha sonra önünde *Judd Şirketler Grubu* yazan ofisin önünden geçtiler. Hemen ardından da *William Judd Yatırım* yazan bir diğerinin önünden... Sokağın biraz daha aşağısında bir güzellik salonu vardı.

Bankanın termometresi otuz dereceyi gösteriyordu. Banka müdürü beyaz saçlı, ince bıyıklı bir adamdı; tıpkı avukat gibi. Diğer tarafta üzerinde bir kot ve tişört olan siyah bıyıklı bir Meksikalı, elinde bir alet çantasıyla bekliyordu. Stryker da yavaş yavaş beyaz saçlı ve ince bıyıklı bir adam haline geliyordu. Virgil de bıyık bıraksa diğer adamlar gibi

görüneceğini düşündü. Alman İskandinav beyazlarının tekdüze kültürü...

Banka müdürü mahkeme emrini aldı, beraberce kasaya doğru ilerlediler. Yolda Judd'a anahtarları olmadığı için kasayı delerek açmak zorunda kalacaklarını anlattı. Kasanın de-I inmesi üç dakika sürdü. Müdür Meksikalı adama yirmi dolar verdi, adam da çantasını toplayıp oradan ayrıldı. Kasa büyük boylardan bir tanesiydi. İçine üç tane kızarmış tavuk sığardı. Müdür kasayı alıp özel kabine götürdü. O an durum pek özel olmadığından hepsi birlikte oraya yöneldiler. Judd'm ağzından bir, "Ulu Tanrım!" nidası yükseldi. İlk iki sıra para doluydu. "Düşündüğün kadar fazla değil," dedi banka müdürü. Sonra hep birlikte on bin dolarlık desteleri saydılar. On beş, on sekiz, yirmi... İki yüz bin dolar nakit vardı. "Neden iki yüz bin dolar nakit tutuyordu ki?" diye sordu Virgil, Judd'a.

"Parasız kalmak istemiyordu." Judd bir sandalye çekip paraya bakmaya devam etti. Bu arada banka müdürü ve avukat geri kalan kâğıtlan inceliyordu. Sigorta poliçeleri, ipotekler, fotoğraflar, birkaç parça mücevher...

O öğlen sonu birkaç şey daha oldu ama pek önemli olaylar değildi.

Akşam olduğunda Joan Carson, Tijuana Jack'in mum ışıklı mekânında oturuyordu. Pamuklu, örgü bir yaz elbisesi giymişti. Üzerinde kocaman yeşim taşları bulunan, gözleriyle uyumlu bir kolyeyle kıyafetini tamamlamıştı. Küçük burnunun üzerinde dağılmış çiller vardı ve Virgil dişlerinin eğri olduğunu ilk kez fark etti. Bu ona erkeksi bir görünüm kazandırıyordu.

Joan, Virgil'e doğru eğilince göğüslerinin üst tarafı ortaya çıktı. Virgil dikkatli bir şekilde onun gözlerine bakarken

Joan fısıldadı. "Orospu çocuğu mu?"

**Virgil de fısıldayarak cevapladı. "Adam böyle söyledi."
Hafifçe kıkırdadı. "Jr. Judd oturmuş, gözlerini paraya
dikmiş bakıyordu. Sanki gözleriyle parayı deliyordu. Sonra
avukat sanki büyük bir gizemmiş gibi, 'Ben burada vasiyet
göremiyorum,' dedi. Judd da bir anda kalkıp bağırdı. 'Orospu
çocuğu!'"**

**Joan kıkırdadı ve burnunu kaşıdı. Gözleri heyecandan
parlıyordu.**

**Virgil anlatmaya devam etti. "Neredeyse Tumer'm boğazına
yapışmaması için onu pataklamaya başlayacaktık. Tur-ner
tekrar tekrar, 'Ben yapmadım, ben yapmadım,' diyordu. Judd
Jr. da onun çevresinde dolaşp, 'Orospu çocuğu,
orospu çocuğu! ' diye bağıırıyordu. Banka müdürü bütün giriş
kayıtlarını incelediğinde Judd'ın birkaç hafta önce kasayı
açtığını ve kasadan bir kâğıt aldığını öğrendik. Özel bölmeye
girmediği için kasadan sorumlu kadın onu görmüştü. Bej bir
zarfmış ve tahminimizce vasiyet onun içindeydi."**

**"Orospu çocuğu ha!" dedi Joan. "Bu sahneyi görmek için yüz
dolar verirdim. Kutuda başka ne vardı?"**

**"Belgeler, ipotekler, sigorta poliçeleri... Evin sigortasının,
sekiz yüz bin dolarlık teminatı vardı. İçindekiler için de iki
yüz bin dolar. Yani Jr. bu parayı alacak. Bu da tek başına bir
milyon eder, ayrıca kutudaki para da var."**

46

"Yaşlı adam şehir içinde bir bloğun sahibiydi."

"Gazetenin olduğu yer."

“Evet ve güneye doğru birkaç parsel de arazisi vardı. İyi bir miras olacak,” dedi Joan.

“Jr.’m kendi sahip olduğu nesi var?”

“Birkaç işe girip çıktı fakat çok iyi gitmedi. Şimdi çevre kasabalarda üç dört tane Subway dükkânı var. Nehrin yanında da küçük bir arazisi. Orayı geliştirmek istediğinden bahsediyordu... Ama gerçeği söylemek gerekirse oradaki evlere çok fazla talep yok. Neden sordun?”

“Para onu çok heyecanlandırmış görünüyor,” dedi Virgil. “Ve önümüzdeki iki hafta içinde parayı alamayacağını öğrendiğinde oldukça üzüldü. Söylemek istediğim, sonuçta en geç bir iki ay sonunda elinde olacak bu para ama önce mirasın onaylanması gerekiyor. Yani iki haftayla iki ay arası, onun için neden bu kadar fark ediyor anlamadım.”

“O aptalın teki ama para için babasını öldürmez, eğer düşündüğün buysa. Babasıyla oldukça iyi geçindiklerini biliyorum.”

“Tamam, sadece elimdeki bilgiyi değerlendirmeye çalışıyorum.”

“Ama neden böyle davrandığını açıklayabilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Judd’lar paraya tapar. Onlar için dünya bir yana, para bir yanadır. Eğer önlerinde iyi bir insan olmak ya da para sahibi olmak gibi iki seçenekleri olsa onlar hiç duraksamadan parayı seçer. Bir tarafa arkadaşlarını, bir tarafa parayı koysan onlar yine parayı seçer. Onlar böyle ve bunu saklama gereği duymuyorlar. İki yüz bin dolar Judd Jr.’m gözünün önünde tekrar kasaya koymak, Papa’nın önünden İsa’yı almak gibi onun için.”

“İnsanlar için böyle şeyler söylemek hoş değil. Özellikle Papa için.”

“Ama gerçek bu,” dedi Joan gözlerini kısarak. “Bütün arkadaşlarıma bu hikâyeyi anlatabilir miyim?”

“Dur düşüneyim. Buna şahit olan ben, ağabeyin, avukat,

47

banka müdürü, Judd ve kasadan sorumlu kadındı. Bunların hepsi ağızlarını kapalı tutmayacaklarına göre.”

“Aynen.”

“Tamam, sadece benden duyduğunu söyleme olur mu? Benim veya ağabeyinin başına dert açabilirsin. Belki bu haberi sen söylemeden onların kanlarından biri gelip sana söyler.” “Hem banka müdürünü hem de avukatı tanıyorum. En azından biri ağzındaki baklayı kesin çıkarır. Ben de senin bana söylediklerini onlarınkine eklerim.”

“Anlaştık o zaman,” dedi Virgil, “Elbiseni beğendiğimi söylemiş miydin?”

**“Gerçekten mi? Ben ördüm. İpliği Des Moines’ten aldım.”
“öyle mi?”**

“Aptal olma Virgil, Cities’teki Neimann Marcus’tan aldım.”

Virgil, Minnesota Marshall’da doğup büyümüştü; Blu-estem’in altmış mil kuzeyinde. Arabayla seksen mil. Babası oradaki en büyük Presbiteryen Kilisesi’nin rahibiydi. Annesi de Güney Minnesota Üniversitesi’nde mühendislik dersi veriyordu. Emekli olduktan sonra yaz kış golf oynayarak zamanlarını geçiriyorlardı. Joan’m babası çiftçiydi. Bili Judd’m yer elması projesinin içinde yer almıştı.

“O zamanları hatırlamıyorum, çok küçüktüm ama babam mısır ve fasulyenin fiyatlarının çok artmayacağını düşünüyordu. Dünyada çok fazla fiyat rekabeti vardı. Eğer yeni bir ürün ekebilirsek, benzinin yerine geçebilecek bir ürün... Yetmiş ve seksenlerde her an petrolün bitebileceği ihtimaliyle yaşıyorduk.”

“Tıpkı şimdiki gibi.”

“Evet, şimdi olduğu gibi; etanol ve dört dolarlık mısırla. Her neyse eğer yer elmasından yakıt üretebilsek sırtımızın yere gelmeyeceğini düşündük ama bunların hepsi saçmalıktı, en başından beri düzmeceydi. Chicago’lu tüccarların ve Bili Judd gibi yabancıların işiydi. Her şey patladığında Bili Judd umursamadı. O bir sosyopattı ama babam gibi ona bağlı olan insanlar bu durumdan ciddi derecede etkilendiler.”

48

Joan iç çekti ve başını salladı. “Birçok insan babamın Judd’la birlikte olduğunu düşündü ama babam arazisinin yarısını kaybetmişti. Geri kalan arazisini de buhran olduğu için düşük fiyattan satarak borçlarını ödeyebildi. Sonra kendine bir 45’lik aldı ve intihar etti. Bir cumartesi, öğleden sonra, arka bahçede. İnsanların bağırıldığını, annemin odada ölü gibi hareketsiz oturduğunu hatırlıyorum. O günden aklımda kalan en net görüntü babam değil, annemin o hali.”

“Jimmy oldukça etkilenmiştir herhalde. Baba-oğul ilişkisi bilirsin...”

“Evet, etkilenmişti. Sence Jim’in, Judd’ın cinayetiyle bir ilgisi olabilir mi?”

Virgil kafasını salladı. “Tabii ki hayır. Gleason Tarın Judd’la bir ilişkisi var mıydı?”

“Arkadaşlardı. Zengin kesimin kendi aralarında küçük bir grubu vardı, birçok küçük kasabada olduğu gibi. Doktorlar, avukatlar, bankacılar, emlakçılar... İnsanların söylediklerine göre Judd yatırımlarıyla onlara destek veriyormuş ama Gle-ason’larm yer elması işiyle bir ilişkisi yoktu. Herkes bunu bilir. Yapılan mahkemelerde her şey ortaya çıktı.”

Virgil tekrar Joan’a doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Sana ne söyleyeceğim, Joanie... Jim, ben ve Larry Jensen bu iki olayın bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Üç haftada üç ölüm ve üçü de ne yaptığını bilen birisi tarafından işlendi. Nerede, ne zaman olması gerektiğini bilen birisi tarafından. Hatta üçü de aynı koşullar altında gerçekleşti: Karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Ayrıca burada yirmi iki yıldır hiç cinayet işlenmemişti.”

“Peki ya George Feu’ndan ne haber? Hani şu rahip?” “Evet, onu duydum. Onun da araştırılması gerekiyor. Jim’e de sordum. Jim’in dediğine göre olay anmda nerede olduğuna dair bir şahidi varmış. Cuma akşamı bir rahip buluşmasındaymış ve birçok rahiple birlikte hafta sonunu orada geçirmiş. Onlardan biri Feu’un oradan hiç ayrılmadığını söyledi. Jim ve Larry de eğer oradan ayrılseydi bir şekilde fark edileceğini söylediler.”

“Ne kadar süre için ayrılması gerekirdi?”

“Eğer arabayla gidip gelirse yarım saat. Belki biraz daha uzun ama fazlası değil.”

“Eğer çok fazla insan varsa yarım saat çok da uzun bir süre değil. İnsanlar senin başka bilileriyle konuştuğunu düşünür. Yanm saat için ortamı idare edebilirsin. Belki de onun müritlerinden bir tanesi yapmıştır ama eğer Gleason ve Bili Judd’ı aynı insanın öldürdüğünü düşünüyorsanız... Feu,

Judd'ın ruhunu arındırmak istiyordu ve aralan iyiydi. Bu yüzden bu ihtimal bana çok mantıklı gelmiyor."

"Yine de bir bağlantı var."

"Doğru. Feu vahşi bir adam. Gençliğinde de öyleydi. Babası onu sürekli döverdi; o da etrafta dolaşıp dükkânları, hatta bankaları soyuyordu. Yirmili yaşlarında Jim onu bir soygunun ardından küçük Amerika'ya kadar takip etti ve onu halasının evinde tutukladı. Bütün bu İsa ve beyaz üstünlüğü saçmalıklarını hapishanede öğrendi. Oradan batıya gitti ve rahiplik okudu. Idaho'da lisansını aldı. Halası öldüğünde buraya geldi ve çiftliği üzerine geçirdi. O zamanlar onu bir daha görmeyeceğimizi düşünmüştük."

"Daha önce hiç kimseyi vurdu mu veya şüpheli duruma düştüğü oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır ama soygunlarda silah kullandığını biliyorum."

Blustem'e giderken 1-90 yolunda Joan, Virgil'e, "Bir polise göre oldukça konuşkansı. Ben Bluestem'deki bütün polisleri tanırım. Hatta Worthington'daki bazı polisleri de tanırım. Onlarla eskiye dayanan dostluklarımız var ama hiçbirisi senin kadar konuşkan değil. Bana vakaları anlatmazlar," dedi.

"Bir kişilik kusuru."

"Gerçekten mi? Ben de bu adamın beni güzel bir Meksika restoranına götürüp bütün bunları herkese yayacağını bile bile anlatmasına şaşırmıştım."

"Böyle düşünmen beni şaşırttı," dedi Virgil.

"Çok da şaşırmışa benzemiyorsun."

“Biliyor musun?” dedi Joan’a dönerek. “Düşündüğümden daha zekisin.”

Joan bir kahkaha attı.

Gece geç saatlerde Virgil diz üstü bilgisayarını açtı ve hikâyesini yazmaya başladı. Biraz gerçek biraz kurgu... Kurgulamak, raporlamaktan daha farklıydı çünkü düşünmek ve deneyimi değiştirmek gerekiyordu. Bir süre boyunca bilgisayar ekranına baktı:

Katil, nehir vadisinden yukarı doğru tırmandı ve karanlığın içinde, ıslak çimenin üzerinde yavaşça yürüdü. Bahçenin kenarında bir süre durdu. Sonra hızlıca evin arkasındaki cam kapıya ilerledi. Gleason’ların eve geldiğini görmüştü. Arabalarının farları yarım mil öteden seçiliyordu.

Simdi Russell Gleason’un oturma odasında ayakta durduğunu görebiliyordu. Elleri ceplerinde televizyona bakıyordu. Eşi Anna mutfaktan çıkıp elinde bir bardak suyla kanepeye oturdu. Konuşuyorlardı ama ceketinin üzerine düşen yağmur damlalarının çıkardığı ses yüzünden onları duymakta zorlanıyordu.

Katil silahına dokundu, her zaman hazırды. Güvenlik mandalı yoktu. Şarjör sonuna kadar doluydu. İçeride Gleason bir şeye güldü. Her şeyin bir sonu vardır, diye düşündü katil.

Katil geriye doğru bir adım attı, evin çevresinden dolaşarak ön kapıya doğru geldi. Gleason boğazına kadar bu işin içindeydi. O ve Judd bunun bedelini ödeyeceklerdi. Zili çaldı...

Virgil çenesine dokundu ve yazdıklarını tekrar okudu. Kaytarmaya başlamıştı bile, sürekli katil demişti. Bu da yazar kulağını tirmalıyordu. Bunun için güzel bir eş anlamlı kelime bulmalıydı. ‘O’ diyerek de bu işi çözemezdi. Gleason, Judd’la birlikte boğazına kadar bu işe girmişti... Ama neyin içine?

Hiçbir fikri yoktu ama bunu çözecekti. Bir bağlantı vardı.

Hikâyesini bitirmeden önce pek çok soruya cevap vermesi

liydi. Katil nereden gelmişti? Silah nereden gelmişti? Katil silahı kullanmayı nerede öğrenmişti? Cesedi neden bahçeye kadar sürüklemişti? Işıklar neden açık bırakılmıştı? Dışarıdaki lambayı açan düğmenin nerede olduğunu biliyor muydu? Eğer biliyorsa bu, katilin oraya aşına olduğunu gösterirdi. Yoksa kendiliğinden gelişen bir şey miydi bu? Gleason'u neden gözlerinden vurmuştu? Sonra, neden katil o anı seçmişti?

Stryker neden babasının yer elması skandalından dolayı intihar ettiğini ve Judd'la olan ilişkisini söylememişti? Kasabadaki ilk gününde Stryker'ın kız kardeşi kendisini nasıl fark etmişti? Konuşmayı neden Todd Williamson ve George Feur ' a götürmüştü?

Bir roman için bilinmesi gereken parçalardı bunlar.

Çarşamba Sabahı

Dört şişman adam, kısa kollu gömlekleriyle mahkeme binasının dışında beklerken konuşmayı kesip içerideki Virgil'e gözlerini diktiler. Virgil sekretere bir el işareti yaptı, kadın onu içeri aldıktan sonra sanki ruhunun taşıdığı yükten yorulmuş gibi bir iç çekti.

Virgil sekreterin masasını geçtikten sonra Stryker Tn ofisine doğru kafasını uzattı. Stryker ayaklarını masasına uzatmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturuyordu. Virgil'e sandalyeyi işaret ederek elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım!"

Virgil oturdu. "Ne oldu?"

Stryker ayaklarını yere indirip ofis buzdolabından bir kola çıkardı. "Kola ister misin?"

"Hayır, teşekkürler..."

"Lanet olası bir telefon aldım az önce," dedi ve kolayı açtı. Kolanın kapağını çöp kutusuna attı. "Roche'da yaşayan bir kadın var. Orayı biliyor musun?"

"Evet, Dunn'ın ilerisinde."

"Evet, aletim kadar bir kasaba. Kadının adı Margaret Laymon, yaklaşık beş dakika önce beni aradı. Kızı Jessica'nın, William Judd'm öz kızı olduğunu söylüyor. Kızının hakkı olanı aldığından emin olmak istiyor. Tam olarak bu cümleyi kurdu."

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Virgil, "Eğer vasiyet

53

yoksa ve kadın bu iddiasını kanıtlayabilirse..

Stryker başıyla onayladı. "Evet, Bili Judd kalp krizi geçirecek."

"Acaba dışarıda dolaşan başka küçük Judd'lar da var mı?"

"İlginç bir soru ama cevabını nasıl bulacağını merak ediyorum. Seni arayıp söylemedikleri sürece tabii."

"Hah, Judd'a söyleyecek misin?"

"Bu bana düşmez, Margaret'a hemen bir avukat tutmasını söyledim. Tutacaktır ama mahkemeye delil olarak ne sunacağını merak ediyorum."

"Bilmiyorum, DNA testi yapılması gerekiyor."

“Kadın bunun problem olmadığını söyledi ama sana neyin problem olduğunu ben söyleyeyim.” Sandalyesiyle tam bir tur daire çizdi düşünürken ve devam etti. “Hayatım boyunca arzuladığım tüm kadınlar içinde Jesse Laymon bir numaradır. Hatta iki kez çıkmıştık ama üçüncü olmadı. Daha farklı birini arıyor. Başboş bir aylak belki de.” Kolasından bir yudum alarak devam etti. “Onu her gördüğümde küçük dilimi yutuyorum. Ama o siyah gözlü; esrarkeş, alkolik, hızlı araba kullanan, iyi dans eden hovardaların peşinde koşuyor. Bu kesinlikle ben değilim.”

“Kötü.”

“Evet.”

Birkaç dakika düşüncelere daldılar; ardından Virgil konuştu. “Belki de sebebi aletinın Roche kadar olmasıdır.” Stryker kolasından bir yudum daha alıyordu ki birden attığı kahkahayla neredeyse boğuluyordu. “Konu açılmışken, sen Joanie’yle saat on civarında onun verandasında ne yapıyordun?”

Virgil güldü ama fazla değil, kendini suçlu hissetmişti. Bu kadar arkadaşlık yeterliydi, orada otururken Stryker’lann da Judd cinayetindeki şüphelilerden olduklarını hatırladı.

“Todd WilliamsonTa konuşup dosyalarına bakmak için izin isteyeceğim; eğer dosyası varsa tabii. Sonra da George Feur’u görmeye gideceğim.”

Stryker’m kaşları havaya kalktı. “Elinde bir şey mi var?”

“Tam olarak değil. Onunla konuşmak istiyorum, belki bana bir şeyler vermesi için biraz sıkıştırırım.”

“Tam olarak değil derken...”

“Feur dini çarpıtan bir adam ve bir pislik, o JuddTa alışıyordu. Dini arpıtan insanlar özellikle ayetleri çarpıtmaya çalışırlar. Dn GleasonTardayken Anna Gleason’m vurulduğunda tam elinin altında bir ayet kitabı olduğunu fark ettim. Görünüşe göre yeni bir kitaptı.”

**“Gerçekten mi?” Stryker kaşlarını çatıp öne doğru eğildi.
“Ben bunu neden bilmiyordum?”**

Virgil omzunu silkti. “Belki kimse fark etmedi. Bu Judd öldürölmeden önceydi ve George Feur adı henüz ortaya çıkmamıştı.”

“Nasıl bunu kaçırdık, Larry ve Margo’yla bu konuda konuşmalıyım. Onlar bunu görmüş olmalı veya en azından bunu hatırlıyor olmalılar.”

Virgil itiraz etmedi. “Belki de. Özellikle de şimdi Feur hikâyesi gündemdeyken.”

“Onunla benim aramda geçen olayı biliyorsun değil mi? Onu hırsızlıktan tutuklamıştım. Stillwater’a gitti. Benim ona tuzak kurduğumu iddia ediyor.”

“Bunu duymamıştım.”

“Dükkân kamerasına yakalanmıştı, şapkasını oldukça aşağı çekmişti; ama görüntüyü gördüğüm anda onu tanıdım. Gidip onu çukurundan çıkardım, tabii silahını da. Silah onu ele vermişti, eski bir silahtı ve kamerada oldukça net görülüyordu.” “Yani iyi işti.”

“Evet öyleydi, hâlâ da öyle.”

“Bu arada bu iş bir şekilde Judd’m parasıyla ilişkilendiri-lirse arkadaşın Jesse’nin başı derde girebilir.”

“Öyle mi?”

“Belki. Belki de girmez.” Virgil kulağını kaşıdı. “Etrafındaki hovardalardan biri doğru koşullar oluşturulursa kızın bir milyoner olacağını anlamış olabilir...”

“Adamım bu aklıma hiç gelmemiştii,” dedi Stryker ve sandalyesinde gerindi.

“Jesse ve Margaret böyle bir şey planlamış olabilir mi?” Stryker çenesini kaşıdı. “Margaret yapmaz, sanmıyorum. Jesse de bilinçli olarak böyle bir şeye alet olmaz. Etrafta insanlarla takılırken bu paradan bahsetmiş olabilir... Ve eğer arkadaşlarından biri gidip böyle bir şey yaptıysa birden kendini acımasız dünyanın kucağında bulmuş olabilir.” “Mantıklı bir teori.”

“Bence de.”

“Bu olayla ilgisi yoksa bile belki de korunmaya ihtiyacı olabilir.”

Stryker ayağa kalktı. “Ben bir gidip ona bakacağım. Onu mu görmek istersin, Feur’u mu?”

“Ben Feur’a gideceğim,” dedi Virgil. Stryker çıkmak için bir bahane arıyordu. “Bana Jesse’den öğrendiklerini anlatırsın, sonra belki ben de onu ziyarete giderim.”

“Anlaştık, kendine iyi bak.”

Hava aynı önceki günkü gibiydi: Güneşli ve hafif rüzgârlı. Bir temmuz gününden beklenebilecek her şey vardı. İki kız iki erkek, dört çocuk kaldırımda oynuyordu. Kızların burunları ve kulakları piercingliydi ama yine de üzerlerinde bir kasaba masumiyeti taşıyorlardı. Onun polis olduğunu anladıklarından arada bir dönüp ona bakıyorlardı.

Hava güzel olmasına rağmen nemliydi ve öğleden sonra şimşekler bekleniyordu. Daha çok ısınırsa iyice bunaltıcı olabilirdi ama Virgil'in beklemekten başka şansı yoktu.

Yürümeye başladı. Gazeteye ulaştığında Williamson'ın bir sonraki günkü gazetenin son haberlerini yerleştirdiğini gördü.

Virgil'in ön kapıdan girdiğini görür görmez Williamson'ın yüzü aydınlandı. "Ben de bu sabah seni görmeyi umuyordum. Otelini aradım ama çıktığını söylediler."

Virgil başını salladı. "Ben de seni kütüphanende bulacağımı düşünüyordum, eğer kütüphanen varsa tabii."

"Kütüphaneye de gidebiliriz ama birkaç soruma cevap vermezsen gerçekten kabalık edersin."

"Sor bakalım."

"Dün biraz farklı davrandın."

"İnsanların arasındaydık. Senin sorularına cevap veririm ama anlaşma şu: Ben kayıt dışı konuşurum ve sen de bu bilgi Tanrı'dan gelmiş gibi yazarsın. Sana her şeyi anlatmayabilirim ama yalan da söylemem."

"Anlaştık." Williamson bilgisayarında açık olan derleme programından çıktı ve bir Word sayfası açtı.

"Cinayetlerde kullanıldığı tahmin edilen 357 silahının yıllar önce şerifin ofis envanterinde olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu konuda bilgim yok."

Williamson itiraz etmek için ağzını açacaktı ki Virgil elini kaldırdı. "Sorudan kaçmıyorum. Gerçekten bu konuda bilgim yok. Artık bu silahlar fazla rağbet görmüyor,

insanlar otomatik tercih ediyor ve gerçekten güçlü bir silah arıyorsa bir 44'lük Mag veya 454 Casul alırsın. 357'ler eskiden polis silahıydı ve bu söylentinin çıkmasının tek sebebi de bu. Şerifin ofisinde bu silahlardan birkaç tane bulunuyordu fakat şu an yok belki de... Kim bilir?"

"Tamam, ikinci soru: Katil buranın yerlisi mi?"

"Evet," dedi Virgil.

"Bu cevabı biraz açıklamak ister misin?"

"Hayır."

- ["Şüpheli var mı?"](#)
- [Hayal kırıklığı içinde kapı koluna uzandı ve bekle](#)
- ["Biraz," dedi Virgil. "Çok değil."](#)
- ["Ya hiçbir şey bulamazsanız? Sizden donunuza kadar](#)
- ["Sandy, Todd Williamson'u evlat edinen aileyi bulm](#)

“Şüpheli var mı?”

“Şu an yok.”

“Fazla bir şey vermiyorsun bana.”

“Derlemeyi ne zaman bitirmen gerekiyor? Bu yarın sabah çıkacak değil mi?”

“Saat üçten önce bitirmem gerek. Baskıya götürüyorum, Sioux Fall’a ve saat 23:00’de hazır oluyor. Eğer üçü bir dakika geçirirsem gece yarısından önce vermezler.”

“Tamam, saat ikide beni cebimden ara. Sana istediğin hikâyeyi verebilirim, belki de veremem ama verirsem kapak haberin olur.”

Williamson’ın kaşları kalktı. “Judd yangım kapak haberim.”

“İki gün geçti, herkes bunu biliyor. Diğer hikâye çok az

57

kişi tarafından biliniyor ve eğer bunu basarsan kasabayı yerinden oynatırsın. Ama beni kaynağın olarak gösterirsen araştırmanın sonuna kadar tek bir kelime bile öğrenemezsin,” “Başka bir Tanrı hikâyesi yani?”
Williamson’ın dili üst dudağına dokundu. Bu hikâyeyi istiyordu. “Gel sana arşivi göstereyim.”

Arşiv denilen yer bir yatak odası büyüklüğündeydi, duvarları kirli yeşil ve kirli kahverengi boyalıydı. Tüm duvarlar meşe kitaplıklarla kaplıydı. Ortada eski bir bilgisayar duruyordu. Williamson kitaplıklardan birine vurdu. “İsim ve konuya göre diziyoruz. 1999’dan önce eğer konuda yüz isim varsa en önemli beşini koyduk ve isimleri konuyla ilişkilen-dirdik.

Yani FFA'da keini sergilediyse ve sıralamada otuz üçüncüysen FFA'daki sıralamaya bakman gerekiyor çünkü isim dosyasına adını koymamışsınız demektir. 1999'dan sonra her şey CD Tere geçti ve bu tarihten sonraki tüm isim ve konular ilişkilendirildi, bu yüzden o tarihten sonraki tüm isim ve konuları bulabilirsin."

"Otuz üçüncü olsan bile mi?"

"Keçi dâhil her şeyi, sana bilgisayarını nasıl kullanacağını gösterirdim ama sen de çözebilirsin, benim zamanım azalıyor. Talimatlar masanın yanında, onlara bak."

Tam gidiyordu ki akıma bir soru daha geldi.

"Jim Stryker'la geçinebiliyor musun?"

"Evet, birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

"Doğru beyzbol. Ama şerifin ofisinden gelen söylentilere göre seni çok zor kabul etmiş."

"Gerçekten mi?"

Williamson başını salladı. "Belki de sadece politik söylentiler ama söylenti o ki sen şerifin yetersiz olduğunu ortaya çıkarabilirmişsin."

"Ben yılda sekiz on cinayetle uğraşıyorum sizse yıllarca bir tane bile görmemişsiniz. Ben bir uzmanım ve uzman yardımı almanın kimseye zararı olmaz."

Williamson kıkırdadı. "Onların alışma tarzı pek öyle değil."

58

Williamson gittiğinde Virgil etrafa baktı, çekmecelerdeki sarılaşmış etiketleri inceledi ve dosyaların düzenlenme

sistemini çözdü. İsimler bir tarafta, konular da diğer taraftaydı. Uzun dosyalarda fotoğraflar saklanıyordu, sekize onluk orijinal fotoğraflar, 2002'ye kadar gidiyordu; bu tarihten sonra dijital makine almış olmalıydılar. Üzerlerinde hâlâ banyo kokusu vardı, ataçlar da sigara kokuyordu.

Judd fotoğrafları 1940'tan başlayarak geçen her on yılı gösteriyordu. Önce solgun renkli elbiseli genç bir adam, o zamanlar bile boş bakışlı siyah gözler. 1999 öncesi dosyalar, dört çekmecedен oluşuyordu; yüzlerce gri zarf vardı. Judd Jr.'m da birkaç dosyası vardı ama sadece yarım çekmece kaplıyordu. *Bir çift hayat* diye düşündü Virgil, her zarfın içinde sekiz on makale yer alıyordu. 1980'lerde neredeyse her hafta bir hikâye çıkmıştı yer elması olayıyla ilgili. Judd sonunda otuz iki ayrı suçtan suçlu bulunmuştu. Delillerin bazıları yereldi, bazıları ise St. Paul'den gönderilmişti. Başsavcı yardımcısı elindeki kanıtları anlamamış ve Judd'ın savunma avukatları tarafından darmadağın edilmişti. Yerel savcı ve şerif, kızgın seçmenler nedeniyle bir sonraki seçimi kazanamamışlardı.

Mahkemeden sonra federal ve eyalet vergileriyle ilgili haberler vardı. Bu kavga yıllarca mahkemelerde görülmüştü. 1995'teki bir habere göre taraflar anlaşmaya karar vermişti. Vergi Kanunu nedeniyle anlaşma şartları açıklanmamıştı.

Yer elması konusunu içermeyen diğer Judd zarflarında işle ilgili haberler yer alıyordu: Alınan-verilen konut kredileri, alınan-satılan arazi ve binalar... Buffalo Tepesi'ndeki evin yapılması, söylentiye göre 1960'ta beş yüz elli bin dolar tutmuştu ve içinde beş tane banyo vardı. Bundan başka diğer davalarla ilgili bilgiler. Yer elması davası dışında herhangi bir hırslı sosyopat iş adamının klasik hayatıydı.

Judd Jr. da farklı değildi. O da hırslı ve oldukça başarısız bir sosyopattı.

Virgil, Mark Stryker'in intihar haberini okudu. Aile pikniğinden sonra olmuştu, bu detayı daha önce kimse ona söyle-

59

memişti. Makalede Stryker'm yer elması skandalinin içinde bulunduğu ve borçlarını ödemek için bin iki yüz seksen dönümlük aile arazisini satmak zorunda kaldığı anlatılıyordu.

Anne Gleason, ailesinin en gözde ismiydi. Ona ait çekmecede, belediye meclisinde geçen on altı yıl ve diğer haberler yer alıyordu. Bunların birkaçında Judd'ın da adı geçiyordu. Ama çoğu rutin şeylerdi. Belediye meclisinin direnaja problemleriyle ilgili talep ettiği değişikliklerle ilgili haberlerdi. Russell Gleason adına da birkaç zarf vardı. Çoğu tıbbi muayene sistemi yürürlüğe girmeden önce yetmişli yıllarda adli tabip olarak çalıştığı zamanlarla ilgiliydi ve bu haberlerin çoğunda bir kişinin öldüğünü duyuruyordu.

Virgil, Jim Stryker ve Joan Carson hakkındaki haberleri de okudu. Joan'ın boşanması üç uzun makale yazdırmıştı. Hepsi evliliklerinin beş yıl sonra geri döndürülemez şekilde bozulduğunu anlatıyordu. Hakkındaki diğer olaylar pas geçilmişti.

Joan, zengin bir çiftçi olarak tanıtılıyordu. Bluestem'de ve aile çiftliğinde konutları vardı. Virgil geçen gece oraya gittiği için evinin nerede olduğunu biliyordu. Ona nazik, duygulu bir iyi geceler öpücüğü vermeye çalışmıştı.

Sonunda Laymon'ları buldu. Margaret ile ilgili hiçbir şey yoktu ama Jessie bir kez esrar bulundurmaktan tutuklanmıştı ve bir seferinde de Bluestem'de bir bar kavgasına şahit olmuştu. Kavgaya karışan adamlardan

birinin tüm dişleri kırılmıştı. Adam dava açmış ama mahkeme hiç görülmemişti.

Nihayet George Feuer'a geldi. Sadece bilgisayardaki makalelerde adı vardı. Tam on beş makale, hatta bir tanesi Wil-liamson'un beş bin kelime uzunluğundaki yazısıydı. Bilgisayar ekranından piç kurusunun tekinin hayatını okuyordu.

Virgil ofisi terk etti ve 1-90 yoluna bağlanarak batıya; önce 1-94,1-80 ve nihayet 1-20'yi geçerek ilerledi. Batı yakasıyla doğu yakası arasında Rocky Dağları sanki bir köprü oluşturuyor gibiydi, 1-90 da aynı dağlar gibi iki yaka arasında uzanıyordu. Bozkırlarda olmak bazı insanlar için sıkıcıydı ama Virgil bunu seviyordu, tıpkı bir denizcinin okyanusu sevmesi gibi. Bozkır, dalgalar halinde küçük kasabalarla 60

önünden gelip geçiyordu. Çiftlik evleri, pikaplar, at binen insanlar, bufalolar, antiloplar, bozkır köpekleri, kasabalar aynı yağmur damlaları gibi küçüklerdi ama hepsi birbirinden farklıydı.

Çok uzağa gitmiyordu. İki çıkış geçmişti. Feuer, Güney Dakota hattının on mil kuzeyindeydi. Dört çelik bina ve kare bir çiftlik evinden oluşan bir yerleşkede yaşıyordu. Binalar meşe ağaçlarının arasında, kayalık bir arazinin içindeydi. Yolun üzerinde küçük bir dere vardı. *Tanrı 'mn Kırk Hektarı* adlı tabelayı gördükten hemen sonra yanında da *Geçmek Yasak* yazısını fark etti. Evin önüne geldiğinde genç bir adam elinde pompalı tüfekte ön verandadan çıktı. Hâlâ çok yakında olmadığından yavaşça koltuğun altındaki tabancayı yanındaki koltuğa koydu. Durduğunda tabancayı aldı ve ceket cebinin içine yerleştirdi. Arabadan indiği sırada adama bağırdı. "Kimsin?"

**“Virgil Flovvers. Minnesota Suç Araştırma Bürosu’ndan.
Peder Feur’u görmek istiyorum.”**

“Randevun var mıydı?”

**Adam yirmi beşinde görünüyordu. Yeterli beslenememiş bir
hali vardı.**

“Hayır.”

**“Belki daha sonra gelsen iyi olur. şu an biraz meşgul.”
“şimdi konuşsam daha iyi olacak. Tekrar Bluestem’e geri
dönersem yanımda arama izni ve beş tane polis memuruyla
gelip buranın altını üstüne getiririm.”**

**“Buna hakkın yok.” Elinde bir pompalı tüfek vardı ama adam
onu herhangi bir yere doğrultmamıştı.**

“Sence? Hâkim bunu önemser mi?”

**Adam, Virgil’e baktı; sanki o güne dek tanıştığı tüm
h kimleri gözünün önünden geçiriyordu. “Burada bekle.”
Yoldan belli olmuyordu fakat buraya geldiğinde Feur’un
binalarının tepenin eteğinde olduğu anlaşılıyordu. Bu açıdan
bakıldığında Güney ve kuzey, önünde dümdüz uzanıyordu.
Bu yüzden Virgil’in geldiğini çok önceden görmüş
olmalıydılar.**

** evresine baktığında Virgil belirgin lastik izleri gördü.
Yerdeki  imenler ezilmişti, bu ona belediye binasının park
yerindeki çimenleri hatırlattı. Her zaman bahçede arabalar
ve kamyonlar olurdu. Bir ayın mı vardı? Sol tarafındaki
binada Kore Savaşı’ndan kalma bir baraka yer alıyordu. Bir
tabanca kurşunu olmasa da bir tüfek kurşunu rahatlıkla içeri
girebilirdi. Bir kabak gövdesinden oyulmuş İsa heykeli,
bahçenin diğer tarafından ona bakıyordu. Bir eli, sanki
Feur’un binalarını kutsuyormuş gibi o yöne uzanmıştı.**

Tüfekli adam -şimdi tüfeğini bırakmıştı- verandaya çıktı ve Virgil'e, "İçeri gel," dedi.

"Teşekkürler." Virgil adama başıyla selam verdi. Verandanın üç merdivenini çıktı ve "Önden buyur," dediği adamı takip etti.

Feur odanın bir köşesinde tahta bir sallanan sandalyede oturuyordu. Elinde bir Çin kupası vardı. Kupanın içindeki sıvıdan dumanlar yükseliyordu. Siyah gözlü, siyah sakallı, küçük bir adamdı. Kıyafetleri tamamen siyahtı. Ayağında da siyah deri botlar vardı. Duvar da iki resim asılıydı. İkisi de siyah saçlı, siyah gözlü İsa'nın çarmıha gerilmiş portresiydi.

Feur konuştu. "Bay Flowers, yanınızda kimliğiniz var mı?"

Virgil başıyla onayladı ve kimliğini göğüs cebinden çıkardı. Feur kimliğe uzaktan baktı. "Oturun, lütfen. Rusty Flowers ile bir alakanız olamaz değil mi?"

"Hayır, hiç duymadım." Virgil silahını göstermeyecek şekilde ceketinin önünü kapatarak oturdu.

"Bunun gerçek bir ad olduğundan bile emin değildim zaten." Feur, Virgil'in tahmin ettiğinden daha genişti ama kırışık dolu yüzü, ilk görüşte onu olduğundan on yaş yaşlı gösteriyordu. "Dubuque'da Iowa'da bir köprünün üzerinde dikiliyordum bir gün. Rusty Flowers adında bir tekne gördüm. Bunun bir isim mi yoksa uydurma bir şey mi olduğunu düşünmüştüm."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, ardından Feur tekrar söze girdi. "Ne istiyorsunuz?"

62

"Büyük ihtimalle duymuşsunuzdur, Bili Judd yanarak öldü."

“Evet, duydum.” Derin bir iç çekti, alüminyum küllüğündeki sigarasına uzanıp bir nefes aldı. “O kötü bir adamdı ama hayatının son döneminde Tanrı’ya doğru dönmeye başlamıştı. Çok geçti tabii. Onu son gördüğümde İsa’yı kabul etmemişti. Sanırım Bay Judd’ın evindeki yangın, şu an içinde bulunduğu yangının yalnızca giriş aşamasıydı.”

“Bu konuda bir şey diyemem.”

“Ben diyebilirim.” Feur’un siyah gözleri parıldadı. Espri yaptığını düşünüyordu. “Bay Judd’ın ölümünün benimle ne ilgisi olabilir?”

“Bir ayetle ilgisi olabileceğini düşünüyordum.”

“Benim size verebileceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Eğer istiyorsanız tabii. İnsanlar bunu sokaklarda dağıttığınızı söylüyorlar.”

“Bir ayet kitabı... Tabii ki.” Virgil’in arkasındaki pompalı tüfekli adama baktı ve seslendi. “Trevor, Bay Flowers’a bir kitap getirebilir misin? Bir kanun adamının Kutsal Kitap’ı okuması beni mutlu eder.”

Adam gittikten sonra Virgil sorgular bir şekilde, “Trevor mı?” dedi.

Feur omzunu silkti. “Ne yapabilirsin? Annen sana bir isim verir ve sen de hayatın boyunca onu taşırsın.”

Bir süre beklediler. Bu arada Virgil aklından geçen şeyi sordu. “Bu pompalı tüfek ne için?”

“Bazı insanlar söylediklerimizi beğenmiyor, beni öldürmek istiyor. Biz de kendimizi korumak için hazırlıklı olmak zorundayız,” dedi Feur.

“Anladığım kadarıyla Jim Stryker ile bir probleminiz varmış.”

“Onunla ayrı düştüğümüz noktalar var. Beni hırsızlıktan hapse attı ve ben de suçlu olmadığımı söyledim. Size şu kadarını söyleyeyim, o adamda çok fazla nefret ve vahşet duygusu var. Görmüyor olabilirsiniz ama durum bu. Eğer Gleason’lar ölmemiş olsaydı, yani Judd öldürülen tek kişi olsaydı

63

sana Stryker’ın bir numaralı şüphelim olduğunu söyledim. Hâlâ da olabilir ama onun Gleason’ları öldüreceğini düşünmüyorum.”

Trevor geri geldi, elindeki kırmızı ciltli kitabı Feur’a verdi. “Kim bu kitabın mührünü kaldırıp açmaya layık olacak kişi?” diye sordu Feur ve kitabı Virgil’e uzattı.

“Bu kitaplardan kaç tane dağıttınız?”

“Birkaç yüz adet sanırım. Ayrıca başka bastığımız kitaplar da var. Öğrendik ki İncil, küçük ayetler halinde daha hızlı öğreniliyor. Ama bence siz buraya kitabı almaya gelmediniz? Asıl istediğiniz ne?”

“Kitabı istiyorum aslında,” diye cevapladı Virgil kitabı elinde çevirirken. Bu kitap Gleason’larda gördüğünün aynısıydı.

“Ben buraya Gleason cinayetlerini araştırmaya geldim, Judd’inkini değil ama şu anda sanırım ikisini de yapıyorum. İki cinayeti birleştiren tek bir bağlantı buldum.”

Feur’un kaşları yukarı kalktı. “Bana anlatacak mısınız?”

“Evet, aradaki bağlantı sizsiniz.”

“Ben miyim?” Feur’un gözleri tekrar kısılmıştı. “Ciddi

misiniz?”

“Judd ile iletişim halinde olduğunuz biliniyor. Siz de söylediniz. Gleason’ların evine gittiğimde de Bayan Gleason’un elinin altında ne buldum? Sizin ayet kitabınızı. Bu yüzden öğrenmek istediğim onlarla olan ilişkiniz ve Judd ile ne kadar yakın olduğunuz.”

Feur sandalyesine yaslandı, ellerini açtı. Küçük, kadınsı elleri vardı ama sert ve kırışık görünüyordu. “Bay Judd’la arada sırada konuşurduk. Bazı inançlarını bize açmıştı ama hepsini değil. Biz de onu gerçek Tann’ya ulaştırmayı amaçlıyorduk. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan biraz da fi-nansal yardım almayı umuyorduk fakat ölene kadar böyle bir şey gerçekleşmedi. Bildiğim kadarıyla oğlu işe yaramaz adamın tekiydi. Benim Judd’la ilgili tüm bildiklerim bundan ibaret. Gleason’lara gelince, onlarla görüştüğümü veya onlara uğradığımı hatırlamıyorum. Bizim kitaplarımızdan birini nasıl aldıkları hakkında hiçbir fikrim yok, tabii şerif onu ora-;

64

ya koymadıysa. Şerif beni sevmiyor, hiçbirimizi sevmiyor. O iliklerine kadar politik bir herif ve öylelerinin gerçeği duymaya tahammülü yok.”

“Anladım,” dedi Virgil. Sonra diğer adama dönerek, “Tre-vor bize bir İncil getirebilir misin?” diye sordu.

Trevor, Feur’a baktığında Feur başıyla onayladı. Ardından Virgil’in yemek odası olduğunu tahmin ettiği yere girdi ve birkaç saniye sonra elinde deri kaplı bir İncil ile döndü. Virgil, İncil’i Feur’a vererek, “Elinizi İncil’in üzerine koyup Judd’ın ve Gleason’lann ölümüyle hiçbir ilişkiniz olmadığına yemin edin,” dedi.

“Beni kızdırmak üzeresiniz, Bay Flowers.”

“Neden?”

“Çünkü inanan birisi olduğunuzu düşünmüyorum ve bu yaptığınız hoş değil.”

“Yanılıyorsunuz. Ben inanan biriyim. Sizin gibi değil fakat inanıyorum. Tabii eğer İncil’in üzerine elinizi koymak istemiyorsanız...”

Feur, İncil’i elinden kaptı ve gözlerini tavana doğru çevirerek, “Kutsal Kitap ve sonsuz ruhu üzerine yemin ederim ki Bili Judd veya Bay ve Bayan Gleason cinayetleriyle hiçbir ilişkim yoktur. Yemin ederim ki hiçbir kelime oyunu yapmıyorum veya yalan ifadede bulunmuyorum. Bu cinayetleri ben işlemedim, işlenmesine de hiçbir şekilde sebep olmadım,” dedikten sonra Virgil’e baktı ve, “Amin,” diyerek sözlerini tamamladı.

Virgil de “Amin,” dedi ve ayağa kalktı. “Ben gideyim.”

“Bu kadar mı?”

“Şimdilik. Hâlâ ayet kitabının nereden geldiğini bulmam gerekiyor. Belki daha sonra geri gelebilirim.”

“Herkes yaptığı işe göre ölçülür.”

“Ayet 20:12,” dedi Virgil.

Feur başını yukarı kaldırdı. “Dindar biri misiniz?”

“Ben bir vaizin oğluyum. Koleje gidene kadar her akşam yemekte duayı ben ederdim, Bay Feur. Stillwater’da sizin böyle bir eğitim aldığınızı düşünmüyorum.”

“Haklı olabilirsiniz ama ben de hücremde King James İncili tutuyordum. Hapishanedeyken okuduğum tek kitap buydu

ve hücre hapsindeyken yirmi dört saat bunu okuyordum. Hücre hapsi kalktığında da üç buçuk yıl boyunca geceleri dört saat bu kitabı okudum katillerin, sübyancıların arasında. Siz de böyle bir eğitim almadınız."

"Ayetler sizin için önemli o zaman?"

"Evet. Bunlar hayatımda okuduğum en güçlü ve en etkileyici şeylerdi."

"Benim kişisel inancıma göre İncil'deki anahtar bölüm Job. Soru şu ki; Tanrı neden şeytanın var olmasına izin eriyor?"

Feur konuya odaklanmış bir şekilde önüne eğildi. "Job, dünyayı olduğu gibi anlatıyor. Ayetler ise geleceği söylüyor. Ben tam anlamıyla bu dünyadan değilim, Bay Flowers; tam olarak değil. Benim için bu dünyanın bir kısmı yok."

"Hepimiz tamamen bu dünyadanız. Siz de herhangi biri ; gibisiniz. Bu dünyaya geldiniz ve bu dünyadan gideceksiniz."

Feur ona gülümsedi. Trevor'a bakarak, "Bay Flowers'a,; kapıyı göster ve ona zencilerle ilgili olan kitapçıklardan birini ver," dedi.

Geri dönerken Virgil'in telefonu çaldı. Arayan William-son'dı, telefonu açtı.

"Ben, Todd Williamson. Bana anlatacağın şeyler vardı?" / "Bu haber havadan geliyor yani hiçbir yerden, bu haberin; teyidini Bayan Margaret Laymon'dan veya kızından alabilirsin. Kızı Jesse'nin, Bili Judd'm kızı olduğu söyleniyor."

Bir süre sessizlikten sonra Williamson, "Ulu Tanrım," diye mırıldandı.

Williamson'ın telefonunu kapattıktan sonra Virgil, Stryker'ı aradı. Beş saniye sonra telefon açıldı. Gelen seslerden Stryker'ın, kamyonetinde olduğu anlaşıyordu.

"Laymon'larla konuştun mu?"

"Evet, doğruyu söylüyorlar; bir avukatla konuşmuşlar. Mirasın onayı için mahkemeye dilekçe verecekler. Margaret'm söylediğine göre Jesse DNA testi yaptıracak."
"Neredesin?"

"Ofise dönüyorum."

"Yüreğin ağzına mı geldi yine?"

"Keşke sana bunu söylemeseydim. Görünüşe göre bunu bütün kasabaya yayacaksın. Ama öte yandan benim elimde de sana karşı kullanabileceğim Joanie var."

"Dinle, ben de Feu'la konuştum az önce. Şimdi I-90'a bağlanıyorum. Anlatacak fazla bir şey yok. Laymon'lan nasıl bulabilirim? Bir de bana telefonlarını verir misin?" George Feu'un rahat bir şekilde yemin etmesi Virgil'i etkilemişti ama Feu'da fanatikliğin o pis kokusu vardı ve fanatikler hiçbir zaman hafife alınmamalıydı. İlginç bir şekilde Gleason'lan tanıdığını reddetmişti. Bu çürütülebilecek bir iddiaydı...

Roche kasabasında eskiden bir bar, bir de benzin istasyonu manav kanşımı bir dükkân vardı. Şimdiyse gün geçtikçe çürüyen, boş ve satılamayan iki iş hanı yer alıyordu. Bazıları bakımlı, bazıları oldukça eski olan bir düzine de ev

vardı. Bir tarafta çiçek bahçeleri; bir tarafta biçilmemiş çimler, eski çitler, çökmüş kümesler, 1950'lerden kalma

tarım araçları. Hepsi Billi Colee Deresi'nin çevresine toplanmıştı.

Virgil, Stryker'la konuşmasından yirmi dakika sonra kasabaya geldiğinde sarkık kulaklarıyla sokağın ortasında oturan beyaz bir köpek onu karşıladı. Köpek arabayı iyice inceledikten sonra yabancı bir araç olduğunu anlayarak kenara çekildi.

Laymon'ların evi caddenin sol tarafındaydı. Beyaz kaplamalı, siyah çatılı bir evdi; beyaz boyalı bir verandası vardı. Verandanın kenarında turuncu renkli çömlekler duruyordu. Bahçede iki elma ağacının gerisinde, büyük bir kavak ağacı bulunuyordu.

Bahçenin yan tarafında ekilmiş bir sebze bahçesi vardı. Yere düşmüş yaprakların kenarları kahverengi bir ton almıştı. Dört sıra patatesin arkasında, otuz santim aralıklarla dikilmiş salatalık ve onun ardında üzüm asmaları görünüyordu. Bahçenin çevresine kadife çiçekleri dikilmişti. Virgil bu çiçeklerin kök solucanlarını engellemek için dikildiğini düşündü.

En azından onun ailesi hâlâ bu amaçla dikiyordu bu çiçekleri.

Arabasını park edip dışarı çıktığında beyaz köpek bir kez havladı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Virgil köpeğe gülümsedi. Evin içinden sarışın bir kadın çıktı. "Siz Bay Flowers olmalısınız."

Anne-kız birbirlerine pek benzemiyordu. Onu verandada karşılayan Margaret, ellili yaşlarında, Target'tan veya Penney's'den giyiniyor olmalıydı. 1.65 boyunda, kilolu, jöleli kısa saçlı bir kadındı. Plastik çerçeveli gözlüklere ve uzun zaman rüzgârda kalmaktan dolayı kırışmış görünen bir yüze sahipti. Yine de yaşına göre oldukça güzeldi.

Kızıysa kendisinin neredeyse tam zıttıydı: Uzun siyah saçları, minik siyah gözleri vardı. Elmacık kemikleri belirgin, çenesi köşeliydi. Düz, beyaz bir tişört ile kot pantolon ve kovboy çizimleri giymişti. Kulağında ise gümüş, yarım ay 68 şeklinde küpeler vardı. Oturma odasında eski bir piyanonun yanında ayakta duruyordu. Piyanonun kenarında bir elektrogitar ile küçük bir amfi dayalıydı. Pencere pervazlarında ise bir dizi Afrika menekşesi sıralanmıştı.

Virgil, loş ışıklı ortamda kısa bir süre sessiz kaldı. İlk konuşan Jesse oldu. "Rock'n'roll sever misin?"

"Severim," dedi Virgil. Kızı hatırlamıştı. Yangının çıktığı gece Bili Judd'ın evinin civarında, elinde bira kutusuyla görmüştü onu.

Jesse, annesine döndü ve, "Tıpkı bir sörfçüye benzemiyor mu?" diye sordu.

"O bir polis memuru," dedi annesi ilgisizce. "Bunu biliyor olman lazım."

"Polis memurları da sevişir," dedi Jesse eski bir kanepeye kendini bırakırken ve Virgil'e gülümsedi. "Eğer öyle olmasaydı hiç polis çocuğu olmazdı."

"Jesse!"

"Teşekkürler," dedi Virgil. Jesse'in konuşma tarzı annesini şaşırtmış görünse de aslında öyle değildi; bu daha çok anne-kız arasında eski bir oyun gibiydi.

"Eğer bir çocuk sahibi olursam birine Jesse adını vereceğim."

Jesse bir kahkaha attı. "İçecek bir şey ister misin? Kola mesela?"

“Hayır, teşekkür ederim. Yalnızca konuşmak istiyorum,” dedi Virgil.

“Ben de. Biraz önce de gazeteden aradılar, yarın sabah Fairmont’tan Sioux Falls’a kadar her yerde herkes hikâyemizi öğrenecek.”

Annesi Judd’ın evinin yandığı gün isteydi, Gleason’ların öldürüldüğü gün ise nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Jesse, Bluestem’deki bir bara giderken tepedeki yangını görmüştü; barın otoparkındaki arabalar da bulundukları yerden çıkarak tepeye doğru yola koyulmuşlardı.

“Bu kadarı yeterli mi?” diye sordu Jesse.

“Madem henüz bara gitmemiştin, elindeki bira kutusu ne-

69

reden gelmişti? Park yerinde seni gördüğümde elinde bir bira vardı.”

Jesse başıyla mutfaktaki dolabı işaret etti. “Buzdolabından.”

“Yani sadece yangını seyretmek için tepeye çıktın öyle mi?”

“Elbette. Sen ne sandın ki? Hiç küçük bir kasabada yaşadın mı?”

“Evet, yaşadım ve ne demek istediğini de anladım.”

“Öldürülen bu insanların hepsi aynı yaşlardı ve arkadaşlardı,” dedi Virgil Margaret’e dönerek. “Geçmişten kalan bir hesaplaşma yüzünden mi bu cinayetlerin işlendiğini merak ediyorum doğrusu. Bundan otuz kırk yıl önce bililerini gerçekten çok kızdıracak bir olay oldu da bugün bu cinayetlerle mi öfkelerini dindirdiler?”

Jesse annesine baktı, Margaret omuzlarını silkti. "Bili Judd'la oldukça ateşli bir ilişkim vardı ama tek bildiğim bu ilişkiden çıkarken yanımda artık bir bebeğimin olduğuydu..." Başıyla Jesse'i işaret etti. "Ve doğduğu ilk günden itibaren onu çok sevdim. İlk on sekiz yıl, bebeğimin bakımı için Bili bana her ay düzenli olarak bir çek gönderdi, bu yüzden herhangi bir şikâyetim olmadı."

"Evlenmemiş olmanız da mı sıkıntı yaratmadı?"

"Bana hiç evlenme teklif etmedi, nezaketen de olsa etmesini dilerdim tabii ama yine de onunla zaten evlenmezdim," dedi Margaret. "İyi biri olabilirdi ama benden yirmi beş yaş büyüktü ve bazen gerçekten tam bir pislik gibi davranabiliyordu, insanın canına okuyacak bir pislik gibi hem de." "Onunla ne kadar süre birlikte oldun?"

"Bir yıl kadar ya da biraz daha fazla. Ama onun açısından çok da özel bir ilişki değildi. Judd önüne gelen herkesle birlikte olabilirdi." Gülümseyerek başını salladı ve sonra Virgil'e sordu. "Baldızıyla görüştün mü? O günleri o da sana gayet güzel anlatabilir."

"Bir baldızı olduğunu bilmiyordum. Adı ne?"

"Betsy Carlson," dedi Margaret. "Karisının kız kardeşi."

"Yaklaşık yirmi beş otuz yıldır, Sioux Falls'daki bir huzurevinde kalıyor. Sanırım oranın parasını da Judd veriyordu." "Şu herkesle birlikte olma konusunu baldızıyla da ilişki-lendirdin gibime geliyor. Aralarında bir şey mi vardı?" "Evet," dedi ilgisiz bir şekilde.

"Karısı ölmeden önce mi öldükten sonra mı?" diye sordu Virgil.

**“Bana sorarsan karısıyla evlenmeden önce, evlilikleri boyunca ve sonrasında da devam eden bir ilişkileri vardı.”
“Karısı nasıl öldü?”**

“Kalp krizinden. Öldüğünde otuz iki yaşındaydı.”

“Kalp krizi olduğundan emin misin peki? Judd’ın çok kaba bir adam olduğunu söyledin.”

“Bu yer elması olayından ve herkesin ondan nefret etmesinden çok önceydi, bu yüzden kimsenin arkasından farklı bir şey dediğini duymadım. Tüm resmî belgeler kalp krizi olduğu yönündeydi, yani sanırım gerçekten kalp krizi geçirmiş.”

“Hah!” dedi Virgil. Ve o resmî belgeleri hazırlayan adli tabip de *Russell Gleason* olmalı, diye içinden geçirdi.

Sonra tekrar Jesse’e döndü. “Bili Judd’ın senin baban olduğundan ne zamandan beri haberdarsın?”

Jesse düşünceli bir şekilde diliyle üst dudağını ovuşturdu. “Hımm... Yangın çıktığı gün annem beni bir kenara oturttu ve gerçeği anlattı ama annemin yıllar boyu söylediği bazı şeylerden, onun benim babam olabileceğinden şüpheleniyordum. Bir kere babamın civardan biri olduğunu biliyordum. Annem insanların eğlenirken de sorumluluk sahibi olmaları gerektiğine dair bir şeyler söylediğinde birkaç kez onun adı geçmişti. Ayrıca Judd’a benziyorum da.”

“Yani bir süredir az çok durumu biliyordun.”

“Evet ama hiç umrumda olmadı,” dedi Jesse. “Herkes onun bir pislik olduğunu, bir pislik gibi görüldüğünü, oğlunun da kendisi gibi bir pislik olduğunu söyleyip duruyordu; bu yüzden neden umrumda oldu ki? Öldüğünde bile ölen

kişinin benim babam olduğu düşüncesi aklımdan hiç geçmezi

di, ta ki annemin akıllı olman gerekiyor dediği ana kadar.”

“Mirasından hatırı sayılır bir pay elde etmeyi kastediyorsun,” dedi Vîrgil.

“Evet, öyle de denebilir,” dedi Jesse gülümseyerek.

“George Feur’u tanıyor musun?”

“Adım duydum ama onunla hiç karşılaşmadım,” dedi Jesse ve Margaret de başım salladı.

“Bana biraz Judd’m firarda olduğu zamanlardan bahseder misin, Margaret? Hakkında bir sürü dedikodu var...”

Margaret’in dediğine göre Judd kasabada sayısız kadınla yatmıştı. Kimse sayısını bilmediğinden sayısız kelimesini kullanmıştı ama çok sayıda olduğunu biliyordu. “Genelde üçlü seksi severdi, eğer buna gönüllü kızlar bulabilirse. Önce kızlardan biriyle birlikte olur, sonra ikisinin birbiriyle sevişmesini izler, sonra diğerine yönelir, sonra da bunları defalarca tekrarlardı.”

“Anne!” diye bağırdı Jesse. Bu kez gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Ama tatlım gerçek bu! Ben bu grupların hiçbirine dâhil olmadım, tamamen teke tek bir ilişki yaşadık. Ama biliyor musun, belki de içkiyi biraz fazla kaçırdığım uygun bir gecede, ben de o kızların arasında olabilirdim. Yani bizler rock’n’roll gençliğiydik. O zamanlar her şey başkaydı, *The Rolling Stones, The Beatles, savaş, esrar...*” Vîrgil’in Sto-nes tişörtüne uzanarak, “Biz o tişörtteki hayatı yaşıyorduk,” dedi.

“Gruba dâhil olan başka erkekler var mıydı?” diye sordu Virgil.

“Hiç duymadım ama olabilir tabii. Neden sordun? Bunun ölümüyle bir ilgisi var mı?”

“Yaşlı Judd öldürülmeden önce sürüklenerek bodruma götürülmüş,” dedi Virgil gözlerini devirerek. Sonra Jesse’e; baktı ve, “Bir kadından çok erkek olma ihtimali yüksek ya da çok güçlü bir kadın olmalı,” dedi.

“Gördün mü? Bir sörfçüye benziyor ama bir polis gibi düşünüyor,” dedi Margaret kızına.

72

“Birlikte olduğu diğer kadınlardan tanıdığın ve ismini verebileceğin birileri var mı?”

“Biri Betsy Carlson’du. Ondan başka iki kişiyi daha tanıyorum ama... sana yalnızca birinin adını verebilirim. Michelle Garber, Worthington’da yaşıyor.”

Virgil bu ismi defterine not aldı. “Neden diğerinin kim olduğunu söylemiyorsun?”

“Çünkü onun mutlu giden bir evliliği var ve ben bunu berbat etmek istemiyorum. Kim öldüğü ortaya çıkarsa kesinlikle evliliği zarar görür.”

“Ya kocası öğrendiyse ve katil oysa?”

“Hayır, o değil,” dedi Margaret soğukkanlılıkla. “Bu gerçeği bilmediğine eminim ve sana kim olduğunu söylemeyeceğim.” Jesse bir süre düşündü. Sonra, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi annesine.

“Sen kim olduğunu biliyor musun?”

“Sadece tahmin yürüttüm.”

“Çenenı kapar mısın?” dedi Margaret.

“Eğer katil, bu koca çıkarsa siz ikinizi hapse atmak için elimden geleni ardıma koymayacağımı bilmenizi istiyorum,” dedi Virgil kendinden emin bir ses tonuyla. “Durumu açıklığa kavuşturayım da...”

“O değil,” dedi Margaret.

Jesse de kafasını salladı. “Gerçekten o değil.”

Margaret kasabadan birçok kadın olduğunu söylediğinde Virgil bunun aynı zamanda kasaba dışından olan kadınlar olduğu anlamına gelip gelmediğini de merak etti.

“Minneapolis’ten profesyoneller de vardı,” dedi Margaret. “Dedikodulara göre kasabadaki kadınlardan biri, bizim buralarda görülmeyen bir hastalığa yakalanmıştı. Judd’ın Minneapolis’te, Hennepin Bulvarı’ndaki bir striptiz klübünde birlikte olduğu kadınların birinden kaptığı hastalığı ona bulaştırdığı söyleniyor.”

Ve Gleason gibi bir doktora ihtiyacı vardı, diye düşündü Virgil. **“Bu hastalığa yakalanan kadın Garber mıydı?” Not defterine bir göz attı. “Michelle Garber?”**

“Hayır, hayır... Kim olduğunu bilmiyorum. Zaten böyle bir şeyin olup olmadığından da emin değilim, yalnızca dedikoduları duydum. Ama eğer doğruysa Michelle’in haberi vardır. O Bili ile bizim birlikte geçirdiğimiz zamandan çok daha fazlasını geçirdi. Sana daha çok isim verebilir, grup isimlerini de.”

Virgil not defteriyle göğsüne hafifçe vurdu ve Margaret'e bakarak, "GörünüŖe göre Judd bayağı kontrolden çıkmıŖ," dedi.

"Eğer Bili Judd'ın mezar taşına yazdırılmak için bir cümle aransaydı 'Ele avuca sığmaz' kesinlikle en uygun söz olurdu," dedi Margaret. "Asla yeterince parası, yeterince arazisi, yeterince gücü ve yeterince sahip olduğu kadını olmadı ona göre. Hep daha fazlasını istedi. Hayvanın tekiydi."

"O benim babamdı," dedi Jesse düşünceli bir şekilde. "Pekâlâ, hayvanlar için de söylenecek iyi bir Ŗey var," dedi Margaret. "Beni heyecanlandırıyordu, en azından bir süreliğine de olsa."

Konuşmaları bittiğinde Margaret banyoya gitmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi. Jesse, Virgil'i ön kapıya kadar geçirdi. Sokakta duran köpeğı gördüğünde, "Bu Righteous," dedi ve sonra Virgil'in göğsüne, Stones tişörtüne dokunarak sordu. "Gerçekten de müzikten hoşlanır mısın?"

"Evet, ayrıca muhteşem bir dansçıyımdır da."

"Kimleri dinlemeyi seversin?"

"Biraz yenilerden, biraz eskilerden; bilirsin işte. Genelde alternatif tarzdan hoşlanıyorum. Eskiden rap de dinlerdim ama o fazla ticari olmaya başlayınca..."

"Seksi bir kenara bırakırsak beni tahrik edebilen tek Ŗey müzik diyebilirim," dedi Jesse. Sonra kuvvetli bir ısıklık çaldı ve Righteous yerinden fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı. "Jimmy Stryker'm da müzikten hoşlanmasını isterdim. Beni o kadar çok arzuluyor ki her konuşmamızda alnında küçük ter damlaları biriktiğini görebiliyorum. Ama o fazla... *sıradan*. Eski country şarkıları dinliyor."

“Jim iyi bir adamdır ve ondan sıkılacağını sanmıyorum,”

dedi Virgil ve gülümseyerek devam etti. “En azından ilk on yılınızda onun dinlediği müziği dert etmek için fazla meşgul olabilirsin.”

“Öyle diyorsan...” Köpek yanlarına geldi ve verandanın basamağına oturdu. Jesse başını okşadı. “Belki ona bir şans veririm ya da artık zengin bir kadın olduğuma göre belki de vermem.”

“Henüz zengin değilsin, tatlım,” dedi Virgil. “Öyle bile olacak olsan bunun gerçekleşmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek. Bu süre zarfında Jimmy’yle aranızdaki boşluğu doldurmak için bir şeyler yapabilirsin. Belki onun hakkında iyi şeyler de öğrenirsin.”

“Aslında bakarsan kötü bir yanını biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Bundan beş ya da altı sene önceydi. O zamanlar henüz şerif değildi, şerif yardımcısıydı. Bad Boy’s Ban’nda bir kavga çıkmıştı ve o da kavgayı ayırmak için oraya gelmişti. Kavgaya karışan adamlardan biri onu itti, belki küçük bir yumruk da atmış olabilir ve Jim... adamı fena benzetti. Öldüresiye dövdü de diyebiliriz. Onu deli gibi tokatladi, yumrukladı, mahkûm arabasına kadar sürükledi, defalarca kafasını yerlere ve arabaya vurdu. O kadar haşın ve kabaydı ki.” “Sana iki şey söyleyeyim,” dedi Virgil ciddi bir ses tonuyla. “Polisler kendilerine vurulmasından hiç haz etmezler, özellikle de bir grup sarhoşun önünde. Eğer hızlı hareket etmezsen yumruğu yersin. Yumruğu yediğinde de adamı aşağı indirip, elini silahına götürüp insanlara bakarsın; sanki vuracak birisini arıyormuş gibi. Ve herkes ayılır.”

**“Yine de... İkinci şey neydi? İki şey söyleyeceğim demiştin.”
“Belki kalabalıktan birine hava atmaya, gösteriş yapmaya çalışmıştır,” dedi Virgil. “Bazı erkekler, sert olmanın kadınları etkilediğine inanır. Umarım onunki de işe yaramıştır.” Jesse başını salladı. “Buna daha önce şahit olmuştum. Ama Jim’in de aynı düşünceyle hareket edeceğini hiç düşünmemiştim doğrusu.” Bir saniyeliğine duraksadı ve sonra, “Gerçekten de beni biraz heyecanlandırmıştı,” dedi.**

Virgil, 1-90 yoluna çıktığında Judd Jr.’ın ofisini aradı. Telefonu açan kadın, Judd’ın çıkmak üzere olduğunu ve onu yakalamaya çalışacağını söyledi. Bir dakika sonra Judd telefonu almıştı. “Ne var?”

“Sioux Falls’ta bakımevinde kalan bir teyzen varmış,” dedi Virgil. “Oraya doğru yoldayım. Gidip onu bir göreyim diyorum. Hangi bakımevinde olduğunu söyler misin?”

“Onu neden görmek istiyorsun?”

“Elimizde üç cinayet var ve bunların hepsi yaşlı insanlardı. Cinayetlerin nedeninin geçmişle ilgili olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden babanı ve Gleason’lan eskiden beri tanıyan insanlarla görüşüyorum.”

Judd bir an için düşündü ve sonra gönülsüzce, “Bu da bir fikir,” dedi. “Grunewald Huzurevi’nde kalıyor. Sioux Falls’ın kuzeyinde, 1-90 yolunun kuzeyinden...”

Virgil tarifi ezberledi. Telefonu kapattıklarında Jesse Laymon’ın iddiasıyla ilgili haberlerin henüz Judd’a ulaşmamış olduğunu düşündü, Judd fazlasıyla sakın ve soğukkanlı konuşmuştu. Williamson’un, gazetedeki sayılı gününde bu haberi bir çürük yumurta gibi onun yüzüne çarpmayı planlayıp planlamadığını düşündü. Onun etrafta hiçbir şeyden haberi olmadan gezinmesini sağlayacaktı, ta ki biri gelip de, “Ahh, Bili olanları duydun mu...” diyene kadar.

Grunewald Huzurevi, 1-90 yolunun yaklaşık bir mil kuzeyinde Minnesota sınırının on mil kadar batısında yer alan, aralarından otobanın geçtiği ve birbirine neredeyse tıpatıp benzeyen iki tepeden birinin üzerindeydi. İki tepe de birbirinden güzel ağaçlarla ve geniş çimenliklerle kaplıydı. Üç katlı, tuğladan yapılma beyaz boyalı, Grunewald; sağdaki tepede yer alırken diğerinde düzenli sıralanmış beyaz taşlardan oluşan kasaba mezarlığı vardı.

Ne hoş, diye düşündü Virgil. Grunewald sakinleri her gün candan baktıklarında geleceklerini görebiliyorlardı. Arabasını evin önündeki misafir otoparkına park etti ve içeri girdi.

Grunewald daha çok bir hastane ya da otel gibi işletiliyordu. Girişte bir resepsiyon ve yumuşak koltukların yer al-

76

ılığı bir lobi bulunuyordu. Resepsiyonun yanında şekerleme, meşrubat, kadın dergileri ve dondurmayla dolu bir bölme vardı. Somalililere özgü kıyafeti içinde uzun, siyahi bir kadın resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordu.

Virgil yanma giderek kadına kimliğini gösterdi ve Betsy Carlson ile görüşmek istediğini söyledi, ismi duyduğunda kadının kaşları kalktı, "Fazla ziyaretçisinin olduğu söylenemez... Dr. Burke'e sormanız gerek," dedi.

Burke'ün çalışma odası, koridorun sonundaki köşede yer alıyordu. Doktor oldukça meşgul olan, kel bir adamdı. Virgil'in hikâyesini dinledikten sonra omuz silkerek, "Elbette. Buyurun görüşün," dedi.

"Şu an durumu nasıl?"

“O... oldukça yıpranmış ve zarar görmüş durumda. Sebebinin söylemek zor. Genetik olabilir, şok tedavisi yüzünden de olabilir ya da uyuşturucu veya ağır ilaçlar almış ve bunlar ters bir reaksiyon göstermiş olabilir veya çevresel zehirlenme bile söz konusu olmuş olabilir. Sonuçta bir çiftlikte büyümüş, o zamanlar böceklenmeyi önlemek için kötü kimyasallar kullanılıyordu. Tarlalara oldukça zehirli ve insan sağlığı için tehlikeli olan olan DDT spreyi (dikloro difenol trikloro-ethan) yağmur gibi yağdırılıyordu. Yani neden bu durumda olduğu bilinmese de o deli değil, yalnızca her gün kendinden ve etrafından biraz daha uzaklaşıyor. Akı karmakarışık olsa da geçmişe dair o kadar çok anısı var ki. Hiçbir zaman çok hareketli biri olmamıştı ve şimdi eskisinden de hareketsiz, bu yüzden bacakları da artık iyi çalışmıyor... Yani anlayacağın... Nasıl görünüyorsa öyle işte.”

Bunları dedikten sonra Dr. Burke telefon açarak Virgil’e birinin eşlik etmesini istedi ve gülümseyerek ona bol şans diledi.

Virgil’in refakatçisi orta yaşlı ve elma yanaklı bir hemşireydi. Elinde plastik bir torba taşıyordu, Virgil bunun ne olduğunu sormadı. Üst üste kilitli kapıların önünden geçtikleri sırada Virgil, “Herkes kilit altında mı tutuluyor?” dedi.

“Hayır, Alzheimer hastalarını kapalı tuttuğumuz özel bir

77

bölgemiz var çünkü başıboş dolaşır kaybolma tehlikeleri var; aralarında daha genç olanları ise oldukça saldırgan olabiliyorlar. Ama bu kapılar...” Başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti, “Onların kilitlenme sebebi başka, insanları uzak tutmak için kilitleniyor. Yıllar önce, bu odaları kilitlemediğimiz zamanlarda oldukça hoş bir ziyaretçimiz vardı. Neredeyse her iki üç günde bir burayı ziyarete

geliyordu. Sonunda öğrendik ki burada kalanlardan bazılarını taciz ediyormuş.” “Epey hoş biriymiş.”

“Durumdan şüphelendiğimizde ilk olarak odalara kameralar yerleştirdik ve onu iş üzerinde yakaladık.” Kadın neşeyle Virgil’e gülümsedi. “Polis teslim almaya geldiğinde Alzheimer bölümü hademelerimizden bazılan ona lobiye kadar eşlik etti. Yolda direndi ve kavga çıkardı, sağlam dayak yemiş ve oldukça hırpalanmış bir halde lobiye getirildi. Hapisten çıktıktan sonra buraya bir daha asla adım atmayacaktır.” “Kafa tutmaya çalışanlardan nefret ederim,” dedi Virgil. “Kötü bir fikir,” diye onayladı kadın.

Hemşire, televizyon karşısında bir sandalyede oturan Bet-sy Carlson’u işaret etti. Televizyonda soğan ve kabak doğrayan bir adam, asla körelmeyeceğini garanti ettiği dünyanın en keskin bıçağını tanıtıyordu. “İşte orada,” dedi hemşire. Elini, Virgil’in omzuna koydu. “Bazen biraz huysuz olabiliyor, o yüzden en iyisi onunla tatlı tatlı konuşmak. Eğer onu çok zorlarsan seninle inatlaşır,” diye Virgil’i uyardı.

“Doktor Burke, hafızasının pek iyi olmadığını söyledi.” “Evet, ama eski zamanlara ilişkin olayları genellikle daha iyi hatırlıyor. Tam olarak hangi gün olduğunu hatırlamasa da sana 1962 yılında neler yaptığını anlatabilir ve bunu da zevk alarak yapar. Bununla birlikte bilmen gereken bir şey daha var, bazen... bazen o halisünasyonlar görüyor. Mesela yemeğinde böcekler olduğunu...”

“Oysa böyle bir şey yok, öyle mi?”

“Ah, *lütfe*n daha neler. Ayrıca yalnızca böcek değil, insan gördüğü de oluyor. Ağaç gövdelerinde insan yüzleri görüyor. Bir gün bir pas lekesinde Meryem Ana’yı görecek ve on bin-

lerce hacı buraya akın edecek diye ödümüz kopuyor. Bir süre duraksadıktan sonra, "Seni gördüğü için mutlu olacak ama sürekli adını unutacak ve sana soracak," dedi.

Betsy Carlson, üzerinde el örgüsü bir battaniyeyle sandalyesine kıvrılmıştı. Gençliğinde oldukça güzel bir kadın olduğu anlaşıyordu. Çıkık elmacık kemikleri; zarif, oval bir yüzü ve bir zamanlar narin ve yumuşakken şimdi binlerce küçük kırışıla dolu olan bir cildi vardı. Saçları kısa kesilmişti. Ela gözleri donuk ve dalgın bakıyordu. Virgil yanma yaklaştığında refleks olarak gülümsedi.

Hemşire, "Betsy, ziyaretçin var," dedi.

Bir an durumu idrak etmez bir şekilde Virgil'e gözlerini dikti, sonra kaşları çatıldı. "Sen de kimsin?"

"Virgil Flowers. Minnesota'dan bir polis memuruyum." "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Betsy. "Ben yıllardır buradayım."

"Biliyoruz," dedi Virgil. Hemşire başıyla Virgil'i selamladı ve elindeki torbasıyla odadan uzaklaştı. "Seninle Bluestem ve orada olan bazı olaylar hakkında konuşmam gerek."

"Blustem... 1886 yılında Chicago ve Northwestern Demiryolu tarafından kuruldu. Büyük büyükbabam oraya ilk yerleşenlerdendi: Amos Carlson. Onun babası, Büyük Ayaklanma'da Kızılderililere karşı savaşmıştı. Babamın Stafford Township'te altı yüz kırk hektarlık arazisi vardı, Stark kasabasındaki en iyi araziydi. Babam bir kar fırtınasında, 16. kara yolunda gerçekleşen bir otomobil kazasında öldü. Kafatası paramparça olmuştu. Ben kazanın ertesi günü doğdum. Annem her zaman benim özel bir çocuk olduğumu, Tanrı'nın bir hediyesi olduğumu söylerdi. Ailede bir ölüm ve sonra bir doğum aynı anda gerçekleşmişti. Adm ne demiştin?"

Virgil yeniden kendini tanıttı; sonra Bluestem, Bili Judd ve Betsy'nin kız kardeşine ilişkin anıları ortaya çıkarmaya çalıştı. Özellikle de kız kardeşi kalp krizi geçirdikten sonraki günleri anımsatmaya uğraşıyordu.

**Betsy, kalp krizinin gerçekleştiği günü hatırlıyordu.
"Kardeşim çok fazla içiyordu ve sonra da Bill'le kavga**

79

ediyordu. Çıglıklar evin her tarafından duyulurdu. Kavga konusu çoğu zaman paraydı. Bill'in çok parası vardı ama harcamaktan nefret ediyordu. Kalp krizi geçirdiği gün kardeşim yine içmişti ama kavga etmemişlerdi. O sabah kendini iyi hissetmedi ve bunun nedeninin bir gece önce çok içmiş olmasından kaynaklandığını düşündü. Her neyse oturma odasında birkaç eşyanın yerini değiştirmeye karar verdi ve kanepeleri, sandalyeleri, odadaki piyanoyu oradan oraya sürüklemeye başladık. Tam her şeyi yerleştirmiştik ki aniden, 'Ulu Tanrım!' diye bağırdı ve yere düştü. Ona nesi olduğunu sordum ve bana, 'Çok kötü yaralandım, Betsy; hemen doktor çağır,' dedi. Ben de koştum ve doktoru getirdim..."

"Doktor Gleason'u mu?"

Bir an için gözleri soluklaştı ve kafası karışmış gibi göründü. Ardından, "Doktor Gleason olduğunu sanmıyorum. Ona daha sonra gittik," dedi.

"Peki ilk doktorun kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyordum ama sonra sen Gleason mu diye sordun ve kafamı karıştırdın! Şimdi hatırlayamıyorum."

Bununla birlikte gübre serpme makinalarını ve bu makinalarla birlikte gerçekleşen eğlenceli şeyleri hatırlıyordu,

domates konserveleri yaptıklarını ve dondurucuların gelmesiyle birlikte hayatlarını nasıl değiştirdiğini de. Kardeşiyle birlikte piyano çaldığı zamanları hatırlıyordu ve onun Bili Judd'la evlendiği günü.

“Christ Lutheran Kilisesi'nde ydi. Ben baş nedimeydim. Tüm nedimler sarı renkli elbise giymişti ve ellerinde sarı gül buketleri taşıyorlardı. Ama Bili Judd... O kötü bir adamdı. Çocukluğunda bile kötü biriydi. Hırsızlık yapar, sonra da yalan söyleyerek suçu diğer çocukların üzerine atıp onların başlarını belaya sokardı. Ne çaldığını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Virgil.

“Para. O, başkasının oyuncağını ya da şekerini çalan diğer çocuklara hiç benzemezdi. Evine girdiği anda sağda solda bozuk para bulmak için sürekli etrafı kolaçan ederdi. Duru-

80

mu fark ettikten sonra annemin gözü hep onun üstünde olmuştu. Başından beri kötü biriydi o.”

Gözyaşları yanaklarından süzölürken anlatmaya devam etti. “Kız kardeşim öldükten sonra belanın her türüne bulaştı. Hiçbir şeyi umursamaz oldu. Kardeşim onu zapt ediyordu, beladan geri tutmaya çalışıyordu ama o öldükten sonra Bill'i hiçbir şey durduramadı.”

İçli içli ağlamaya başladığında hemşire yüzünde bir soru ifadesiyle kapıda belirdi.

“Sen iyi misin?” dedi Virgil.

“Bill kötü şeyler yaptı, gerçekten kötü şeyler...” dedi. Sonra kendini biraz topladı. “Erkekler işe yaramaz, kötü yaratıklardan başka bir şey değil.”

“Seni daha fazla üzmek istemiyorum,” dedi Virgil. “Ama o yıllarda Bill’den nefret eden birilerini ortaya çıkarmaya çalışıyorum ve Russell Gleason’dan...”

Hemşire sordu. “Her şey yolunda mı?”

“Biraz keyfi kaçtı,”

“Öğlen uykusuna yatması lazım, gecikti.”

Carlson, Virgil’e baktı. “Russell Gleason, aydaki adam için oradaydı. Olay buydu. Aydaki adam. Bili çok kötü bir şey yaptı ve hepimiz bunu biliyorduk. Russell da bunu biliyordu ve Jerry... Jerry de bunu biliyordu.”

“Jerry kim?”

Kadın birden hıçkırıklara boğuldu ve tüm vücudu titremeye başladı. Hemşire, “Sanırım artık konuşmayı bırakmalısın,” dedi.

“Ben sadece...”

“Onu mahvediyorsun, yaptığın bu,” dedi hemşire. Sonra Carlson’a dönüp, “Her şey yolunda Betsy, o adam gidiyor. Her şey yolunda. Gel bir Milky Way yiyelim, sonra da yatalım. Hadi gel sana Milky Way alalım.”

“Milky Way istemiyorum,” dedi Carlson, Virgil’e, hemşireyi umursamayarak. “Aydaki adam. O burada. Aydaki adam burada ve ben onu gördüm.” Tekrar ağlamaya başladı. Hemşire, Virgil’e sert bir bakış attı. “Haydi git artık!”

Virgil başını sallayarak son kez şansını denedi. “Betsy, aydaki adamın ismini biliyor musun?”

Kadın ona doğru bakarak, "Ne? Sen kimsin?" dedi. Çıkarken Virgil durup resepsiyondaki kadına imza atması gerekip gerekmediğini sordu.

"Hayır. Şu an değil ama yakında o da olur."

"Daha önce Betsy Carlson'u ziyaret eden birisini hatırlıyor musun?"

"Biliyor musun, gerçekten hatırlıyorum ama kim olduğunu ya da neye benzediğini söyleyemem. Sadece bir ziyaretçisi olduğunu hatırlıyorum çünkü bu çok alışıldık bir durum değil. Sanırım aradan yıllar geçti."

"Ben Bluestem'deki bir cinayeti araştırıyorum. Betsy'nin eniştesi, Bili Judd adında bir adam. Judd, Betsy'nin bakım masraflarını üstleniyor muydu?"

Kadın başını salladı. "Bunu Dr. Burke'e sormalısınız. Ama aramızda kalsın, anladığım kadarıyla Betsy'ye ailesinden bir miras kalmış ve o buraya kabul edildiğinde o mülk ipotek altına alınmıştı. Sanırım sahip olduğu tek şey o."

Worthington, Bluestem'in otuz mil doğusundaydı; I-90'daki çıkışlardan bir tanesi. Yolda Virgil, Joan Carlson'u aradı. Joan'm telefonu çekmiyordu, o yüzden mesaj bıraktı. "Ben Virgil, saat altı gibi geri dönmüş olacağım. Eğer akşam yemeği için zamanın varsa bu akşam görüşmekten memnun olurum. Ben iyi bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum... Her neyse bana haber ver." Daha sonra ona çiçek göndermesi gerektiğini düşündü. Worthington'da bir kafede durdu, diz üstü bilgisayarını çıkardı. Bir bardak kahve aldı ve bilgisayarındaki haritayı açtı. Bu kasaba Bluestem'in iki katı büyüklüğündey-di. Yine de Evening Caddesi'ni bulması sadece bir dakikasını aldı. Kahvesi elinde tekrar arabaya binerek batı yakasındaki Evening Caddesi'ne doğru yol aldı ve Michelle Garber'ın evini buldu. Soluk sarı boyalı, yeşil

panjurlu, kapısının üzerinde iki tane fener olan eski bir ev. Düz çatılı bir garajı vardı. Bu garaj eve, simetrik olmayan bir görünüm veriyordu ama Minnesota kışları düşünülüğünde garajının olmamasındansa evinin orantısız bir görünümünün olması çok daha iyi bir şeydi.

Margaret Laymon'un dediğine göre Garber boşanmıştı ve evet, Virgil kendini tanıtırken Margaret'in ismini de verebilirdi.

Garber'm evi boş gibi görünüyordu. Virgil arabasını evin önüne park etti ve kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Saatine baktı ve onun Fransa'ya dönmüş olmamasını diledi. Yandaki evin

83

merdivenlerine bir bisiklet park edilmişti, oraya gidip kapıyı çaldı. Uykulu olduğu her halinden belli olan genç bir çocuk, gözlerini ovuşturarak sordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Selam. Yan komşunuz Bayan Garber buralarda mı biliyor musun? Yani kapıyı çaldım, evde kimse yok ama tatilde falan değildir, öyle değil mi?"

"Hayır, yaz okulunda ders veriyor." Çocuk arkasını dönerek içeriye doğru eğildi. Görünüşe göre saate bakmıştı. Sonra yeniden dönerek, "On ya da yirmi dakikaya kadar kaldırımda görünmüş olur," dedi. "Okuldan eve yürüyerek gelir de."

Virgil arabaya geri döndü, bilgisayarını çıkarıp etrafta şifresiz bir internet ağı bulmaya çalışsa da başarılı olamadı. Sonra fotoğraf makinesinin içinde olduğu arkadaki çantaya uzandı ve Nikon kullanma kılavuzunu okumaya başladı.

Lanet olası şey bilgisayarlı lensler gibiydi ama onun sayesinde Virgil, yazılarına kusursuz fotoğraflar ekleyip kendini gösterebiliyordu. Kendini gösterdiği bir diğer nokta

da resim çizmek olabilirdi. Kolejdeyken botanik düzenlemeyle ilgili bir kurs almıştı ve burada resim derslerine yazılmıştı. Değerli bir şeyler öğrenebileceğini düşünmüştü. Pek düşündüğü gibi olmasa da birkaç haftada bir çıplak kadına bakma şansı elde etmişti.

Düşünceleri Nikon kılavuzundan Joan Carlson'a kaydı. Uzun süreli bir şey olmasa da aralarındaki çekim bir ilişkiye dönüşebilirdi.

Carlson'u düşününce içini bir heyecan dalgası kapladı. Tam o sırada Garber'm, sokağın köşesinden döndüğünü gördü. Üzerinde siyah bir pantolon ile bebe yakalı beyaz bir bluz vardı, omzunda bez bir çanta asılıydı. Kısa, koyu renkli saçları ve dar omuzlarıyla hiç de seks âlemlerinin kraliçesine benzer bir hali yoktu.

Virgil kendini, "Peki seks âlemlerinin kraliçesi nasıl görünür?" diye sorarken buldu.

Garber dikkatli gözlerle kendisine doğru yaklaşırken Virgil elindeki fotoğraf makinasını yan koltuğun altına koydu ve kadınla tanışmak için arabadan çıktı. "Bayan Garber? Ben

84

Virgil Flowers. Minnesota Suç Araştırma Bürosu müfettişlerinden biriyim. Sizinle birkaç dakikalığına konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Bili Judd. Birkaç gün önce evinde çıkan bir yangında öldüğünü duymuşsunuzdur sanırım."

"Evet, duydum."

**“Onun cinayete kurban gittiğine inanıyoruz,” dedi Virgil. “Ve son zamanlarda birkaç cinayet daha gerçekleştiğinden...”
“Gleason’ları diyorsunuz herhalde...”**

**“Evet. Bu cinayetler yüzünden, olayların başlangıç noktasının Judd’m geçmişinde meydana gelen bir şeylerden kaynaklanmış olabileceğini düşünmeye başladık. Hepsi yaşlı insanlar, bu yüzden Judd’ın eski arkadaşlarına danışıyoruz.”
Kadın bir süre şüpheli gözlerle Virgil’e baktıktan sonra sordu. “Benim adımları nereden duyduunuz?”**

“Margaret Laymon’dan. Size de onun adını verebileceğimi söyledi.”

Garber’in yüzünde gönülsüz bir tebessüm belirdi. “Pekâlâ. İÇeri girseniz iyi olur. Bir kahve içmek ister misiniz? Gerçi evde yalnızca hazır kahvelerden var ama...”

“Biraz önce büyük bir fincan dolusu içmiştim ve sizi beklerken bir süredir de arabada oturuyordum. Açıkçası tuvaletinizi kullanmama izin verirsiniz...”

Polis hilesi, diye düşündü Virgil tuvalete girdiği sırada. O kadar da sıkışmamıştı aslında ama bir insan bir kere tuvaletini kullanmaya izin verdi mi mutlaka sizinle konuşurdu.

Renkli keten perdelerin arasından içeri süzülen loş ışık altında oturma odasında oturdular. Virgil kanepedeydi, Garber da televizyonun karşısında yer alan koltukta. Yan gözle Vir-gil’e baktı ve sonra, “Eğer Margaret aracılığıyla beni bulduysanız sanırım Bill’le takıldığımızı da biliyorsunuzdur,” dedi.

“Evet, bu konuda oldukça detaylı bilgi verdi,” dedi Virgil. “Detaylar hakkında not almıyorum. Amacım kimseyi yaralamak değil. Ama geçmişte.bunca zaman sonra bu

şekilde su yüzüne çıkacak bir olay yaşanıp yaşanmadığını bilmem

85

gerekiyor. Saldırı veya tecavüz, cinsel ilişki, şantaj, para, iktidar kavgaları... Yıllarca gizli kalmış ve şimdi aniden ortaya çıkan herhangi bir şey. Hem Judd'la hem de Gleason'larla bağlantılı olan bir şey.

"Margaret size kaç isim verdi?" diye sordu Garber.

"Yalnızca sizinkini ama bildiği bir isim daha olduğunu söyledi. Onun adını vermedi çünkü gidip ona sorular sorarsam evliliğinin bitmesine neden olabilirmişim."

"Siz de öylece peşini bıraktınız, öyle mi?"

"Ne yazık ki tanıklarımıza işkence etme şansımız yok," diye yanıtladı Virgil.

Garber başını salladı. "Dinle. Okuldan geldiğimde genellikle kahve içen biri değilim. Onun yerine şarap tercih ederim. Bir kadeh şarap alır mısın? Biliyorum görev başındasın ama..."

"Görevin canı cehenneme," dedi Virgil. "Bir kadeh içerim."

Garber mutfağa gitti, bir süre devam eden tıkırtıların ardından elinde iki şarap kadehi ve yarısı dolu olan bir Sauvignnon Blanc şişesiyle geri döndü. Şişenin ağzındaki mantarı çıkararak önce Virgil'in kadehini doldurdu, kalan kısmı da kendi kadehine boşalttı.

"Benim aklıma gelen tek bir şey var. Karısının ölümünden sonra Bili kendini iyiden iyiye dağıttı. Gerçi daha o ölmeden önce de Minneapolis'e gidip para karşılığı seks yaptığına dair dedikodular da vardı."

“Pekâlâ... Aklındaki şey ne?” Virgil şarabından bir yudum aldı, soğutulmadığı için neredeyse hiç tadı yoktu.

“Kürtaj,” dedi Garber.

“Kürtaj mı?”

“Evet. Yetmişli yıllara kadar pek de yaygın olan bir şey değildi. Bill’in karısı altmışların başında ölmüş olmalı. Her neyse... Bili kondom ya da o yıllarda adlandırdığımız haliyle önleyici kullanmaya pek meraklı değildi ve buralarda kürtaj olmak da kolay değildi. Russell Gleason’un, Bili de dâhil olmak üzere bazı insanlara bu konuda yardım ettiğine dair söylentiler var.”

86

“Hımm. Bunun nasıl bir cinayet sebebi olabileceğini anlamadım. Yani burada doğmamış bir çocuktan söz ediyoruz, var olan birinden değil. Tabii eğer...”

“Eğer kürtaj karşıtı kimseler, bunca yıldır kara kara kaybettığı çocuğunu düşünen birinin canını sıkmadıysa,” dedi Garber. “Belki bu işi Judd’ın zoruyla yaptırmıştır, hatta belki Gleason yapmıştır... Belki çiftliğin birinde, bir zamanlar aldırıldığı bebeğini düşünerek çocuksuz, eşsiz yapayalnız oturuyordun ”

Virgil geriye yaslandı. “Belki de sen bir polis olmalıymışsın. Bu şimdiye dek duyduğum en iyi fikir.”

“Yani eğer geçmişe dayanan bir olayla ilgiliyse...” dedi kadın. “Mesela benim babam o dönem yaptığım saçma sapan şeyleri bilseydi, mutlaka bir şeyler yapardı. Ama her şey zamanında tabii... Artık yaşımızı aldık, o dönemde Bill’le takılan kızların çoğunun ailesi ya çoktan öldü ya da cinayet işlemek için fazla yaşlı.” Cümlesini bitirdikten sonra Garber

şarabından aceleyle öyle büyük bir yudum aldı ki Virgil onun alkol problemi olabileceğini düşündü.

“Margaret bana bazen Judd’m evinde grup karşılaşmalarının olduğundan bahsetti,” dedi Virgil uygun kelimeleri kullanmaya çalışarak. Grup seks demek istememişti.

“Kendisinin Judd’la hep teke tek ilişkisi olduğundan bu gruplarda kimlerin olduğunu bilmediğini söyledi. Sen bana bu grup toplantılarından bahsedebilir misin? Bu gruplarda Judd’dan başka bir erkek var mıydı? özellikle genç ve evli erkekler? Yani demek istediğim, bekâr kadınlar dışında hiç evli çiftlerin de geldiği oluyor muydu? O dönemleri düşününce belki kendini kullanılmış hissedenden birileri vardır, diye düşünüyorum.”

Garber bir süre Virgil’e baktı. “Eğer olayın detayına girersen kulağa oldukça kötü gelecektir. Ama bilirsin işte, o zamanlar bize yalnızca heyecan verici ve edepsiz bir şey gibi geliyordu; hoşumuza gidiyordu. O buluşmalara giderken yol boyunca mideme kramplar girerdi ama oraya gitmek için sabırsızlanırdım.”

“Başka erkekler de vardı yani?”

“Bir tane vardı. Barry Johnson. Buluşmalara oldukça sık katılırdı.” Garber bir yudum daha şarap aldı, neredeyse iki yudumda tüm kadehi bitirmişti. “Bluestem’de postane müdürüydü. Tipini gören onun bir postaneye müdür olabileceğini akımın ucundan geçirmezdi ama Bili, milletvekili bir tanıdığı aracılığıyla onu bu işe yerleştirmişti.”

“O ve Judd’ın homoseksüel bir ilişkisi mi vardı?”

“Ah, hayır hayır! Çoğu zaman yalnızca iki kadın ve iki erkek olurduk ve uzanıp içki içerdik, bazen de biri yanında esrar getirmiş olurdu; onu içerdik, hepsi bu. Bazen de üç kadın olurduk ve biz kadınlar birbirimizle sevişirken erkekler

yalnızca bizi izlemeyi tercih ederdi ama onlar erkek erkeğe kesinlikle bir şey yapmazdı.”

“Johnson şimdi nerede?”

Garber başını kaldırıp, “Bilmiyorum,” dedi. Kalan şarabı kafasına dikti. “Sanırım seksenlerin ortasında buradan ayrıldı. Bili artık yaşlanmış ve evinde yaşanan olaylar sona ermişti. Barry’nin Kaliforniya’ya gittiğini duydum ya da Florida da olabilir. Belki Bluestem’deki postaneden birileri sana onun hakkında bilgi verebilir. Bana bir dakika izin verir misin?” dedikten sonra mutfağa geri gitti ve bir süre sonra Vir-gil içeriden gelen küçük bir patlama sesiyle yeni bir şişenin daha açıldığını anladı. Garber elinde şişeyle geri döndü ve yeniden kadehini doldurdu.

“Sana bir sorum olacak,” dedi Garber. “Olabilecek en kötü senaryoyu düşün. Geçmişte, Barry’yi buraya geri getirecek ve onun insanları öldürmesine neden olacak kadar kötü ne yaşanmış olabilir? Ye bir soru daha: Hiç kimseye görünmeden kasabaya nasıl dönmüş olabilir? Burada onu tanıyan yüzlerce kişi var, eğer geri dönmüş olsa herkes bunun hakkında konuşurdu. Eğer bu cinayetleri işleyen kişi oysa görünmez adam olması gerekir.”

Virgil başını salladı, “önemli bir noktaya değindin. Ama asıl olay şu ki geçmişte ne yaşandığını bilmiyoruz. Belki de Judd ve Barry gerçekten de korkunç bir şey yaptılarsa, mesela birini öldürdülerse...”

88

“Ama Bili zaten er ya da geç ölecekti. Sayılı günleri kalmıştı. Bunca zaman bekleyip de şimdi ortaya çıkıp onu öldürmenin ne manası var? Biliyor musun bu bana geçmişte işlenen bir suçu örtbas etmek için işlenen bir cinayet gibi gelmiyor. Bence bu daha çok intikam almakla ilgili ve bu kimsenin

görmediği birinden intikam almak gibi. Demek istediğimi anlıyor musun? Yani o herkesin, her zaman görebildiği, sıradan bir adam. Hep burada olan ve bu yüzden kimsenin fark etmediği biri.”

Garber, Judd’la ilişkisi olan üç kadının daha adını verdi. İkisi artık bu çevrede yaşamıyordu. Bir tanesi St. Paul’a yerleşmiş; diğeri de kuzeye, Fargo’ya gitmişti. Üçüncü kadın ise Bluestem’de yaşıyordu ama eşinden boşandıktan sonra oldukça şişmanlamıştı. “Onun birini öldürmeyi başarabileceğini hiç sanmıyorum. İki adım mesafeyi zor yürüyor.”

“Anladım. Sana bir şey daha soracağım: Hiç aydaki adam diye bir ad duydu mu?”

Garber şaşırmış göründü ve başım salladı. “Hayır. Kim o?”

“Bilmiyorum. Ama öğrenmem gerek.”

Birkaç dakika daha konuştular. Sonra Virgil, “Bana anlatacakların bu kadar mı?” diye sordu.

Garber üçüncü kadehini içiyordu, yarı sarhoştur ve şişeyi buzdolabına geri koymaya hiç niyeti yok gibiydi. “Sen Jim Stryker’la mı çalışıyorsun?”

“Evet.”

Bir süre Virgil’i süzdü ve sonra, “Bir zamanlar... Çok uzun zaman önce... Annesi Laura’nın, Bili Judd’la yattığına dair dedikodular duymuştum ve bu evlendikten sonraydı. Mark Stryker -Jim’in babası- üzerine kolayca gidilebilecek tipte biriydi ve insanlar da öyle yaptı. Bu olaylarla bir ilgisi var demiyorum ama Mark kendini öldürdüğünde bunun

nedeninin bir parça arazi kaybetmekten çok daha öte olduğuna dair bir Şeyler konuŐulmuŐtu. Karısı Laura'nın, Bill'le yattığını ve bu ilişkiyi sonlandırmaya hiç de niyeti olmadığını öğrendiği için kendini öldürdüğüne dair söylentiler ıktı."

"Bu doğru mu?"

"Ben duyduklarımı anlattım. Gleason'lar bu hikâyenin neresine sığdırılabilir bilmiyorum. Her neyse..." Gözleri yeniden ŐiŐeye kaydı.

"Teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldun," dedi Virgil ayağa kalkarak.

"Eğer o günlere geri dönme Şansım olsaydı..." Sesi cılızlaştı.

"Evet?"

"Bunun için bir an bile tereddüt etmezdim," dedi.

Virgil, kadının kafasının artık tamamen güzel olduğunu fark etti.

"Kahrolası hayatımda yaŐadıėım en eğlenceli zamanlar o günlerdi."

Ellili yaşlarda bir okul ğretmeni için üzücü bir farkında-lık durumu, diye düşündü Virgil, Bluestem'e geri dönerken. Bunun bir anlamı olabilir miydi? Batı Yakası'nda yaŐım almış rockılardan oluşan bir topluluk kurulmuş olabilir miydi? Liseli gençlere asılan, deli gibi alkol tüketen...

Virgil, Joan Carlson'u evinden aldı ve akşam yemeği için onu McDonalds'a götürdü. Big Mac, kızarmış patates, milkshake ve turta yemeye devam ederken, "Kolesterolmn tavan yaptığını hissedebiliyorum. Otoparkta düŐüp öleceğim

sanırım,” dedi Joan; ama elindekileri bırakmaya hiç niyetli değildi.

“Kırkma kadar bunları yemende sakınca yok,” dedi Virgil ağzına bir parça daha kızarmış patates atarken. “Sonrasında hayatının geri kalanı boyunca sebzeden başka hiçbir şey yememen gerek.”

“Akşam yemeği için hızlı bir seçim olmuş oldu.”

“Yemekten sonra beni çiftliğe götürürsün diye düşünmüştüm,” dedi Virgil.

Joan ona baktı. “Neden?”

“Bilirsin... Senin nelerle uğraştığını görmek için.”

Joan omuzlarını silkti. “Bana uyar. Çiftlikler hakkında bildiğin bir şey var mı?”

90

“Bir zamanlar Marshall tarafında bir tanesinde çalışmışlığım var,” dedi Virgil. “Hostess’in sahibi olduğu büyük kurumsal yerlerden biriydi. Hasat zamanında Ding Dong ve Ho Ho’lan toplardım. Twinkie’leri biz yapmazdık, onlar genellikle Kızıl Nehir tarafında yetiştirirdi. Ürünleri paketler ve marketlere yollardık. Zor ama temiz işti. Kazandığım parayla ailemin geçimini sağlardım. Şimdi kaçak işçilerin çoğu, yerel işçilerin yerinde çalışıyor.

Joan kısa bir süre Virgil’i süzdü ve sonra, “Saçmalamakta gerçekten üstüne yok,” dedi.

Stryker Çiftliği, başıboş bırakılmış bir arkeolojik kazı yeri gibiydi: Ufalanmış toprak, terk edilmiş tarım makinaları, hurda haline gelmiş arabalar, pervanesi olmayan bir yel

değirmeni. Bu çiftlik, çakıllı yolun çeyrek mil kadar aşağısına kurulmuştu, dik bir tepenin hemen yamacına. Redrock'ın kayalık yüzü tepenin üzerinde kendini gösteriyordu ama aşağısı Bluestem'e kadar dümdüz uzanıyordu, hatta Kansas City'ye kadar. Bir mısır, fasulye ve buğday denizine benziyordu.

Harabeye dönmüş binaların arasında ambar farklı görünüyordu. "İçinde hayvanlar yok, sadece makinalar için burayı saklıyoruz," demişti Joan. "Bir komşumuz var, buradan görünmüyor ama bir mil kadar ileride. Çatı katını kiraya veriyor, fazla samanını da burada depoluyor."

Ambardan iki yüz metre kadar uzaktaki ev, barakadan halliceydi. Sade, verandasız, basit çiftlik evlerinden biriydi. İçinde kömür sobası, arka tarafında da bir el körüğü bulunuyordu. Şimdi çiftlik ofisi ve dinlenme yeri olarak kullanılıyordu. Joan'ın söylediğine göre ikinci katı ısıtılmıyordu ve ısı kaybını önlemek için izolasyon malzemesiyle kapatılmıştı. Oradaki eşyalar zemin kattaki arka yatak odasına taşınmıştı. Zemin katta da çürüyen konserveleri taşıyan raflardan başka bir şey yoktu.

"Bu konserveleri e-bay'de yirmişer dolara satabiliriz," dedi Joan.

"Neden satmıyorsun?"

"Dört yüz dolara ihtiyacım yok."

İlk katta set üstü ocak, mikrodalga fırın, bir masa ve altı sandalye ile lavaboya bağlı elektrikli küçük bir şofbenin göze çarptığı mutfak yer alıyordu. Oturma odasında ise iki eskimiş kanepede vardı, yerlerde çiftlik çalışanlarının bıraktığı çamur izleri görülüyordu. Yemek odasındaki masanın üzerinde ise oldukça eski bir bilgisayar, hemen yanında Hewlett-Packard

marka bir yazıcı ile birlikte duruyordu. Bir çift dört çekmeli dosya dolabı da duvara yaslanmıştı.

“Yollar yapıldıktan sonra burada yaşamamanın bir manası kalmadı,” diye açıkladı Joan, Virgil’e etrafı gezdirirken.

“Burada yaşamak kendini dış dünyadan tamamen soyutlamak gibi bir şeydi. Eğer birlikte zaman geçireceğin bir hayvanın yoksa çoğu zaman yapacak bir şey bulmak çok zordu. Kışın bakım-onarım işleri, yazın da ekin ekme-biçme işleriyle oyalanırdın ama temel olarak yaptığın, mısır ya da buğdayların veya fasulyelerin yetişirken onların başında beklemekten ibaret. Küçükken *Star Wars* tarzı makinalarımız vardı; bir çiftçinin karısı, klimalı ve kasetçaları olan bir traktör kabinine oturur, rock’n’roll dinleyerek bütün haşatı kendi başına yapardı. İşin yüzde doksanı düğmelere basmak ve kaldırıcı hareket ettirmektir. Burada bir ev olmasına gerek yoktu. Yani, *o kadar* kolay değildi belki ama kesinlikle zor bir iş olduğu da söylenemezdi.”

“Sen de bu yüzden kasabaya taşındın,” dedi Virgil.

“Etrafına bir baksana,” dedi Joan eliyle ufku işaret ederek.

“Tam karşına bakarsan orada bir ev daha olduğunu göreceksin ama içinde kimse yaşamıyor. Burası tamamen ıssız bir yer. Ayrıca babam kendini tam arkandaki bahçede öldürdü -ki eğer soğuk bir kış gecesini burada geçirirsem hâlâ bu olay yüzünden tüylerim ürperir.”

“Yine de güzel bence,” dedi Virgil. Ufukta güneşin yavaş yavaş battığı görülüyordu ve uçuk mavi gökyüzünde çizgiler oluşturan bir tutam bulut yer alıyordu. Ucu bucağı görünmeyen mısır deryasındaki yaprakları kımıldatan hoş bir esinti vardı.

“Hadi gel,” dedi Joan. “Evin yoldan neden bu kadar uzakta olduğunu sana göstermek istiyorum. Acele edelim, karanlığa kalmamamız gerek. Fotoğraf makinanı da yanma al.”

Virgil, arabadan Nikon’unu ve hareket sabitleyici yakınlaştırma lensini aldı. Bir zamanlar domuz ahin olduğunu düşündüğü çürümüş ağaç gövdelerinin yanından geçtiler. Birkaç elma dereye doğru yuvarlanmış duruyordu. Yürümekten aşınmış bir patika, derenin yanından yukarı doğru kıvrılıyordu. Yaklaştıkça Virgil, derenin kaynağının tepedeki bir çatlak olduğunu fark etti. Buradan çıkan su öncelikle boş bir su tankının içine, oradan taşarak da dereye doğru akıyordu.

“Bu, elde edebileceğimiz maksimum su miktarı. Biz doğudan daha kurak bir iklime sahibiz.”

Onu doğruca tepedeki çatlağa doğru götürüyordu Joan. Yavaşça tırmandılar. Birkaç kez üzerlerine su sıçradı, ellerini ve yüzlerini ferahlattı.

“Devam et.”

Kanyonun başında, aşağıdan yaklaşık yüz seksen metre yukarıda on beş yirmi metre boyunda doğal bir havuz görünüyordu. Birkaç küçük ağaç, burada ayakta kalmaya çalışıyordu.

“Çok hoş,” dedi Virgil.

“Burası Stryker Vadisi olarak bilinir. Küçükken burada yüzerdik. Akşama doğru güneş kanyonun arkasına geçtiğinde çok güzel bir manzara olur. Sabahları da ısıltılı ve soğuktur.”

Virgil elini suya soktu, serindi ama çok soğuk değildi. Bu hissi Joan ile paylaştı.

“Çünkü su, güneş ışığında şu kayadan aşağı doğru gelir. Bu kaynak sonbaharları kurur, sadece kayanın üzerinde suyun izini görürsün ama bu havuz asla kurumaz çünkü çok derin. Altı metre boyu var. Ama bazen dışarıya hiç su taşmaz; bu yüzden tankı doldurmak için buradan aşağı bir boru çektik. Her neyse işte bu yüzden çiftliğimiz burada. Suyu yakın, su getirmek için fazla zahmete gerek yok. Eğer burası olmasaydı, büyükbabam büyük ihtimalle bu çiftliği yola daha yakın bir yere kurardı.

Joan havuzun yanında dururken Virgil onun bir fotoğrafını çekti. “Çocukken burada oynamak harika olmalı.”

“Öyleydi, sadece çevremizde biraz daha fazla insan olsaydı daha iyi olurdu.”

Güneşin altında bir kayaya oturdular. Virgil ona Nikon’un nasıl çalıştığını gösterdi. Kırmızı kanatlı siyah bir kuş, su kamışlarının üzerinde bir gösteri uçuşu yapınca Virgil onun birkaç pozunu çekti. Küçük kasabalarda yaşanan çocukluktan, kolej yıllarından, esrardan, rock’n’rolldan, mısırdan üretilen etanol yakıtı fiyatlarından ve ailelerinden bahsettiler.

“Annem benden bir blok ötede oturuyor,” dedi Joan. “Dün gece benden faydalanmaya çalıştığını biliyor.”

“Yalnızca genç kızlar kendilerinden faydalanmaya çalışıldığını hisseder,” dedi Virgil. “Ben sana duyduğum ilgiyi ifade etmeye çalışıyordum sadece.”

“Ah! Daha çok benden faydalanmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyordu.”

“Bunu doğru şekilde yapmak için biraz zaman ayırmak isterdim,” dedi Virgil. “Ama şu Gleason vakası, Judd...”

Bir süre de vaka hakkında konuştular, Virgil sohbeti istediği noktaya çekmeye çalışıyordu. "Demek annen ve baban Judd'la yakın arkadaşlardı. Sence annen o dönem yaşananlarla ilgili bir şeyler biliyor olabilir mi? Mutlaka bir olay olmuş olmalı. Aydaki adam da ne demek?"

"Belki de annemi Betsy Carlson'u görmeye götürürsek bir şeyler bulabilir," dedi Joan.

"Evet, olabilir," dedi Virgil. "Sence annen bunu kabul eder mi?"

"Eğer seni yeniden içeri alırlarsa. Betsy'yi çıldırttığına göre seni tekrar görmek hoşlarına gitmeyebilir." Joan ayağa kalktı, arkasındaki otları temizledi ve esnedi. "Karanlık olmadan gitmemiz gerek. Yanna maaş bordrolarını hazırlamam lazım."

Virgil, verandada birkaç dakika geçirdikten sonra Joan'ın evinden ayrıldı. Joan ona kahve içmeyi teklif etti ama Virgil'in internette biraz araştırma yapması gerekiyordu ve genç

94

kadının da bordro hazırlama işi vardı. "Yarın akşam işin var mı?" diye sordu Virgil. "Marshall tarafında mum ışığı ve şarap olan bir yerlere gideriz, ne dersin?"

"Çok isterim."

"Annemi de ara olur mu? Sioux Falls'a, Betsy'yi görmeye gidip gidemeyeceğini sor."

"Tamam." Joan yaklaşan geceye doğru baktı; büyük bahçeli evler, fazla uzaklardan gelmeyen bir çocuk kahkahası, etrafta ateş

böcekleri... “Ne kadar harika bir akşam,” dedi. “Eğer Minnesota’da her ay temmuz olsa kimse eve girmez.”

Virgil o gece hikâyesine bir bölüm daha ekledi. Yarattığı Joan ve Jim Stryker ile Homer diye adlandırdığı kendi karakterini hikâyeye dâhil etti. Homer çok yakışıklı ve hikâyenin ilerleyen bölümlerinde ortaya çıkacağı üzere büyük penisli bir adamdı. Bilgisayarın parlak ekranı karşısında gülümsedi. Bunu nasıl hikâyeye soktuysa... Yazmaya başladı.

Homer, Stryker’la tarafından sevildiğini hissediyordu. Öte yandan Stryker ’ların cinayetlerle ilgisi olmuş olsa Homer ’ı kendilerine yakın tutmazlardı çünkü onun cinayet vakalarındaki başarısını duymuş olmalıydılar. Eğer Jim Stryker, Homer ’ı bu davaya dâhil etmeseydi, yeniden şerif seçilebilmesi çok zordu ama seçimi kazanmamak, Bayport Max ’te otuz yıl hüküm giymekten daha iyiydi.

Bir de kürtaj mevzusu vardı. Feur için bu büyük bir mesele olabilirdi tabii ki. Kâfir feministler, bizim temiz kızlarımızın peşine düşmüş olabilir. George Feur’un müritlerinden biri Gleason ’la bu sebepten öldürmüş olabilir mi? Ve George Feur ’un BillJudd’la olan ilişkisi bu nedenle bozulmuş olabilir mi? Belki Judd’ın aleyhine bir suçlamada bulunulmuştu. Eğer öyleyse Homer bu kadar az delilin içinde bu kişiyi nasıl bulacaktı?

Homer yatağa uzandı, ellerini başının arkasına koydu. Yerde dört tane yastık duruyordu. Aydaki adamı düşündü. Jerry de kimdi? Jerry aydaki adam yüzünden gelmişti... Ve seks. Eski postane müdürünün etrafta dolaşmıyor olduğu bi-

95

lindiğine göre diğer seks partneri de öldürülmüş olabilir miydi? Bu Feur ’un sebep olduğu dinî bir cinayet olabilir miydi?

Anna Gleason bunca yıl boyunca ne yapıyordu? Feur’la mı yatıyordu. Aynı yaşıydılar...

Bilgisayarı kapattı. İki dakikasını Tann'ı düşünerek geçirdi ve sonra uyuyakaldı.

Moonie, elinde esrarla arka bahçedeki çimenlerin üzerine uzanmış; gökyüzüne doğru dumanı üfleyerek Büyük Ayı Takımyıldızının hareketlerini izliyor ve kafasından geçen soruyu düşünüyordu.

Öldürmesi gereken kişiler listesi kabarmıştı. Duygusal açıdan bu durumla ilgili herhangi bir problemi yoktu ama alması gereken risk gitgide artıyordu.

Jerry Johnstone ve Roman Schmidt'i öldürmek namus meselesiydi, bu kadar basitti. Onları öldürmek önemli ve kaçınılmazdı ama çoktandır ertelemişti. Eğer 'şimdi bunu yapmazsa hedefler elinden sonsuza dek kaçabilirdi.

Esrardan bir nefes daha çekerek dumanını gökyüzüne üfledi.

Şu namus cinayetlerini gerçekleştirdikten ve görevi tamamlamanın vermiş olduğu zevki tattıktan sonra dinlenmek için zamanı olacaktı. Otuz yılı aşkın bir zamandır düzenli uyuduğu bir gün olmamıştı, dört saatlik deliksiz bir uyku için neler verirdi oysa. Uyku yoksunluğuyla geçen yıllar içinde huysuzluğu gitgide artmıştı. Ya da belki deliliği... Her neyse... Fark eden bir şey yoktu, ikisi de bir yerde aynı kapıya çıkıyordu.

İki cinayet de işle ilgili ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Üçüncü isim ise Virgil Flowers olabilirdi, onu da öldürmesi gerekebilirdi çünkü Flowers bile bile insanların kafasını bulandırmayı ve onları korkutmayı seçiyordu. İnsanlar evlerine

kapanıyor, kapılarım kilitliyor, perdelerin arkasından konuşuyorlardı.

Belki de, diye düşündü Moonie, esrarın bir faydası yoktu. Cinayetlerin işleniş tarzıyla ilgili de bir sıkıntı yoktu ama stratejisi şimdi gözüne yanlış göründü. Aslında Judd'ı sona bırakması gerekiyordu ama Moonie onu öldürmüştü çünkü içindeki isteği daha fazla bastıramamıştı. Ayrıca yaşlı adam yavaş yavaş aklını yitiriyordu. Eğer ne için öldüğünü anlamazsa onu öldürmenin hiçbir anlamı olmazdı.

Birden fazla cinayetin üstesinden gelmek kolay bir şey değildi.

Peki, Flowers ne olacaktı?

Adam tamamen bir problemdi. İşini iyi yapıyordu, o yüzden büyük tehlikeydi. Ancak yaptıklarıyla kendi sonunu da hazırlıyordu. Bluestem'e gök gürültülü bir fırtınanın ortasında gelmiş ve kendini Judd cinayetinin içinde bulmuştu. Sonra olayı derinlemesine araştırmak, soruşturmak, çözmeye çalışmak yerine ortalıkta saçma sapan işler peşinde koşmuştu. Sağda solda gezinip insanlarla konuşmuş, yalanlar söylemiş, hikâyeler anlatmıştı. Hatta Holiday Inn Oteli'ndeki resepsiyonisti bile kendine sırdaş yapmıştı.

Bu şekilde davranarak kasabada büyük kargaşaya ve rahatsızlığa sebep olmuştu. Kasaba rahatsızlık dalgasıyla çalkalanıyordu. İnsanlar resmî soruşturmanın yürütülmesini beklemek yerine sorular sormaya, geçmişi kurcalamaya başlamıştı. Oysa bunun için daha çok erkendi.

Şimdi arka bahçede bir parça esrarın ve Samanyolu'nun yardımıyla Moonie'nin karar vermesi gereken asıl soru şuydu: Önce Flowers'ı öldürüp daha sonra Jerry Johnstone ya da Roman Schmidt'le mi yoluna devam etmeliydi yoksa

Johnstone ve Schhıdt'ı öldürüp sonrasında eğer gerçekten gerekli olursa mı Flowers'ı halletmeliydi?

Flowers'ı öldürmeye çalışmak büyük çaba gerektirecekti. Onun ne zaman, nerede olacağını kestirmek zordu. Bu da cinayeti gerçekleştireceği mekânı önceden keşfetmesini im-
98

kânsız kılıyordu. Onu takip de edemezdi, kendisi görmese bile fark eden biri mutlaka olurdu.

Onu bir yere davet edip orada da öldüremezdi. Birilerinin bu davetten kesin haberi olurdu. Bluestem gibi küçük bir kasabada olmanın en büyük sıkıntısı buydu. Herkesin her yerde gözü kulağı vardı. İnsanlara fark ettirmeden bir yerlerde takılabilmemiz mümkün değildi. Daha da kötüsü, kim olduğunuzu bildiklerinden neden boş boş takıldığınızı da merak ederlerdi. Sokakta yürüdüğünüz an; perdelerin kıpırdadığını, insanların evlerinden dışarıyı gözetlediğini, arkanızdan sizi takip ettiğini, köpeklerin çitlerin ardından sizin zorla içeri girmenize tanıklık ettiğini görebilirdiniz.

Küçük bir kasabayla ilgili eski bir espri vardı: Gerçekten küçük bir kasabada, araba kullanırken dönüşlerde sinyal vermeniz gerekmez çünkü arkanızdaki kişi sizin gideceğiniz yeri bilir...

Flowers...

Flowers otelinden alınabilirdi. Işıkların yanmasını ve sonra sönmesini bekle, sürgülü cam kapıya birkaç çakıl taşı fırlat ve sonra bakmak için dışarı çıktığında bir pompalı tüfekte onu devir.

Sonrasında oradan uzaklaşmak problem olabilirdi. Pekâlâ, Dairy Queen'in arka tarafındaki otoparktan kaçarak -ne de olsa gecenin o saatinde restoran kapalı olur- çarşıdaki

dükkânların sıralandığı dar sokağa dalabilir ve karanlıkta gözden kaybolabilirdi.

Orada bir tane sokak lambası olabilirdi. Bir 22'likle onu şimdiden devre dışı bırakılabilir miydi? Evet, yapılabilirdi tabii. Ama eğer biri tarafından görülürse, yalnızca bir anlığına bile birinin gözüne çarparsa tanınma ihtimali yüksek olurdu. Burada insanlar senin hakkında *her şeyi* bilirler; vücut yapını, adımlarını, koşma tarzını...

Belki de Flowers'a tuzak kurarak onu başka bir yere çekmeliydi. Tabii bu dolaylı bir yoldan yapılmalıydı. Virgil binlerini gizlice iş üstünde yakalayacağını düşünmeli, tuzak yerine adımını attığı anda *bum*. Ve tabii sonra her yer polisle

99

dolardı. SAB, kasabayı dedektiflere boğardı.

Bunu bir daha düşünmeliydi.

Ama Johnstone ve Roman durumu farklıydı. Eğer onların işini bitirmezse Moonie asla huzur bulamayacaktı. Ölümeleri hayatın temel gereksinimlerindendi. Johnstone'u öldürmek Judd'ı öldürmekten daha zor değildi; yaşlı bir adamdı, boynuna bir ip dolamak yeterliydi ya da bir bıçak veya balta kullanabilirdi. Gözlerini silahla ateş ederek çıkarmak zorunda değildi, silahın yankılanma sesinden hoşlanıyor olsa da bir bıçakla da bu işi yapabilirdi. Karanlık bastıktan sonra Johns-tone'un evine gider, sessizce kapıyı tıklatırdı. Johnstone da kapıyı açardı. Ama ya öncesinde verandanın ışığını yakarsa? Belki de kapıyı çalmadan ampulü gevşetmek gerekirdi.

Johnstone, Gleason'ların evinin yakınında oturuyordu. Gleason'ların evine gizlice girmek kolay olmuştu ama şimdi koşullar farklıydı, her şey o kadar kolay olmayabilirdi. Blu-

estem’de herhangi bir eve gizlice girmeye çalışan biri yakalandığı an, mercek altına alınacaktı ve eğer Moonie mercek altına alınırsa kasabada kimse çıkıp da onun için tanıklık etmezdi. Hiç kimse, “Evet, biz birlikte yangım izliyorduk,” demezdi. Eğer başka yerde olduğunu ispatlayamazsa da onu paramparça ederlerdi.

Schmidt’i öldürmek bazı yönlerden daha kolay, bazı yönlerden ise daha zordu. Bir kere o kasabanın dışında yaşıyordu. Önce Schmidt’lerin evde olduklarından emin olması gerekirdi. Ondan sonra evin bahçesine girmeli, bahçedeki ışıkların altından dikkatlice geçmeli ve mutfak bahçesinin orada park etmeliydi. Önce Roman’ın, sonra da karısının işini bitirmeliydi; kadın yaşlı ve yavaştı ama Roman’ın silahı vardı ve yaşma göre oldukça kuvvetliydi. Ne olup bittiğini anlamasına fırsat olmadan hızlı bir şekilde öldürülmeliydi.

Yine de ölmek üzere olduğunu ve karısının çoktan öldüğünü düşündüğü anda onunla birkaç dakikalığına çene çalmak güzel olurdu. Solan gözlerindeki nefreti görebilmek...

Eğer önce Schmidt’i öldürüp daha sonra zaten yeterince zor bir hedef olan Johnstone’a yönelirse işi iyice zorlaşacaktı 100 çünkü herkes endişe içinde olacaktı ama Johnstone’un mutlaka yok edilmesi gerekiyordu. Dolunayın çıkmasına yalnızca iki hafta kalmıştı.

Johnstone ve Schmidt’i öldürdükten sonra bir süre için susup beklemeye ve ortalıkta görünmemeye katlanabilirdi. Ondan sonra da teker teker iş gereği öldürmesi gerekenleri ortadan kaldırabilirdi... Hatta üzerinden biraz zaman geçmesine bile izin verebilirdi. Belki de bunlar için anlaşılması daha güç bir yöntem izleyebilirdi, böylece ölümlerine kaza süsü vermiş olurdu.

Gerekli tüm cinayetleri işledikten sonra kendini durdurması mümkün olacak mıydı? Belki olmayacaktı ama eğer tamamen eğlenme ve dinlenme amacı ile ruhsal yönden rahatlama isteğinden kaynaklanan içindeki açlığı doyurması gerekirse zamanın elverdiği ölçüde bunu başka yerlerde de gerçekleştirebilirdi: Minneapolis'te, Des Moines'te, Omaha'da. Öldür ve yola devam et...

Hah!

Esrarın düşünme sürecine hiç yardımı dokunmuyordu ama yine de kendi içinde mükemmel bir şeydi: İnsanı gevşetiyor, yıldızlara hayat veriyordu.

Düşüncelerini toplamalıydı. Taktiklere, stratejilerine odaklanmalıydı. Havaya doğru bir parça duman üfledi ve Büyük Ayı Takımyıldızı'nın geçişini, tutkuyla yanıp sönen ateş böceklerini izledi ve düşünmeye devam etti. Sonra fazlaca büyüyerek birbirine karışan otların arasından bir çiçek kopardı. Yatak odasının penceresinden çimenlerin üzerine düşen ışığın altında çiçeğin taç yapraklarını birer birer kopararak kimi öldüreceğine Tann'nın karar vermesini bekledi; Johnstone, Flowers, Roman, Johnstone, Flovvers, Roman...

Çiçeğin oldukça fazla yaprağı vardı ama sonunda tek bir karar çıkmıştı.

Roman Schmidt yatağında deliksiz uyuyordu; onu uykudan aniden uyandıran şey, garaj yoluna giren arabanın sesi olmuştu. Evi kasabadan uzaktaydı ve bazen gecenin geç sa-

101

atlerinde birileri; evinin önündeki yolu, geriye dönmek için manevra alanı olarak kullanabiliyordu.

Arabanın farlarından yayılan ışık evin içine doldu ve yatak odasının stor perdelerinden içeri geçerek aniden onu uyandırdı. Şerif olduğu günlerde bu ışıkların görünmesi demek, çoğu zaman binlerinin kötü bir haber getirmiş olması demekti ve Schmidt bu alışkanlıktan asla kurtulamamıştı. Ama artık yaşlı bir adamdı, kolay kolay uykuya dalamıyordu; bu yüzden de uyku onun için çok kıymetliydi ve gecenin bir yarısı gereksiz yere aniden uykusundan uyandırıldığı için oldukça öfkelenmişti.

Diğer arabaların aksine bu araba geriye dönmüyor, hızla ona doğru geliyordu. Tekerleklerin çakıl taşları üzerinde çıkardığı seslerden mutfak kapısının önündeki park yerine girdiğini anladı. Uzandı ve saatine baktı, saat gecenin bir buçuğuydu.

Bu da kimdi böyle?

Karısından inlemeye benzer bir ses çıktı. Schmidt, bahçeyi kontrol edeceğini söyledi. Karısı cevap vermediğinde onun uyanmamış olduğunu anladı. Yatağının başucundaki komodinin çekmecesinden 357'lik silahını çıkardı ve üzerinde şort ve tişörtüyle arka kapıya doğru karanlıkta yürümeye başladı.

Kapı çalındı. *Kötü haber*, diye düşündü. Kötü haberler her zaman sessizce kapıya vurularak verilirdi. Mineapolis'teki oğlunu ve Albert Lea ile Santa Fe'deki kızlarını düşündü. Eğer pencereden dışarı bakıp orada duran asık suratlı bir polis memuru görürse kalp krizinden ölmesi an meselesiydi. Kahretsin her an bir kalp krizi geçirebilirdi...

Kapıya tekrar vuruldu. Verandanın lambasını yaktı, tanıdık gelen yüzü kısa bir süre inceledi, kalbindeki çarpıntıları hissederek kapıyı açtı ve iyiden iyiye su yüzüne çıkan endişeli haliyle, "Ne oldu?" diye sordu.

“Bu!” dedi Moonie ve silahını çıkararak Schmidt’i tam kalbinden vurdu.

Gloria Schmidt, el yordamıyla başucundaki abajuru açmaya çalıştığı sırada, “Rome! Rome!” diye çığlıklar atıyordu. Nihayet ışığı yaktığında yüzüne doğrultulmuş silahın namlusunu ve onun ardındaki adamı gördü.

“Bu gerçek olamaz!” dedi.

Moonie, alnına tek el ateş edince kadın sertçe yatağa geri düştü; hemen ölmüştü.

Schmidt ölü bir halde sırtüstü yerde uzanıyordu ama öbür dünyaya giderken hâlâ gözleri vardı. Moonie sesi mümkün olduğunca boğmak için mutfak kapısını kapattı, yana doğru eğildi ve Schmidt’in yarı açık gözlerine doğru iki el daha ateş etti. Sonra yeniden kapıyı açtı ve dışarıyı dinledi.

Çekirge ve kurbağa sesleri... Başka hiçbir şey yoktu. İşini tamamlamak için yeterince zamanı vardı.

Virgil, yaz günlerinde sabahın erken saatlerine bayılırdı. Havada soğuk bir esinti olurdu ama sıcaklığın ufukta belirmediğini hissedebilirdiniz. Balık tutmak için mükemmel zamandı sabahlar ya da açık havada herhangi bir aktivite için de öyle.

Saat beş buçuğu biraz gece uyanmıştı. Otoparka bakan penceredeki perdenin arkasından dışarıya baktı ve ufukta yavaş yavaş yükselen güneşi gördü. Gökyüzü masmavi ve berraktı. Görünürde hiç bulut yoktu. *Mükemmel...*

Yere uzanıp elli mekik, elli şınav çektikten sonra üzerine şort, tişört ve spor ayakkabılarını giyerek kapıya yöneldi. Bazen Mankato’dayken koşuya çıktığında *Aerosmith* gibi eski klasik rock gruplarından birinin şarkılarını doldurduğu iPod’unu da yanına alırdı. Müzikle koşmanın tek sıkıntısı,

şarkı dinlerken düşünemiyor olmasıydı. Bazen bu durum işine gelse de bu sabah gerçekten düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yapması gereken işler, gitmesi gereken yerler, gerçekleştirmesi gereken planları vardı. Sioux Falls'a tekrar gidip Betsy Carlson'u görmesi gerekiyordu. Eğer gelmeyi kabul ederse Joan'ın annesi Laura Stryker'ı da yanma alacaktı. Hissettirmeden, içten içe onu sorguya çekmeli; Judd ve onun aşk hayatı hakkında bildiği bir şeyler olup olmadığını öğrenmeliydi. Kocasının intiharı hakkında konuşup konuşmayacağını ve bu intiharın Jim ve Joan üzerindeki olası etkilerini onunla paylaşıp paylaşmayacağını görmeliydi.

104

İçinde olduğu bu durum yüzünden kendini kötü hissediyordu ama o bir polisti. Bu yüzden *çok da kötü hissedecek bir şey yok,* diye düşündü.

Kasaba merkezinde, evlerin yer aldığı caddeler boyunca ileri geri koşarak saat 06:15'e kadar beş mil yol yapmıştı. Son iki bloğu ağır adımlarla yürüyerek geçti ve otele döndü. Lobiye girdiğinde terden sıırılsıklam bir haldeydi.

Yapması gerekenler listesi uzayıp gidiyordu. Alkolik öğretmen Michelle Garber'ın, Judd'ın diğer yatak partneri olduğunu iddia ettiği şişman kadın hakkında araştırma yapmalıydı. Bir şekilde bahaneler bularak Joan'ı tekrar aile çiftliğine ve o samanlığa geri götürmeliydi.

Garber, Judd ve yanındaki kızlarla birlikte yatağı paylaşan bir postane müdüründen bahsetmiş ve önemli bir noktaya değinmişti: Dışarıdan biri gelip de bu işi yapmazdı. Yabancı biri kasabada fark edilirdi, etrafta fazla sık görülmeye başlayan bir araba da. Yıllar sonra kasabaya geri dönen bir adam ya da bir kadın ise hemen fark edilir, hatırlanır ve

hakkında yorumlar yapılırdı. Virgil'in gözden kaçırdığı bir nokta olabilirdi belki ama katile çok yaklaştığını hissediyordu...

Duş mükemmeldi, kahvaltı da öyle. Eğer telefonu, daha tabağındaki salçalı sosisleri bitirmemişken sabahın 06:45'inde çalmamış olsaydı, mükemmel bir günün başlangıcını yaşıyor olabilirdi.

Stryker nefes nefese konuştu. "Ah Tanrım! Virgil yeni bir cinayet daha işlendi. İki ölü var."

"Kim?"

"Roman Schmidt ve karısı. Hemen buraya gelmelisin."

"Dur, dur! Yavaşla biraz. Roman Schmidt mi dedin? Bu ismi bir yerlerden tanıyorum..."

"Benden üç önceki dönemin şerifiydi. Otuz yıl boyunca. Tanrım! İnsanlar caddelerde isyan çıkaracaklar."

"Cesetin görüntüsü ne durumda?" diye sordu Virgil.

"Tıpkı bir önceki gibi. Bu kez bir ağaç dalma yaslandırılmış. O... berbat görünüyor."

Virgil yol tarifini aldıktan sonra tabağının kenarına on beş

105

dolar bıraktı. Kapıdan çıkarken soluk benizli resepsiyonist arkasından bağırdı. "Olanları duydunuz mu?"

"Ah! Sen de mi..."

Arabasına bindi. Telefonuna gideceği adres bilgilerini girdi ve sonra arama tuşuna bastı. Bir dakika sonra patronu Lucas

Davenport hattın diğer uçundaydı. “Güzel bir haber versen iyi edersin. Umarım kahrolası bir balıkçı teknesinde falan değildir.”

“Dinle, burada iki kişi daha öldürüldü,” dedi Virgil.

“Ah, Tanrım...” Davenport, St. Paul’daki evinde yatağm-daydı. “Aynı adam mı?”

“Evet. Cesedin sergilenişi aynı. Hatta daha kötü. Kasabanın eski şeriflerinden Roman Schmidt ve karısı. Stryker kasaba halkının yakında sokaklara döküleceğini söylüyor. Bununla birlikte işlenen beşinci cinayet olduğuna göre medyanın yoğun ilgisini de üzerimizde hissedeceğiz.”

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Davenport, “Ve?” diye sordu.

“Ve? Ve ne?”

“Saat daha sabah yedi bile olmamışken bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordu Davenport.

“Bilmek istersin diye düşündüm,” dedi Virgil.

“Evet ama sanırım saat dokuz buçuk civarı bilmek isterdim. Saat yedide hatta saat daha yedi bile olmamışken bu senin problemin.”

“Sağ ol,” dedi Virgil. “Dinle, Sandy hâlâ senin için çalışıyor mu?”

“Yarı zamanlı olarak.”

“Onu arayabilir miyim?” diye sordu Virgil. “Buraya gelip bana biraz yardım etse.”

“Olur. Beni saat dokuzdan sonra ara, sana telefonunu vereyim. Sabahları okula gidiyor.”

“Medya konusunu ne yapayım?”

“Temiz bir tişört giy, onlara bazı ipuçlarını takip ettiğinizi ama güvenlik nedeniyle bunlar hakkında konuşamayacağını, tüm yerel ve eyalet yetkililerinin işbirliği içerisinde oldukları ve kısa zamanda bu vakanın sonuçlanmasını beklediğini söyle.”

“Teşekkürler, patron.”

“Virgil, seni oraya aptallık edesin diye göndermedim. Meselenin üstesinden gel, medyayı idare et ve vakayı çözdükten sonra beni ara,” dedi Davenport. “Yaptıklarını Üçüncü Kanardan takip edeceğim.”

Virgil’in kötü geçen sabahı, Roman Schmidt’in başına gelenlerin yanında hiçbir şeydi. Katil toprağa ucu çatallı bir sopa batırmış, çatalın iki ucunu acımasızca Schmidt’in kulaklarına geçirmiş ve ortadaki küçük dişi de boynuna sapla-mıştı. Bedeni bu şekilde dik dursa da başın alt kısmına doğru artan basınç nedeniyle dili dışarı çıkmıştı. Yüzünün etrafında uçuşan sinekler, ağzına ve göz çukurlarına doluyordu.

Bacakları iki yana açılmış, penisi iç çamaşırının düğmeli aralığından dışarı çıkmıştı.

“Bu tam bir vahşet!” dedi Virgil elleri cebinde, cesedin başında beklerken. “Akrabalarından gelen oldu mu?”

“Bildiğimiz kadarıyla pek akrabaları yok, belki birkaç ku-zen.

Virgil ve Stryker cesedin yaklaşık dört metre uzağındaydı-lar ve Virgil cesedin evden park yerine doğru sürüklenirken

nemli toprak üzerinde oluşan topuk izlerini seçebiliyordu. "Nerede öldürölmüş?" diye sordu.

"Tam arka kapının önünde," dedi Stryker. "Görünüşe göre biri kapıya vurmuş ve basamakta beklemiş, Roman kapıyı açtığı anda da *bam*! Kalbinden tek kurşunla onu öldürmüş. Kapıyı açtığını biliyoruz çünkü kurşun kapıdan geçmemiş. Gloria yatak odasında bulundu. Demek ki olaydan önce uyuyorlardı. Sonra bunu yapan her kimse gelip Roman'm gözlerine iki el daha ateş etmiş. İçeride, mutfak döşemesinde delikler var."

Schmidt'in cesedi gazete dağıtıcısı tarafından bulunmuştu. Virgil olay yerine gelen beşinci polisti. İlk gelenler, gece devriyesinden iki polis memuruydu; hemen onların ardından Büyük Curly gelmişti çünkü buraya yalnızca bir mil uzak-

107

lıkta oturuyordu ve telsizden geçen anonsu duymuştu. Sonra da Stryker ve Virgil ulaşmıştı. Şimdiyse olay yerindeki polis sayısı gitgide çoğalıyordu, memurlardan bir kısmı bahçeye çıkan yolun çıkışını keserek trafiği otoyola doğru yönlendiriyordu. Olay yeri inceleme ekibi biraz gecikmişti ama birkaç dakikaya kadar orada olmaları bekleniyordu.

**"Katille mücadele ettiklerine dair bir ize rastladınız mı?"
"Henüz değil ama bu karşılaşmayacağız anlamına gelmiyor. Kanıtlara zarar vermemek için evin etrafını boşalttık," dedi Stryker.**

Büyük Curly yanlarına gelerek kustuğunu söyledi.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu Virgil.

"Onları küçüklüğümden beri tanırım. Bizden üç kapı ötede otururlardı. Elli yıl boyunca Roman ya da Gloria'ya selam

vermeden geçtiğim bir gün olmamıştır."

"İstersen biraz otur ve bir kahve iç," dedi Virgil. "İnceleme ekibi gelene kadar yapacak pek bir şey yok."

"Tamam," dedi Büyük Curly. Bir adım attı, sonra geri döndü. "Biliyorsun Jim, Rome silahları severdi. Başucun-daki komodinin çekmecesini açık duruyordu, içinde bir silah olduğuna ve kapıya giderken silahını yanına aldığına bahse girerim. Katil silahı da alıp götürmüş olabilir."

Stryker başını salladı ve Virgil, "İyi tespit," dedi.

Curly uzaklaşınca Virgil, "Katilin erkek olduğunu varsayıyorsun sanırım," dedi Stryker'a.

Stryker'ın kaşları yukarı kalktı. "Sen kadın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu konuda kararsızdım. Adamlar yaşlı ve çok kilolu değillerdi ama sürüklenerek dışarıya taşındılar. Şimdi ben de Curly'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Bence de katil bir erkek."

"Ah..."

"Güçlü bir kadın onlara zarar vermeyi umursamadan cesetleri dışarı sürüklemiş olabilir ki ölü oldukları için zaten daha fazla incitemez. Ama Schmidt'in yaş grubundan bir adamı ele al. Kalkıyor, silahını yanına alıyor, kapıya gidiyor, kim olduğunu görüyor, kapıdaki kişiyi tanıyor, kapıyı açıyor ve vuruluyor."

Stryker şaşırmıştı. "Bir kadın bunu yapamaz mıydı?"

"Yapabilirdi tabii ama Roman, penisi şortundan dışarı sarkarken kapıyı açmazdı. 'Bir saniye bekleyin, üzerime bir

şeyler giyeyim,' derdi ve gidip üzerine bir şeyler giydikten sonra kapıyı açardı."

Stryker bir süre Virgil'e baktı ve sonra, "Bazen benden daha akıllı olduğundan şüpheleniyorum," dedi.

"Ayrıca senden daha iyi top oynuyorum," dedi Virgil. "Neyse, sanırım büyük bir ilerleme kaydedemedik." "İlerlemeden bahsetmişken Jesse'den haber aldın mı?" Bir an için Roman Schmidt konusu geri planda kaldı. "Seni piç kurusu! Benim aşk hayatımla uğraşıyorsun demek." "Ve..."

"Sana bir teşekkür borçluyum," dedi Stryker ve tam gülmeye başladığı anda nerede olduğunu hatırlayıp kendini tuttu. "Geçen akşam beni aradı ve, 'Jimmy sana bir şans vermemi istiyor musun?' diye sordu. Ben de, 'Evet,' dedim ya da buna benzer bir cevap verdim. Aslına bakarsan oldukça zırvaladım ama sonuçta onu bu akşam Tijuana Jack'e götürecektim."

"Şimdi program suya mı düştü?"

"Elbette suya düştü," dedi Stryker yan gözlerle Schmidt'e bakarak. "Eğer bu akşam onu dışarı çıkarırsam ve kasabadan birileri beni görürse biterim. Bu, işimi kaybettiğim an olur. Herkes benim yedi yirmi dört arka sokaklarda dolaşıp Ro-man'ın katilini bulmamı bekliyor."

Virgil etrafına bakındı, kimsenin onları duymayacağından emin olmak istiyordu. "Bu yalnızca saçmalık, Jim. İnsanların ne beklediğini biliyorum ama katili arka sokaklarda iz sürerek bulamayacaksın. Sana bir tavsiyede bulunayım mı?" Stryker omzunu silkti. "Neyle ilgili olduğuna bağlı." "Onu Brookings'e götür ya da Marshall'a. İkisi de buradan aşağı yukarı bir saatlik mesafede. Bu ona kendini anlatman için de yeterli bir zaman. Ona neler olup bittiğini, neden ka-

sabadan uzak bir yere gitmek istediğini açıkça anlat. Oldukça zeki bir kıza benziyor, seni anlayacaktır. Onunla olabilmek uğruna nasıl bir risk alıyor olduğunu anlayacaktır.”

“Bunu düşünmem gerek,” dedi Stryker.

“Sadece gereğinden fazla kibar olma,” dedi Virgil. “Kadınlar gücü sever. Kibarlıkla kanun adamlığından gelen gücünü bir arada kullan.”

“Sen Joanie’ye böyle mi davranıyorsun?”

“Joanie ve ben işleri daha yüksek bir seviyede yürütüyoruz,” dedi Virgil. “Siz öyle değilsiniz. Bu yüzden sana ne diyorsam onu yap.” Sonra yeniden dönüp Schmidt’e baktı. “Bu hayatında gördüğün en boktan şey değil mi?”

**“O aşağılık herifi yakaladığım anda onu geberteceğim.”
“Aferin sana,” dedi Virgil. “Ateşi içinde hisset.”**

Bir süre sonra Virgil, “Ben kasabaya geri dönüyorum. Olay yeri inceleme ekibin içeriye girmeme izin verdiği an haberim olsun. İçeride bize neler olup bittiğini anlatacak bir şeyler bulabilirim belki. Bir şey bulursam da rapor ederim, gerçi bu herifin ardında DNA’sını bıraktığını hiç zannetmiyorum,” dedi.

“Kasabada ne yapacaksın?”

“Geçmişe yönelik araştırma,” dedi Virgil.

Sonra kasaba merkezine geri döndü, arabasını park etti. Çantasını ve diz üstü bilgisayarını yanına alarak Williamson’un çalıştığı gazeteye gitti. Oda kapısına, aceleyle yazıldığı belli olan karalama bir not kâğıdı yapıştırılmıştı: “Habere gidiyorum. Sonra görüşelim.” Büyük olasılıkla

Williamson, Schmidt'in evine doğru yoldaydı ve Virgil onu kaçırmıştı.

Hayal kırıklığı içinde kapı koluna uzandı ve beklenmedik bir şekilde kapının kilitli olmadığını gördü. Bir an için gözünün önünde, Williamson'un gözlerinin yerinde iki delik açılmış bir halde yerde yatıyor olduğu görüntüsü belirdi. Kapıyı açtı, oda boştu. Virgil'in odadaki dosyaları mutlaka incelemesi gerekiyordu.

Geriye uzandı ve oda kapısına yapıştırılan notu çekip çıkararak yere düşmesine izin verdi. Kapının açık olabileceğini hiç düşünmemişti doğrusu. İçerideki tezgâhın üzerinde bir yığın yeni dosya ve bir kumbara vardı. Ana hikâyenin başlığı, JUDD'IN SERVETİNE YENİ TALİP'ti.

Bu haber gerçekten iyi satar, diye içinden geçirdi Virgil.

Arşiv odasında kasabada tanıdığı isimlere ait dosyaları çekti: JuddTar, Gleason'lar, Schmidt'ler, Stryker ailesi, Lay-mon'lar ve George Feur.

Judd'ın kansmin adı Linda'ydı. 1966 yılında öldüğünde yetmiş iki puntoluk başlığıyla, gazetenin o hafta içindeki en önemli haberi olmuş olmalıydı. Aceleyle hastaneye götürülmüş ama oraya vardığında Long adında bir doktor tarafından ölmüş olduğu ilan edilmişti. Otopsi yapılmış ve ölüm sebebi aort anevrizması olarak kayıtlara geçmişti. Otopsiye ilştirilen notta adli tabip Thomas McNally, "Aort daman yırtıldığında artık yaşama şansı mümkün değildi. Bir iki dakika içinde kan kaybından ölmüş," bilgisini vermişti.

Haberde, karısının ölümüyle Judd'ın akımın başından gittiği yazılmıştı. Bu, Linda'nın ölüm sebebini kalp krizi olarak hatırlayan Margaret Laymon'dan dinlediği hikâyeyle tam olarak örtüşmese de ona yakın sayılırdı.

Judd'la ilgili haberleri okumaya devam etti ama Linda Judd'ın ölümünden sonra Judd hakkında çıkan haberler

çoğunlukla işle ve yer elması dolandırıcılığıyla ilgiliydi.

Daha sonra Roman Schmidt'le ilgili kabarık dosyayı okumaya başladı ve Russell Gleason'la birkaç ortak noktalarını yakaladı. Gleason'un adından çoğunlukla adli tabip olarak söz ediliyordu ve görünüşe göre bu işi Thomas McNally ile dönüşümlü olarak yapıyordu. Bu eyalet kasabalarında alışılmadık bir durum değildi. Virgil, yerel doktorların ödeme yapılmayan ekstra görevlendirmeleri nöbetleşe olarak gerçekleştirdiklerini biliyordu.

Roman Schmidt ve Gleason adları yaklaşık on beş-yirmi araba kazasında, geyik avlama sezonunda yanlışlıkla vurulan bir avcının ölümünde, bir geyik tarafından öldürülen bir başka kişinin ölümünde, evlerinde ölü bulunan yaşlı insanlara ilişkin dosyalarda, birkaç boğulma olayında ve çiftliklerde

111

meydana gelen çeşitli iş kazalarında geçiyordu. Virgil, bunların hiçbirinin arasında Judd'ın ismini bulamadı.

Laymon dosyalarını da incelemiş ama içinde Margaret Laymon ve Judd'm bir ilişkisi olduğunu gösteren hiçbir şeye rastlamamıştı. Alkolik öğretmen Garber'a ya da Judd'ın baldızı Betsy Carlson'a ilişkin hiç dosya yer almıyordu ki bu oldukça şaşırtıcıydı. Linda'nın ölümünün görgü tanığı olması bile hakkında bir haber çıkmasına yetmeliydi oysa; ya da belki de Williamson'un dediği gibi yalnızca önemli gördükleri isimleri dosyalamışlardı ve demek ki Betsy Carslon yeterince önemli bir isim değildi. Bunu Williamson'a sormalıydı, yine de bu durum Virgil'e garip geldi.

Stryker'lann dosyası da oldukça kabarıktı: Mark Stry-ker'ın intihan geniş ölçüde yer alsa da hikâyenin çoğu ailenin geçmişine ilişkindi. Laura Stryker'dan, State Farm şirketinin

yöneticisi olarak bahsedilmişti. Virgil, "State Farm Sigortacılık" başlıklı belgeyi incelediğinde söz konusu şirketin sahibinin Bili Judd olduğunu gördü.

Kimse ona bundan bahsetmemişti. Belgelerde Laura'nın burada ne zaman çalışmaya başladığına ya da ne zaman ayrıldığına ilişkin bir bilgi yer almıyordu...

Oda dar ve sıcaktı. Virgil bir süre sonra arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve Homer karakterine bürünerek hayal gücünü konuşturdu.

Laura Stryker, Bili Judd 'in yanından yuvarlanarak yatağın diğer yanına geçti. Biraz önceki seks yüzünden ikisi de terden sıırsıklam olmuş, soluk soluğa kalmışlardı. Laura 'mn artık hiç şüphesi kalmamıştı: Mark'la birlikte geçirdiği her gün, hayatı elinden kaçıırıyordu. O iyi bir adam olsa da Laura 'nın ihtiyaç duyduğu kişi değildi. "Ona her şeyi anlatacağım, " dedi pantolonunu giyerken.

"Hayır, sakın bunu yapma. Sonuçta biz seninle sadece takılıyoruz, öyle değil mi tatlım? Birlikte güzel zaman geçiriyoruz, hepsi bu. "

"Her şey seninle ilgili olmak zorunda değil, Bili. Bu benimle alakalı bir mesele ve ben ona anlatacağım. "

112

Tekrar denemeliydi.

Mark Stryker mutfağın ortasında kaskatı bir halde öfkeden titriyordu. "Bu yaptığını yanına bırakmayacağım. Bütün hayatım boyunca türlü acılara katlandım ama bunu sineye çekmeyeceğim. Çocuklara, arkadaşlarımıza, beni dinleyecek herkese bu yaptığını anlatacağım. Sadece benden ayrılmakla kalmayacak, Bluestem 'i de terk edeceksin. Senin artık sokakta bile yürümen mümkün değil... "

"Ben iki medeni insan gibi konuşmak istedim... "

"Medeniymiş... Canın cehenneme!" dedi Mark Stryker sesini gitgide yükselterek. "Bu, çocukları son görüşün olacak. Bir fahişenin bu çiftliğe girmesine asla izin vermeyeceğim..." " Sonra arkasını döndü ve dışarı çıkarken tekrar bağırdı. "Ne yaptığının farkındaydım, seni fahişe. Biliyordum..." "

Laura 'mn içinde büyüyen öfkeye şimdi korku karışmıştı, kocasıyla konuşmaya karar verirken çocukları hiç düşünmemişti. Mark dışarıdan lavabonun başındaki karısına bağırmaya devam ediyordu. Mutfak dolabının çekmecesinde, havluların altında bir silah, yanındaki çekmecedeki de şarjörü vardı. Şarjörü yuvasına yerleştirmek ve kurşunu namluya vermek yalnızca bir saniyesini almıştı... Silah elinde, Mark dışarıdaydı...

"Onu öldürdüm... Çıldırmak üzereyim, onu bahçedeyken öldürdüm. "

"Aman Tanrım, Laura..." "

"Bunu halledeceksin. " Ağlamıyordu ama kontrolünü tamamen kaybetmişti. "Onlara bunun bir intihar olduğunu söyleyeceksin. Çocuklarımı kaybetmeyeceğim..." "

"Laura..."

"Hemen Gleason'ı ara... Ona de ki... Onun küçük kürtaj atölyesinden haberim var. Ona Mark'in intihar ettiğini söyle..." "

Virgil esnedi ve gözlerini açtı. Evet, bu bir kurguydu. Ama ortada ilerleyen bir hikâye vardı ve parçalar yavaş yavaş bir-

113

leşiyordu, en azından ölü insanların birbirleriyle olan bağlantısı ortaya çıkmaya başlamıştı.

Sonra yeniden düşündü. Ya tüm bu olanlar adamlarla değil de onların karılarıyla ilgiliyse? Ya Gloria Schmidt ve Anna

Gleason, Judd'la yatmışsa ve şimdi birisi bu yüzden onları öldürdüyse ve kocalarının özellikle gözlerinden vurulması, onların bu ilişkiyi fark etmeyecek kadar nasıl da kör olduklarına dair bir çeşit sembolik anlatımsa.... Ya Laura Stryker suç işleyen kişi değil de bir sonraki hedefse?

Arşiv odasında yaklaşık iki saat oturdu ve diz üstü bilgisayarına notlar alarak düşündü. Her birkaç dakikada bir, kumbaraya para atıldığını duyuyordu. Bir keresinde içeri giren kişi kumbaraya para atmadı. Kimin gazete hırsızlığı yaptığını anlamak için bakmaya yeltendi ama sonra vazgeçti.

Araştırmayı bitirdiğinde elinde başlangıçtaki bilgilerden çok daha fazlası vardı ama cinayetlerle doğrudan ilişkili hiçbir şey yoktu. Herkes Judd'ın kasaba kadınlarıyla yattığını bilse de bu, hiçbir zaman gazetelere konu olmamıştı.

Belgeleri zarflarına geri yerleştirmek on dakikasını daha aldı, sonra bilgisayarını kapattı, ofis kısmına geri dönüp yerdeki notu alarak tekrar kapıya yapıştırdı ve dışarı çıktı. Arabasına binerek uzaklaştı.

Laura Stryker...

Joan'ı aradı. "Roman Schmidt'in başına gelenleri duydun mu?"

"Evet." Sesi sakın geliyordu. "Virgil bu çok korkunç! Jim'in işini kaybedeceğini düşünerek söylemiyorum. Bu başlı başına korkunç bir olay."

"Eğer adamı yakalarsak Jim'in hâlâ işini kurtarma şansı var," dedi Virgil.

"Elinizi çabuk tutsanız iyi olur," dedi Joan. "Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

“Annenle birlikte Sioux Falls’a gitmekten bahsetmiştik. Şimdi gidebilir miyiz?”

“Onu arayıp soranm. Benim de gelmemi ister misin?”

Virgil bir an tereddüt etti ve sonra, “Eğer istersen gel,” dedi.

“Annemi arayıp iki dakika içinde sana döneceğim.”

Laura teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Virgil, Joan’ın evine gitti ve zili çaldı. Joan onu içeri davet etti. “Çiftlikten biraz önce geldim. Üzerime temiz bir şeyler giymeliyim. Belki de hızlıca bir duş alsam hiç fena olmaz. Anneme yirmi dakikaya kadar orada olacağımızı söyledim.”

“İstersen sırtını yıkayabilirim,” dedi Virgil.

“Çok iyi olur. Tam sırtımın ortasında sekiz yıldan beri kirli kalmış bir nokta var,” dedi Joan.

“Sekiz yıl önce ne oldu?”

“Evlenmeden önceki seneydi,” dedi Joan.

Joan koridorun sonundaki yatak odasına giderken Virgil’e seslendi. “Buzdolabında kola var, bir de hazır kahve. Mikroalgada kendine kahve yapabilirsin.”

Virgil mutfakta etrafı şöyle bir gözden geçirdi, buzdolabına baktı. Joan’ın yemeğe pek düşkün olduğu söylenemezdi. Üç beş çatal bıçağı vardı ve buzdolabındaki çoğu şey sanki haftalardır orada duruyormuş gibi görünüyordu.

Arka taraftan bir kapının kapandığını duydu, banyo kapısı mıydı? Dolaptan bir kola aldı ve oturma odasına geçti. Oradaki kapı da başka bir odaya açılıyordu. Küçük bir yemek odası ya da televizyon odası olabilirdi ama hayır burası bir

ofis gibi döşenmişti. Bir masa, bilgisayar ve dosya dolapları vardı. Aile fotoğraflarıyla dolu duvarı görünce odaya girdi ve fotoğrafları inceledi. İki tanesinde üzerinde ekose desenli pantolon olan zayıf bir adam vardı. *Bu Joan'ın babası, diye düşündü.*

Joan ve Jim kesinlikle annelerine benziyor olmalıydılar çünkü Mike Stryker gayet ufak ve ince yapılı bir adamdı. Oğlu ve kızının ona benzeyen tek yanı beyaza yakın açık sarı saçlara sahip olmalarıydı.

Virgil, bir yandan Joan'a kulak vererek dolabın çekmecelerinden birini açtı. İçinde yalnızca işle ilgili belgeler vardı, çekmeceyi hızla geri kapadı. Fazla meraklı olmaya başladı-

115

ğmı düşündü, başına bir iş gelecekti. Oturma odasına geri döndüğünde banyo kapısından ona seslenen Joan'ı duydu. "Sırtımı yıkamaya niyetin var mı?"

Virgil kalbi neredeyse duracak gibi oldu. Kolayı elinden bıraktı ve koridora yöneldi. Kapıdan başını uzatan Joan'ın ıslak saçlarını gördü, sonra Joan yeniden banyoya girdi. Virgil yanma geldiğinde çoktan duşakabinin içindeydi.

Virgil duşun kapısını açtığı anda Joan arkası ona dönük bir haldeydi.

"Aman Tanrım!" Sözcükler Virgil'in dudaklarından istemsizce dökülmüştü.

"Yalnızca sırtımı."

"Aynen öyle tatlım."

“Yalnızca arkamı dedim. Sen teklif ettin, ben de kabul ettim.”

“Eğer izin verirsen...”

“Küvete girme, Virgil Flowers,” dedi Joan. “Her tarafın ıslanacak ve on beş dakika içinde annemin yanında olmamız gerek. Eğer gecikirsek annem neler yaptığımızı anlayacaktır.”

“Bana sabunu ver ve arkamı dön,” dedi Virgil. Sonra Joan’ın yumuşak sırtını, mükemmel kalçasını ve bacaklarını yıkadı. İş bitmek üzereyken Joan’ın kenardaki tutamaçlara tutunduğunu fark etti. İş bittiğinde Joan’ı kendisine doğru çevirdi ve onu öperek, “Boşver anneni,” dedi.

“Olmaz...”

Yirmi dakika gecikmeyle evden çıktılar, Laura Stryker’a: giderken arabanın bütün pencerelerini açmışlardı. Joan; üzerlerine sinen seks kokusundan kurtulmak istediğini söylemişti.

“Düşündüğüm kadar geç kalmadık.”

“On iki dakika önce bundan şikâyet etmiyordun ama,” dedi Virgil, “Tabii o çığlıklar senin yardım isteme şeklin değilse.”

“Kendinle fazla övünme,” dedi Joan. “Çoktandır kimseyi« birlikte olmamıştım. Onca zamandan sonra Bili Judd Jr. bile beni hemen getirebilirdi.”

Virgil ona doğru eğildi. “Asıl önemli olan, basit kasaba deneyimlerinin çok ötesinde bir şey geçti eline.”

Joan bir kahkaha attı ve Virgil’i iterek, “Yine de bir sonraki sefer *yavaş* olacağız,” dedi.

Arabadan indiklerinde Joan, "Sen burada bekle, kapılar açık kalsın. Eğer yeterince havalandırmazsak annem şüphelenebilir," dedi.

"Tanrı aşkına Joanie, sen bir yetişkinsin..."

"O da benim *annem*."

Bunun üzerine Virgil arabanın motoru çalışır vaziyette kapıları açık bıraktı ve Joan annesini alıp getirene kadar güneşin altında terleyerek bekledi. İki üç dakika içerisinde verandada belirdiler. Laura dikkatlice kapıyı kilitledi.

Laura yaşına göre oldukça hoş bir kadındı, tıpkı kızı gibi ince hatlara sahipti. Özenle kesilmiş, boyalı saçları vardı. Hğer annesine bakarak onun da yirmi beş yıl sonra aynı görüneceğini bilseydi Joan ile evlenirdi. Laura arka koltuğa oturdu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Virgil." Joan da ön koltuğa yerleştikten sonra, "Ön kapıyı kilitlediğini ilk kez görüyorum anne," dedi.

"Artık herkes kapılarını kilitliyor. Katil yakalanana kadar ortalık karardıktan sonra Janet bile gelip kapımı çalsa içeride saklanıp cevap vermeyebilirim. "

"Janet annemin en yakın arkadaşıdır," dedi Joan, Virgil'e bakıp. "Bence Janet hakkında endişelenmene gerek yok, anne." "Söylenenlere göre maktuller büyük ihtimalle katili tanı-yorlarmış. Sen ne düşünüyorsun Virgil?"

Virgil başını salladı. "Bence de öyle."

1-90 kara yolunda ilerleyip rampayı geçtikten sonra batıya yöneldiler ve cinayetler hakkında konuştular. Virgil onlara Roman Schmidt cinayetiyle ilgili bilgi verdi, katilin cesetleri teşhir etmeye karşı olan eğiliminden bahsetti.

“Peki, cesetler nereye doğru bakıyordu?” diye sordu Laura, “Mutlaka bir yere bakıyor olmalılar?”

“Gleason arka bahçesinde tepeye doğru bakıyordu. Sch-midt ise aşağı doğru, evinin önündeki caddeye bağlanan yola bakıyordu. Dikkate değer bir durum yok.”

Bir dakika geçtikten sonra Laura tekrar sordu. “Peki, I yüzleri hangi yöne dönüktü? Eğer yola doğru bakıyorsa Ro-1 man’ın doğruya yönelmişti ve eğer Russell da tepeye doğru j bakıyorsa o da doğruya yönelmişti. Doğru mu?” 1

Virgil bir süre yönünü belirlemeye çalışarak düşündü. Sonra, “Evet, haklısın,” dedi. ?

“İkisi de gece öldürüldüler, belki de gün doğumuna karşı.” Joan, “Ama bu ne anlama gelebilir ki? Dindar bir kaçıkla; karşı karşıya olduğumuz anlamına mı?” diye sordu.

“Şu Feu denen adam,” dedi Laura, “Biliyorsunuz İsa gün doğumunda yeniden dirilmişti. Belki bununla bir ilgisi olabilir. Ayrıca İncil’de doğu en önemli yön olarak geçer.”

“Judd yanarak ölmüştü. Peki, bu neye atıfta bulunuyor? Cehennem ateşine mi?” diye sordu Virgil. İ

“Kafayı sıyırmış bir adamdan bahsediyoruz,” dedi Joan.; “Bunlardan herhangi bir anlam veya sonuç çıkarılabileceğini; hiç sanmıyorum. Bunları yapıyor çünkü o deli.”

“Yine de ilginç bir durum,” dedi Laura. ■

Sonra Laymon’lardan bahsettiler. Haberler, o günün gazetesini alan ilk kişinin ardından beş dakika içinde tüm kasabaya yayılmıştı. “Margaret Laymon. Onu hamile bırakan kişinin Bili olduğunu bilmiyordum ama bu beni şaşırtmadı,”

dedi Laura. "Margaret gençliğinde oldukça tahrik edici bir kızdı. Er ya da geç biri onu hamile bırakacaktı."

"Çünkü doğum kontrol hapi kullanmamış?"

"Evet, ama... Bilmiyorum. Belki bir bebeği olsun ve babası da Bili olsun istedi. Kadınlar bazen tuhaf olabiliyorlar." "Sen de bir kadın olduğuna göre sözlerine inanıyorum," dedi Virgil. "Ben öyle olduğunu fark etmemiştim."

Güney Dakota'ya doğru sınırı geçerken Virgil, "Betsy Carlson gençliğinde, yani buraya gelmeden önce göze çarpan biri miydi? Kasabada ön planda olan bir isim miydi?" diye sordu.

118

"Hem de nasıl. Ailesi oldukça varlıklı ve kasabanın ilk yerleşimcilerindendi. Tren yolu boyunca oldukça geniş ve değerli bir araziye sahiplerdi. Betsy gençliğinde etrafına neşe saçan ve girdiği her ortamda ilgi odağı olan bir kızdı. Bili Judd onun yerine kız kardeşiyle evlendiğinde herkes şaşırılmıştı."

"Doğrusu, istediğini elde etmek için onunla evlenmesine gerek olmadığı yönünde dedikodular var," dedi Virgil. "Eski bir söz vardır bilirsin: Sütü bedava elde ediyorsam neden ineği satın alayım?"

"Evet, bu sözde doğruluk payı olabilir," dedi Laura. "O dönemde insanlar bazı şeyleri görmezden gelme eğilimindelerdi... Bili Judd'la ilişkisi olan başka bilileriyle de konuştun mu?"

"Birkaç kişiyle. Elbette başta Margaret Laymon'la. Bir de artık başka bir yerde yaşayan bir kadınla, elimde bir liste var ve üzerinde çalışıyorum."

“Ağızındaki baklayı çıkarsana,” dedi Joan.

“Bilmek istemezsiniz,” dedi Virgil, “Ayrıca istesem de size söyleyemem. İsimleri not defterime karaladım ve o da otel odamda kaldı.”

Gözleri dikiz aynasından Laura’ya ilişti. Laura yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye Virgil’i izliyordu.

“Cevabını bulmaya çalıştığım önemli bir soru da şu: Neden Betsy Carlson’la ilgili o dönemde basında çıkan en ufak bir haber yok? Bugün gazete arşivini araştırdım ve onunla ilgili tek bir satır habere bile rastlamadım.”

Bir süre sessizlikten sonra Laura konuştu. “Bu gerçekten çok saçma. Kasabadaki bütün demeklere üyeydi. Zaman zaman bu demeklerin başkanlığını yürütürdü. Hakkında en az yüz haber çıkmış olması gerekirdi.”

Grünewald Huzurevi kat hemşiresi, Virgil’i yeniden gördüğüne hiç sevinmemişti ve bunu da dile getirdi. “Siz gittikten sonra Betsy uzun süre kendine gelememişti. Hâlâ da tam olarak iyileşmiş sayılmaz. Yürümeye çalışıyor ama çok güçsüz durumda. Biz burada danışanlarımızı korumak

119

için varız ve siz ona zarar veriyorsunuz.”

“Üzgünüm,” dedi Virgil pek de pişman olmamış bir ses tonuyla. “Ama Bluestem’de oldukça ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Bu sabah kasabada iki kişi daha öldürüldü ve bu cinayetlerin nedeninin Betsy’nin gençliğinde yaşanan bir şeylerden kaynaklandığına inanıyoruz. Bu yüzden onunla mutlaka konuşmamız gerek.”

Hemşire onaylamayan gözlerle Virgil'e baktı ama onları Carlson'un yanına götürdüğünde yaşlı kadın Virgil'i tanımadı bile. Bunun yerine gözlerini kısarak Laura Stryker'a baktı ve Laura, "Merhaba Betsy," dediğinde sesi titreyerek cevap verdi. "Laura?"

"Evet, benim."

Üçü de birer sandalye çekti. Hemşire etraflarında gezinirken Laura, Carlson'la Bluestem'de Buffalo Tepesi'nde geçirdikleri eski günler hakkında konuşmaya başladı. Carlson, Laura'dan büyüktü; bu yüzden aynı gruplarla takılmamışlardı ama herkes birbirini tanıyordu.

Carlson geçmişe ait anılar arasında dolanıp durdu. Bazı şeyleri çok net hatırlasa da bazı anılar oldukça bulanıktı. Bir ara, "Mark'ın öldüğü zamanı hatırlıyorum," lafı ağzından çıktı. "Berbat bir gündü."

"Hayatımın en korkunç günüydü," dedi Laura ve Joan'a bir bakış fırlattı. "Çocuklar için endişeleniyordum. Jim kötü durumdaydı ama Joanie... Onun öleceğinden korktum ya da delireceğinden..." Ziyaret ettikleri kişinin durumu göz önüne alınırsa cümlesini tamamlaması pek hoş olmayacaktı.

Carlson başını salladı ve bir süre uzaklara daldı. Sonra Virgil'e dönüp, "Aydaki adamı bulabildin mi?" diye sordu.

Virgil gülümsedi. "Aradım ama hiçbir şey bulamadım. Eğer adını bilseydim onu bulabilirdim."

Carlson yine başını salladı. "Onun bir adı yok ya da ben bilmiyorum. Onu alıp götürdüler ama o geri geldi. Onu gördüm." Bir süre sessiz kaldı. "Yüzüne tamamen bakamazsın. Yalnızca gözlerinden çenesine kadar olan bölgeye bak." Titreyen elini yüzüne doğru götürdü ve alnının ortasından

başlayıp bir kaşının üzerinden elmacık kemiğine ve oradan da ağzına, sonra öteki elmacık kemiğine ve yeniden alnına uzanan bir çember çizdi. "Onu yalnızca bu bölgeye bakarsan görebilirsin. Aydaki adamı."

"Bill'e zarar vermek isteyen bililerini tanıyor musun?" diye sordu Joan.

Yaşlı kadın bir süre Joan'a baktı. Sonra neredeyse kıkırdayarak, "Asıl soru, kim bunu istemezdi ki?" dedi.

Biraz daha zorladılar ama Betsy gücünü kaybetmiş, susmuştu. Bir süre toparlanmasını bekledilerse de o uykuya daldı.

"Kahretsin!" dedi Virgil otoparka yürüdükleri sırada. "İsmi bilmiyor ama onun burada olduğunu biliyor. Aydaki adamın."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Joan.

"Bluestem'e dönüp Schmidt davasında bir gelişme var mı diye bakacağım. Belki... Belki hâkimle konuşup Judd'ın banka kayıtlarını incelemek için mahkeme celbi çıkarmaya çalışırım. Ve Gleason'lar ile Schmidt'lerinkini de."

"Stryker'larla ilgili ne yapacaksın?"

"Stryker'lardan iki ismi eledim," dedi Virgil arabaya bindikleri sırada.

"Hangi iki kişi?" diye sordu Joan.

"İşte bu zor soru."

Geri dönüş yolunda Virgil, Laura'yı kasabadaki seks ve iş ilişkileri hakkında konuşturmaya çalıştı; özellikle Gleason

son'un adli tabip ve Schmidt'in de şerif olarak görev yaptığı dönemlerde yaşanan.

"Bu cinayetlerin yer elması dolandırıcılığıyla ilgili olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" dedi Joan. "Buralarda bu konu hep gündemde olmuştur ama."

"Gleason ve Schmidt işin içinde olmasaydı belki düşünürdüm ama bu ikisi... İnsanların bana söylediğine göre ikisi de kasabanın önde gelenlerinden ve yardımsever kişilermiş. Kimsenin Russell Gleason'u yer elması meselesi yüzünden suçlayacağını düşünmüyorum," dedi Virgil ve dikiz aynasın-

121

dan bakarak Laura'ya sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Laura kafasını salladı. "Ben hiçbir zaman onun bu işe dâhil olduğunu düşünmedim, üstelik biz Stryker'lar yer elması işiyle ilgili herkes gibi bilgiye sahibiz. Hayır, bence ölümünün bu konuyla bir alakası yok."

"O zaman bu cinayet delilik ve deli işi. Deli işi geçmişten gelen bir sebebe dayanamaz. Bir ihtimal daha var: Seks, şiddet, yasa dışı işler, bastırılmış acılar. Bütün bunlar şimdi ortaya çıkıyor olabilir. Belki de geçmişte homoseksüel bir olay oldu. Belki Judd bir oğlana tecavüz etti ve bu onu çok kızdırdı. Ama görüştüğüm kişiler... Bana herhangi bir eşcinsel ilişkiden bahsetmedi."

Laura dikiz aynasından Virgil'e baktı ama bir şey söylemedi. Eve vardıklarında arabadan inip yürümeye başladı. Birkaç adım gittikten sonra ani bir hamleyle geriye döndü. Virgil pencereyi açtı. "Öğrenmeye çalıştığın şey asla yaşanmadı," dedi. "Kesinlikle böyle bir şey olmadı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Joan annesine.

“Virgil ne demek istediğimi biliyor,” dedi Laura ve arkasını dönüp uzaklaştı.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Joan, kendi evine doğru yola çıktıklarında.

“Stryker’lan şüpheli listesinden elemekle ilgili.”

“Ne?”

Virgil iç çekti. “Bana yaşlı Judd’la bir ilişkisi olmadığını ve bunun sonucu olarak babanın kendini öldürmediğini, bu nedenle herhangi bir Stryker’ın ve özellikle de Jim’in Judd ya da diğerlerini Öldürmek için bir sebebi olmadığını anlatmaya çalıştı.”

Joan donakalmıştı. “Tanrım, Virgil. Sen ne işler çeviriyorsun?”

“Etrafta dolaşan lafları dinliyorum. Annen ve Judd’m babanın ölümünden hemen öncesinde ilişkileri olduğuna dair dedikodular var. Annen, Judd’ın sahibi olduğu bir sigorta şirketinde çalışmış ama eğer onunla bir ilişkisi olmadığını söylüyorsa ona inanıyorum. Tüm bu cinayetlerin yükü bizim 122

omuzlarımızdayken yalan söyleyeceğini düşünmüyorum.”

“Elbette söylemez,” dedi Joan öfkeli bir tonda.

Virgil başını salladı, “insanların itibarı tehlikede olunca nasıl davranacaklarını bilemezsin. Ama dediğim gibi ben annene inanıyorum.”

“Ondan şüphelenmiş olduğuna bile inanamıyorum,” dedi Joan.

“Şüphelenmedim,” dedi Virgil yeniden. “Ben yalnızca araştırma yapıyorum.”

Evine vardıklarında Joan, Virgil’i içeri davet etmedi. Virgil uzaklaşırken Joan’ın tamamen mesafeli davrandığını düşünmese de annesi, babası, Jim ve Virgil hakkında derin düşüncelere dalmıştı.

Joan’ı eve bıraktıktan sonra Virgil, Davenport’u aradı ve araştırmacı Sandy’nin telefonunu aldı. Aradığında Sandy üniversitedeki dersinden çıkmış, eve dönüyordu.

“Büyük çaplı bir araştırma ve belgelere ihtiyacım var,” dedi Virgil. “Bir grup insanın gelir vergisi beyannamelerine ulaşmam gerek. Not alabilir misin? Pekâlâ, William Judd ve William Judd Jr., Stryker ailesinin bütün fertleri özellikle Mark, Laura, James ve Joan; ayrıca karı-koca Roman ve Gloria Schmidt ile Russell ve Anna Gleason ile anne-kız Margaret ve Jesse Laymon. Hepsi de Stark bölgesinde ve çoğu Bluestem kasabasında yaşıyor. Laymon’lar ise Roche kasabasında. R-O-C-H-E. Bunu benim için yapabilir misin?”
“Evet. Kamu Güvenliği Departmanı da dâhil olmak üzere onları tüm devlet kurumları üzerinden araştırmamı istiyorsun değil mi?”

“Evet, onlarla ilgili bulabildiğin her türlü bilgiyi istiyorum. Hepsini bir dosya yap ve yarma Bluestem’deki Holiday Inn Oteli’ne gönderilmek üzere kargoya ver.”

“Bu mümkün değil,” dedi Sandy. “Bluestem buradan ne kadar saat uzaklıkta?”

“Dört.”

“Tamam, oraya gelmenin bir yolunu bulacağım. LucasTa konuşurum.”

Sandy ile konuştuğu sırada Virgil, adliye binasının otoparkına varmıştı. Telefonu kapattıktan sonra içeri girdi, yerel mahkeme hâkimini buldu, ona soruşturma için neye ihtiyacı olduğunu anlattı ve sonra hâkimin yanından ayrılıp Schmi-dtTerin evine gitti.

Schmidt'in cesedi bahçeden kaldırılmıştı ama öncesinde bir fotoğrafçı, fark edilip görüş açısı bir devriye arabası tarafından kapatılana kadar sokağın karşısındaki mısır tarlasına gizlenerek cesedin birkaç fotoğrafını çekmeyi başarmıştı.

Büyük Curly fotoğrafçıyı silah zoruyla tutuklamak istemiş ama Stryker editörle fotoğrafların basılmasının yakışık almayacağı, basılırsa kurban yakınlarının bundan etkileneceği ve yasal suçlamalarla karşı karşıya kalabileceğini anlatan bir konuşma yapmakla yetinmişti.

"Minnesota'da buna karşı bir yasa yok bildiğim kadarıyla," dedi Virgil'e. "Umarım editörlerinin bundan haberi yoktur."

"Cinayet fotoğrafları gazetelerde pek sık yer almaz," dedi Virgil. "Umarım öyledir."

Gloria Schmidt'in cesedi hâlâ yatak odasında idi ama cenaze evi görevlileri gelir gelmez evden taşınacaktı. Ev hâlâ inceleme altodaydı. "Büyük ihtimalle yarın sabahdan önce bitmez," dedi Stryker.

"İçeri girip evraklarını incelemek için sabırsızlanıyorum," dedi Virgil.

"İncelemenin tamamlanmasını beklemeliyiz. Ben de kendimi oradan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Biliyorum... Pekâlâ. Ben bankaya gidip kayıtlara bakacağım. İçeride herhangi bir yerde kiralık kasa anahtarına rastladınız

mi?"

"Ben rastlamadım, gidip bir kontrol edebilirim," dedi Stryker. "Gel arka taraftan gidelim."

Virgil evin etrafından dolaşarak arka kapıya giden Stryker'ı takip etti. "Büyük ihtimalle yatak odasındaki şifonyerin

125

gözünde ya da çalışma odasındaki bir çekmecededir," dedi Virgil.

İçerisi serindi ama havada hâlâ kan kokusu vardı. Stryker antre kapısından seslendi, "Hey, Margo!"

Evin içerisinden bir kadının sesi duyuldu. "Efendim?"

"Ortalıkta kiralık kasa anahtarına benzer bir şey gördün mü?"

"Evet. Almak mı istiyorsun?"

"Sorun olur mu?"

"Hayır. Çalışma masasında, çoraplarının altında duruyor. Görünüşe göre kimse ona dokunmamış."

"Tamam..."

Stryker, Virgil'e dönerek, "Medya kuruluşları arayıp duruyor. Büyük mahkeme salonunda saat üçte gerçekleştirilmek üzere bir basın toplantısı ayarladım. Senin de orada olman gerek," dedi.

"Olacağım."

Biraz sonra kızıl saçlı olay yeri teknisyeni yanlarına gelerek elindeki mavi kalın zarfı Stryker'a uzattı, Stryker da Virgil'e. "Bir şey bulursan bana haber ver."

"Elbette," dedi Virgil.

Merkeze dönüp adliyeye gitti, gerekli mahkeme emrini aldıktan sonra Bill Judd Jr.'ın sahibi olduğu Subway'lerden birinin önünde durarak kendine bir sandviç aldı ve yeniden bankaya doğru yola koyuldu. Banka müdürü önce Schmidt'in kasasını açtı. Kasadan sigorta poliçeleri, tapular, vasiyetler ve eski fotoğraflar çıktı; hiç para yoktu. Ayrıca üzerinde küçük bir pırlanta taşın yer aldığı ve içinde *Vera Schmidt* yazan som altından bir yüzük vardı. Roman'ın annesine ait olabilir miydi?

Kasada iki enteresan belge daha vardı: Sarı bir zarfın içinden, masaya uzanmış sarışın çıplak bir kadının fotoğrafı çıktı. Yüzünün yarısı paramparça olmuş ve kanlar içindeydi, ağzı hafifçe aralıktı. Vücudunun bir bölümü morluklarla kaplıydı. Belli ki ölmüştü. Fotoğrafın üzerinde başka hiçbir bilgi yoktu. Ne bir isim ne bir tarih.

126

Diğer belge, 5 Kasım 1970 tarihinde imzalanmış ipotekli bir borç senedi idi. Schmidt'lerin öldürüldüğü ev için düzenlenmişti. İpotekli kredi, yüzde dört faiz oranıyla on beş yıllığına Bili Judd'dan alınmıştı. Senede bir kâğıt daha iliştilmişti. 1985 yılında, tam zamanında ödemesi tamamlanarak ipoteğin kalktığını bildirir belgeydi bu.

Virgil, 1970 yılında ev kredisi faiz oranlarını tam olarak bilmesede de yüzde dört, düşük bir rakam gibi görünüyordu ama ödemeler aylık beş yüz kırk yedi dolar olarak belirlenmişti ve bu o dönem için yüksek bir meblağdı. Belki eve bağlı bir arazi de satın alınmıştı, bunu araştırmalıydı.

Yoksa ölen kadın bir şekilde ipoteğin kaldırılması işinin bir parçası mıydı? Schmidt krediyi aldıkları zaman şerif olarak görev yapıyordu... Judd'ın bu kadının ölümüyle bir bağlantısı var mıydı?

Ya da Judd Jr.'ın? Virgil, Judd Jr.'ın yaşını tam olarak bilmiyordu ama neredeyse altmışına yakın gösteriyordu. Eğer Judd'ın Schmidt'e kredi verdiği tarihlerde, fotoğraftaki kadınla ilgili bir olay gerçekleşiyse bu Judd Jr.'ın yirmili yaşlarda olduğu ve bir kadını öldürebilecek potansiyelde olduğu bir döneme denk gelebilirdi. Bunun üzerine düşünmesi gerekecekti.

Tekrar fotoğrafı eline aldı ve uzunca bir süre inceledi. Renkler solmaya başlamıştı ama fotoğraf oldukça kaliteliydi, profesyonel bir işti. O zamanlar gazetelerde renkli baskı var mıydı? Belki de bir tarihi vardır. Fotoğrafın köşesinde medikal olmadığını düşündüğü bir cihaz gördü. Mumyalama ekipmanı olabilirdi ama daha önce hiç cenaze evine ait malzemeler görmediği için emin olamadı.

Bankanın renkli bir Xerox makinesi vardı. Fotoğrafın iki kopyasını aldı, yeni bir kasa kiraladı ve fotoğraflar hariç her şeyi bu kasaya koydu. Banka yöneticisine Xerox'u özel bir yerde kullanıp kullanamayacağını sordu. İşini bitirdiğinde Schmidt'lerin belgesini kasaya koymuştu. Banka memuru, "Bir ipucu mu var?" diye sordu.

"İnanamayacaksınız ama evet, bir ipucu yakaladık." Ban-

127

ka müdürü oldukça boşboğaz biriydi. Virgil bu haberin hızla yayılacağını biliyordu.

Daha sonra baba Judd'un dokümanlarını koydukları kasaya gitti. Parayı çıkardı, bütün kâğıtları aldıktan sonra parayı

geri koydu ve kasayı tekrar kilitledi. Kâğıtları masaya koyup üzerinde çalışmaya başladı. Schmidt'ler veya Gleason'larla ilgili hiçbir şey yoktu.

Aslında bütün iş dokümanlarında net olan tek şey Judd'm oğluna geçmiş yıllarda iki milyon dolar verdiğiydi. Hediye vergisinin rapor kopyalarını bulmuştu evrakların arasında. Ayrıca ona bir milyon da borç vermişti.

Çocuk, babasına oldukça borçluydu ama yaşlı adam zaten ölmek üzereydi ve bütün mallar ona kalacakken Judd'm onu acele ettirmesinin hiçbir anlamı yoktu.

Virgil'in kutularla işi bittiğinde banka müdürü onu genel müdürün ofisinde bir bilgisayarın önüne oturttu ve ona bankaya teslim edilen çeklerin fotoğraflarının bulunduğu dosyayı açtı.

"Bu fotoğraflar 1959'dan beri saklanıyor. Eski olanların kalitesi pek iyi olmayabilir çünkü onlar önceden mikrofilm olarak saklanıyordu ve zamanla yıprandılar. Sonradan bilgisayara aktarıldılar."

Virgil önce Roman Schmidt'in hesabına baktı. 1970'ten 1985'e kadar Schmidt'in ev kredisi ödemesi gerekiyordu ama ev taksidi olabilecek hiçbir çek göremedi. Bu önemli bir detaydı.

Judd'ın yarım düzine hesabını kontrol ederken otuz binin üzerinde çek buldu. O kadar çoklardı ki hepsine bakmaya zamanı yoktu. Ama 1970 ve 1985 arasında Judd'ın tahsil ettiği beş yüz kırk yedi dolarlık hiçbir çek yoktu. Roman Schmidt'in Judd'a çek yazdığına dair hiçbir kanıt bulamadı. Ayrıca enteresan bir şekilde yer elması dolandırıcılığı sürecinde, Judd'ın gelirinde hiçbir azalma görülmemişti. Bilmediği başka hesaplar da olmalıydı. Davenport'un asistanı Sandy'ye bunu araştırmasını söyleyecekti.

Gleason'larla ilgili hâlâ bir ipucu yoktu.

Virgil kapıdan çıktığında saat birdi. Hava harikaydı. Çok sıcak olmasına karşın arada serin bir meltem insanın yüzünü yalıyordu. Ağustosun kokusu yaklaşıyordu. Telefonunu çıkarıp Joanie'yi aradı. "Sanırım seni bıraktığım zaman bana biraz sinirlendin, değil mi?"

"Biraz ama geçti. Aslında daha çok şaşırdım. Sonra üzerinde biraz düşününce çok da şaşıracak bir şey olmadığını fark ettim."

"Bu gece benimle çiftliğe gitmek ister misin? Çayı ve şelaleyi gezeriz."

"Eğer kartlarını doğru oynarsan olabilir."

"Ne kartıymış bu?"

"Eamhardts'a git ve bizim için bir öğle yemeği al. Bir de altılı bira. Piknik için. Böylece bir şey pişirmek zorunda kalmam."

"Tamamdır. Bu arada bir sorum var. Bluestem'de bir cenaze evi var mı?"

"Evet. Johnstone'ların. Batı yakasında, mezarlığın orada. Beşinci sokağa gir, görürsün."

"Sence yetmişli yıllara ait kayıtlar var mıdır?"

"Gerald Johnstone hâlâ hayatta. Büyük ihtimalle ellili yıllardan bile vardır. Şimdi orayı oğlu Oliver işletiyor ama Gerald çok keskin bir zekâya sahiptir. GleasonTara yakın oturuyor. Yoldan yaklaşık altı ev aşağıda, sol tarafta. Karısının adı Carol."

“Hımm.” Virgil, huzurevindeki yaşlı Betsy Carlson aydaki adamın geldiği gece, Jerry ’nin de orada olduğunu söylemişti, diye geçirdi içinden.

“O asla böyle bir şey yapmamıştır,” dedi Joan kendinden emin bir ses tonuyla. “Evet, zeki biri ama onun bir insan bedenini taşımak bir yana, bir şişe süt taşıyabileceğinden bile şüpheliyim.”

“Pekâlâ... Sandviçin nasıl olsun?”

Virgil, Ernhardt’ın kafesine girdi. Öğle yemekleri için hardal ve tatlı soğanlı, biftekli sandviç ile rokfor peynirli pata-

129

tes salatası, altılı bira, iki plastik tabak ile plastik çatal-bıçak siparişi verdi. Tezgâhın arkasındaki kadın siparişin on dakika içinde hazır olabileceğini ama dilerse saat altıdan önce de istediği zaman gelip alabileceğini söyledi. Virgil saat beşte geleceğini söyleyerek kadından telefon rehberini ödünç aldı ve emin olmak için Gerald Johnstone’un adresine baktı.

Johnstone ahşap kaplamadan yapılmış, çiftlik evi tarzı bir yerde yaşıyordu. Üst katına dışarıdan basamaklarla çıkılabiliyordu ve bu merdiven kasaba manzarasına sahip bir terasa açılıyordu. Ayrıca üç arabanın rahatlıkla sığabileceği bir garaj vardı. Virgil bahçeye girdiğinde döner bahçe sulayıcı sistemi çalışıyor ve doğal olamayacak kadar yeşil görünen çimenlik sulanıyordu. Virgil oluşan su birikintilerinin üzerinden atlayarak ön kapıya yürüdü, tavanda asılı olan rüzgâr çanlarına çarpmamak için başını eğdi ve zili çaldı.

Bir süre sonra yaşlıca bir adam verandaya bakan sineklik takılı kapının ardından sordu. “Kimsiniz?”

Virgil kimliğini gösterdi. "Ben, Virgil Flowers. Suç Araştırma Bürosu'ndan. Sizinle birkaç dakika konuşmak istiyordum, Bay Johnstone."

Johnstone kilitli kapıyı ve ardından da sinekliği açtı. *Seksenli yaşlarda olmalı, diye düşündü Virgil.* Titreyen elleri ve parlaklığını yitirmiş mavi gözleri olan, uzun ve fazlaca zayıf bir adamdı. Başının tepesi kelleşmişti; birkaç tutam gümüş rengi saç, bu noktayı kapatmak için üzerine taranmıştı. "Genellikle kapıları kilitli tutmayız ama karım cinayetlerden sonra oldukça tedirgin biri haline geldi. Ne de olsa bizim gibi yaşlı insanlar hedef seçiliyor."

Cümlesini tamamladığı an içeriden bir kadın seslendi. "Jerry? Kim gelmiş?"

"Polis," diye bağırdı Jerry.

Virgil eşikten içeri adımını attığı sırada kadın da elinde düzgünce katlanmış bir yığın havluyla yanlarına geldi. Pembe yanaklı, topluca bir kadındı; kocasından on beş yaş daha genç duruyordu. "Siz Bay Flowers mısınız?"

130

"Evet, benim," dedi Virgil. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Oturma odasına geçtiler. Johnstone ailesi, olup bitenler hakkında bir şey bilmiyordu ama başlarına bir şey gelmesinden çok korkuyorlardı ve bunu dile getirmekten çekinmiyorlardı.

"Katil her kimse, öldürdüğü isimler hep benim arkadaşlarım. Tamam, Bili Judd'la özellikle son yıllarda arkadaşlığımızın eskisi gibi devam ettiği söylenemezdi ama onu çok yakından tanırdım. Roman, Gloria, Russell ve Anna ise *gerçekten*

arkadaşlarımda Şimdi... sıranın bize gelmesinden korkuyorum..."

"Katilin bunu yapması için sebep ne olabilir? Bu cinayetleri neden işlediğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Virgil.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Günlerdir bunu düşünmekten beynim harap oldu," dedi Johnstone.

"Böyle küçük kasabalarda insanlar er ya da geç binleriyle mutlaka sorun yaşar çünkü herkes birbiriyle fazlasıyla yakındır. Ama meseleyi hallettikten sonra arkadaşlığınız kaldığı yerden devam eder. Birinin bu kadar nefret dolu olması..." Carol'un sesi cılızlaştı. "Size söylemek istediğim bir şey var ama bunun etrafa yayılmasını istemem."

"Elbette," dedi Virgil.

"George Feu, Bili Judd'ı işlemeye çalışıyordu," dedi Ca-rol. "Ona ruhunu arındırmakla ilgili şeylerden bahsederek ondan para almaya çalışıyordu ve bildiğim kadıyla nihayetinde bunu başarmıştı da. Feu nefret duygusundan beslenir, etrafındaki insanları da bunu kullanarak etkiler. Problemin kaynağı bu olabilir ama neden yaşlı insanları öldürmek istesinler, işte bunu bilmiyorum."

"Çünkü hepsi delirmiş," dedi Gerald Johnstone.

"Reverend Feu'u takipteyim ama kurbanlar yaşlı insanlar olduğundan cinayetlerin geçmişte yaşanan bir olaym hesaplaşması olma ihtimalini de göz önünde bulunduruyoruz," dedi Virgil. "Size bir ceset fotoğrafı göstermek istiyorum. Bana cesedin bulunduğu yerin sizin cenaze eviniz olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" dedi Virgil.

**Sonra Carol'a döndü. "Hoş bir görüntü değil madam..."
"Ceset fotoğrafları beni etkilemez," dedi Carol. "Cenaze evinde otuz yıldan fazla çalıştım ve aklınıza gelebilecek her şeyi gördüm."**

Virgil başını salladı ve cebinden masada yatan kadının yer aldığı fotoğrafın renkli kopyasını çıkararak Gerald Johnstone'a uzattı. Gerald bir süre kararsız gözlerle fotoğrafa baktıktan sonra aniden irkilmiş gibi görünerek konuşmaya başladı.

"Burası bizim cenaze evine benziyor. Fotoğraftaki yer bir cenaze evi ve bizim masamıza benziyor... Ama olayı hatırladığımı söyleyemem. Görünüşe göre bir otomobil kazası, tüm diyebileceğim bu. O kadar çok kaza oluyordu ki. Tüm cenaze işlemlerini biz yürütmüyorduk; yalnızca cesedi temizler, giydirip süslerdik ve geldiği yere geri yollardık. Bu yüzden... başka bir şey hatırlayamıyorum."

Yalan söylüyor, diye düşündü Virgil.

Carol da başını sallıyordu. "Ben görsem kesinlikle hatırlardım ama onu hiç görmedim. Kadın nereliymiş?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Ben de sizin bilginiz vardır diye umuyordum."

"Çalıştığım süre boyunca bu kadını hiç görmedim. Her kimse, buranın yerlilerinden değil."

"Pekâlâ."

Gerald hâlâ dikkatle fotoğrafa bakıyordu. Aklından geçen bir şeyler olsa da yine başını salladı. "Üzgünüm."

Virgil, Carol Johnstone'un doğruyu söylediğine inansa da Gerald Johnstone'un, gözünün içine baka baka ona yalan

söylediğinden emindi. Bu yüzden yaşlı adamın biraz daha üstüne gitti. "Buranın sizin yeriniz olup olmadığını öğrenmemiz çok önemli. Lütfen bir daha düşünün."

"Olabilir," dedi Johnstone. "Ama fotoğraf... fazla yakın açıdan çekilmiş. Bizim de buradakine benzeyen bir masamız vardı, paslanmaz çelikten bir Femo. Ama artık yok."

"Burası *bizim* yerimiz Jerry, eşyaları yenilemeden önceki hali," diye söze girdi Carol fotoğrafın köşesinde yer alan ve büyük bir mikserle benzeyen tuhaf aleti göstererek. "Bu bi-132 zim Portiboy marka mumyalama makinamız, hatırladın mı? Ben buranın bizim yerimiz olduğuna eminim."

Gerald Johnstone kafasını salladı. "Evet, olabilir ama ben bu vakayı hatırlamıyorum. Yıllar içinde masamıza yüzlerce trafik kazası kurbanı geldi ve ben... hepsini hatırlamak için fazla yaşlıyım artık."

Vîrgil, *hâlâ yalan söylemeye devam ediyor*, diye geçirdi içinden. "Ekipmanı ne zaman yenilemiştiniz?"

"1981'den 1982'ye geçerken. Tüm yeni malzemeler seksen iki modeldi," dedi Carol Johnstone. "Fotoğraftaki her kimse o tarihten önce ölmüş olmalı. Ama masa ve mumyalama aleti çok daha eski, daha biz doğmadan öncesine ait."

"Peki, aydaki adam hakkında ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu Virgil ama yanlış bir adım attığını fark etti. İkisi de şaşırmış ve şaşkınlıklarını gizleyememişlerdi. "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Carol.

"Betsy Carlson ayda bir adam gördüğünden bahsetti. Cinayetlerle bunun arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor gibiydi..."

Carol başını sallarken Virgil yine Gerald'ın gözlerinde anlık bir kıvılcım belirdiğini görmüştü. "Bana dedi ki, 'Jerry aydaki adam için oradaydı. Jerry olanları biliyor.'"

Gerald'm gözleri uzaklara dalarken, "Hiçbir şey anlamadım. Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Virgil, gözlerini dikmiş Gerald'a bakarken, "Eğer hatırladığınız *en ufak* bir şey olursa bana haber verin. Katil için kaçığın teki dediniz ve bu kesinlikle doğru. Kapınızı kilitli tutmaya devam edin, eğer sizin de geçmişteki olayın bir parçası olduğunuzu düşünürse ikiniz de tehlike altındasınız," dedi.

Carol aniden, "Bu kulağa çok saçma gelecek ama..." diye konuşmaya başladı.

"Söyleyin lütfen."

"GleasonTarın öldürüldüğü gece evde değildik. Yılın en az iki yüz elli gecesini burada geçiririz, Palm Springs'te yalnızca kışları gittiğimiz bir evimiz daha var ama çoğunlukla burada kalırız; yine de o gece evde değildik. Minneapolis'e

133

kızımızı ziyarete gitmiştik ve hep birlikte tiyatroydaydık. Ertesi gün eve geldiğimizde sokak, polislerle doluydu..."

"Ah, bunun hiçbir anlamı yok," dedi Gerald Johnstone.

"Yine de duymak isterim."

Carol başını salladı. "Her neyse, durduk ve polis memurlarının birinden olup bitenleri öğrendik ve Larry Jensen yanımıza gelip bizimle röportaj yaptı ama ona söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu çünkü olay gecesi burada

değildik. Daha sonra eve geldiğimizde ise kapı önünde duran paspasın yerinden oynatılmış olduğunu gördük.

“Ah, Carol!” dedi yaşlı adam gözlerini devirerek.

“Ama öyleydi!” dedi Carol. “Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olmasından ne kadar hoşlandığımı bilirsin, oysa paspas tam olarak olması gerektiği yerde durmuyordu. İşte o zaman birinin onu yerinden oynattığını düşündüm. Gleason’lar gecenin bir yarısı öldürüldüğüne ve biz de ertesi gün öğlen birde eve döndüğümüze göre... Bunu kim yapmış olabilirdi?”

“Gleason’ları öldüren her kimse bunu onun mu...”

Carol titredi. “Sokak lambalarımız zaman ayarlı. Görünüşe göre birisi eve girmiş, ışıklar söndüğündeyse... Belki...”

Virgil doğrudan Johnstone’a baktı. “Eğer aklınıza gelen bir şey olursa hemen beni arayın. Başka birinin daha ölmesini istemeyiz.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi adam.

“Eğer bana yalan söylediğiniz ortaya çıkarsa suça ortaklık etmekten hayatınızın geri kalanını hapishanede geçirmek zorunda kalırsınız.”

Carol kızmıştı. “Hey! Kocam yalan söylemiyor. Bu... Bu canavarı yakalamanız için elimizden geleni yapacağız.”

Virgil başka bir şey demeden yanlarından ayrıldı. Gerald Johnstone’un yalan söylüyor olması garipti. Fotoğrafın izini sürmeli ve sonra geri dönüp yalanını Johnstone’un yüzüne vurmalıydı.

Arabasına binerken yerinden oynayan paspası düşündü. İç çekerek koltuğun altındaki tabancasını buldu ve beline taktı.

134

Sonra yola koyuldu ve gazeteye gitti. Oraya vardığında Williamson'u bilgisayarının başında oturmuş bir şeyler yazarken buldu.

Virgil kapıda belirdiğinde Williamson başını kaldırdı. "Laymon Tarla ilgili haber çok sağlam," dedi. "Sana büyük bir hikâye borcum var."

"Schmidt'lerle ilgili yeni bir gelişme duydun mu?"

"Ne yazık ki hayır. İlla öldürüleceklerse bunun gazetenin raflara çıktığı gün gerçekleşmiş olmamasını tercih ederdim. Bir hafta boyunca konuyla ilgili tek bir kelime bile yazma şansımız olmayacak ve bu sürede *Globe ve Argus-Leader* bizi çiğ çiğ yiyecek." *Globe ve Argus-Leader, Worthington ve Sioux Falls'ta* günlük olarak çıkan gazetelerdi.

"Bana olan borcunu şimdi ödeyebilirsin," dedi Virgil. Saatine baktı, ikiye çeyrek vardı. "1970'li yıllara ait arşivleri incelemek istiyorum."

"O döneme ait olanlar elimizde değil. 1995'ten öncesindekiler mikrofilm olarak kütüphanede saklanıyor. Eğer aradığın bir isim varsa dosyalara bakabiliriz..."

Virgil hayır anlamında başını salladı. "Elimde bir isim yok. Hatta tam olarak neyi aradığımı da bilmiyorum. Kütüphane nerede?"

"Tepede... Basın toplantısına katılacak mısın?"

"Hayatta kaçırmam," dedi Virgil.

“Kasabadakiler de öyle. Stryker ne yapacak bilmiyorum. İnsanlar salonu çoktan doldurmaya başladı. Bu gidişle gazetecilere yer kalmayacak.”

Virgil aceleyle kütüphaneye doğru yola koyuldu. Kütüphane Main Caddesi üzerinde, kırmızı kiremitli tek katlı bir binaydı. İçeriye girdiğinde soluk gözlü, sarışın bir sekizinci sınıf öğrencisi olan kütüphane görevlisi, onu mikrofilm odasının yer aldığı kitaplıkların arkasındaki bölüme götürdü. “Örnek olması açısından size mikrofilmin nasıl makineye takıldığını göstereyim,” dedi. Sonra düzinelerce küçük çekmecesi olan ahşap bir dosya dolabının yanma giderek mırıldandı. “Bin dokuz yüz yetmiş.” Çekmeceyi açtı, dört kutu

135

mikrofilmi çıkararak Virgil’e uzattı ve sonra yeniden dosyaya dönüp, “Kahretsin! Bir kutu kayıp. Biri yanlış dosyalamış,” dedi.

“Hangi kutu?”

Kız kutulan yeniden sınıflandırırken anlattı. “Son çekmece tamamen dolmadan, yeni bir çekmeceye geçmeyiz. Oysa ben bu çekmeceyi açtığımda içinde bir boşluk vardı, demek ki buradan bir kutu alınmış. Görünüşe göre...” Parmak uçlarında yükseldi, gözlüğünü düzeltti ve çekmeceyi yeniden kontrol ettikten sonra devam etti. “Mayıs ortasında durup eylülde yeniden başlıyor. Yani bir kutu eksik. Her ruloda dört ay yer alıyor... Kahretsin! İnsanlara yeniden dosyalama işini bize bırakmalarını söylüyorum ama kimse dinlemiyor.”

“Yanlış dosyalanmış olabilir mi?”

Doksanlı yıllara ait bir çekmece açtı, yalnızca yansı doluydu. Kutuları kontrol etti ve, “Bunlar doğru,” dedi. Sonra dolabın alt sıralarındaki bir grup çekmeceye baktı. “Kutu birisi

tarafından alınmış olmalı. Kapattıktan sonra hepsini kontrol ederim, şimdi yerime geçmem gerek ama bence biri onu alıp götürmüş.”

“Kontrol edebilirsen çok sevinirim,” dedi Virgil.

Kayıp kutu ilgisini çekmişti. Kütüphaneci ona filmlerin nasıl izleneceğini gösterdi ve Virgil, Schmidt’lerin ev kredisi aldığı döneme denk gelen dört aylık süreyi hızlıca gözden geçirdiyse de dikkate değer hiçbir şeye rastlamadı. Otomobil kazasında ölen yabancı bir kadına ait herhangi bir haber de yoktu.

Elinde, üzerinde araştırma yapmaya değecek somut hiçbir şey yoktu ama Judd, gerektiğinde ondan yararlanmak üzere Schmidt’i satın almış olabilirdi.

Kütüphaneden çıktığında saat üçe yirmi vardı. On dakika içinde kıyafetlerini değiştirerek soluk mavi bir gömlek ile kravatın altına, hâkî renkli bir pantolon ve üzerine lacivert bir spor ceket giydi. Aynaya baktığında kendini küçük bir Hint kumarhanesinde karşılama görevlisi gibi hissetti.

Üç bir kala adliye binasına vardı. Dışarıda koyu bir soh-136 bete dalmış, çoğu yaşlı ve erkek, yaklaşık yirmi kişi bekliyordu. İki canlı yayın aracı çimenlere park etmişti, adliyenin kapılarında kıvrılmış kablolar görölüyordu.

İçeride ise tam bir kargaşıa vardı. Salon tıka basa doldurulursa yüz kişi alabilecek kapasitedeydi. Kamera ışıklarını, hâkimin kürsüsü önündeki avukat masasına yöneltmiş olan iki kameramandan başka ikisi de kadın olan spiker ile büyük olasılıkla gazeteci olan yorgun görünümlü dört adam ve iki kadın vardı. Ayrıca ellerinde kayıt cihazlarıyla radyo çalışanı olduğu anlaşılan iki adam ve yerlerinden kıpırdamayan yaklaşık yüz kadar kasabalı da salondaki yerini almıştı.

Virgil, kapıdan başını uzatıp içeriye şöyle bir baktıktan sonra dikkat çekmemeye çalışarak Stryker'ın ofisine doğru yöneldi. Telefonu çalmaya başladığında cebinden çıkardı ve arayanın Stryker olduğunu gördü. Hızla sekreterin yanından geçerek Stryker'ın odasına vardı ve kapıdan, "Selam," dedi.

Stryker telefonu kapattı. "Hangi cehennemdeydin söyler misin?"

"Oradan oraya koşturuyordum," dedi Virgil. "Nasıl bir konuşma yapacaksın?"

Stryker omzunu silkti. "Sanırım gerçekleri söyleyeceğim."

"Tanrı aşkına Jim, bunu yapamazsın!" Virgil etrafına bakındı, sekreterin kendilerini dinlediğini fark etti ve kapıyı kadının yüzüne kapadı. "Bunu yaparsan araştırmamız sekteye uğrar, tüm ipuçlarını kaybederiz."

"Eğer bir saat önce burada olsaydın, belki bir şeyler uydurabilirdik."

"Uyduracak bir şey yok," dedi Virgil. "Oraya gideceksin ve insanlarla Gleason, Judd ve Schmidt cinayetleriyle ilgili ilginç ayrıntıları paylaşacaksın. Zaten kasaba halkı çoktan her şeyi biliyor, bu yüzden herhangi bir şeyi açığa vurmuş olmayacaksın. Onlara cesetlerin gözlerinden nasıl vurulduğunu anlat, Judd'm nasıl baştan aşağı yanıp kül olduğunu anlat. Televizyoncular buna bayılacaktır. Onlara katilin yerel halktan biri olduğuna dair bilgiler elde ettiğimizi ve elimizde

137

bir takım ipuçları olduğunu ama şu an bunlar hakkında konuşamayacağımızı, eğer bir hafta ya da on gün sonra

gelirlerse karşlarına daha fazla bilgiyle çıkabileceğimizi söyle. Onlara sağlam bir iz peşinde olduğumuzu anlat."

"Öyle miyiz?"

"Sayılır."

"Virgil..."

"Onlara ne olduğunu söyleyemezsin," dedi Virgil. "Gizli kalması gereken nokta bu. İyi bir iş çıkarıyoruz ama bunun hakkında şu an konuşamayız."

"Eğer bunu yaparsam ve on gün sonunda da elimde hiçbir şey olmazsa bu bittiğim an olur."

"Eğer oraya çıkıp elimizde kayda değer hiçbir şey olmadığını söylersen zaten bitmişsin demektir," dedi Virgil. "Katilin izini sürüyoruz ve ona çok yaklaştık dersen belki dikkatimizi çekecek bir hamle yapar."

"Ulu Tanrım!"

"Tanrı burada değil, Jim. Burada yalnızca sen ve ben varız." Stryker kendini topladı ve kapıdan çıkacakları sırada sordu. "Ne kadar detaya gireyim?"

"Düşündüğünden daha fazlasına. Gözlerin ve cesetlerin konumlarının bir ritüelin parçasıymış gibi görüldüğünü anlat. Schmidt'in ve Gleason'ların kazığa bağlı halde, yüzlerinin doğuya doğru çevrilmiş olduğunu; Judd'dan geriye el ve ayak bilekleri ile kalbindeki bir telden başka hiçbir şey kalmadığını söyle. Buna bayılacaklardır."

"Bunları anlatabilmek için cesarete ihtiyacım var," dedi Stryker.

Koridorun sonuna yaklaştıklarında Virgil kulağına eğilerek fısıldadı. "Unutma, sen kasabanın amansız şerifisin. Namuslu, dürüst, ketum, içinde Tanrı korkusu olan bir kovboysun. Olanlar hakkında konuşmak istemiyorsun ama konuşman gerektiğini düşünüyorsun çünkü demokratik bir düzende yaşıyoruz. Herkesin olayları bilmeye hakkı var. Yüzün asık. Gülmüyorsun çünkü ölenler senin tanıdığın, bildiğin insanlar; arkadaşların. Bu herif senin insanların öldürüyor." 138

"Yüzüm asık," diye tekrarladı Stryker. Öyle görünmeyi başardı da.

Virgil konuşmasını kısa tuttu. "Çok sıkı çalışıyoruz ve şerifin de dediğı gibi sağlam bir iz peşindeyiz. Ama bu operasyonu SAB değil, şerif yürütüyor ve bırakalım da o konuşsun."

Sioux Falls'taki bir televizyon kanalından gelen kadın, Stryker'ı severdi. Onu biraz daha zorlayıp, "Katili yakaladığınızda ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Orospu çocuğı direnip karşılık versin diye bekleyeceğim," dedi Stryker, yüzü taş kesilmişti. "Böylece devleti mahkeme masraflarından kurtarmış olurum."

Küfürü bile kesmeden yayınlamışlardı.

Toplantıdan sonra Stryker'ın ofisine geçtiler. "Bence üstesinden geldin," dedi Virgil. Hislerinde samimiydi.

"O halde şimdi on gün ya da yaklaşık iki hafta vakit kazandık." Odanın içinde daireler çizerken, "Sioux Falls'tan gelen piliç hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eğer Jesse'yle işler yolunda gitmezse onu ara derim."

"Güzel bir korsesi vardı." Bu sözler Virgil'i güldürdü.

Televizyoncular saat dört buçuk gibi eşyalarını toplayıp gittiklerinde arkalarında gazı köpüren kola gibi dağılan bir grup kasabalıyı bırakmışlardı.

Virgil, Emhardt'm yerine uğrayıp hazır olan yemek sepetini aldı ve Joan'ı aradı. "Hazır mısın?"

"Haberleri izlemeden değil."

Otele geri döndü, üzerine bir tişört ve spor ayakkabılarını geçirdi, belindeki silahın görünmemesi için tişörtünü pantolonun içine sokmayarak serbest bıraktı. Joan'ın evine giderken Davenport'un araştırma asistanı Sandy'yi aradı. "Vergi beyanlarıyla ilgili araştırma nasıl gidiyor?"

"Fazlasıyla veri buldum. Lucas Ta konuştum, sana onları bir kuryeyle ulaştıracağım. Adam yarın saat sekizde yola çıkacak, öğlene kadar dosya elinde olur."

"Harika. Eğer ulaşabilirsen iki kişinin kayıtlarını daha istiyorum: Carol ve Gerald Johnstone. İkisi de Bluestem'den,

139

Johnstone Cenaze Evi'nin sahipleri ya da geçmişteki sahipleri."

"Onları da pakete koyarım," dedi Sandy.

"Ayrıca devlet tarih kurumuna gidip *Bluestem Record* gazetesinin 1969 yılı mayıs ayından eylül aya kadar olan kopyaları var mı bir bak."

"Bugün gidemem çünkü kapalılar. Yarın da burada olmayacağım ve sonra da zaten araya hafta sonu giriyor. Yarın için oraya gidecek başka birini bulabilir miyim bir araştırayım ama..."

“Şansa bak...” dedi Virgil. “Pekâlâ. Pazartesi sabah ilk iş oraya gider misin?”

“Kesinlikle.”

Sandy’ye masadaki ölü kadını tarif etti, onun bir trafik kazası kurbanı olabileceğini söyledi.

“Eğer bir şey bulursam otele fakslarım,” dedi kız.

“Hayır, hayır! Telefon et. Bulduklarını telefonda anlatabilirsin. Bu bilgi kimsenin eline geçsin istemiyorum.”

Virgil, Joan’ın kapısını çaldığında haberler başlamak üzereydi. Joan, “İçeri gir,” diye seslenince genç adam oturma odasına geçti. “Basın toplantısında beni gördün mü?”

“Hayır...”

“Neredeyse eziliyordum,” dedi Joan. “Arka taraflardaydım ve Firestone dükkânındaki şişman adamın kıcına yapışmış durumdaydım. İşte başlıyoruz...”

Basın konferansı ana haberdi ve en az dört-beş dakika yayında kaldı. Virgil detayların paylaşılması konusunda haklıydı. Yayıncılar buna bayılmışlardı ve kameralar da Stryker’ın yüzünü sevmişti. Haberler bittiğinde, “İşte benim ağabeyim,” dedi Joan keyifli bir şekilde. “Bir film yıldızı gibi görünüyordu.”

“Gerçekten iyiydi.”

“Demek gelişmeleri benden de gizliyordun,” dedi Joan. Kapının yanma bıraktığı silindir spor çantasını yanma aldı. “İlerleme kaydettiğinizi bana bile söylememiştin, tamamen karamsardın.”

“Şey, evet...” diye ağzında lafları geveledi Virgil.

“Ne var?”

“Hiçbir şey.”

“Ne dedin?” Arabaya yeni binmişlerdi. “Bir şeyler söyledin.”

Virgil eğildi, Joan’ı yanağından öptü ve, “Hepsi yalan dolan. Elimizde hiçbir şey yok,” dedi.

Joan şaşkına döndü. “Virgil.”

“Dediğim doğru.”

“Virgil...”

“Bir şeyler bulmak için on günümüz var.”

Virgil yola koyuldu ve kasaba sınırından çıkana kadar Joan başka kelime etmedi. Sonra, “Yiyecekleri getirdin mi?” diye sordu.

“Tam sipariş ettiğin gibi.”

“Gerçekten elinde hiçbir şey yok mu?”

“Şey... Belki ufak bir şey olabilir.”

“Virgil!”

El yordamıyla arka koltuktaki çantasını aradı ve içinden renkli kopyalardan birini çıkararak Joan’a uzattı. Joan fotoğrafı görür görmez irkildi. “İğrenç!”

“Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı? Gerçi büyük ihtimal sen daha doğmamıştın bile ama...”

“Hayır, yok. Nereden buldun bunu?” diye sordu.

“Roman Schmidt’in emanet kasasından. Fotoğraftan başka hiçbir şey çıkmadı. Fotoğraftakinin kim olduğuna dair hiçbir belge yok ama 1969 yılının ortalarına ait olduğunu düşünüyorum.”

“Gazete arşivine baktın mı?”

“Gazete, mikrofilm olarak kütüphanede tutuluyormuş,” dedi Virgil. “Bilileri 1969’un ortasına ait bir film rulosunu çalmış ama bunun bizim aradığımız şeyi içerip içermediğini bilmenin hiçbir yolu yok.”

“Jim bu konuyu biliyor mu?”

“Henüz değil. Onu gördüğümde anlatacağım ama şu an için kasaba dışında olmalı,” dedi Virgil.

“Kasaba dışında mı? Bu mümkün değil. Neler dönüyor?” Virgil sırttı. “Kimseye söylemeyeceğime dair ona yemin ettim.”

“Umrumda değil, bana hemen anlatıyorsun.”

Virgil bir kahkaha attı. “Sanırım Jesse Laymon’u yemeğe götüreceksin. Uzağa, kimsenin onları göremeyecekleri bir yere çünkü biliyorsun gece gündüz Roman Schmidt davası üze-

142

rinde çalışması bekleniyor, yapılacak hiçbir şey olmasa da.” “Aman Tanrım!” Joan dudağının kenarını ısırdı. “Umarım istediğini elde eder ve sevişirler. Eğer öyle olursa umarım buna değen bir şey olur çünkü burada başı gerçekten dertte, Virgil. Bugünlerde Curly’lerden biri şeriflik için adaylığını ilan ederse hiç şaşırırmam.”

“Öyle olacağını mı düşünüyorsun?”

“Büyük Curly, kendini Roman Schmidt’in varisi olarak görüyordu. Artık bu iş için çok yaşlı olabilir ama küçük Curly bu görevi saniyesinde üstlenir.”

“İkisi de bu iş için yeterli kapasitede değil bence,” dedi Virgil.

“Evet ama ikisinin de ailesi uzun yıllardan beri burada. Kasabadaki herkesi tanıyorlar, herkesin sırtını sıvazlamışlıkları vardır ve ayrıca oldukça iyi huylu insanlar. Eğer Jim hata yaparsa kaybeder ve onlardan biri aday olur.”

“Merak etme, katili yakalayacağız,” dedi Virgil. “En geç önümüzdeki hafta ya da on güne kadar.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Başka ölen biri daha olacak mı?”

Virgil bir süre düşündü ve cevap verdi. “Belki.”

Joan, Virgil’e arabayı ambarın içine park ettirdi. Sonra yabancı otların arasından yürüyerek önce dereye, sonra da patika yoldan yukarı devam ederek Stryker Vadisi’ne ulaştılar. Spor ayakkabı giymek işi kolaylaştırmıştı, kovboy çizimleri dağlara tırmanmak için yapılmamıştı demek. Tepeye vardıklarında Joan göletin sol tarafına sermek üzere çantasından bir örtü çıkardı. “Wal-Mart’tan aldım, taşların popomuza daha az batmasını sağlıyor,” dedi.

Virgil yiyecek ve içecekleri örtünün üzerine boşalttı. Başını kaldırdığında Joan’ın bluzunun düğmelerini açmakta olduğunu fark etti. Bir kaya parçasının üzerine çömeldi ve

Joan'ın önce bluzunu, ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkarışını; daha sonra sutyeninin kopçasını çözerek onu da diğer kıyafetlerin yanına fırlatışını izledi. Son olarak kü-

143

lodunu da çıkardıktan sonra Joan ona döndü. "Hoşuna giden bir şeyler gördün mü bari?"

"Şey, evet."

"Sona kalan çürük yumurta!" diye bağırdı Joan ve iki metre derinliğindeki suya atladı. Virgil aceleyle üzerindikileri çıkardı ve Joan'dan on beş saniye sonra onu takip ederek suya daldı. Su yüzüne çıktığında Joan başım suyun altına sokmak için yanında belirmişti.

Bir süre gölette neşeye vakit geçirdiler, su serin olmasına karşın soğuk değildi, yaz sıcaklığında insana ferahlık veriyordu ve doğrudan batmakta olan güneşin ışığı altındaki taşlar sımsıcaktı.

Göletin doğuya bakan tarafında, kaynağın aşağıya doğru döküldüğü dağda, suyun aşındırmasıyla dik bir yamaç oluşmuştu. Yamacın tepesinde bir parça toprak ve çimen vardı ve hemen ardında kayalık bir bayır uzanıyordu. Kuzey ve güney taraflarda ise on beş metre yüksekliğinde sert, kızıl kayalar yer alıyordu. Joan'ın dediğine göre bir keresinde kasabadan bir çocuk tepeden atlamaya yeltenmiş ve neyse ki en derin yere düşmeyerek yalnızca birkaç ayak kemiğini kırmıştı.

Batı tarafı kanyonun olduğu taraftı. "Güneş mayıs ve ağustos aylarında tam o yarığın ortasından batıyor" diye anlattı Joan. Sonra mevsime göre yönü daha kuzeye ya da güneye doğru değişiyordu.

Yüzleri birbirlerine dönük, suyun içinde oynaşıyorlardı. Virgil bir eliyle Joan'm kasiğındaki bir tutam tüyle oynarken Joan'm iki eli de kendi göğsü üzerindeydi. Tam ona yeni bir pozisyona geçmelerini önerecekken tepeden gelen bir yansıma fark etti.

Bir an için kirpiğindeki bir su damlasının yarattığı ışık kırılması yâ da başka bir şey olduğunu düşünse de yansımayı tekrar görünce Joan'ı başından iterek suya soktu ve kendisi de suyun altına daldı. Genç kadını kollarından yakalayarak daha derine çekti ve onu göletin başına kadar sürükledi. Joan çırpındıkça onu daha sıkı çekti ve nihayet doğru tarafına

144 geldiklerinde su yüzüne çıktılar ve Joan bağırmaya başladı. "Virgil, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Yüzündeki suları silkelerken Joan'ın sesi korkuyla titriyordu.

Virgil onu duvara doğru itti ve aceleyle, "Tepede bizi izleyen biri var. Bir cam ya da lens yansıması gördüm."

Joan bakmak için başını çevirdi ama tepe çoktan görüş açılarının dışında kalmıştı. "Ne dedin?"

"Tepede birileri..."

"Bir fotoğraf makinesi mi?"

"Olabilir," dedi Virgil.

"Başka?"

"Bir silahın dürbünü olabilir. Biri sana dürbünden bakıp nişan aldığında genellikle kollarını görürsün."

Joan şaşkın bir halde önce Virgil'e baktı, sonra da kıyafetlerine.

"Ah! Tanrım!"

"Ne yazık ki..."

"Eminsin değil mi?" diye sordu boynunu uzatıp yukarıya doğru bakmaya çalışarak.

"İki kere gördüm." Virgil yeniden kıyafetlerine baktı ve sonra, "Burada durmanı ve beklemeni istiyorum. şu köşeye kadar suyun altından gideceğim ve sonra hızla dışarı çıkacağım. En az iki yüz metre uzaklıkta olmalı. Yeterince hızlı olursam beni yakalayabileceğini sanmıyorum. Bir kez o uca vardım mı, kıyafetlere ulaşp silahımı alabilirim."

"Ben sanmıştım ki..."

"Bugün üzerimde taşımaya başladım. Sebebini sonra anlatırım. şimdi sen burada bekle. Hemen döneceğim."

Derin iki nefes aldı, sonra duvardan destek alarak kendini hızla suyun dibine bıraktı. İyice derine inmesi gerekiyordu çünkü su çok berraktı. Dibe vurduğunda duvara bakarak yönünü belirledi ve tekrar duvara dayanarak kendini itti. İçinden sürekli, "Dipte kalmalısın, dipte kalmalısın," diyordu. Kelebekleme yüzerek ileri doğru gitti. Hedefteki kayaya dokunmak üzereydi ama tam tutunmaya çalıştığı sırada eli

145

kaydı ve tekrar aşağı düştü. Bu sırada ateş sesini duydu. Kendini kenara doğru çekti ve sürünerek duvarın arkasına geçti. Silahına sadece beş metre uzaklıktaydı.

Joan bağırdı. "Virgil, ateş ediyor."

Iskaladı, diye düşündü. Hâlâ hayattaydı. Duvara doğru baktı ve kurşunun açtığı deliği gördü, kurşun başının yarım metre üstünden geçmişti. Çok yakın sayılmazdı ama onu korkutmaya yetecek kadar yakındı.

“Bir şeyim yok, ben iyiyim. Sen orada kal!” Sonra saymaya başladı.

Bir dakika, bir dakika otuz saniye.

Joan bir şey soracaktı ki parmağını kaldırdı. “Bekle. İki dakika.”

Kuzeyde geyik avlarken ağaçların arasında bir tavşan görmüştü. Bir iki dakika boyunca avına odaklanabiliyordu, ondan sonra dikkati dağılıyordu. Avına odaklanmaya başlamadan önce avının atış menziline girmesini beklemek için kendini eğitmişti çünkü iki dakika konsantre olmak için uzun bir zamandı. İki dakika yirmi saniye ve sırtını duvara dayadı. Silahını buldu ve kendi kendine *şimdi* dedi ve ilerledi. Beş metre ileride silahını aldı ve tekrar geri geldi. İkinci kurşun yine aynı yere isabet etmişti.

Artık silahı vardı. Ayağa kalktı, yarım saniyeliğine kafasını yukarı çıkardı ve indirdi. Dizlerinin üstüne düştü. Sonra kafasını tekrar çıkardı ve bir hareket gördü. Tepenin üstüne yakın bir yerde, siyah giysili birisi koşuyordu. Ayağa kalktı. Kolunu kayaya dayayıp nişan aldı ve ateş etmeye başladı. Hedefe doğru yedi el ateş etti. Dört yüz metre yüksekteki bir hedefi vurmak için ne kadar yukarı nişan alması gerektiğini bilmiyordu. Tahminince oldukça yukarı olmalıydı. Yüz metrede yaklaşık on santimetre aşağı kayardı kurşunun isabet ettiği yer. Amacı vurmak değildi, daha çok korkutmaktı ama hedefini vurabilirse bu tabii ki çok daha iyiydi çünkü adamın vurulmayı göze alamayacağını tahmin ediyordu. Eğer vurulursa veya birine görünürse işi bitmişti.

**Çıkmaz sokak... Virgil göletin kenarındaydı. Adamın pe-146
şinden gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Öte yandan silahlıydı ve
kayaların arasındaydı. Bu şekilde kolay bir av olmayacağı
kesindi.**

**Duvarın yanında durdu. Siper almaya hazırdı. Tepeyi izledi
ama hiçbir şey göremedi. Sonunda Joan'a bağırdı. "Benim
yaptığım gibi suyun altından kenara doğru gel. Hızlı ol."
Joan suya dalıp birkaç saniye sonra kenardan çıktı ve Vir-
gil'in yanına geldi. "Şimdi ne yapacağız?" Uzun süre soğuk
suda kalmaktan tüyleri diken diken olmuştu.**

**"Biraz daha bekleyelim ve ardından giysilerimizi alalım."
"Virgil..."**

**"Yüzde doksan dokuz ihtimalle bu adam gitti. Bir daha onu
göremeyeceğiz. Bu adamın tüfeği beş kilometre öteden
duyulacak bir ses çıkarıyor ve şu an av sezonunda da değiliz.
Kaçmak zorunda. Buradan hemen sıvışmak zorunda."**

**"Büyük ihtimalle kuzeye, Holman'a gitmiştir. Orada hiçbir
şey yok. Oradan rahatlıkla otobana bağlanabilirsin.
Sonrasında da kolaylıkla izini kaybettirir."**

**"O zaman büyük ihtimalle dediğin gibi yapacaktır," dedi
Virgil. Duvardan ayrılıp elbiselerini aldı ve hemen geri
döndü. Joan'a sutyenini, bluzunu verdi ve onu duvara
dayayıp öptü. "Hedef olmak beni azdırdı."**

**"Ama penisin yarım santim. Soğuk suyun böyle bir etkisi var.
Gerçekten üzücü değil mi?"**

**"Bu soğuk su değil canım. Korku. Bildiğin saf korku." Virgil
geri adım attı ve tekrar tepeye baktı. "Eğer isteseydi
yaklaşıp ikimizin işini de bitirebilirdi."**

Joan duvara dayanıp sordu. "Neden yapmadı acaba?" "Belki de planı oydu ama bizi gözetlerken onu gördüğüm için vazgeçti. Sanırım sudan çıkmamızı bekleyecekti. Böyle-ce daha iyi nişan alabilecekti ama sabırsızlandı ve bize dürbünden bakmak istedi."

Konuşurlarken aynı zamanda giyiniyorlardı. İşleri bittiğinde Virgil, "Ben malzemeleri alayım," dedi.

"Malzemeleri boşver."

"Gitti artık, merak etme. Yine de duvara yakın duralım

147

biz. Belki de siper alabileceği başka bir yer vardır. Biraz bekleyip sonra kanyondan çıkarız."

Virgil duvardan ayrılıp yemekleri kaptı ve hemen geri döndü. Sonra tekrar ayrılıp Joan'ın çantasını aldı ve yine aynı hızla geri döndü. Bir saniyeden fazla dışarıda kalmayı göze alamıyordu. Eğer katil bu hareketi yapmanı beklemiyorsa o kadar süre içinde seni vurması oldukça zordu. Hazır olduklarında Virgil, "Duvara yapışık kal ve ayrıldığında hızlı davran. Önce sen," dedi.

Kanyonun on beş metre aşağısına kadar güvendeydiler. Joan, Virgil'in yüzündeki kanı temizledi. "Yüzünde kesikler var. Dikişe gerek olacağını zannetmiyorum ama bantlasan iyi olur."

"Arabada yara bantı olacaktı."

Kanyonun ağzına geldiklerinde burası belirgin bir tuzak alanı olduğundan bir süre beklediler. Sonra birer birer koşarak barakanın arkasındaki tankın yanma gidip çömeldiler. Nefes nefese kalan Joan, "Dördüncü buluşmamız gerçekten

sağlam oldu,” dedi. “Benimle tekrar buluşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

Güneş battığı için baraka karanlıktı. Virgil kamyonetinden bir kutu mermi alıp şarjörünü doldurdu. İşi bittiğinde kamyonetin kasasını açıp bir pompalı tüfek çıkardı ve onu da mermiyle doldurdu.

“Bence seni hedef alıyordu.”

“Bence de. Ona yaklaştığımı biliyor.”

“Neyse, en azından ben güvendeyim artık.”

Virgil bir kahkaha attı. “Evet. Bak bu kısa penis meselesi...”

“Senin hatan değil biliyorum.”

“Ondan bahsetmiyorum. Keşke penisten başka bir kelime kullansan, bilirsin ya...” Pompalının namlusuna kurşunu sürdü. “Neden alet demiyorsun? Daha iyi olurdu.”

“Bana kaba geliyor.”

“Neyse.” Kamyonetten ayrıldı ve barakanın dışındaki ışığa baktı. “Barakanın kapısı açıldığında ışık mı yanıyor?”

148

“Evet.”

“Bu yerimizi belli eder. Onu sökmeliyim.” Ayakkabılarım çıkardı ve önce kamyonetin üstüne oradan da çatıya çıkarak ampulü gevşetti. “Kapıyı sadece hafifçe arala.” Joan kapıyı araladığında lamba yanmadı. “Kapıyı aç dediğimde tam olarak aç ve hemen kamyonete bin.”

Virgil tekrar kamyonete bindi, aracı çalıştırdı, pompalı tüfeğini yanma aldı. Namlusu aşağı bakıyordu, tüfeği yolcu koltuğuyla bedeni arasına yerleştirmişti. "Aç kapıyı ve bin," dedi.

Joan söyleneni yaptı ve kapının açılmasını seyretti. O kadar heyecanlıydı ki kapının açılma süresi sonsuz gibi geliyordu. Ardından Virgil gaza bastı ve dışarı çıktı. Geri geri giderek bir daire çizdi, daha sonra birinci vitese aldı ve taşlı yola çıktı. Gaza yüklenip hızlandı.

"Başardık değil mi?"

"Evet. Ama hâlâ kasabadan uzağız."

Tepeyi geçtiler ve kasabaya doğru yöneldiler. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Joan.

"Konuşmam gereken insanlar var." Yavaşladı ve aracı kenara çekti. "Dur. Şu pompalıdan kurtulmam lazım. Sen de öne geçersin böylece."

Yolda gördükleri beş çiftlikte de durdular. Otobana çıkan birilerini görüp görmediklerini sordular. Kimse bir şey görmemişti.

Kasabaya giderlerken Virgil, "Sanırım burada herkes birbirinin aracını tanıyor," dedi.

"Burada değil ama kasabada herkes bilir. Toyota veya Mercedes gibi bir araç olsaydı hemen fark edilirdi ama Ford ve Chevrolet'ler burada çok sık kullanılır."

Virgil o gece fazla yazamadı.

Homer kızgındı ve korkuyordu. Katil onun peşindeydi. Bunu binlerinin öğrenmesi gerekiyordu. Rapor yazmalıydı.

Aydaki adamı düşünerek biraz zaman geçirdi. Jesse Lay-

149

mon'un ay figürlü küpelerini düşündü. Onlarda da aydede vardı amaBetsy'nin bir sembolden bahsettiğini düşünmüyordu. O bir adamdan bahsediyordu.

Homer aracını sürerken fırtınanın yaklaştığını gördü. Dikiz aynasından ayı görebiliyordu. Acaba ay, bu adamı tetik-liyor olabilir miydi? Ay doğuydu. Tıpkı güneş gibi. Acaba Gleason 'lar ve Schmidt'ler doğuya mı bakıyordu? Çünkü ay oradan yükseliyordu. Aya bakıyor ama onu göremiyorlardı.

Saçmalık! Yatmadan önce Homer, öğleden sonrasını düşündü. Korkunçtu ama adam ıskalamıştı. Vurulabilirdi de... Acaba katil onu öldürmek mi istemişti yoksa sadece korkutmak mı? Eğer sadece korkutmak istiyorsa amacı neydi?

Virgil, Homer'ın aklına bir fikir geleceğini umarak uyudu çünkü kendi aklına gelen hiçbir şey yoktu. Rüyasında Joanie

Stryker'ı ve çiftliği gördü.

Virgil gözlerini açtığı anda güneş doğmuştu. Kendini iyi hissediyordu ve yerde uyumaktan dolayı kasları tutulmuştu.

Kendisine ateş eden adamın yarattığı stres yüzünden kanepenin üzerindeki minderleri yere yığmış ve sürgülü cam kapının hemen yanında uyuma fikrinden hoşlanmadığı için yerde yatmış, silahını da yatağının altında hemen uzanabileceği bir yere doğru koymuştu. Joan annesindeydi ve iyi durumdaydı. Bazı kötü olaylar yaşamış olsa da hâlâ hayattaydı.

Gölette geçirdikleri uzun, çıplak seanstan soma sevişememiş olmasının verdiği hayal kırıklığı vardı üzerinde. Joan'ı

ararak gizlice Holiday Inn'e gelip sürgülü cam kapıdan odasına girmesini teklif etse de Joan onu reddetti. "Sen daha perdeyi kapatmadan kasabadaki herkes geldiğimi duymuş olur. Gizlice sevişmek güzel ama bunun için iyi bir planın olmalı," dedi Joan.

"Öyle mi?"

"Evime gel. Yarım saatte yürürsün."

"Bu gece senin eve gitmeni istemiyorum. Annene git ve orada kal. Saldırgan evinde bizi bekliyor olabilir."

"O zaman şunu aklına sok! Annemin evinde hiçbir şey yapamayız."

Planları iptal olmuştu. Belki avcılık dergilerini bir kenara bırakıp magazin dergilerine bir yazı yazabilirdi: Adrenalin, yeni afrodisyak ama bu yeni bir buluş olmazdı çünkü adrenalinin affodizyak etkisi önceden de biliniyordu.

Belki de biraz barakada zaman geçirmeliydik, diye düşündü. Gençken arkadaşlarının çiftçinin kızını samanlığa götürmeleriyle ilgili hikâyelerini dinlerdi. Belki de bunların birkaçı doğrudu. En iyi arkadaşı Otis Ericson, kuzenlerinden Shirley'i burada becermişti.

Arkadaşı, Virgil'i samanların cildi kestiği konusunda uyarmıştı. Ayrıca, "Kızın vajinasına saman kaçmaması için de dikkat etmen gerekiyor, yoksa bir hafta boyunca başının etini yer. O yüzden yanma mutlaka bir battaniye al," demişti ona.

Otis Ericson'la Shirley Ericson'u samanlıkta çıplak düşündüğünde sertleştiğini hissetti. Shirley'i son gördüğünde oldukça serpilmişti.

Yerde yatarken saatine baktı. Sekiz olmuştu. Minderleri tekrar kanepenin üzerine yerleştirdi. Esnedi. şınav ve mekik çekti. Duş aldıktan sonra Davenport'u aradı.

"Hâlâ çok erken," dedi Davenport.

"Dün bana ateş ettiler."

"Virgil iyi misin?"

"İyiyim ama biraz korktum. Nişancı çok iyi değildi. Dürbünlü tüfeği vardı. Bir arkadaşımın çiftliğindeydim. Mermi birkaç metre uzağıma isabet etti."

"Silahın yanındaydı değil mi?"

"Evet yanımdaydı. Onu gördüm ve yedi kez ateş ettim ama çok uzaktaydı. Belki dört yüz metre. O yüzden onu vurma şansım neredeyse sıfırdı. Sana haber vereyim dedim. Burada bir yerlere varıyor gibiyim. Notlarımı yazıp sana e-postayla göndereceğim."

"Lanet olsun Virgil dikkat et. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece Sandy'nin topladığı belgeleri gönder."

Kahvaltıya giderken resepsiyondaki görevli, "Bir postanız var," diyerek elindeki zarfi ona uzattı. Üzerinde gönderenin adresi yoktu ama dün Bluestem'den postaya verilmiş olduğu görölüyordu. Restorana girdi ve masadaki bıçak yardımıyla zarfi açtı.

Yanlış ağaca havlıyorsun. Bili Judd'ın borçlarına bak ve emlak vergisini araştır. Florence Mills şirketi 'ni araştır.

Hepsi bu kadardı, üzerinde bir imza yoktu ve mektup daktiloyle yazılmıştı. Bilgisayar çıktısı değildi. Bu zamanda kimin hâlâ daktilosu olabilirdi ki? Gerald Johnstone gibi yaşlı birinin belki... Pul kendiliğinden yapışkanlıydı, bu yüzden DNA alınamazdı.

Emlak vergisi? Florence Mills? Sandy'ye yapılacak bir şeyler daha çıkmıştı sanki.

Kahvaltısını bitirip odasma döndü. Çantasını aldı ve dışarı çıkarak kamyonetine bindi. Sonra tekrar odasma döndü, silahını aldı ve tekrar kamyonetine dönerek Stryker'm çiftliğine doğru yola koyuldu. Çiftliği geçtikten sonra tepeye çıktı.

Tepenin uzak tarafı, vadinin karşısı, eskiden otlatma çayırdı. Zemininde kızıl kayalar vardı. Erik ağaçları, bodur çalılar ve devedikenleri ile kaplıydı. Açık yerlerde dizlere kadar uzanan çimenler vardı.

Virgil etrafı inceledi. Kamyonetin lastik izlerini buldu. Arkasını döndü ve sığ bir çukur gördü. Çukurun etrafından dolaştı ve lastik izlerini takip ederek tepeye doğru ilerledi. Tepenin tam üzerinde izler birbirine dolanıyor ve burada bitiyordu. Saldırgan buraya park etmiş olmalıydı. Burası yoldan görünemeyecek bir noktaydı. Bir süre aracında oturup yolu izledi. Bu süre içinde hiçbir araç geçmemişti. Kırmızı kuyruklu bir şahin dışında etrafta hiçbir canlı yoktu. Şahin de yavaşça gözden kayboldu, kendine bir kahvaltı bulmuş olmalıydı. Virgil kamyonetinden çıktı ve tekrar izlere baktı. Yerde çimenler olduğu için temiz bir iz bulmak mümkün değildi. Güneşi arkasına aldığı anda ezilmiş çimleri gördü. Saldırgan burada konumlanmış olmalıydı. Kamyonetinden tüfeğini çıkartıp namluya kurşunu sürdü. Gördüğü izlerin üzerine geldi. Yüz metre aşağıda göletin

ancak kenarı görünüyordu. Saldırgan buradan Joan ve kendisini görmüş olamazdı.

Yüz metre daha yukarı çıktığında ezilmiş çimlerden oluşan bir başka çember gördü. Yan tarafta çürümüş bir ağaç kütüğü vardı. Tüfeğini kütüğe yasladığında havuzun üçte ikisi görünebiliyordu. Tamamını görebilmek için siper alamayacağı bir yere geçmek zorundaydı. Çevresine bakındı ve

153

hiç boş kovan göremedi. Gitmeden önce burayı temizlemiş olmalıydı.

Virgil'in bulunduğu yerden bakıldığında vadi pek güzel görünmüyordu. Geniş bir alanı ve bir göleti vardı. Aşağı yürüyüp çiftliğe yaklaştığında zeminin karakteri değişiyordu. Buradaki kayalar daha sivriydi.

Eğer saldırgan daha cesur olsaydı, onların biraz daha oynaşmasını beklerdi. Yavaşça arka duvara doğru sürünür ve onlara altmış yetmiş metre kadar yaklaşmış olurdu. Böylece Virgil ve Joan'ın saklanacak hiçbir yeri olmazdı.

Öte yandan eğer sürünürken görülürse o zaman Virgil silahını alır ve onu haklardı, onun da kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Bunu düşünürken Virgil cep telefonunu çıkardı, bulunduğu yerden sinyal alabiliyordu. Aşağı inene kadar neler olacağını kestirmek zor olmalıydı. Belki de saldırgan bunu düşünüp risk almamaya karar vermişti...

Düşünecek çok şey vardı. Hava çok sıcaktı. Gölete gitmek için yine mükemmel bir gündü ama katil yakalanana veya öldürülene kadar tekrar yüzmeye karar verdi.

Kamyonetine bindi, tüfeğinden mermileri çıkardı ve Roman Schmidt'in evine doğru yola çıktı. Stryker'm yardımcısı Larry Jensen oradaydı. Yanında olay yeri ekibi de vardı. Virgil, Jensen'i kenara çekerek, "Jim nerede?" diye sordu.

"Ofisinde. Senin buraya geleceğini tahmin etti. Burada işimiz bitmek üzere. Margo'yla konuşmam lazım."

"Tamam. Bugün bana bir mektup geldi. Üzerindeki parmak izlerini araştırmanızı istiyorum."

Durumu açıklayıp zarfı Jensen'e verdi. Jensen notu okudu ve kaşlarını çattı. "İlginç. Bu daha önce düşündüğümüz bir şey değildi."

"Zamanımız olmadı. Her neyse ben bu işin üzerindeyim. St. Paul'de bir araştırmacım var. Bu konuda bilgi edinebilir. Gelir vergisi formlarını bana gönderecek. Sen bu mektubu kontrol edersen iyi olur."

"Kim hâlâ daktilo kullanır ki?"

"Roman'ın yaşlarında biri olmalı."

Margo Carr, olay yeri teknisyeni, ona Schmidt'in ofisini gösterdi. Ahşap bir kapısı ve iki tane dolabı vardı. Odada ayrıca bir bilgisayar bulunuyordu fakat daktilosu yoktu. "Odadaki her şeyi inceledik," dedi Margo.

"Sence katil buraya girdi mi?"

"Hayır, bence katil Roman'ı vurdu. Ardından Gloria'yı vurup tekrar Roman'ın yanına geldi ve iki el daha ateş ederek onu dışarı sürükledi. Daha önceden hazırladığı sopaya cesedi astı. Evin içinde herhangi bir yere girdiğini düşünmüyorum."

"Sence evin içini biliyor muydu?" diye sordu Virgil.

“Olabilir. Belki de Roman yatak odasının ışığını yaktı ve yerini belli etti.”

“Bir şey bulabildin mi?”

“Evet,” dedi kız. Plastik kutunun yanma gitti ve içinde bir sigara izmaritinin yer aldığı ağzı fermuarlı şeffaf torbayı alarak Virgil’e getirdi. “Arka merdivenlerin hemen yanında buldum bunu. Hangi marka olduğunu araştırabilirim ama mentol esanslı olduğuna eminim, kokusunu alabiliyorum. Üzerine yağmur gelmemiş, bu yüzden çok zarar görmemiş. Schmidt’ler sigara kullanmazdı.”

Virgil, izmarite baktı ve sonra Carr’a döndü. “Ne düşünüyorsun?”

“Şu an için bir şey söylemem zor ama bu ciddi bir delil.”

Bir dakika sonra Roman’ın masasında oturmuş gözleri kapalı bir halde Feu’la görüşmeye gittiğinde dirseğinin yanında duran sigara paketini hatırlamaya çalışıyordu. Salem miydi? Öyle olmalıydı. Turkuvaz mavisini bir paket gözünün önünde belirdi...

Sonra telefonu çaldı, arayan Joan’dı.

“Nasılsın?”

“Fena değilim. Kafam karışık ama oldukça iyi görünüyorum,” dedi Virgil. “Bu gece birkaç kız tavlama için dışarı

çıkabilirim.”

“İyi şanslar.”

“Sağ ol. Her neyse. Şu an SchmidtTerin evindeyim ve sana bir sorum var: Kasaba dışına çıktığımızı fark eden kaç

kişi, bizi rahatlıkla vurabileceği o yamaca giden yolu bilir?"

Joan bir süre düşündü. "Büyük olasılıkla herkes değil," dedi.

"Herkes değil mi?"

"Orası oldukça ünlü bir yüzme çukuru, Virgil. Çocuklar tepedeki ağaçlık alana park edip gizlice su tankının içinden geçerek kanyona tırmanır ve çıplak halde gölete girerlerdi. Yani eğer bunu lise hayatın boyunca en az bir kere yapmadıy-san ve o kayaların üzerinde sevişmediysen seni adam yerine koymazlardı."

"Sen bunu ne sıklıkta yaptın peki?" diye sordu Virgil.

"Geçmişimiz hakkında konuşmama konusunda anlaşmıştık," dedi Joan.

"Hayır, anlaşmamıştık."

"O halde şimdi anlaştık."

Virgil onu Dairy Queen'e götürmeyi teklif etti, McDonald's'daki yemeklerden bıkmıştı.

"Ben Johnnie'nin Yeri'nden pizza söyleyeceğim," dedi Joan. "Saat dörtte benim evimde buluşalım. Yeniden çiftliğe gideriz. Hava harika. Kendine dikkat et ve yanında daha iyi bir silah getir."

"Sen de kendine dikkat et."

Virgil, Schmidt'in dosya dolabının her köşesini incelediy-se de bu yalmzca bir zaman kaybı olmuştu. Ama çiftin oldukça zengin olduklarını öğrenmişti: Gloria, Worthington'da bir ilkokulda öğretmenlik yapmıştı, alkolik öğretmenin arkadaşı

olabilir miydi? Büyük ihtimalle olamazdı çünkü Gloria ondan en az bir kuşak öndeydi ve başka bir okulda öğretmenlik yapmış olmalıydı. Virgil bu kadar paranın nereden geldiğini merak etti. Hesaplarında yarım milyon dolar vardı ama sonra bunu arttırmaları için uzun bir süre gerekmişti.

Asıl ilginç materyal bilgisayarındaydı. Virgil, Büyük Culry'den gelen bir e-posta görmüştü, politika hakkında ya-zışmışlardı. Curly gelecek seçimlerde oğlunu Stryker'ın karşısına aday olarak çıkarmak için destek arıyordu.

Schmidt kaybedenin yanında olmaya gönüllü değildi. "Se-156 çim yaklaşıp kadar bekleyelim ve karşımıza çıkacak fırsattan değerlendirelim," diye yazmıştı notlardan birinin altına. Ama tam olarak hayır da dememişti.

Masada oturmuş, Schmidt'in yazdıklarına bakarken Virgil, Lerry Jensen'a vermiş olduğu mektubu düşündü. Hangi taşın altına baktığını kim bilebilirdi ki? Bankacı ve tabii ki onunla dedikodu yapan herhangi biri ve Johnstone'lar.

"Kahrolası fotoğraf!" dedi yüksek sesle. Bu notun yazılmasıyla fotoğrafın bir alakası olabilir miydi?

Virgil şaşkınlığa uğramıştı, görünürde hiçbir şey bulamamıştı ve Schmidt'lerin mali durumlarının tam analizini yapmak çok zaman alacak gibiydi. Evin arka tarafında insanların gezindiğini duydu ve işi bıraktı. Eğer yeni bir olay patlak vermezse buraya başka bir gün tekrar gelecekti.

Mutfaktan geçerek dışarı çıktı ve Büyük Curly ile Küçük Curly'nin tanımadığı bir polis memuruyla birlikte Jensen'in yanında durduklarını gördü. Onlara el salladı ve seslendi. "Ben çıkıyorum."

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Jensen.

“Bir muhasebeciye ihtiyacımız var,” dedi Virgil.

“Pekâlâ...”

Birinin seçimle ilgili e-postayı silip silmediğini, olay yerindeki delillere müdahale eden birinin olup olmadığını görmek için tekrar Schmidt’in evine gidecekti. Öğrenmeye değer bir bilgiydi bu.

Kasaba merkezine doğru yol alırken havada daireler çizen ve tıpkı çiftlikte gördüğüne benzeyen bir başka şahin gördü ve aklına art arda kendisine açılan ateşi, nişan alman yer olan yamacı, çiftliği ve çıplak halde yüzdükleri göleti düşündü. Nişancının neden daha yakından ateş ederek işini garantiye almadığı sorusu zihnini meşgul etti.

Ayrıca nasıl olmuştu da dört yüz metre mesafeden ateş edip yarım metreyle kaçırmıştı? Elbette bu çok zor değildi ama eğer tüfek bir kütüğe oturtulmuşsa atış bundan daha yakına gelmeliydi.

Bir süre bunları düşündü, sonra yavaşlayarak arabayı ke-

157

nara çekti ve Laymon’ların evini aradı. Telefona Jesse çıkmıştı. “Alo?”

Etkileyici bir sesi var, diye düşündü Virgil. **“Ben Virgil,” dedi. “Seninle dedikodu yapmaya pek gönüllü olmayan Jim’in kız kardeşi adına arıyorum. Dün gece saat yedi sularında Marshall’da gördüğümüz çift siz miydiniz? Restaurant-tan apar topar kaçmak zorunda kaldık çünkü o sizi gördüğünden emindi.”**

“Hayır, biz değildik. Biz Sioux Falls’a gittik,” dedi Jesse.

“Kahretsin! Demek siz afiyetle karidesli bonfile yerken ben pizzayla yetinmek zorunda kaldım. Hesabı sen mi ödedin? Ne de olsa artık zengin bir kadınsın.”

Jesse güldü. “Hayır, ödemedim ve artık sadede gelsen diyorum. Gerçekten beni niye aradın? Bir şey peşindeymişsin gibime geliyor.”

“Hayır, değilim,” dedi Virgil neşeyle. “Samimiyim, yalnızca biraz dedikodu yapmak istedim. Dün gece onun güzel kız kardeşini Stryker Vadisi’ne götürdüm. Siz de gelseniz güzel olurdu.”

“Hiç sanmıyorum. Kız kardeşiyle çıplak bir halde yüzmek mi? Jim bunun için çooooook namuslu.”

“Bu hiç aklıma gelmemiştii,” dedi Virgil. “Eğer bir kız kardeşim olsa ben de onun gibi olurum sanırım... Pekâlâ, siz ikiniz güzel vakit geçirdiniz mi?”

“Evet. O tıpkı bir köpek yavrusu gibi,” dedi Jesse. “Ama bana ilgi gösteriyor.”

“Sana bundan hoşlanacağını söylemiştim,” dedi Virgil. “Gerçi Schmidt davası yüzünden saat sekizden önce ofisten nasıl ayrılacağını merak ediyordum, hatta bunu yapabileceğinden pek emin de değildim doğrusu ve biliyorsun buralarda her yer saat dokuzda kapanıyor.”

“Sorun olmadı. Vakıt geldiğinde elindeki işi hemen bırakıp yanıma geldi, yani bana söylediği bu. Her neyse saat sekiz buçukta Sioux Falls’a varmıştık bile.”

“Pekâlâ... O halde şimdi seni *asıl* arama nedenime gelebilirim,” dedi Virgil.

“Biliyordum...”

“Bu sabah ona ulaşamadım. Senin yanında değil, öyle değil mi?”

“Virgil\”

“Üzgünüm tatlım, onu bulmam gerek.”

“İlk randevumda erkeklerle yatmıyorum,” dedi Jesse. “En azından çoğu zaman ve kendi evimde değil.”

“O halde şimdi seninle yeniden buluşmak için dört gözle bekleyecek sanırım,” dedi Virgil. “Aradığımı ve sana bunları sorduğumu ona sakın söyleme, aksi halde canıma okur.”

Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Eğer saat sekiz buçukta Sioux Falls’talarsa ve Stryker saat sekizde Jesse’yi aldıysa saldırıyı gerçekleştiren kişi pekâlâ Stryker olabilirdi. Ama neden? Bu başka bir soru işaretiydi ama kimin o saatlerde bu işi gerçekleştirmek için uygun olduğunu bilmek doğru yolda olduğunun göstergesiydi.

Bununla birlikte Virgil gerçekten de Stryker’m bu işle hiçbir ilgisinin olmadığını düşünüyordu.

Gerçekten.

Adliyeye uğradığında Stryker’ı vergi denetçilerinin bulunduğu camlı bölmenin önünde eğilmiş, bir memurla konuşurken buldu. Stryker, Virgil’i görünce doğruldu.

“Biraz zamanın var mı?” diye sordu Virgil.

“Tabii.” Birlikte yürümeye başladıkları sırada Stryker, “Larry aradı,” dedi. “Bu sabah ona verdiğin mektuptan bahsetti...”

Stryker'ın ofisine girdiler ve kapıyı kapattılar. Virgil misafir koltuklarından birine oturdu ve sırtarak, "Olanlar hakkında sana nasıl rapor verebileceğimi bilmiyorum," dedi.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Virgil."

"Geçen akşam kasabadaki arkadaşlarımdan biriyle..."

"Joanie'yle..."

"Birlikte yüzmeye karar verdik ve o, şu meşhur yüzme çukurunu biliyormuş..."

Stryker'ın kaşları kalktı. "Vadiye yüzmeye mi gittiniz? Çıplak yüzmeye? Benim küçük kız kardeşimle?"

"Evet."

"Gittiğinize değdi mi bari?"

"Tüfekli biri bizi pusuya düşürdü."

Stryker'ın yüzündeki gülümseme bir anda öylesine doğal bir şekilde kaybolmuştu ki olanlarla bir alakasının olma ihtimali imkânsızdı.

"JVe dedin?"

**"Tepeden iki el ateş edildi. Hedef bendim, Joanie değil."
"Virgil..."**

"Bu olay biraz canımı sıktı," dedi Virgil.

"Lanet olsun!" Stryker heyecanlanmıştı, tekerlekli koltuğu plastik yer döşemesinin üzerinde bir ileri bir geri hareket ediyordu. "Bu iş bitene kadar kardeşimden uzak kalmalısın. Tanrım, herif ikinizi de öldürebilirdi. Tıpkı derede dizili ördekleri sırayla avlar gibi..."

“Evet. Ben de neden ıskaladığını anlamaya çalışıyorum. Belki de kötü bir nişancıdır.”

Bir süre daha bu olayı konuştular ve sonra Virgil, “Her kimse peşinde olduğu kişi Joanie değil” dedi. “Bence... Bu sabah gelen mektubun izini sürmeliyim. Parmak izlerinin kime ait olduğuna bakılıyor mu?”

“Evet, şu anda işlem devam ediyor.”

“Pekâlâ, sana söylemem gereken bir şey daha var,” dedi Virgil ve ayağa kalktı. “Bunu söylüyorum çünkü sen benim arkadaşısın. Bu sabah Roman Schmidt’in e-posta hesabını inceliyordum. Büyük Curly, sonbaharda yapılacak seçimlerde Küçük Curly’yi senin karşına çıkarabilmek için Schmidt’in desteğini almaya çalışıyormuş. Sürekli olarak yazışıp ihtimalleri gözden geçiriyorlarmış.”

Stryker çenesini ovuşturdu. “Hiç şaşırmadım. Roman bu konuda ne diyordu?”

“Seçim yaklaşana kadar rüzgârın hangi yönden eseceğini görebilmek adına, konuyla ilgili bir girişimde bulunmamalarını önermiş ama hayır da dememiş.”

160

Beyaz, hasır şapkalı bir adam arkasından bağırdığında Virgil arabasına doğru yürüyordu. “Hey! Bay Flowers...” Adam caddeden karşıya geçip gelene kadar Virgil arabanın yanında bekledi. Beyaz saçlı, zayıf ve çökmüş bir görüntü içindeki adamın üzerinde kot pantolon ve bir golf tişörtü vardı. “Ben Andy Clay. Johnstone’ların ve bilirsiniz eskiden Gleason’ların yaşadığı yere yakın oturuyorum.”

“Ah, evet. Nasılsınız?”

“İyiym. Şey, belki de pek iyi değilim,” dedi Clay. “Aramızda kalması şartıyla size bir şey söylemek ve bir de soru sormak istiyorum.”

“Tabii.”

“Dün sizi Johnstone Tarın evinde gördüm. Kasabadaki herkes artık sizin kim olduğunuzu biliyor. Her neyse daha sonra benzin istasyonunda çim biçme makinem için benzin alırken Carol’un arabası benzinlikte durdu ve o selam bile vermeden arabadan inip benzin aldıktan sonra ön camları yıkadı. Acelesi varmış gibiydi. Neyse ben tekrar eve döndüm ve makineme aldığım benzini doldururken Carol da eve geldi. Arabayı garaj yerine girişteki yola park etti, sonra elinde büyük bir valizle Gerald ön kapıdan çıktı ve valizi bagaja fırlattı. Sonra ikisi de içeri girdiler, ellerinde birkaç valizle daha geri döndüler. Ben bu sırada çimleri biçmeye başlamıştım, sonra Carol kapıyı kilitledi ve aceleyle yola koyuldular.”

“Yola koyulmak mı?” diye sordu Virgil. “Yani kasabayı terk etmek gibi mi demek istiyorsun?”

“Eğer o kadar çanta dolusu eşyayı Goodwill’e bağışlamıyorlarsa evet,” dedi Clay. “Asıl mesele şu ki evlerinde zaman ayarlı lambalardan var ve herkes bunu bilir. Dün gece evden ayrıldıklarında ışıklardan biri yandı, biri söndü. Bilirsiniz. Tıpkı bir işaret gibi: *Johnstone’lar evden gitti.*”

“Hımm,” dedi Virgil bir süre adamın anlattıklarını düşünerek. “Peki, sorunuz nedir?”

“Dün gece diğer komşularla konuşuyorduk,” dedi Clay. “Acaba *hepimiz* buradan ayrılmalı mıyız?”

Kahrolası Johnstone'lar, diye düşündü Virgil otele geri dönerken.

Otoyol devriyesine haber verip onları durdurmak için artık çok geçti. Gerald Johnstone'un fotoğraftaki ölü kadınla ilgili bildiği bir şeyler vardı ve Virgil de bunu öğrenmek zorundaydı.

Eğer onları bulamazsa artık tehdit etme vakti gelmişti, Minneapolis'te yaşayan kızlarını ziyaret etmekten bahsetmemişler miydi?

Davenport'u aradı. "Kaçmakta olan bir çift var," dedi. "Katil değiller ama bildikleri bir şeyler var. Eğer Jenkins ve Shrake boş boş oturuyorlarsa..

Detayları Davenport'a anlattı ve Minneapolis'teki kızın adını bilmediğini söyledi. "Nüfus kayıtlarından adını bulabiliriz," dedi Davenport. "Adamlarım konuyla ilgilenecek. Bu sıralar boş durmaktan iyice huzursuzlanmaya başlamışlardı."

"Tanrı aşkına onlara zarar vermesinler," dedi Virgil. "İkisi de yaşlı insanlar."

"Yalnızca gençlere mi zarar vermeliyiz demek istiyorsun?" diye sordu Davenport. "Gençler kadar yaşlıların arasından da pislik herifler çıkabiliyor, özellikle de II. Dünya Savaşı ve soğuk savaş arası dönemde doğan ve bugün yaşını başını almış olanlar arasından."

"Evet de... Ben yalnızca tanığımın kalp krizinden ölmesini istemiyorum. Adamlarına sakın olmalarını söyle. Dayak yok."

"Onları biraz korkutmak istersin diye düşünmüştüm."

“Biraz,” dedi Virgil. “Çok değil.”

Otele vardığında resepsiyon görevlisi bankonun arkasına sıraladığı, her tarafı bantla kaplı olan üç karton koliyi Virgil’e gösterdi. “Yarım saat önce bir adam bunları getirdi. St. Paul’daki gönderildiklerini söyledi.”

Koliler tuğla gibi ağırdılar. Virgil onları odasına taşıdı ve açtı. Çok fazla belge vardı ama hepsini incelemesi gerekiyordu.

İşe koyulmadan önce tekrar Davenport’u aradı ve ondan

bir isim alarak bakanlık ofisini aradı. Eğer bir şifresi olursa gizli dosyalar da dâhil mevcut tüm kurumsal kayıtlara internet üzerinden erişebileceği bilgisini aldı. “Size geçici bir şifre tanımlayayım: Chuzzlewit,” dedi adının Martin olduğunu öğrendiği adam. “Bu şifre çarşambaya kadar geçerli olur. Eğer sonrasında yeniden şifreye ihtiyacınız olursa beni tekrar arayın.”

“Chuzzlewit ne demek?”

“Çarşamba gününe kadar bilgisayar korsanlarının bulamayacağı bir kelime,” diye cevapladı Martin.

Virgil, önündeki kâğıt yığınına incelemeye pek gönlü olmadığından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve bir süre öylece oturdu. Birkaç gündür içten içe beynini kemiren meseleyi düşündü ve Stryker’ın ilk gün kendisine vermiş olduğu ve Gleason cinayetlerine ait belge ve bilgilerin yer aldığı disketi bilgisayara yerleştirdi. Diskette olay yerinde çekilmiş yüzlerce fotoğraf da yer alıyordu. Tüm belge ve fotoğrafları yaklaşık yarım saat derinlemesine inceledikten sonra yeterince tatmin olmuştu.

Şimdiye kadar fotoğrafların hiçbirinde Kutsal Kitap'ı görememişti.

Sonra internet üzerinden devlet kayıtlarına girerek Floren-ce Mills Şirketi'ni araştırmaya başladı. Orijinal dosyada yer alan bilgilere göre Florence Mills otuz yıl önce "yenilenebilir yakıt olarak üretilen mısır ve dallı darıdan elde edilen etanol bazlı ürünün üretim tesislerini inşa etme, satın alma veya finanse etme amacıyla" Idaho'daki St. John ile Delaware'de kayıtlı limited şirketi Amo Partners'ın ortaklığında kurulan bir şirketti.

Buradan fazla bir şey çıkacak gibi değildi. Delaware'deki şirketi incelemek kolay değildi. Orası bir işletme kurmak için en uygun yerlerdendi, çok az bilgi istenirdi ama kurum kayıtlarını araştırmak istediğinizde oldukça fazla yasal prosedür karşınıza çıkardı.

Idaho 'dahini incelemek daha kolay olabilir, diye düşündü ve öyle de oldu. Idaho'daki bakanlığı aradı ve Online kayıt-

163

lara nasıl erişebileceğini öğrendi. St. John Girişimciliği incelediğinde George Feur'ın yönetim kurulu başkanı olduğunu gördü.

Stryker'ı arayarak yaşlı Judd'ın ofisini mühürleyip mühürlemediklerini sordu.

"Evet kapattık. Ama Judd Jr.'ın oraya girmediğinden emin değilim. Ofisleri yan yanaydı. Eğer orada yüklü miktar para falan varsa..."

"Benim içeri girmem lazım," dedi Virgil. "Hemen, şimdi."

"Tamam. On dakika içinde orada buluşalım."

Judd'm ofisi sekreter masasının da bulunduğu küçük bir bekleme odası, hemen yanında faks ve fotokopi makinesi ile birkaç dosya dolabının yer aldığı bir başka oda ve koyu ahşap lambriyle kaplı ve içinde deri koltuklar ile son model geniş ekran bir televizyonun bulunduğu büyük bir çalışma odasından oluşuyordu. Bir yanında gazetenin ofisi, diğer yanında Judd Jr.'m ofisi bulunmasına rağmen içeri girerken ne gazete editörüyle ne de Judd'm oğluyla karşılaşmışlardı.

Stryker kapıyı arkalarından kilitledi.

"Çok fazla lamba yakmayalım," dedi Virgil. "Yalnızca çalışma odası ve dosya dolaplarının yer aldığı odaların ışığım açalım. Kasabadaki herkesin burada olduğumdan haberdar olmasını istemiyorum."

"Büyük olasılıkla zaten haberleri vardır," dedi Stryker umutsuz bir halde. Schmidt soruşturmasının sonuçlarından ötürü cesareti kırılmıştı. "Hiçbir şey bulamıyoruz, Virgil. Senin elinde ne var? İşe yarar bir bilgi bulabildin mi?"

"Bu sabahki mektup Bili Judd Jr.'m mali problemleri olduğunu ima ediyor ve Florence Mills Şirketi'ne işaret ediyordu," dedi Virgil. "Bu şirket mısır ve dallı dan bitkisinden etanol üretmek üzere kurulmuş ve hisselerinin yansı da George Feür'a ait."

"Feurmu?"

"Evet. Diğer yansının kime ait olduğunu bulamıyorum çünkü Delaware tabanlı bir şirkete ait görünüyor. Büyük olasılıkla önümüzdeki hafta içinde bulmuş oluruz ama bugün 164

artık çok geç oldu. Birkaç izne ihtiyacımız olacak ve şu an Doğu Yakası'nda saat çoktan iki buçuk oldu. Düşünüyorum da eğer Judd'larla Feür'un bir bağlantısı varsa... Bilmiyorum. Gizli kapaklı işler dönüyor olmalı."

“Etanolle ilgili mi? Belki de kahrolası bir başka yer elması dolandırıcılığıyla karşı karşıya olabiliriz. Öldürülen insanların tek ortak özellikleri yaşlı olmaları değildi, onlar aynı zamanda oldukça zengin kişilerdi... Tıpkı yer elması içinde olduğu gibi birdenbire gelen zenginlikler söz konusuydu. Belki de hepsi bu işte yatırımcıydılar.”

“Evet. Schmidt’ler bile bu işin içinde olabilir. Hesaplarında yarı milyon dolar para vardı,” dedi Virgil ve bir süre düşündükten sonra, “Larry Jensen hâlâ ofiste mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Ona banka kayıtlarını incelettir. Vadesiz mevduatların aylık hesap özetleri olması lazım. Son üç yıl içerisinde hesaptan büyük bir miktar para çekilmiş mi bir baksın. Ama bir araba parası kadar değil... Bundan çok daha fazlası.”

“Hemen arıyorum.”

Stryker arama yapmak için dışarı çıktığında Virgil, Judd’ın dosyaları içinde Amo Partners ya da Florence Mills’le ilgili herhangi bir bilgi olup olmadığını incelemeye koyuldu. Stryker geri geldiğinde, “Larry gerekli kontrolleri yapacak,” dedi. “Şimdi ne arıyoruz?”

“Amo Partners. A-R-N-O ya da Florence Mills’le ilgili bulabildiğimiz her şeyi. Eğer bilgisayarın şifresini kırıp açarsan ve iki ismi de araştırabilirsek...”

“Dosyalara ben bakayım, sen bilgisayarı hallet. Ne de olsa bilgisayarlarla aran benden daha iyi...” dedi Stryker.

Judd’ın bilgisayarı şifre korumalı değildi ve içinde Microsoft Word programı dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Belgelerim klasörü de bomboştu. Hatta e-postalarını almak

için Outlook hesabı bile kurulmamıřtı. Modem daktilo, diye dūřundū Virgil.

Tam bilgisayarı kapatırken dięer odada bulunan sekreterin internete baęlı olmayan bilgisayarı gōzūne iliřti.

"Judd'ın hāla bir sekreteri var mıydı?" diye sordu dosya odasında yerde oturan Stryker'a.

"Evet. Amy Sweet. Ona eve gitmesini ve son haftalık çalışmasının faturasını veraset avukatına yollamasını söyledik."

Virgil, "Onunla konuşmam gerek," dedikten sonra sekreter masasının arkasına geçti ve bilgisayarı çalıştırdı. Bu kez daha çok dosyaya ulaştı. Amo ve Florence Mills isimlerini aratınca karşısına Florence Mills ile ilgili birkaç belge ıktı." "Florence Mills'i buldum," diye seslendi Stryker'a. Belgeleri açtığında Gūney Dakota, Madison'daki High Plains Ag&Fleet Supply şirketine yapılan ōdemelerle karşılaştı. Yanına gelen Stryker omzunun ūzerinden, "Aşağılık herif!" diye sōylenirken bir yandan da Virgil'e bin galonluk Bern-hard Brand AA için ōdeme yapıldığına ilişkin belgeyi işaret etti. "řuna bak."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Virgil.

"Susuz amonyak. Bir yerlerde etanol tesisleri var ve orada kullanmak için susuz amonyak alıyorlar. Eęer sadece etanol için kullanıyor olsalardı yasal olduęu dūřünülebilirdi ama sana aklımdan geçeni sōyleyeyim: Bence inanılmaz miktarlarda metamfetamin ūretiyorlar."

"Hadi be!"

"Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin veritabanımda Feuer'u araştırdım. Hapishaneden çıktıktan sonra yasalarla karşı

karşıya gelmiş ama hepsi uyduruk meseleler. Kamu düzenini bozmak ve bunun gibi şeyler. Hiçbiri uyuşturucuyla alakalı değil.” “Bekle bir dakika,” dedi Virgil ve telefonunu çıkarıp Da-venport’u aradı. “Bir keresinde bana federal hükümetten istediğim bir iş olursa her türlü bilgiye erişebilecek üst düzey bir adam tanıdığını söylemiştin.”

“Olabilir,” dedi Davenport. “Ama ilişkimi saçma sapan bir şey için kullanmak istemem tabii ki.”

“Onu ara. Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi’ne gidip George Feur’la ilgili herhangi bir şey var mı araştırırsın. Şu faşist beyaz ırk yanlısı mahkûmların aracılığıyla metamfetamin
166

dağıtımı arasında olası bir bağlantı olup olmadığını kontrol etsin. Bu işin olabildiğince hızlı bir şekilde yapılmasını istiyorum.”

“Olayı çözdün mü?”

“Bilmiyorum, olabilir ama yine de düşündüğüm şey bu değildi,” dedi Virgil.

“Eğer bir şey bulursa sana e-posta atmasını söylerim.”

Virgil, “Judd için çalışmayan, güvenebileceğin bir muhasebeci tanıyor musun?” diye sordu Stryker’a.

“Bir kişi biliyorum...”

Chris Olafson, kasabanın batı tarafında muhasebe hizmetlerinin verildiği bir ev-ofis işletiyordu. Stryker ona gizlilik yemini ettirmişti. “Cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak seninle görüşmek istedik. Virgil’in sana varsayıma dayalı bir sorusu olacak...”

“Buyurun.” Gözleri parıl parıldı. Meşgul bir kadına benziyordu ve biraz da kiloluydu.

“Eğer zengin bir babanız olsaydı -hatta milyoner diyelim-ve yıllar içinde ondan büyük miktarda borç almış olsaydınız, bu mirasınızı ne şekilde etkilerdi?” diye sordu Virgil.

Kadın parmaklarını birbirine kenetledi ve, “Duruma göre değişir. Baba Jr. ‘a... Yani oğluna herhangi bir para hibe etmiş mi?”

Kadının kimin hakkında konuştuklarını bildiği ortaya çıktığından üçü de birbirine bakıp gülümsedi. “Bilmiyorum,” dedi Virgil. “Hibe derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?”

Veraset ve intikal vergisiyle ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra Chris devam etti. “Pekâlâ. Farazi olarak konuşuyorum, Jr. ne kadar batmış durumda?”

Virgil başını ovuşturdu. “Bunu bilmek için bazı kesin rakamlara ulaşmamız gerek,” dedi. “Otel odamda bazı vergi kayıtlarına ilişkin belgeler var ama hepsi bürokratik zırvalıktan ibaret. Bu yüzden gerçekten batıp batmadığını da bilmiyorum.”

“O başarılı bir iş adamı değil,” diye atıldı Olafson. “Bir emlak planı olmalı. Judd’ın parasının nerede olduğunu bilen

167

birisi var mı? Güvende bir yerde mi? Katil bu planlardan kurtulmak için evi yakmış olabilir mi?”

“Bunların hiçbirine verecek cevabımız yok,” dedi Stryker. “Belki de senin yerine ben şerif olmalıydım.”

“Elini çabuk tutarsan şansın var.”

“Oturun lütfen,” dedi Olafson. “Kola ister misiniz? Size kendi tezimi anlatayım...”

“Biraz acelemiz var,” dedi Virgil.

“Sadece beş dakikanızı alacak. Kola?”

İkisi de kola aldılar ve Olafson tezini anlatmaya başladı. “Varsayalım ki Bili Judd’m bir tank dolusu parası var bir yerlerde. Oğlu dışında da kimse bunun yerini bilmiyor. Yer elması dolandırıcılığından gelen para gibi.”

Stryker tam söze girecekti ki kadın bir el hareketiyle onu durdurdu.

“Düşünün ki baba Judd, güçten düşmeye başladı. Öncelikle zihinsel, sonra fiziksel olarak ve ölmesine az kaldı. Öldüğünde hesabından çekilen her kuruş dolandırıcılığa girer ve bu, oldukça göz önünde bir dolandırıcılık olur. Banka paranın ağustosta çekildiğini söylüyor ama o da ne, Judd bu tarihten üç hafta önce ölmüştü. Judd Jr. bunu yapmayacak kadar akıllı birisi. Bu arada oğlu da kendi muhasebecisine gidiyor ve muhasebecisi ona oldukça kötü durumda olduğunu söylüyor. Boğazına kadar borç içindesin ve sana miras kalacak bütün emlak, vergilere harcanacak. Hatta o da yetmeyecek, hükümetten borç alarak bu vergiyi ödeyeceksin. İflas etmek de çözüm değil çünkü iflas vergi borcunu silmez. O zaman ne yaparsın?”

“Bilmiyorum, bu senin tezin.”

“Sen, adamın ölmek üzere olduğunu biliyorsun ve onun ofisindesin, parasının nerede olduğunu da biliyorsun... Parayı alsan bile yaşlı adam asla bunu fark etmez. Ama parayı doğrudan kendine aktaramazsın, o zaman yine dolandırıcılığa girer veya yalnızca borcunu arttırmış olursun. Oysa onun imzasını taklit ederek yaşlı adamın sahip olduğu

başka bir şirkete bu parayı aktarırsan ve o şirketten bu parayı almanın 168 bir yolunu bulursan, örneğin hiç verilmemiş hizmetler gibi bir şey..."

"Yani babasmdan çalışıyordu diyorsun."

"Bunu söylemiyorum. Eğer önümüzdeki seçimlerde şerif olursam ben konuya bu açıdan bakacağım."

"Diyelim ki bu parayı bir etanol tesisine aktarıyor."

Chris başını salladı. "Hükümet tesise el koyar ve vergi beyannamesinde görünen her kuruşun peşine düşer. Unutma ortada dokümanlar var. Çekler, bankalar, alımlar, satımlar... Hükümete parayı kaybettiğini söyleyemezsin."

"Diyelim ki kârlar gizli bir yerden geliyor."

"Sana söylüyorum, saklayamazsın. Hükümet mali denetimde oldukça iyidir."

"Diyelim ki tesis iki ayrı ürün üretiyor. Ürünlerden biri tüm belgelere işleniyor. Diğeriyile ilgili ise hiçbir kâğıt yok. Bilirsin işte yüz galon etanol üretirsin, doksanını satarsın. On galonuysa yasa dışı yollardan dağıtırısın."

"Kimse seni ispiyonlamazsa buradan parayı kaldırırsın ama dağıtım ağı ve bu malın yükte ağır, pahada oldukça hafif olması nedeniyle bence riske değmez."

Virgil, Stryker'ı dışarı çıkardı ve sordu. "Sence ona gerçekten güvenebilir miyiz? Dedikodu yapmayacağından emin misin?"

"Okuldan mezun olduğundan beri yirmi yıldır burada muhasebecilik yapıyor. Hiçbir müşterisiyle ilgili ağzından tek laf çıkmamıştır," dedi Stryker. "Burada konuşulanlarla ilgili de kimse onun ağzından tek bir kelime bile alamaz."

“St. Paul’den gönderilen çok sayıda evrak var elimde. Vergi kayıtları, şirketlerle ilgili bilgiler, bankadan aldığım belgeler... Gerçekten iyi bir muhasebeciye ihtiyacım var. Benim için bütün gece çalışabilecek birisine.”

“Ona sorabilirsin,” dedi Stryker. “Elbette bunun için ödeme yapman gerekecek ama ona güvenme konusunda hiçbir sıkıntın olmasın.”

Tekrar Olafson’un yanına döndüler ve muhasebeci işi kabul etti. “Çok sayıda insan öldü. Elbette size yardım için

169

elimden geleni yaparım. Hatta sizi devlette uygulanan tarife üzerinden ücretlendiririm. Fazla mesai tarifesini üzerinden tabii, biliyorsunuz bu acil bir iş...”

“Yani...”

“Saati yüz on dolar.”

Miktar ilk başta fazla bir gibi görünse de Virgil en fazla sekiz-on saatlik bir çalışma olacağını düşündü. “Anlaştık o halde. Ben gidip evrakları getireyim, siz de bir sözleşme hazırlayın ve imzalayalım.”

Dışarı çıktıklarında Stryker, “Eğer görünüşte bir etanol tesisi kuruyorsan ama asıl yaptığın şey bu tesisi kullanarak metamfetamin üretmek için kimyasal satın almaksa, yani demek istediğim, ocak üzerindeki bir cezveden bahsetmiyorum, tonlarca metamfetaminden söz ediyorum. Litrede iki dolardan çok daha fazla bir kazanç söz konusu. Astronomik rakamlar söz konusu. Bu iş için de çok büyük miktarda avans bulmak gerekir...”

“Mesela Judd’ın para sandığından. Ve bir dağıtım ağına ihtiyacın olurdu.”

“Eğer gerçekten bu işin içindeyse Feur’un yardımıyla bu ağı sağlardın.”

Birbirlerine baktılar ve Virgil, “Hadi otele gidelim. Belki Davenport’un adamı benim için bir şeyler bulmuştur,” dedi.

Davenport’un adamı Louis Mallard’dı. FBI’da oldukça üst düzey biriydi. Tek bir paragraftan oluşan bir e-posta göndermişti. “Rahip George Feur, Salt Lake City’de ve Coeur d’Alene’de Corps gibi aşırı dinci hükümet karşıtı gruplara destek verdiği için ilk sırada takip altında olan insanlardan biri. Corps, aktivitelerini ve silah alımlarını finanse etmek için kokain ve methamfetamin dâhil uyuşturucu madde dağıtımı yapıyor. Feur’un izlenmesi, hiçbir kanıt bulunamadığından dolayı yasa dışı aktiviteleri olan insanlarla ilişki içinde olduğu bilinmesine rağmen üç ay önce durdurulmuş.”

“İşte,” dedi Stryker. “Feur bu işin içinde. Bağlantıları var.”

“Peki ya Roman Schmidt ve Gleason’lar?”

“Gleason’lar için bir şey diyemem. Feur’la iletişim halinde olmuş olabilirler, evlerinde şu ayet kitabını bulmuştuk. Belki onlar yatırımcıydı. Roman ise...”

“Evet?”

“Roman, Büyük ve Küçük Curly ile arkadaştı ve batı yakasında devriye gezenler kim tahmin et?”

“Büyük ve Küçük Curly mi?”

“O bölgeyi ikisi de avucunun içi gibi bilir, kimse oraları onlar kadar iyi bilemez ve eğer etrafa ciddi miktarda meth dağıtacaksan şerif departmanından binlerinin sana gözcülük etmesi kadar faydalı bir şey olamaz.”

“Düşünmesi bile korkunç,” dedi Virgil.

“Aynen öyle. Bunun gerçek olduğunu öğrenmektense seçimleri kaybetmeyi yeğlerim.”

Bir süre ikisi de diz üstü bilgisayarın ekranına bakakaldı. Daha sonra Virgil, “Akşam napıyorsun?” diye sordu.

“Jesse’yi görmeyi planlıyordum. Aramızda bir şeyler oluyor gibi, bilemiyorum... Ama dava her şeyden önce gelir. Aklından ne geçiyor?”

“Curly’lerle konuşmak istemiyorum. Feu ve Judd’ın sahibi olduğu Güney Dakota’daki etanol tesisine gizlice girip bir göz atabiliriz diye düşünüyorum. Şu çiftliğin olayı neymiş bir görelim. Bence orası dağıtım merkezi. Kasabanın oldukça dışında. İbadetlere ev sahipliği yapıyor, bir sürü yabancı oraya gidip geliyor. Bu yüzden malı dışarı çıkarmak hiç de zor olmasa gerek.”

“Eğer bunu yapacaksak havanın iyice kararmasını beklemek en iyisi,” dedi Stryker saatine bakarak. “Saat dörde geliyor.”

“Seni bu işe sürüklemek istemezdim ama destek almadan oraya girmek fikri beni biraz ürkütüyor,” dedi Virgil.

“Kasabanın uykuya dalmasını bekleyelim ve sonra harekete geçelim. Gece saat birde benim evin önünde buluşalım.”

“Tamam, yanında sağlam birkaç silah getirsen iyi olur.”

Stryker başıyla onayladı. “Evet, öyle yapacağım. Feu’un adamları ağır silahlara sahip.”

“Bir şey daha var ama bu iyi bir şey,” dedi Virgil bir dakika sonra.

“Nedir?”

“Hâlâ Jesse’yi görebilirsin.”

“Eğer beni isterse hiç durmam. Geçen akşam mum ışığında gözlerinin içine baktım ve o an kalbim duracaktı gibi hissettim.”

“Bu sefer onu nereye götüreceksin?”

Stryker omzunu silkti. “Bilmiyorum. Tanrım her seferinde farklı ve değişik bir yer bulmaya çalışmak tam bir işkence. Kulübe gidemeyiz. Tijuana Jack ya da Worthington’daki herhangi bir yere götürmeye korkuyorum çünkü buraya fazla yakınlar ve gerçekten kasabadan kimsenin bizi görmesini istemiyorum. En azından şimdilik.”

“Hayat böyle. En kötü ölür gidersin.”

“Ölme meselesi kolay. Ben Feur’a gizlice yaklaşma meselesinden biraz çekiniyorum.”

Muhasebeci kayıtlar üzerinde çalıştığından Virgil’in saat dörde kadar yapacak hiçbir işi yoktu ve sonrasında da bir randevusu vardı. Soruşturmayla hiçbir faydası olmayacak bir randevu. Öte yandan kasabada boş boş dolaşmakla da eline bir şey geçmeyecekti.

Judd’la konuşmasının zamanı gelmiş miydi? Ya da not defterindeki diğer isimlerle görüşmenin? Suzan Reynolds mesela, şu seks grubunun eski üyelerinden olan şişman kadınla. Önce Judd’ı ziyaret etmeye karar verdi.

Merkeze indi ve arabasını Great Plains Bankası'nın önüne park ederek Judd'm ofisine doğru yürümeye başladı.

Judd Jr.'ın ofisi yaşlı babasınınkinin bir kopyası gibiydi. Koyu ahşap döşemeler aynı kasvetli havayı yaratmıştı, bir bölmenin arkasında yer alan sekreter masası ve misafirlerin beklemesi için iki tahta sandalye yer alıyordu.

Sekreter, "Bay Flowers, izninizle Bay Judd'm görüşme için uygun olup olmadığına bakayım," dedikten sonra Judd'ın açık olan ofis kapısından içeriye kafasını uzattı. "Bay Flowers sizi görmek istiyor."

"İçeri gönder."

Judd yarım çerçeveli gözlüklerini takmış, bir hesap tablosunun çıktısını inceliyordu. Virgil içeri girdiğinde kâğıdı katlayıp bir kenara koydu ve oturması için sandalyeyi işaret etti.

"Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Sayılır," dedi Virgil. "Nereden bildiğimi sana söyleye-

173

mem ama şu kadarım seninle paylaşabilirim ki birilerinin fena keyfini kaçırdığım kesin."

"Bu iyi," dedi Judd. "En azından bir gelişme var sayılır." "Sana bir şey sormam gerek. Babanın mirasıyla ilgili ne kadar gelişme kaydettin bilmiyorum ama..."

"Jesse Laymon'm iddiası beni sağlam hortumlayacak diyebilirim."

"Başka bir şey daha var..."

“Evet. Mesela bizim yaşı adamın ortadan kaybolmasını istemiş olabilir mi?”

“Bu araştırılıyor.”

“Evet, duyduğuma göre şerif bu konuyu özel olarak araştırıyormuş.”

“Ben araştırıyorum,” dedi Vîrgil. “Her neyse, sence baban yer elması işinden gelen parayı nereye saklamış olabilir?” Judd bir an için Virgil’e baktı ve gülmeye başladı. “Ah, Virgil. Ortada böyle bir para yok. Gizli bir hesap falan yok. İnan bana Gelirler İdaresi’nde çalışan alanlarında uzman, oldukça sağlam araştırmacılar bulabildikleri her şeyi didik didik ettiler ama böyle bir paranın varlığı söz konusu değil.” “Emin misin?”

Judd birkaç kez parmaklarını masaya vurdu ve sonra içini çekti. “Dinle, bundan nasıl emin olabilirim ki? Babam oldukça yoksul bir ailede yetişen ve yalnızca kendi çıkarlarını düşünen herifin tekiydi. Büyük Buhran Dönemi’nden çıktıktan sonra bir şekilde kendi yolunu bulmuş. Bu yüzden eğer gerçekten böyle bir para varsa evet bir şekilde bunu saklamış olabilir. Ama eğer gerçekten böyle bir paranın varlığı söz konusuysa bundan bir tek insan evladına dahi bahsetmemiştir. Demek istediğim eğer böyle bir şey yaptıysa bunun aynı zamanda bir suç olduğunun da bilincinde olup kendini risk altına sokacak hiçbir adım atmamıştır.”

“Ama sonra bir gün para aniden yok oluyor...”

Judd hayır anlamında parmağını salladı. “Hayır, bir gün ihtiyacı olması ihtimaline karşı bir yerlerde saklıyordun Yani ölen tüm zenginler gibi. Panama’da veya başka bir yerde bir

174 hesabı olabilir. Böylece bir yandan yatırımı büyürken diğer yandan ihtiyacı olmasına karşılık elinin altında hazır bir na-kiti olmuş olur ama buna hiç ihtiyacı olmadı.”

“Eminsin yani.”

“Emin olduğum için söylemiyorum, bunların hiçbirinden emin olduğum söylenemez. Ben böyle bir paranın olmadığına inanıyorum ve sen de olmayan bir şeyi araştırarak vaktini boşa harcıyorsun. Eğer katil de babamı paraya ulaşmak için öldürdüyse bu cinayet de boşa işlenmiş demektir. Varyemez Amca’nın para dolu bir sandığı falan yok.”

Bir süre daha konuştuktan sonra Virgil ofisten ayrıldı. Dışarı çıktığında not defterine baktı ve Suzanne Reynolds’un adresini bularak oraya doğru gitmek üzere arabasına bindi. Bir yandan da Judd’ın söylediklerini düşünüyordu. Kahrolası Varyemez Amca da nereden çıkmıştı?

Reynolds yüzünden uyku akan bir halde kapıda belirdi, içeriye süzülen güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Virgil gelmeden önce büyük ihtimalle televizyon karşısında pinekliyor ya da kanepede uyukluyor olmalıydı.

Kapıyı açtığında, “Siz Bay Flowers olmalısınız,” dedi. “Evet, öyle,” dedi Virgil kimliğini göstererek.

“Michelle beni görmeye gelebileceğinizi söylemişti.” Virgil ardından onu takip ederken Reynolds mutfaktan geçerek küçük oturma odasına doğru ilerledi. Reynolds fazla kilolu değil, hastalıklı bir şekilde obezdi. Elli dört yaşından fazla olmamasına rağmen en az yüz elli kilo olmalı diye geçirdi içinden Virgil. Evin içi nişasta ve yağ kokuyordu, kapı ve camların hiçbirisi açık değildi. Oturma odasında içinde cips kırıntılarının olduğu bir tabak ve hemen yanında mayonez dolu bir kâse duruyordu. Reynolds cips parçalarından birini

alarak mayonez^ batırdıktan sonra ağzına götürürken bir yandan da yerdeki mor renkli minderi işaret etti.

“Otursanıza.” Virgil kendisine söyleneni yaparak oturdu ve konuşmaya başladı. “Altmışlı yılların sonu ve yetmişlerde Bili Judd’la ilişkisi olan kişilerle görüşüyorum. Amacım kimsenin hayatını dağıtmak değil, o dönemlerde yaşanan bir şeyler bu

175

cinayetleri tetiklemiş olabilir mi onu bulmaya çalışıyorum. Öldürülenlerin hepsi aynı yaşlardı...”

“Görünüşe göre soruşturmanızı bir kuşak ileriden yürütüyorsunuz. Onlann hepsi bizden en az yirmi yaş büyüktü.”

“Evet ama şimdilik elimde sizin kuşak var,” dedi Virgil. “Sana aramızda kalmasını istediğim bir soru soracağım: Gleason’larm, Schmidt’lerin ya da Johnstone’lann bu işlerle... Judd’m ilişkileriyle bir ilgileri var mıydı?”

Reynolds irkilerek geri çekildi. “Johnstone’lar mı? Johnstone’lar da mı öldü?”

“Hayır, hayır. Bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Hepsi aynı yaşta olduğundan geçmişte karıştıkları bir olayın bugün beklenmedik bir şekilde karşlarına çıkmış olabileceği ihtimali üzerinde duruyoruz ve bu olay her neyse oldukça önemli bir şey olduğunu düşünüyoruz. Birileri geçmişin intikamını alıyor olabilir. Gleason doktordu ve zaman zaman adli tabiplik yapıyordu, Schmidt şerifti ve Johnstone da cenaze işleriyle uğraşıyordu...”

“Nereye varmak istediğini anlıyorum,” dedi kadm. Bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Aklıma gelen yalnızca iki şey var: Biri yer elması dolandırıcılığı, diğeri de seks âlemleri. Belki birilerinin kocası olup bitenleri öğrendi ve gururuna bunu

yediremedi ama bu çok uzun zaman önceydi. İnsanlar seks gibi bir meselenin üstesinden bir şekilde gelirler. Bu tıpkı karanlıkta fışkıran bir parça su gibidir. Fazla büyütülecek bir şey değil."

"Bazıları seksin bundan fazlası olduğunu düşünüyor," dedi Virgil. "Michelle bana, o günlerin hayatının en güzel dönemi olduğundan bahsetti; en çok eğlendiği zamanlar olduğundan."

Reynolds'un yüzünün alt kısmına bir kırışıklık yayıldı. Virgil onun gülümsediğini fark etti. "O deli dolu bir kızdı," dedi Reynolds. "Her şeyden hoşlanırdı: Erkeklerden; kızlardan; önden, arkadan girilen ilişkilerden." Virgil'e parmağını salladı. "Bilmen gereken bir şey var. O dönemde Poloraid makine sahibi olmak çok önemliydi ve Bili de makinesiyle

176 fotoğraflar çekerdi. Bilirsin, ev yapımı pomo gibi bir nevi. Poloraid filmlerini kendin banyo ederek fotoğraflardan slayt şov bile yapabiliydin..."

Virgil huzursuzlanmaya başlamıştı. "Sence bu fotoğraflar yüzünden mi..."

"Düşün ki birinin babası, erkek kardeşi ya da kocası; en değerli varlığının vücudundaki tüm delikleri dolduran erkeklerle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını buluyor. İşte bu gerçekten bir şeyleri tetikleyebilir."

"Michelle bu âlemlerde Judd dışında yer alan yalnızca bir erkek daha tanıdığından bahsetti. Posta müdürü..."

"Ondan başkaları da vardı," dedi kadın. "İki üç kişi daha ama hepsi bu kasabadan değildi. Kızların da hepsi buralı değildi; bazılar Minneapolis'ten, bir tanesi de Fargo'dandı. Ama dediğim gibi o günler geçmişte kaldı. Elli beş yaşında şişman biri haline geldiğinde kimse bu olanları umursayıp da cinayet

işlemez. Senin yerinde olsam yer elması meselesini araştıncırdım. Evet, kesinlikle bunu yapardım.”

“Bu meselenin daha can alıcı bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

Reynolds yeniden parmağını salladı. “Bak. Sen buralı değilsin. O dönemde yaşananları anlayabilmen için burada olup olanları görmen gerekirdi. Yaşlı başlı adamlar sokaklarda ağlıyorlardı. İnsanlar sahip oldukları her şeyi kaybetmişlerdi. Evlerine ve tarlalarına karşılık borçlanmışlar ve sonunda da her şey ellerinden gitmişti. Çoğu insanın durumu içler acısıydı. Eğer seksenlerde tarlanı kaybetmiş biri olsaydın, ya et kesim tesislerinde çalışıp yara bere içinde kalır ya da büyük şehirlere giderek bir montaj fabrikasında saati beş dolara gece vardiyasında çalışırdın. Çocuklarının kamını bile doyu-ramazdın. İşte başına gelecek şey bundan ibaret olurdu.”

“Ya sizin?”

Başını salladı. “Biz kızlar bir oyunun içindeydik. Altmışlı yıllardı, herkes hayal âlemindeydi. Ama şu yer elması işi... O gerçeğin en acımasız haliydi. İnsanlar delirmişti. Eğer işin sonunda ceza almayacaklarını bilseler, Judd’u çoktan asar-

177

lardı ve inan bana abartmıyorum. Olup bitenlerden sağ salım kurtulduğu için şanslıydı Judd. Herkes sağda solda av tüfeklerini çıkarıp onu vurmaktan bahsediyordu; sokaklarda, ka-felerde herkesin dilinde bu vardı.” Reynolds bir süre sessizliğe gömüldüğünde Virgil onu izledi. “Durumu daha da kötü hale getiren şeyse, Bill’in dalga geçer gibi onlara gülmesiydi. Sanki, ‘Yazık size zavallı ezikler,’ der gibi davranıyordu. O, insanların haline bakıp gülerken zavallı

çocuklar yiyecek bir sandviçi zor buluyorlardı,” dedi sonunda.

Virgil otele geri döndüğünde saat üç buçuk olmuştu. Bir yandan üzerini değiştirerek kendine çeki düzen verirken diğer yandan karanlık oturma odasında kendini abur cubura vermiş olan Reynolds’u düşünüyordu. Onun gençliğinde oldukça hoş bir kız olduğunu duymuştu.

Saat dörtte Joan’la buluştular. Johnnie’nin yerine gidip mantarlı, sosisli, kırmızıbiberli ve ançüzeli pizza üzerinde karar kıldıktan sonra yemeklerini alıp tekrar çiftliğe gitmek üzere yola koyuldular. Kasaba sınırını geçtiklerinde, “Arada bir arkayı kollayıp peşimize düşen birileri var mı diye bakabilir misin?” dedi Virgil.

“Burada kimsenin bizi takip etmesi gerekmez. Eğer Joan Carlson kasabadan çıkıp bu yolda ilerliyorsa yüzde doksan beş ihtimalle çiftliğe gidiyor demektir. Etrafta gidilecek pek fazla yer yok,” dedi Joan.

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Bununla birlikte şu an çiftliğe değil, hemen ardındaki tepeye gidiyoruz. Orası da vadi kadar olmasa da kendi çapında güzel bir yer ve ben o adamın nerede durup bize ateş ettiğini görmek istiyorum.”

“Ben oraya çoktan gidip baktım,” dedi Virgil. “Sabah ilk işim bu oldu.”

“Öyle mi?”

“Orası saldırının geldiği noktaydı, Joanie. Elbette gidip etrafa bakmam gerekiyordu,” dedi Virgil. “Ama bir şey bulamadım.”

“Yassı kayanın olduğu yere de gittin mi?” diye sordu Joan.

“Hangi yassı kaya?”

“Ah! Besbelli gitmemişsin.” Cevabıyla gizemli havayı korumak ister gibi bir hali vardı.

Tepenin arkasından dolaşan yolu takip ederek çiftliğı geçtiler ve Virgil’in sabah bulunduğu yere geldiler. Joan saldırganın kamyonetini sakladığı yere baktı. Virgil de kamyonetin arkasından pompalı tüfeğini çıkardı. Saldırganın bulunduğu yerdeki izler hafiflemişti. Hava çok sıcaktı, nem giderek artıyordu. Gökyüzünde bulut kümelerini görebiliyorlardı. Her yer sıcak çöl bitkisi kokuyordu.

“Buraları iyi bilen birisi değilmiş,” dedi Joan saldırganın siper aldığı yeri görünce. Uzakta, sol tarafta bir noktayı işaret etti. “Solda bir yer var. Küçükken çocuklar vadiye oradan girerlerdi. Arabayı park etmek için de en iyi yer orası. Oradan girerek kimseye görünmeden yaklaşabilirdi. Böylece tam tepemize inmiş olurdu.”

“Yani işi batırmış, öyle mi? Acaba niyeti bizi öldürmek değil miydi? Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Ayrıca kurşun oldukça yakından geçti. Eğer sadece korkutmaya çalışsa farklı yere nişan alırdı.”

Çevreyi biraz daha inceledikten sonra tekrar kamyonete bindiler. Joanie ona batı tarafında çalıkların olduğu bir yeri işaret etti. “Burada yol çok kötü, lastiği patlatabilirsin. Sen pizzayı al, ben de battaniyeyle vantilatörü alayım.”

Yukarısı erozyona uğramış bir kaleye benziyordu. Kırmızı kuvars taşlardan oluşmuş doğal bir anfitiyatro... Çimlerin

daha kısa olduğu bir yer buldular ve battaniyeyi oraya serdiler. Virgil tufeğini ağağlardan birine yasladı.

“Benim pizzaya ve biraca ihtiyacım var, burası çok sıcak.”

“Sen biranı al, ben de sana yassı kayayı göstereyim. Pizzanı kayaya koy, böylece sıcak kalacaktır.”

Virgil, Joanie’yi yassı kırmızı kayanın olduğu yere kadar takip etti. Yirmi metre uzunluğuunda ve altı metre genişliğuinde bir yerdi. Virgil bu kayayı gördüğuünde aklına bir kara tahta geldi.

Joan, “Bak,” dedi.

Virgil hiçbir şey göremiyordu. Sonra dikkatli baktığuında küçük bir kadın eli figürü olduğunu gördü. Sonra birkaç tane daha bu figürlerden gördü. Elin hemen yanında da bir ok resmi vardı. Onun da yanında bir kaplumbağa ve boynuzlan olan bir adam. Virgil’in anlamadığuı yuvarlaklar, kareler ve ellerle doluydu burası.

“Petroglifler,” dedi Joan. “Kayaya çizilmiş. Üç yüz ila bin yıllık. Jeffers’da daha eskileri de var ama bunlar da oldukça eski sayılır.”

“Tanrım, Joanie!” dedi Virgil, büyülenmişti. Ellerinin ve dizlerinin üstünde taşın tepesinde gezinmeye başladı. “Bunları senden başka kim biliyor?”

“Arkeologlar ve petrogliflerle ilgilenen diğer insanlar. Babam, gazetecilere burada eski dönemlere ait taşlardan oluşın yuvarlak bir meydan olduğunu söylemiş ama bu kayadan bahsetmemiş. Bu kayanın çevresinde bir saat gibi yerleştirilmiş taşlar vardı ve her taşın üzerinde de bir sembol yer alıyordu. Yıllar içinde insanlar bu taşları çaldılar, şimdi

kimse nerede olduklarını bilmiyor. Büyük ihtimalle bir müzede veya Manhattan'da bir galeride olabilir.

"Şuna bak..." dedi Virgil. "Bu bir geyiğe benziyor. Burada geyik var mı?"

"Söylenene göre varmış. Şuradaki köşede de üç tane bu-falo var."

"Buradan sağlam bir makale çıkar," dedi Virgil.

"Kızılderililerin zamanında nasıl avlandıklarıyla ilgili... Oradan buradan birkaç fotoğraf çekip fotoşopla. İşte sana hikâye."

"Onları rahat bırak! Burada olduklarını bilmek güzel ama televizyon ve dergilere çıkmasını istemiyorum."

Virgil ve Joan erik ağaçlarının altında oturup pizza yiyerek sohbet ettiler. Beyaz bulutların pembeye dönmesini ve güneşin batışını izlediler.

"Geçen gece hakkında düşünürken bu yaşadığımızın gerçek bir ilişki olmadığımı fark ettim," dedi Joan. "Sen benim 180 hayatımı değiştiren adamsın, beni hayata döndürüp sonra gideceksin."

"Neden gidiyorum?" Virgil parmaklarını ensesinde kenetlemiş yerde uzanıyordu ve Joan'a karşı çıkmak için kendini oldukça tembel hissediyordu.

"Çünkü öyle. Seninle ancak diğer evliliklerin kadar ciddi olabiliriz. İyi bir adamsın ama problemlerin var. İnsanlarla oynuyorsun, onları fark ettirmeden yönlendirmeye çalışıyorsun; bunu yaptığını hissedebiliyorum. Bir süre sonra bu beni çılgına çevirir. Ayrıca yalnızken daha mutlu biri olduğumu düşünüyorum."

“Bu konuşma pek iyiye gitmiyor.”

“Buna sen karar ver. Sana ayrılalım demiyorum, sadece...”
“Sonsuza kadar birlikte olamayacağız.”

“Hayır, olamayacağız ama aramızda muhteşem bir çekim var, harika seks yapıyoruz. Kocamla nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Sadece yorucu olduğunu söyleyebilirim. O evde vakit geçirmektense golf oynamayı tercih ediyordu.”
“İyi oynar mıydı?”

“Fena değildi sanırım. Paylaştığımız en samimi anda bile bana o gün golf kursunda yaptığı vuruşları anlatırdı. Sopayı, topun uçuşunu, nasıl yere düştüğünü... Ama bilirsin, bir gün gelir büyümen gerekir.”

“O zaman niye evlendin onunla?”

“Yakışıklıydı, çalışkandı ve bekârdı.”

“Dünyada ondan çok daha kötöleri var.”

“Evet ama o da bana uygun değildi işte.” Joan yerden bir tutam çimen kopardı ve çiğnemeye başladı. “Birlikte büyüyeceğimizi düşünmüştüm ama öyle olmadı.”

“Birçok kadın erkekleri ham kalasa benzetir ve ondan bir ev yapabileceğini düşünür ama bazı erkekler, bilirsin, sadece ne isterlerse onu yaparlar. Onları işleyemezsin.”

“Senin eşlerinle de böyle mi oldu?”

“Hayır. Onlar çok ateşliydi, ben de aptaldım. Aslında hepimiz aptaldık. Ne yaptığımızı bilmiyorduk. Eninde sonunda bir gün çalışmak zorundasın. Sürekli dans edemezsin.”

Hâlâ konuşuyorlardı. Kuşlar seyrediyorlardı. Fırtınanın başlayıp başlamayacağını tartışırken bir yandan da pizzalarını yiyorlardı. Birden tepenin aşağısından bir kadın kahkahası duyuldu, narin ve çekici bir kahkaha.

“O kim?” dedi Joan dikilerek.

“Ben kimseyi görmüyorum,” dedi Virgil.

“Vadide birisi var. Gel gidip bakalım.”

Virgil o an anladı. *Hayır! Stryker.* “Joan, bu iyi bir fikir olmayabilir.”

“Saçmalama. Bunu kaçıranlayız.”

“Joan sanırım bu Jim. Ve Jesse...”

Joan, bir süre ona baktı. “Eee ne olmuş öyleyse? Hadi gidelim oğlan çocuğu.”

Çalıların arkasından dolanarak ve eğilerek vadiye doğru ilerlediler. Yukarıdan gitmek yerine kuzeyden yaklaşmayı tercih etmişlerdi. Yükseltinin kenarına geldiklerinde sürünmeye başladılar. Buradan doğruca gölete bakabileceklerdi.

Virgil yanma geldiğinde Joan ona doğru fısıldadı. “Jim’in buradan haberi olduğunu bile bilmiyordum.”

Stryker ve Jesse, dün Virgil ve Joan’ın elbiselerini ve çantalarını bıraktıkları yerde, şişme bir yatakta yatıyorlardı. Jesse’nin elleri Stryker’m başındaydı. Stryker’in başı da Jesse’nin kasıklarının arasındaydı. “Bu çok iğrenç. Bir çift hayvana benziyorlar,” dedi Virgil.

“Şişşşt, bizi duyacaklar. Burayı Jim’e sen mi söyledin, yoksa kendi mi akıl etti? Eğer sırlarımızı onunla paylaşıyorsan seni öldürürüm.”

“Yemin ediyorum ben anlatmadım.”

“Ooo, asıl harekât başlıyor.” Stryker, Jesse’nin üzerine doğru ilerliyordu; göğüslerine geldiğinde durdu. Joan, Vir-gil’in kemerini çözdü. “Çıkar pantolonunu, Virgil. Çabuk ol.”

“Joan, burada olmaz...”

“Haydi ama çok güzel olacak...” Joan kendi pantolonunu çıkardı.

182

Eve dönerlerken Joan, “Jim’le hayatım boyunca birlikteydim. Ben daha bebek battaniyesindeyken onun beni kucakladığı zamanlar dün gibi aklımda. Her zaman ihtiyatlı, sessiz ve içine kapanık biriydi. Onun kendini böyle bırakacağını hayal bile edemezdim,” dedi.

“Gerçekten kendini bıraktı ama o akıllı bir adam. Eninde sonunda bizim orada olduğumuzu ağzından kaçıracaksın ve bu onlar için iyi olmayacak.”

Joan birkaç saniye düşündü. “Bunu konuda asla kimseyle konuşmayacağım. Sen dâhil.”

“Peki, yatakta biriyleyken bugün gördüklerini hayal eder misin?”

“Neyi hayal eder miyim?” dedi. O an Virgil, Joan’ı sırtırken yakaladı. “Kapa çenenı,” dedi Joan.

“Ensest. Bunun adı ensest.”

Virgil, otelde ikinci kattaki bir odaya taşınmıştı, böylece daha rahat bir ortamda uyuyabilecekti. Odaya vardığında diz üstü bilgisayarını açtı ve Ulusal Hava Servisi'nin sayfasından Sioux Falls'taki radar ölçümlerine baktı. Joan'la birlikteyken ufukta beliren ve kopmak üzere olan fırtına, şimdi saatte on mil hızla Sioux Falls'a doğru ilerliyor ve rüzgârın şiddeti gitgide artıyordu.

Kasırgadan söz edilmemekle birlikte Iowa'nın kuzeybatısı, Minnesota'nın güneybatısı ve Güney Dakota'nın güneydoğusu için fırtına alarmları verilmişti. Feu'un çiftliğine giderken yağmura yakalanma ihtimalleri çok yüksekti ama bu işlerine yarayabilirdi çünkü yağmur ve rüzgâr, hareketlerini ve kokularını bastırabilirdi. Virgil için bir köpek, elektronik sensörden çok daha tehlikeliydi...

Işıkları kapatıp Stryker'la buluşmadan önce iki saat uyuyabilmek için yatağına uzandı. Kafasında birçok düşünce vardı. Henüz Feu-Judd ilişkisini ve bu ilişkinin etkilerini tam olarak çözememişti. Stryker'la yürüttüğü araştırmada belirli bir mesafe kat etmişlerdi. Belki bu akşam bir şeyler daha öğrenme şansları olacaktı ve belki de

183

sabah muhasebeci yeni bilgilerle gelecekti...

Bu cinayetler takıntılı bir manyak tarafından işleniyor olabilirdi. Kasabadaki insanlar çok korkuyordu. Hayatı boyunca ezilmiş taşra oğlanlarından birini al, bir dinî tarikatın üyesi yap, eski bir mahkûmun düşüncelerini empoze et ve bu senaryoya biraz da metamfetamin ekle, işte sana ev yapımı canavar. Ama Schmidt'lere ait o ölü kadının resmi, çok eskilerden kalmaydı. O zamanlar Feu bir çocuk olmalıydı. Bütün bu olayların açıklaması neydi?

**Bir de tabii Joan'ın onun hakkında düşündükleri vardı...
Düşünecek çok fazla şey vardı.**

Uykuya yavaş yavaş dalarken ikinci kişiliği Homer aklına geldi.

Nişancı tepenin üstüne, çalıların arasına konumlanmıştı. Yüz metre aşağıda Joan ve Homer gölette çıplak yüzüyorlardı. Bir kütüğün arkasına yerleşip tüfeğinin dürbününden onlara baktı. Dürbünün yakınlaştırma ayarını ikiden sekize çıkararak görüntüyü yakınlaştırdı; bu, görüş alanını daraltmıştı ama artık yüzlerini belirgin biçimde görebiliyordu.

Doğru noktadan yaklaşmadığını fark etti. Aracını ağaçların yanına park edip yan taraftan gelseydi...

Virgil birden düşündü. Neden arabasını ağaçların oraya park etmemişti?

Uykuya daldı.

Alarm tam 00:30'da çalmaya başladı. Virgil esneyerek yerinden kalktı ve hızla duşa girdi. Dişlerini fırçalayıp ilaç zula-sından bir Modafinil alarak üstünü giyindi. Saat bire beş kala

kamyonetindeydi.

Saat birde ise Stryker'ın evinin önündeydi. Hava soğuk ve esintiliydi, yapraklar titreşiyordu. Stryker'm karanlık pencerenin önünde hareket ettiğini gördü. Bir dakika sonra garaj kapısı hareketlendi. Virgil pompalı tüfeğini, tabancasını, bir şişe suyunu, yağmurluğunu ve ekstra mühimmatla dolu iki fermuarlı çantasını alıp Stryker'm aracına doğru yürüdü.

Stryker'm aracı sokağa çıktı ve Virgil de yolcu koltuğuna oturdu. Stryker sokağın yarısına geldiğinde farlarını açtı ve Virgil'e, "Yağmurluk getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, sen uyanık mısın?"

"Ben iyiyim." Parmağını kaldırarak batı tarafındaki yıldırımları gösterdi. "Büyük ihtimalle su şişelerine ihtiyacın olmayacak."

"Hava durumu pek iç açıcı değil. Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Yarım mil kadar yaya yürüyeceğiz, çok karanlık olacak ama çoğunlukla yolda olacağız."

"Fırtına bizim için iyi oldu."

"Yıldırım çarpmazsa tabii." Kasabadan çıkmak üzereydiler, ışıklar yavaş yavaş arkalarında kayboluyordu. Kuzeye giden yola girdiler ve ileriden Feu'a giden batı yoluna saptılar.

185

Virgil, akşam Stryker'la birlikte takılırken biraz konuşmanın iyi olacağını düşündü çünkü Stryker'ın gözlerine gün ışığında baktığı anda onun olup biteni anlayacağından emindi. Stryker bunu anlayacak kadar iyi bir polisti.

Stryker söze girdi. "Bu öğlen ayrıldıktan sonra fotoğraf basım servisine gittim ve arazinin resimlerine baktım. Fotoğraflar eskiydi ama Feu pek bir değişiklik yapmamış. Senin gittiğin ev var, büyük bir garaj var ve yan tarafta bir dükkân bulunuyor. İçeri girdiğinde sol tarafında kalıyor olmalı."

"O kulübeyi görmüşüm. Oldukça bakımlı görünüyordu."

“Evet ve arka tarafta bir baraka var, orası bir toplantı odasına dönüştürülmüş, oraya giden insanlar o odanın genelde açık olduğunu söylüyorlar. Çarşamba, cumartesi ve pazar günleri çevre kasabalardan gelenlerle elli, altmış kişilik toplantılar yapıyorlar. Barakanın yanındaki kulübeler pek bir şeye benzemiyor.”

“Ben de onlara baktım, bir bodrum katı var... Gittiğimde orayı görmemiştim. O kulübeye bir göz atmalıyız. Eğer uyuşturucuları toplu olarak çıkarıyorlarsa evin dışında bir yeri kullanmayı tercih edebilirler.”

“İçeri girmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Virgil.

“Ben daha çok birkaç saat izlemeyi düşünüyorum. Doğru gitmeyen bir şeyler var mı bakalım. Köpekler bakalım ve hiç güvenlik var mı bir de onu gözleyelim. Bir işaret varsa görürüz.”

“Ben orada hiç köpek görmedim,” dedi Virgil.

“Bu iyi haber, çoğu insan bilmez ama köpekler geceleri neredeyse gündüz gibi her şeyi görebilirler. Hırsız alarmı bile bir köpek kadar etkili olamaz.”

Üzerlerindeki bulutlar ve karanlık giderek artıyordu. Bir tepenin üzerinden geçtiklerinde Stryker yavaşladı ve ışıklarını kapattı. Çakılların üzerinde yavaşça ilerliyorlardı. GPS cihazına bakan Stryker, “Geldik,” dedi.

“Hiçbir şey göremiyorum.”

Arabanın içindeki ışıkların ve kapı aydınlatmalarının üzerine iki sıra siyah bant çeken Stryker, “Oraya bir taş bırak*

mıştım, geliyorum,” dedi ve arabadan indi. Stryker, bir C6p feneri yardımıyla tepeden aşağı doğru inmeye başladı. On beş saniye sonra geri döndü ve, “Tam oradayız,” dedi.

Arabayı vitesine takıp çok az ilerledi, sonra hafif bir yük» seltiyi geçmek için hafifçe gaza bastı, sonra durdu ve tekrar dışarı çıktı, biraz yürüdükten sonra geri dönüp tekrar aracı sürdü, hiçbir şey görmeden sola doğru dönüp çok az daha yol aldı. Çakan bir yıldırımın ışığında bir yığın samana girmek üzere olduklarını fark etti. “İşte bu.”

“Bu ne?”

“Burası eskiden bir çiftlikti. Miller çiftliği, terk edilmiş ve tehlikeli bir yer. İtfaiyeciler birkaç yıl önce tatbikat için burayı yaktılar ama hâlâ ayakta kalmış birkaç ağaç var. Şimdi çiftliğin yan bahçesindeyiz. Böylece yoldan biri geçse bile arabamız parlamayacak.”

Virgil, pompalı tüfeğini çıkardı; Stryker da kamyonetin kasasından uzun namlulu tüfeğini. Yine bir yıldırım yardımıyla Virgil bu tüfeğin bir M-16 olduğunu gördü. Tüfeğin üzerinde bir ekstra mermi haznesi vardı.

“Bu yarı otomatik mi? Yoksa tam mı?”

Stryker bahçede ilerlerken cevapladı. “Yarı otomatikler köpek avcıları içindir.”

Cep fenerini kullanarak tekrar yola çıktılar, sonra da tek sıra halinde yolda ilerlemeye başladılar. Yıldırımlar yolu takip etmelerine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Stryker’ın GPS’i de Feu’un çiftliğine gitmek için izlemeleri gereken yolu gösteriyordu. Yolda yürürken üzerlerine bastıkları çakıllar nedeniyle her adımlarında ses çıkarıyorlardı ama rüzgârın sesinin yanında duyulmaları olası değildi.

Dört yüz metre sonra bir hendekten geçtiler ve eski bir dikenli telin önünde durdular. Stryker sessizce konuştu. "Yavaşça geç ve bastığın yere dikkat et. Burada çok fazla kaya var. Burası eskiden bir ahırdı ve yolun öteki tarafında da otlakları var."

Yavaşça eve biraz daha yaklaştılar, rüzgâr oldukça sert esiyordu. Evin içinde gece lambaları yanıyordu. Barakanın

187

kapısının üstünde de bir fener vardı. Fener barakanın önündeki direklerden birine asılmıştı ve rüzgârda sallanıyordu. Yüz metre uzaklıkta, çalılar arasında uygun bir yer buldular ve yarım saat boyunca evi izlediler. Hiçbir hareket yoktu. Ardından yağmur yağmaya başladı. Bir dakika sonra evde bir ışık yandı, ardından evin yukarısındaki küçük pencerede ikinci bir ışık gördüler. "Tuvalete girdi biri," dedi Virgil Str-yker'a. Bir dakika sonra iki ışık da sırayla söndü.

Yağmur şiddetlenmişti. İkisi de yerde çömelmiş, elleri ceplerinde bekliyorlardı. Islanmamışlardı ama üşüyorlardı. Yarım saat sonra Stryker Virgil'e, "Makine kulübesine bakmak için iyi bir zaman" dedi.

"Sen yolu göster."

Yıldırımlar arasında hızlıca yürüyerek kulübeye doğru ilerlediler. Beş dakika sonra makine kulübesine gelmişlerdi. Yan kapıyı açmaya çalıştıklarında kapının kilitli olduğunu gördüler. Yıldırımı bekleyip cep fenerinin düğmesine bastıklarında Virgil, "Ooo," dedi. "Medeco Kilitleri, burada bunların bulunduğunu bilmiyordum."

"Ne?"

“Medeco. Ŗu kapıya baksana çok ağır, elik sanırım.” “İçeri giremeyiz.”

“Giremeyiz,” dedi Virgil.

“Ne yapalım?”

“Biraz daha oturalım.”

Yavaşça geri gittiler, stresleri giderek azalıyordu. Eski noktalarını bulamadılar ama aynı ıslaklıkta başka bir yer buldular. “elik kapıları, iyi kilitleri var. Bu ilginç bir durum,” dedi Stryker.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra fırtına dinmişti. Sonunda sırtlarını bir yere yaslayabiliyorlardı.

“Bunun bir zaman kaybı olabileceğini biliyorduk.”

“Evet ama buraya kadar gelmişken bir şeyler çıksın istiyorsun çünkü sen gerekli çabayı göstermişsin.”

“İşler böyle yürümüyor evlat.”

“Güneş beş buçukta doğuyor,” dedi Virgil.

“Gün aydınlanmadan yirmi dakika önce buradan ayrılmalıyız.”

Virgil saatine baktı. Henüz üç olmamıştı bile.

“O zaman burada iki saatimiz daha var. Belki biru/. uyuklarız.”

“Burada uyunmaz.”

Rüzgâr durmuş, yıldırımlar da doğuya doğru gitmişti. Uzakta araba farlarını gördüğünde Virgil umutlandı. Bildiği

kadarıyla bu yakınlardaki tek yerleşim yeri Feur'un çiftliğiydi. Virgil, uyuklayan Stryker'ı dürttü. Stryker birden İrkildi ve ışıkları gördü. "Bu da kim?"

"Erken kalkan biri olmalı," dedi Virgil.

İkisi de kaskatı kesilmişti. Çalılar vücutlarını örtüyordu. Gece görüş dürbünüyle bile fark edilmeleri oldukça zordu. Kamyonet yavaşça Feur'un arazisine girdi ve makine kulübesinin arkasına park etti.

Şoför arabadan çıktı ve eve doğru yürüyerek verandaya girdi ve bekledi. Bir dakika sonra ışıklar yandı ve şoför eve alındı. "Haydi gidip kim olduğunu öğrenelim," dedi Stryker.

Çalıların arasından çömelerek çıktılar ve sessizce makine kulübesine doğru ilerlediler. Şoför arabayı ana kapıdan sadece birkaç metre uzağa park etmişti.

"Şansımızı deneyelim mi?" diye sordu Virgil.

"Işıklar evin öbür tarafında, sanırım fark edilmeyiz."

"O zaman koru beni."

Stryker makineli tüfeğiyle yere kıvrılıp uzandı. Virgil arabanın arka tarafına doğru sessizce yürüdü ve plakayı hem avuç içine hem de kolunun üzerine yazdı. Bir çıtırtı duydu ve biraz bekledi. Tam tekrar harekete geçecekti ki aklına bir fikir geldi. Kendi kamyonetinin far kablolarını yeni değiştirmişti ve eğer bu kamyonet de onunki gibiyse...

Bir dakika bekledikten sonra fenerini yakıp kamyonetin altındaki kabloları buldu ve bütün gücüyle çekti. İşe yaramıştı bazı kabloların koptuğunu hissetti. Tekrar fenerini açtığında iki kabloyu kopardığını gördü.

Bu işini görürdü.

Sonra bir köpek havladı.

Arabanın içinde lanet olası bir köpek... Küçük bir köpek de değildi.

Virgil sessizce, "Geliyorum," dedi ve Stryker'a doğru ilerledi. Köpek birkaç kez daha havladı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Stryker. Yavaşça arabadan uzaklaştılar. Köpek tekrar havlamaya başladı ama ses arabanın içinden fazla çıkmıyordu; evdekiler farkına varmamıştı. Elli metre ileride ayağa kalktılar. Eski korunaklarına tekrar girdiler.

"Kablolar," dedi Virgil. "Bu adamın kim olduğunu bulur bulmaz. Gerekirse ona bir trafik cezası kesebiliriz."

"Trafik cezası mı?"

"Arka farlarının kablolarını söktüm."

"Bu ceza kalıcı siciline işlenir."

"Evet, işlenir."

"O köpek havladığında... Kuru temizleme ücreti borçlusun bana."

Yarım saat boyunca evde başka hiçbir şey olmadı. Kapı açıldığında biri Feu olmak üzere üç adam kapıda belirdi ve birlikte makine kulübesine doğru ilerlediler. On dakika boyunca içeride kaldılar, ardından dört adet on beş litrelik metal benzin bidonuyla dışarı çıktılar ve bidonları kamyonete dikkatli bir şekilde yüklediler. Sonra tekrar içeri girip dört bidon daha aldılar ve onları da kamyonete

yükledikten sonra birkaç dakika konuştular. Daha sonra şoför araca bindi ve çiftlikten uzaklaştı. Sol arka lambası yanmıyordu.

“Haydi gidelim,” dedi Stryker.

Karanlıkta yavaşça ilerlediler. İki yüz metre sonra yola çıkarken Stryker’ın montu tellere takıldı ve yırtıldı. “Kahretsin daha yeni almıştım.”

Koşarak oradan uzaklaştılar. Fırtına sonrasında, ay bulutların arasından görünmeye başlamıştı; böylece karanlıkta yollarım bulmaları kolaylaşıyordu.

“Geldik,” dedi Stryker. GPS’in ışığında yüzü oval biçimde aydınlanıyordu. Birkaç kere fenerlerini kullanarak hen-

190

dekleri geçtiler ve kamyonetlerini alıp yola çıktılar.

“Gidip bilgisayara bakalım ve bu adamın nereden geldiğini öğrenelim.”

“İki olasılık var,” dedi Virgil. “Benzin bidonlarının içinde benzin dışında bir şey var. Belki benzinle birlikte başka bir şeyler var.”

“Diğer olasılık ise o bidonlarda gerçekten benzin var ve bizim adamımız görünme riskini alamadığı için benzin istasyonlarında duramıyor,” dedi Stryker arabanın içindeki bantları sökerken.

“Neden duramıyor?”

“Diyelim ki katil o, Kansas’tan geliyor. Büyük ihtimalle Missouri plakalı. Şehirden ayrılmadan depoyu dolduruyor,

buraya geliyor, işini yapıyor, ekstra altmış litre alıyor ve geri gidiyor. Benzin istasyonlarında durmadığı için onu kimse görmüyor. Hiçbir güvenlik kamerasına da girmiyor... Dolu depo ve altmış litre benzinle nereye gidebilirsin?"

Birlikte bir süre düşündüler ve Stryker soruyu cevapladı. "En azından Kansas'a."

"Ama o zaman neden benzini depoya orada koymadılar," diye sordu Virgil.

"O bidonlarda başka bir şey var, Virgil."

"Ben de öyle düşünüyorum."

İki kilometre gittikten sonra, "Tabii çim biçme makinesi için benzin alıyor da olabilir," dedi Stryker.

Adliye binasına girdiklerinde gün doğmaya başlamıştı. Güvenlik kulübesindeki nöbetçi Stryker'a selam verdi. Stryker doğruca ofisine gidip bilgisayarım açtı. Plakayı arattı ve sonucu birkaç saniye içinde aldı. Plaka, Dale Donald Evans adına kayıtlıydı. Adres, Birmingham Missouri'ydi. Birmingham Kansas'm hemen dışındaydı. Evans'ın adli kayıtlarına baktıklarında altı sonuç ile karşılaştılar: Soygun, soygun, soygun, saldırı, hırsızlık, saldırı. "Missouri'de iki yıl üç ay ve beşer yıl hapis yatmış."

"Ben ilk üç soygunda hiç içeride yatmadığımı zannediyordum."

**"Missouri'de değil demek ki veya büyük bir soygun yaptı."
"Veya büyük birine çattı. Bu adam kim biliyor musun?
Güvenilir bir tetikçi, işini yapıyor ve ağzını kapalı tutuyor.
Şimdi de bir şoför. Bir yerden yükünü alıp sonra teslim ediyor."**

“Bu konuda atmamız gereken adımlarla ilgili biraz desteğe ihtiyacım olabilir.”

“Bir toplantı yapmamız gerekiyor,” dedi Virgil.

Davenport telefonda gürledi: “Lanet olsun Virgil...” “Koca beyaz kışını kaldır ve narkotiği ara,” dedi Virgil. “O ekipten üst düzey biriyle görüşmem lazım, hemen şimdi.” “Bir şeyler mi buldun?”

“Sanırım tarihteki en büyük meth laboratuvarını.”

Davenport’un esnediğini duyabiliyordu. “Tamam, birileri-ni arayabilirim ama beni saat beş buçukta aramanın özel bir sebebi var mı?”

“Evet, yaklaşık altmış litre meth şu an Kansas’a gidiyor. Birilerinin bununla ilgilenmesi gerekiyor.”

Bir narkotik polisi yirmi dakika sonra onları aradı. Stryker ■ karşısında otururken Virgil ona yaptığı araştırmayı detaylı bir şekilde aktardı, cinayetleri, etanol tesisini ve kendi düşüncelerini anlattı. Hattın diğer ucundaki polis Ronald Pirelli, onlara telefonunu beklemelerini söyledi.

On dakika sonra Narkotik’ten başka biri aradı. “Mankato’daki ekibe dört saat içinde bir brifing verebilir misiniz?” “Verebiliriz ama neden Mankato?” diye sordu Virgil. “Çünkü orası sizinle aramızdaki orta nokta. Saat onda Days Inn’de olun.”

“Biz iki saate orada olabiliriz,” dedi Virgil.

“Chicago’daki büyük adamı da çağırdık, ondan önce gelemiyor.”

Virgil telefonu kapattı, Stryker’a döndü. “Bir çöl ateşi başlattık adamım ve sen de yakında bir kahraman

olacaksın.” “Ya kahraman ya da tekrar bir çiftçi olacağım,” dedi Stryker, yeterince mutlu görünüyordu. “Bu kısmı sana Joanie anlatsın.”

192

Virgil, Stryker’ın evinden arabasını aldı ve tekrar Holiday Inn’e döndü. Bir saatlik bir uyku çekmek istedi ama başarılı olamadı; yarı uyanık gördüğü rüyasında yağmurda kendini köpeklerden kaçarken buldu. Saat yedide kalktı. Kendine temiz bir *Modest Mouse* tişörtü buldu; duşunu alıp Stryker’ı bulmak için yola koyuldu.

Stryker kravat takmıştı. Virgil’in tişörtüne bakıp, “Bu bilinçli bir saygısızlıktan başka bir şey değil,” dedi.

Mankato yolunda ilerlerken muhasebeci aradı. “Ne zaman buluşabiliriz?”

“Mankato’da bir toplantıya çağırıldık, öğleden sonra dönmüş olacağız. Bir şeyler mi buldun?”

“Elimde biraz baş ağrısı ve kocaman bir fatura var. Şunu söylemeliyim ki dostumuz görüldüğünden çok daha kötüymüş. Bunu kanıtlayamam çünkü rakamlarla açıklayabileceğim bir şey değil. Ama ekstra bir para girdisi olduğu çok açık. Hem de oldukça yüklü miktarda. Ben yatıyorum, döndüğünüzde beni arayın.”

“Dikkat et, ağzını kapalı tut,” diye uyardı Virgil onu.

Sabah konuştukları adam, Ronald Pirelli kısa, esmer bir adamdı. Üzerinde siyah çizgili bir ceketle mavi bir gömlek vardı ve altı yüz dolarlık güneş gözlüklerini takmıştı. Yanında üç polis daha vardı, hepsi sivil giyinmişti ve hepsinde nar-kotikçilerin o kontrollü tavırları vardı.

Virgil her zaman FBI ajanlarını şık bulurdu, narkotikçiler ise çölden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Pirelli, onlardan birkaç dakika önce gelmişti. Diğer polislerin kiraladığı odaya birlikte yürüdüler ve birbirleriyle tanıştılar. Pirelli, Virgil'e dönüp, "Bu tişörtte neyin nesi?" diye sordu.

"Sheryl Crow tişörtümün sizi kızdırabileceğini düşündüm."

"Hey..."

Pirelli arkadaş canlısı görünüyordu, diğer polisler ise Stryker'ı dikkatle izliyordu. İçlerinden biri Virgil'e döndü. "Minneapolis'de değişik bir ünün var dostum, herkes sana lanet olası Flowers diyor."

Stryker bir kahkaha attı. "Biliyor musunuz? Bu adam benim kardeşimle çıkıyor ve Tanrı'ya yemin ederim dün akşam nereye gittiğini sorduğumda bana, 'Lanet olası Flowers'la dışarı çıkıyorum,' dedi."

Tüm polisler gülmeye başladı ve aralarındaki şüpheli yaklaşım bir miktar azaldı. Pirelli söze girdi. "Anlatın bakalım." Ellerinde tahminlerden başka bir şey yoktu, geri planda biraz bilgi ve birkaç da isim. Yer elması dolandırıcılığı ile ilgili bildiklerini anlattılar ve Bili Judd'm bir yerlerde saklı bir parasının olduğundan bahsettiler. Oğlunun finansal açıdan çok iyi olmadığını ve babasının ölümünün işleri daha da kötü hale getirdiğini ve bu nedenle gizli parayı aradığını anlattılar.

"Bu etanol işini yapmaktansa neden parasını kendine saklamadı?" diye sordu Pirelli.

"Bunun birkaç sebebi olabilir. Belki tüm borçlarına ve gelecekteki hayatına yetecek kadar parası kalmamıştı. Sonuçta yaşlanıyordu. İkincisi bu işi bankalar aracılığı ile

yapmak giderek zorlaşıyor, arkasında iz bırakmamak için bu yolu seçmiş olabilir. Görünüşe göre yaşlı Judd bu etanol işine bir ilk sermaye yatırımı yapmış. Gerçekten etanol üretip satıyor olabilirler fakat biz aynı zamanda bu işin yanında aynı bir kimyasal fabrika daha kurduklarını düşünüyoruz.”

“Çevrelerindeki arazide işlemek için mısır yetiştiriyorlar-sa hiç şaşırırmam,” dedi Stryker. “Böylece istedikleri kadar kimyasal siparişi verebildiler ve ayrıca etanol tesisi de diğer tüm kokuları bastırmış olmalı.”

“Sonuç olarak bu etanol tesisinin meth üretimiyle ilgili olduğuna dair hiçbir ipucumuz yok.”

“Sanırım bu hayal gücünün ne kadar geniş olduğuna bağlı,” dedi Virgil. “Bir grup insan öldürüldü. Elimizde şirketle ilişkisi olduğunu bildiğimiz çılgın bir vaiz var. Sonra para için her şeyi yapmaya hazır bir adamımız da var. Bu insanların tankerle kuru amonyak aldığını biliyoruz ve bu tankerle aynı zamanda alkol de yapıyorlar. Gece buraya gelip bidonlarla ayrılan sert çocuklar olduğunu biliyoruz. Bu adamlar aynı zamanda alınması zor olan kimyasalların temininde de 194 kullanılıyor olabilir. Metro alanının çevresinde gördüğü her diyet hapını satın alan bir geri zekâlı var. Eğer bu işi on geri zekâlıyla yaparsan bir haftada bir ton mal toplayabilirsin. Bu şirket kanalıyla bir dağıtım ağma sahip olduklarını da biliyoruz. Bu dağıtım ağı diğer maddelerin toplanması işine de yarıyor olabilir. Söylemek istediğim, bu adamlar gerçekten beş dolara alkol satan adamlar da olabilir fakat ben şüpheliyim.” “Bu adamlar kasaba halkındansa, nasıl etanol tesisi kuracak parayı buldular?” diye sordu polislerden biri.

“Hiçbir etanol tesisi gördün mü?” dedi Stryker.

“Bildiğim kadanyla hayır.”

“Bir yel değirmeni büyüklüğünde etanol tesisleri var. Yeni olanlar küçük rafinerilere benziyor ama eskiler büyük bir garajdan farksız. Yaptıkları şey sadece alkol, başka bir şey değil.”

Pirelli söze girdi. “Son iki yıldır Mississippi Nehri ile Rocky Dağları arasındaki bölgede dağıtım yapan bir grup var. Bu malın çoğu Dallas-Fort Worth’e, San Antonio’ya, Houston’a gidiyor. İyi mal, çok saf; kahverengi olanlardan değil. Bunun kaynağını bulmak için deli oluyoruz. Bir ihtimal bu şirketin bu işle ilgisi olabilir. Elli gramın üzerinde alışveriş yapanların hepsi bu işin içinde.”

“Dale Donald Evans’tan ne haber? Şimdi evine dönmüş olmalı,” dedi Stryker.

Pirelli’nin kaşları havaya kalktı. Cep telefonunu çıkardı, aradığı ismi buldu ve tuşa bastı. Bir dakika sonra, “Buldunuz mu?” diye sordu ve ardından cevabı dinledi. “Orada kalın. Bidonları indirdi mi?” Tekrar cevabı dinledi ve, “Beni arayın,” diyerek kapattı.

Stryker’a döndü, “Kırk beş dakika önce eve varmış. Garajı yok, arabayı yolun kenarına park etmiş.”

“Stop lambalarından biri yanmıyor. Trafikte onu bunun için durdurup bidonları kontrol ettirebilirsiniz... Küçük bir bahane ama bizim için yeterli olacaktır.”

“Stop lambası konusunda şanslısınız.”

Konuşma bittiğinde Pirelli, “Tamam o zaman,” dedi. “Siz-

den bugünü ve yarını keyfini çıkararak yaşamınızı rica ediyorum. Ben sizi pazartesi veya salı ararım.”

“Pazartesi,” dedi Virgil.

“Veya Salı. Madison, Güney Dakota’ya giden bir adamımızın arabası bozulacak ve oradakilerle bu tesis hakkında biraz sohbet edecek, orada olup bitenleri izleyecek. Bu arada Evans’ı da gölgesi gibi takip edeceğiz. Eğer bu olay tahmin ettiğiniz gibi çıkarsa size haber vereceğiz. Biz yerel güçlerin desteğini her zaman takdir ederiz. Rahip Feur’u yakaladığımızda da siz de orada olacaksınız.”

Stryker bacaklarına vurdu. “Anlaştık o zaman.”

“Herkes için tamamsa bence de tamam.”

Polislerden biri Virgil’e doğru eğilip, “Bu arada *Modest Mouse*’un müziği biraz eşcinsellerin tarzı,” dedi.

Bluestem’e dönüş yolunda Virgil, Stryker’a, “Hayallerini yıkmak istemem ama ben Feur’un, Schmidt’i ya da Gleason’lan öldürdüğünü düşünmüyorum. Belki Gleason’ların cinayetini kılıf olarak kullanıp Judd’ı öldürmüş olabilir,” dedi.

“Bu yeterince moral bozucu.”

“Yaşanan cinayetler... Gleason’lar... Schmidt’ler... Tüm bunlar ancak bir delinin işi gibi görünüyor.”

“Seninle bir şey paylaşayım, Virgil. George Feur katıksız, yüzde yüz pisliğin teki. A sınıfı bir manyak.”

“Ama bizim düşündüğümüz anlamda değil. Eğer onun hakkında yanılmıyorsak, eğer o etanol tesisinde meth üretiyorlarsa o zaman karşımızda örgütlenmeye,

bağlantılara ve gizli anlaşmalara inanan bir adam var demektir. Paravan şirketler kuruyor, kaynaklar yaratıyor. Gleason'ları ve Schmidt'leri öldüren adam... Onun olayı kaos yaratma ve unutulma üzerine. Kuklalar denizinde, gerçekten yaşayan tek canlı varlığın kendisi olduğuna inanıyor."

"Hay içine edeyim!" dedi Stryker pencereden batan güneşi izlerken.

"İçine etmekten bahsetmişken Jesse cephesinde durumlar nasıl?"

Doğruca muhasebeci Chris Olafson'un evine gittiler. Olafson nihayet üzerinde sabahlıkla kapıda belirene kadar geçen süre içinde, Stryker en az üç-dört dakika gürültülü bir şekilde

197

kapıya vurup durmuştu. "İçeri gelin. Daha yeni yatmıştım." "Bizim henüz uyumaya fırsatımız olmadı," dedi Stryker. "Bir şeyler bulabildin mi?"

Chris başıyla onayladı. "Judd Jr.'ın suyu ısındı."

"Ne kadar?"

"Epeyce."

"Judd Jr. vergiden muaf olan bütün paraları almış, iki milyon dolara yakın. Bu da geri kalan tüm mirasın vergiye tabi olacağı anlamına geliyor ama mirasın toplam değeri insanların zannettiğinden çok daha düşük. Altı milyondan biraz daha az ve bunun içinde Judd'ın aldığı iki milyon dolar da var. Hem bölge yönetimi hem de federal hükümet yaklaşık dört milyonluk kısmı isteyecekler. Bu Judd'm hiçbir

şey alamayacağı anlamına geliyor. Yalnızca borçları ödemek zorunda olmayacak o kadar. Ama gerçek şu ki eğer Jesse Laymon mirasın yarısını almaya hak kazanırsa Judd ona bir milyon borçlanmış olacak. Eğer Subway restoranlarından elde ettiği kazançların yazılı değerlerine bakılacak olursa bu ödemeyi yapabilir güçte görünüyor. Ancak..."

"Ancak..." diye tekrarladı Stryker.

"Vergi beyanlarına baktığınızda her şey normal. Ama bir fast food restoranından ne paralar kazanıldığını çok iyi bilirim çünkü civardaki bütün McDonald's'ların, Burger King'lerin ve Arbys'lerin işlerine bakıyorum. Bir Subway restoranının McDonald's kadar iş yapması *mümkün değil* ama vergi beyanlarına göre Judd Jr.'inkiler yapıyor. Sandviçleri yaptıkları anda kapış kapış satılıyor ki bu oldukça tuhaf çünkü Jr.'ın restoranlarından herhangi birine giderseniz içeride neredeyse kimsenin olmadığını görürsünüz."

"Kazandığından fazlasını mı beyan ediyor?" diye sordu Virgil.

"Bence öyle. Subway'lere başka bir yerden para aktarıyor, vergileri bunun üzerinden ödüyor ve böylece paralar aklanmış oluyor. Jr. kara para aklama işinde."

"Ah, Tanrım!" dedi Strkyer.

"Bunun dezavantajıysa..." Olafson, bir an için konuşma-

ya devam etmekte tereddüt ederek gözlüklerinin üzerinden Stryker'a baktı. "İşin kötü yanı, arkadaşın Jesse Laymon servetinin yarısı üzerinde -Subway bayilerinde- hak iddia edip sonra buralarda hiçbir şey kazanılmadığımı anlayabilir. Minnesota'daki en başarılı Subway restoranında bir anda tek bir sandviç bile satılamaz olabilir."

"Yani Jr. parasız mı?"

“O Subway’leri işletmeye devam ettiği sürece değil. Ama o ekstra paralar olmadan başı belada demektir.”

“Sence paraları babası gibi bir yerde mi saklıyor?

“Bunu bilemem ama tüm bu yasa dışı kazançları yüzünden vergi ve ceza borçları olacak, bu yüzden Gelirler İdaresi’nin onunla işi bittiğinde...” dedi ve omuzlarını silkti.

“Chris, getirdiğimiz tüm evrakları bana geri vermeni istiyorum. Bizimle konuştuğunu kimseye söyleme. Şu an için tehlikede olduğunu düşünmüyorum ama olmadığına dair de sana bir söz veremem. Buraya geldiğimizi birileri görmüş olabilir...”

“Gördüklerine eminim.”

“Etrafta dedikodular çıkacaktır. Önümüzdeki birkaç gün çok dikkatli olman gerek.”

“Peki sonra?”

“Sonrasını göreceğiz,” diye yanıtladı Virgil yüzünde bir sırıtmayla.

Ayrılacakları sırada Virgil, “Jim’in arkadaşı Jesse Laymon’dan bahsettin. Bu arkadaşlıkla ilgili detaylı bir şey biliyor musun?” diye sordu.

Chris omzunu silkti ve Stryker’a gülümseyerek, “İkinizi Vadi’ye doğru giderken görmüşler,” dedi.

“Ah, ben Kaliforniya’ya taşmıyorum.”

“O çok tatlı bir kız,” dedi Chris. “ Soyundakilere hiç çekmemiş.”

Adliye binasına geldiklerinde Stryker arabadan indi.

“Benim pilim bitti, uykusuz kalmak için fazlasıyla yaşlıyım artık.”

“Evet, ben de Joanie’yi aradıktan sonra biraz kestirece-

199

ğim. Belki sen de Jesse’i ararsın ve dördümüz bir yerlere gideriz.”

Stryker esneyerek cevap verdi. “Jesse’e sorarım. Uyandığında beni ararsın ama çok erken olmasın. Saat altı buçuk yedi gibi.”

Joan’m telefonu telesekretere yönlendi. “Ben daha yeni yatıyorum. Jim’le konuştuk da belki bu akşam dördümüz dışarı çıkabiliriz, geceye doğru...”

Uykuya dalması biraz zaman aldı, sonrasında o kadar derin uyudu ki sesin nereden geldiğini anlayana kadar cep telefonu beş kez çaldı. Telefona uzandığındaysa çalması kesilmişti. Arayan numarayı tanı mıyordu ama Twin Cities’ dendi. Numarayı yeniden çevirdi ve karşısına Shrake çıktı.

**“Hey, Flowers. Biziz, Shrake ve Jenkins. Senin şu yaşlı elemanları arıyorduk. Onları içeri almamızı ister misin?”
“Tanrı aşkına Shrake, siz nerdesiniz?”**

“Oturma odalarında. Yani kızlarının oturma odasında, ” ■ dedi Shrake. “Kızı da alalım mı?”

“Shrake siz ne yapıyorsunuz? Orada ne işiniz var?” “Tamam o zaman. Kızı almıyoruz. Zaten onun hapishanedeki sapık

heriflerle bir arada uzun süre yaşayabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Seni duyabiliyorlar değil mi? Şu an senden korkuyor ol-; malılar?”

“Aynen öyle,” dedi Shrake ve bir kahkaha attı. j

“Pekâlâ. Onlara kışlarını kanepeden ayırmamalarını ve; dört saate kadar yanlarında olacağımı söyle. Eğer bir yere; kaçarlarsa yemin ederim... Dur! Onlarla konuşmama izin ver. Telefonu Gerald’a uzatır mısın?” j

Bir dakika sonra Gerald hattın diğer ucundaydı. i

“Seni aşâğılık herif,” dedi Virgil. “O fotoğraf hakkında bir i şeyler biliyorsun ve eğer bildiklerini anlatmazsan hem seni £ hem de karını cinayetle içeri attıracağım. Hemen yola çıkı- j yorum ve dört saate oradayım. Şimdi, Shrake’i ver çabuk.” “Evet?”

“Günün geri kalanında izinlisin,” dedi Virgil.

“Salak herif, bugün günlerden cumartesi. Bugün zaten izin günümdü.”

“O zaman yarın için de izinlisin. Gerald’m bir yere gideceğini sanmıyorum. Bana adresi ver. Kızın adı neydi, Jones mu?”

“Evet, Cornelia Jones. Doğum tarihi 18 Haziran 1947. Evi Apple Valley’de, Cliff Caddesi’nden çıktıktan sonra...”

Virgil’in kamyonetinin üzerinde LED flaşlar vardı, ayrıca bir de çakmak girişine takarak çalıştırdığı ve normalde torpido gözünde sakladığı portatif siren. Bu sireni işi için hiç kullanmamış olmasına rağmen aracını hızlı sürmek istediğinde genelde takıyordu.

Marshall'daki Karayolları Devriye Bölge Müdürlüğü'nü arayarak bir cinayet soruşturması kapsamında 1-90 ve 1-35 yollar üzerinden acil olarak Twin Cities'e doğru yol aldığım, bu nedenle aracın tepesine siren koyduğunu söyledi ve diğer bölgelere haber verilmesini istedi.

Kasaba sınırını geçtiği sırada Joanie'ye ulaştı.

Joanie, "Henüz uyanacağını sanmıyordum..." diye konuşmaya başlamıştı ki Virgil, "Çok acil olarak Twin Cities'e gitmem gerekti. Şimdi yoldayım, umarım yanna dönmüş olurum," dedi.

"Neler oluyor?"

"Johnstones'lan buldum. Bizden sakladıkları bir şeyler var. Uyandığında Jim'e söylersin, bir iki saate kadar kalkar sanırım."

"Tamam. Dikkatli ol Virgil."

Dört çeker, saatte doksan mili rahat yapıyordu ama yüze çıktığında motor boğulmaya ve araç yolda sağa sola kaymaya başlıyordu. Virgil seyir kontrolünü doksan sekize sabit-leyerek biraz müzik açtı ve iki buçuk saat sonunda şehrin güney ucundaki Apple Valley çıkışından çıkarak bir süre daireler çizdikten sonra nihayet Roan Stallion yolundan saptı ve yaklaşık yarım blok ötedeki Cornelia Jones'un evinin önünde durdu.

Şehir merkezinin dışındaki bu konforlu evin en belirgin

201

özelliği, güzel görünümlü yemyeşil bahçesiydi.

Virgil odanın ortasına bir sandalye çekti ve oturdu. Gerald Johnstone'la arasında yanmı metreden az bir mesafe olmasını ve doğrudan onun yüzüne bakmayı istemişti. "Sen kötü bir adamsın, Gerald. En az beş kişiyi öldürmüş olan bir adamın suçunu örtbas etmeye çalışıyorsun. Geçen görüşmemizde bana yalan söylemiştin ve bunun farkındaydım. Şimdiyse karını ve kızını da bu işin içine sürükledin. Bu davranışınla suça ortaklık etmiş oluyorsun."

Gerald yaşlı bir adama hiç yakışmayacak şekilde hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Carol hafifçe kocasının bacağına dokundu. "Konuş Jerry, ona bildiklerini anlat ve sonra her şey yoluna girecek, göreceksin."

En ufak bir duygu belirtisi göstermeyen kızları yüzünde şüpheli bir bakışla, "Belki de bir avukat bulmalıyız," dedi. "Neden burada tutulduğumuzu bilmiyoruz."

Virgil bunu istemiyordu. "Bir avukat çağırabilirsiniz tabii; ama sonra hepimiz hapisanenin yolunu tutarız. Ben onları adaletle karşı gelmekten ve cinayete suç ortaklığından içeri tıktırırım ve sen de kefaletlerini ödeyip onları hapisten çıkarmak için evini satmak zorunda kalırsın. Şimdi... Öyle ya da böyle ben o bilgiyi alacağım. Ama üç gün daha boşa zaman geçirirsek ve Jerry katili yakalamam için ihtiyacım olan bilgiyi kendine saklamaya devam ederken birileri daha öldürülürse, işte o zaman onu da, anneni de hapse yollarım ve inan bana ölene kadar içeride kalırlar: Anlaşıldı mı?"

Sözleri Gerald'ın yeniden zırlamasına yetmişti. Virgil, sert bir yüz ifadesiyle ona baktı. Gerald gözyaşlarını kontrol altına aldıktan sonra, "Her şey aya ayak basılmasının şerefine düzenlenen partide başladı..."

Virgil gözlerini kapattı, kendini dağın zirvesine çarpıp yere çakılmış gibi hissediyordu. "Kahretsin! O bir partiydi demek,

bir adam değil.”

Johnstone, Apollo 11 Uzay Gemisi’nin aya çıktığı 20 Temmuz 1969 tarihinde Bili Judd’ın, Bufalo Tepesi’ndeki evinde doğan yeni ayı izlemek için bir parti verdiğini anlattı. 202

Henüz eyalet parkı yapılmamıştı ve tepenin ardından gelip eve doğru çıkan yol, uzun ve çakıllı bir toprak alandan başka bir şey değildi.

Parti, Bili Judd’m azgınlık dönemlerine denk gelmişti. Yedi sekiz kız ve dört beş erkek bir aradalardı. Kızlardan ba-zılan kasabadan, iki üç tanesi ise Twin Cities’den ‘gösteri ve eğlendirme’ amaçlı gelmişti.

“Yemin ederim ki orada olup bitenler hakkında bir şey bilmiyorum,” dedi Johnstone. “Tek bildiğim kapının arkasından duyduklarım. Büyük ihtimalle biraz kokain ve alkol aldılar, kafalan bayağı iyiydi. Bir de barbekü yapıyorlardı. Gece geç saatlerde kızlardan biri, belki de kızlardan biri değildi çünkü saçma olan şu ki, dokuz aylık hamile bir kadın bir grup erkekle seks yapamaz...” Johnstone karısına baktı ve kansı da, “Oldukça rahatsız edici olur,” dedi.

Johnstone kıvırmaya başlamıştı. “Yıllar içinde bir sürü şey duyuyorsun... Sana söylediklerimin tamamı saçmalık olabilir...”

“Sadece bildiklerini anlat, Gerald. Ben gerisini hallederim,” dedi Virgil.

“Hikâye bu kadın ile Judd arasında geçiyor, diğer insanlar dışarıdaki teleskobun başında aya bakıyorlardı. Tabii ki aydaki adamı görmelerine imkân yoktu ama kafaları çok iyi olduğu için bunun bir önemi yoktu...”

“Gerald! Hamile kadın.”

Johnstone başını salladı. “O gece geç saatlerde hepsi dışarıdaydılar. Evin garajından çıkan bir araba gördüler. Tepeden aşağı iniyordu. İçindeki kadının sarhoş olduğunu düşündükleri için arkasından bağırarak koştular. Kadın arabayı dosdoğru rampaya doğru sürdü.”

“Uçuruma doğru yani.”

“Tam Judd’ın evinin altında, Kızılderililerin aşağıdaki bufaloları korkutup avlamak için kullandıkları bir uçurum vardı. Araba buradan aşağıya uçtu, arkasındaki insanlar bağırp koşuyorlardı. Judd da koşarak evden çıkmıştı. Sonra birkaç erkekle birlikte arabaya atlayıp garaj kapısını kırarak hızla

203

çıktılar ve uçurumun alt tarafına doğru arabayı sürdüler. Bu arada kızlardan biri, ‘Kız çok kötü yaralanmış olmalı,’ dedi ve onlar da itfaiyeyi çağırdılar.”

“Ama kız ölmüştü,” dedi Virgil.

“Evet, ama orada değil. En azından beyin ölümü gerçekleşmemişti. Kafasında, boynunda yaralar vardı ama kalbi hâlâ atıyordu. Judd ve arkadaşları yanına geldikten kısa bir süre sonra itfaiye de geldi ve onu hastaneye götürdüler. Kız acil serviste öldü. Ama doktor...”

“Gleason,” dedi Virgil.

Johnstone on-on beş saniye boyunca kızına baktı ve sonra derin bir iç çekip, “Evet. Russell Gleason. Russ bebeği canlı çıkarmayı başarmıştı. Oldukça zor bir işlemdi ama bebek yaşadı. Gazeteye haber olarak da çıkmıştı bu. Ona mucize bebek diyorlardı.”

“Peki, neden Gleason’u bebeği doğurttuğu için öldürsünler ki? Eğer Gleason acil servisteyse o an partide olamaz. O zaman kadınla da hiçbir ilişkisi yoktu.”

“Bu konu hakkında bilgim yok. Ama söylentileri ve kendi düşüncemi seninle paylaşabilirim.”

“Devam et.”

“Söylenti o ki kadın parti için oraya gelmemiştii, davet de edilmemiştii. Oraya Cities’den kendi arabasıyla gelmişti ve partiden önce oradaydı. Bill’le kavga etmişlerdi. Bili çok sertleşebilen bir insandı. Kimse ne olduğunu bilmiyor ama söylediklerine göre kadının arabası garajdan çıktığında Bili diğer insanlarla birlikte değildi, evden birkaç dakika sonrasında koşarak çıktı. Soru şu... Araba garajdan çıktığı anda Bili neredeydi? O araba garajdan çıkar çıkmaz doğruca uçuruma doğru gitti. Kadın intihar mı etmek istiyordu? Neden direksiyonu kırmadı veya frene basmadı? Veya arabaya bindiğinde bilinci yerinde değil miydi?”

“Başka birisi o arabayı uçuruma yönlendirmiş olabilir mi?” diye ekledi Virgil.

Johnstone başıyla onayladı. “Bu mümkün. Arabayı uçuruma kadar götürüp atlamış olabilir. Sonra gizlice eve koşup -çünkü

204

geceydi- sonra da yeniden koşarak evden dışarı çıkabilir.”

“O zamanlar bu konu hiç sorgulandı mı?” diye sordu Virgil.

“Hayır.”

“Bir soruşturma açıldı mı?”

Johnstone başını hayır anlamında salladı.

"Roman Schmidt," dedi Virgil.

"Evet."

"Jerry, işleri gerçekten yüzüne gözüne bulaştırdın," dedi Virgil oturduğu sandalyede ileri geri sallanırken. "Eğer birileri daha öldürülürse Tanrı yardımcın olsun. Biraz önce aklına bir şey geldiğini söyledin?"

"Evet. Sana bunun hepsini anlatmak istemiyordum çünkü gerçekten bir şey bilmiyorum ama evet o kızı masamda gördüğüm anı hatırlıyorum. Kazadan doğan ezikler ve hastaneden kalma kesikler... O kadar ezik nasıl meydana gelmiş olabilir? Bazıları tazeydi ama on beş dakikalık değildi. Ben onların uçurumdan düştükten sonra olduğuna inanmıyorum. En az birkaç saat önce oluştuğunu düşünüyorum ama doktor kızın kazada öldüğünü söyledi. Şerifse..."

"Mucize bebeğe ne oldu?"

"Evlatlık verildi. Detayları bilmiyorum ama bebek evlatlık verildi. Bir erkekti."

Virgil onları biraz korkutmak istedi. "Burada kalmaya devam edin çünkü risk altındasınız. Eğer Shrake ve Jenkins'in sizi bulması bir gün aldıysa katilin size hemen ulaşabileceğini sanmıyorum. Eğer burada kalmak istemezseniz bir otel bulun. Çok uzağa gitmenize gerek yok ama giderseniz bana haber verin. Size cep telefonumu vereceğim..."

Dışarı çıkıp arabasına bindiğinde bilgisayarda Dr. Joe Klein'in numarasını arattı.

"Lanet Flowers, ne istiyorsun?"

“Dışarı mı çıkıyordun?”

“Hayır, her akşam elli sayfa Proust okuyorum. Bu akşam kırk ikinci sayfamdayım.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de kimya kitabımı böyle okuyordum.”

“Seninle sohbet etmek güzeldi, Virgil.”

“Sadece biraz muhabbet etmek istedim. Yaşlı kadın nasıl?”
“Ne istiyorsun?”

“Sana bir fotoğraf göstermek istiyorum.”

“Bunun için ücret alacak mıyım?”

“Sanmıyorum.”

Klein, Hennepin kasabasının adli tabibiydi. Virgil’e, Edina’daki evine gelmesi için yolu tarif etti. Virgil yirmi dakika sonra onun yanındaydı.

Klein’in karısı Kate, onunla kapıda karşılaştı. Uzun, ince ve sivri burunlu bir kadındı. Altın çerçeveli gözlükleri vardı. “Gel de bir sarıl bana seni şeytan,” dedi.

Virgil, söyleneni yaptı. Kendini daha iyi hissediyordu. Klein söze girdi. “Bu kadar yeter. Fotoğraf nerede?”

Klein’in ofisine geçtiler. Klein elindeki büyüteçle fotoğrafı incelediği sırada pediyatrist olan karısı Kate de omzunun üstünden fotoğrafa bakıyordu. Klein, akıma gelenleri söyleyip söylememekte kararsızdı. Karısı dayanamadı. “Tanrı aşkına Joseph, mahkemede değilsin; söyle işte.”

Klein kadının kaburgasını işaret etti. “Adamın haklı. Eğer kadın kazada öldüyse bu ezikler kazadan değil. Ayrıca ben

bunun gibi ezikleri daha önce gördüm. Bunlar bir kavga sonucu meydana gelmiş olmalı. Adamın tekine bilardo sopasıyla vurduğunda böyle çizgili ezikler oluşur. Ya da bir adam bar kavgasına karıştı diyelim ve çok kötü dayak yedi. İşte o zaman bir sonraki gün vücudu böyle görünür. Eğer hemen orada ölürse bu ezikler hiç oluşmaz.”

Virgil, Johnstone’u aradı. “Gerald, sen hiç Judd’m evine gittin mi?”

“Evet. Birkaç kere. Onunla çok yakın değildik. O batıl inançlara sahip biriydi, ben de bir cenazeciydım. Ama birkaç kez gittim.”

“Evinde bilardo masası var mıydı?”

“Elbette. Her şey vardı. Yüzme havuzu, bilardo odası, jakuzi... İnsanlar evin dekorasyonunu yaparken Playboy dergisinden esinlendiğini söylüyorlardı.”

206

“Bilardo odası mı?” dedi Kate Klein.

“Evet.”

“Tanrım! Senin ne kadar boş bir hayatın var. Eğer zengin bir doktor olsaydın, o zaman seninle evlenebilirdim.”

“O zaman sıraya girmen gerekirdi,” dedi Klein. “Bu adamın defalarca evlenip ayrıldığını biliyorsun.”

Virgil, Klein’ların evinden ayrıldı.

Cumartesi gecesi gidecek hiçbir yeri yoktu.

Davenport’u aramayı düşündü ama bu aralar ona çok yüklenmişti. O yüzden St. Paul Oteli’ne gidip bir oda kiraladı

ve odasına çıkıp üzerini değiştirdi. Birkaç bira içmek için Minnesota Müzik Cafe'ye gitti. Orada Shrake'e rastladı. Yanında Tarım Bakanlığı'nda çalışan, uzun saçlı bir kız vardı. Kız, Virgil'e Shrake'le çıktığını, çünkü onun büyük bir 'silaha' sahip olduğunu söyledi.

Shrake, Johnstone Tarda neler olduğunu öğrenmek istedi. Bu sırada St. Paul'den birkaç polis de onlara katılmıştı. Virgil göbeğinde kelebek dövmesi olan bir kadınla dans etti. nc birayı alıp yerine döndüğünde bir elin arka cebine girdiğini hissetti. "Ben bu küçük kıcı her yerde tanırım."

Virgil arkasını dönüp, "Tanrım, Jeanie nasılsın?" dedi.

"İyiyim." Jeanie yanındaki bir arkadaşına dönüp, "Bu benim eski kocam Virgil Flowers. Ben de onun ya ikinci ya üçüncü karışıyım," dedi.

"Lütfen nazik ol," dedi Virgil, Jeanie'ye bakarak. Gerçekten de iyi görünüyordu, hatta fazlasıyla iyiydi. "Hâlâ emlak işinde misin?"

Jeanie gözlerini devirdi. "Evet. İtiraf etmek güç ama bir ev satmanın bende yarattığı mutluluğu hiçbir şeye değişmem."

Biraz sohbet ettiler ve Virgil birlikte geçirdikleri güzel zamanları hatırlamaya başladı. Sonra Jeanie, Virgil'in göğsüne

208

vurarak, "Bil bakalım ne yapacağım? Yeniden evleniyorum," dedi.

"Harika... Tanıdığım biri mi?"

"Hayır hayır. Wells Fargo'da Mortgage biriminde yönetici."

“Peki neden evli değil?”

Jeanie omzunu silkti. “Evliliği yürümemiş. Her zamanki hikâye. İnsanlar alışıyor ve birbirlerine zaman ayırmıyorlar.”

“ocuğu var mı?”

“İki tane. Ama o iki tane daha istiyor.”

“Dans ediyor mu?”

Jeanie bir kahkaha attı. “Senin gibi değil, Virgil. Dans ediyor ama bir bankacı gibi.”

“Ohh, bu çok kötü.”

Birlikte iyi vakit geçirdiler. Virgil, Jeanie’nin kız arkadaşıyla birkaç kez dans etti ve gece birde tek başına sarhoş bir halde odasına döndü ve yatağına uzandı.

Bir süre Tanrı’yı düşündü.

Pazar

Virgil, tam olarak akşamdan kalma değildi ama kendini biraz yalnız hissediyordu. Duş alıp kahvaltısını yaptı ve otelden ayrıldı. Historical Society Kütüphanesi’ne gitti. Kütüphane kapalıydı. evresinde bir süre gezindikten sonra güvenlik görevlisi onu mikrofilm makinalarının olduğu odaya aldı. Mikrofilmi takarak 24 Temmuz tarihli gazeteyi buldu ve aydaki adam partisinden sonra çıkan haberi okumaya başladı. *“Mucize Bebek”, Buffalo Tepesi ’nde kaza yapan yirmi dokuz yaşındaki bir kadın ölmeden birkaç saniye önce Bluestem Memorial Hastanesi Acil Servis kliniğinde doğum yaptı.*

Margaret Lane, William Judd'ın evinde düzenlenen aydaki adam partisinden ayrılırken arabasının kontrolünü kaybetti. Tanıkların ifadesine göre arabası, Judd 'ın evinin elli metre ötesindeki uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı. Otopsi raporuna göre kanında yasal limitin çok altında olan yedipromil alkol bulunmuştu. Judd, "Maggie sadece bir veya iki kadeh şarap içmişti, " dedi. "Bu korkunç bir trajedi. Sıcakkanlı, ilgi çekici bir kadındı. Kimse onun hakkında kötü bir şey söylemezdi. " Stark kasabası şerifi Roman Schmidt, polis memurlarının partiye katılan herkesi sorguladığını ve Lane'in ölümünde şüpheli bir bulguya rastlanmadığını söyledi. "Kadının daha önce Judd'ın evine birkaç kere gittiği biliniyor. Kanındaki alkol yasal sınırın altında ama belki de evden çıktığında alkolün de etkisiyle kafası karışmış ve yanlış yola sapmış olabilir, "diye açıkladı şerif Schmidt.

Bir tanık, itfaiyeyi aradı ve kurtarma ekibi on dakika içinde aracın bulunduğu yere geldi. Lane acil servise kaldırıldı ve burada Doktor Russell Gleason tarafından üç kilo beş yüz gramlık bebek, ölmek üzereyken annesinin kamından alındı. Gleason 'un beyanatına göre kadının ölümü beyin hasarından kaynaklı.

"Bebek Minnesota Çocuk Koruma Servisi'ne teslim edildi. "

Aracın uçurumun dibindeki enkazının fotoğrafı bulunuyordu. Fotoğraf flaşlı çekilmişti, aracın arka tarafında birkaç beyaz yüz seçiliyordu ama kim oldukları belli değildi. Araca yakın olan üç tane polis vardı. Bunlardan birisi Büyük Curly idi.

Diğer haber 31 Temmuz'daydı. Enteresan bir şekilde bu haberde mucize bebekten bahsedilmemişti. Tek bir kelime bile yoktu. Virgil'e göre burada en azından bir ay boyunca böyle hikâyelerin dolaşıyor olması gerekiyordu. Worthington ve Sioux'ta çıkan diğer gazetelere de baktı. Hikâyeler Bluestem Record'dan farksızdı. Bu gazeteler olay yerinden oldukça uzaktı ve kadının ölüm günü, insanoğlunun aya ilk kez ayak bastığı tarihe denk geldiği için haber ana sayfada

yer bulamamıştı. Bu konuda bir süre düşündükten sonra Stryker'ı aradı ve olayları ona anlattı.

"Biliyor musun bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Stryker. "Sen bunu daha önceden bildiğimi düşünmüş olabilirsin. Yani neticede bu kasabada konuşulacak bir konu." "Aya ayak basan adam haberi nedeniyle fazla konuşulmamış olabilir. Hastaneye gidip çocuğa neler olduğunu öğren. 210

Binlerinin kışını tekmelemen gerekiyorsa bunu yap ve o çocuğa ne olduğunu mutlaka öğren."

"Tamam."

Virgil, Historical Society'de biraz dolaştı. Eski fotoğraf sergisini gezdi. Sivil savaş zamanındaki adamlann beyaz gözlerini, sert yüzlerini seyretti. O sırada Stryker aradı. "Burada bir şey yok. Yani aslında var ama yok. Çocuk, Koruma Servisi'ne 2 Ağustos'ta teslim edilmiş. Bundan sonrasını sen çözersin."

"Bugün pazar."

"Narkotikçiler ne yapıyor acaba?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Eğer burada kalırsam ve operasyon da yann gerçekleşirse eğlenceyi kaçıırırım."

"O zaman bu işi araştırmacı kıza ver ve buraya dön. Sürekli Feur'u düşünüyorum. Bu işte bir gizem veya saçmalık yok. Cevabımız Feur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç tane seri cinayetimiz oldu. Sonra hemen arka bahçemizde bir profesyonel suçlumuz olduğunu öğrendik ve

bu adamın bütün ülkeye uyuşturucu sattığını biliyoruz, üstelik bunu yıllardır yapıyor. Bu işin en başında paraya ve bu operasyonu saklamaya ihtiyaı vardı. Bu iş zaman işi. Çiftçilerin sponsor olduğu bu etanol tesisi kuruldu. Feuer'la ilgili bu durum diğer adamları da işin içine çekiyor. Öncelikle JuddTar. GleasonTarı bu işe nasıl bağlarsın bilmiyorum ama Schmidt bu işin içinde olmalı. O, CurlyTer aracılığıyla polisleri takip ediyordu. CurlyTerin bundan haberi bile olmayabilir. Sen Schmidt'in para için bir cinayeti örtbas edebileceğini söylemiştin. İnsan bunu bir kez yaptıysa daha sonra da yapabilir. JuddTar Schrfiidt'i bu işin içine çekmiş olabilir."

"Bilmiyorum. Eğer birisi GleasonTarı öldürecek olsaydı bu işi çok daha sessiz yapabilirdi. Bu işe bir intihar s s  verebilirdi. O cinayetin işleniş şekli tam bir ılgınlıktı."

"Kafanı kıçından çıkar, Virgil. Aradığımız adam Feuer." Virgil burnunu kaşıdı ve kararını verdi. "Geri dönüyorum."

Saat beşte geri dönmüştü. Bir süre Mankato'da durup posta kutusunu kontrol etmiş, faturalarını  demiş, çamaşırlarını yıkamıştı. Evinden ayrılmadan önce dolabından üçüncü en çok sevdiği yarı otomatik geyik tüfeğini -Browning Lightweight Stalker- yanına almıştı; tüfekte birlikte bir kutu ekstra kurşunu da çantasına koymuştu. Bu tüfek, tabancası kadar etkili değildi ama acil durumlarda hedefine metal yağdırmak için birebirdi. Batıya doğru giderken içinde olayların yavaş yavaş çözüme ulaşacağına dair bir his vardı. Olan biten bir sürü şey vardı ve hiçbirinin gözünden kaçmasına izin vermemeliydi.

O gece, Sioux'taki Bamett'in restoranına gittiler; Stryker, Jesse Laymon, Virgil, Joan ve Laura Stryker. Laura, Jesse'ye Stryker'i ikna edip onu vadiye götürmesini ve orada y zmelerini önerdiğinde zor anlar yaşamışlardı.

Jesse kıkırdayarak bunu zaten yaptıklarını itiraf etti. Bununla birlikte Joan ve Virgil de hemen Stryker'ı kızdırmaya başladılar. Ardından üç kadın Virgil ve Stryker'ı davayla ilgili soru yağmuruna tuttular ama ikisi de konuyla ilgili tek kelime etmedi. Gece geç saatlerde Laura, Virgil'in yanına geldiğinde Virgil müzik kutusuna bakıyordu. "Sen ve Joanie ciddi misiniz? Uzaktan bakınca öyle görünüyor."

"Fazla ciddi değiliz," dedi Virgil. "Bana, kocası olamayacağımı söyledi. Onun geçirdiği değişime aracılık eden bir adam olduğumu söyledi."

"Kahretsin! Bana bir torun lazım. Torunumun beni hatırlamasını istiyorum."

"Daha birkaç yılın var," dedi Virgil.

"Büyük büyükanne olacak kadar da zamanım var benim ama Joan'ın zamanı dolduğunda elimde sadece Jim kalacak. O ve Jesse'i düşünüyorum, sanırım onların ilişkisi de bir yere gidiyor."

İkisi birlikte dönüp Joan'a baktılar, masaya doğru eğilmiş Stryker ve Jesse'e bir şeyler anlatıyordu. "Joan'a bir şey olmaz. Ben onun değişim adamıyım ama değişimden sonra birisini bulursa hiç şaşırmam."

212

"Umarım öyle olur," dedi Laura. "Veya hiç vakit kaybet*meden onu hamile bırak."

Restorandan ayrılmadan önce Virgil park alanına çıkıp Sandy'yi aradı. Sandy hafta sonu tatilinden yeni dönmüştü. "Kahretsin, tatlım! Tatile çıkacak zamanı buldun. Yarın sabah bazı şeylere ihtiyacım var. Ona ulaşmak için önüne çıkan her engeli yakıp yıkmamı istiyorum. Margaret Lane

adında bir kadın. 20 Temmuz 1969'da bir trafik kazasında öldü."

Sandy'ye diğer detayları anlattı ve, "O çocuğu bul," dedi.

Pazartesi

Virgil, Joan'ın yatağında uyandı. Joan sırtüstü yatıyordu, başı diğer yana düşmüştü. Kaba bir adam, ona horladığını söyleyebilirdi. Gecelik yerine bir tişört giymişti ve üzerindeki çarşaf da bir kenara itilmişti. Virgil, Joan'ın üzerini örtüp yataktan kalktı. Biraz mekik ve şınav çekerek vücudunu esnetti. Sonra çıplak bir halde banyoya doğru yürüdü. Joan'ın tarçın aromalı diş macunundan kullandı ve işaret parmağını kullanarak dişlerini fırçaladı. Üzerine tişörtünü giyip geri döndüğünde Joan gözlerini hafifçe aralayarak, "Ben henüz kendime gelemedim," dedi.

"Sorun değil." Saatine baktı, 07:45'i gösteriyordu. "Ben otele dönüyorum, seni ararım."

"Ara beni," dedi Joan ve gözlerini tekrar kapattı.

Virgil botlarını giydi, Joan'm üzerindeki çarşafı aralayarak kalçalarına baktı ve mırıldandı. "Gerçek bir başyapıt."

Dışarı çıktığında komşulardan biri, fiskiyesiyle uğraşıyordu. Virgil'i verandada gördüğünde elini kaldırdı ve, "Nasılsın Virgil?" diye sordu.

"İyiyim."

"İyi görünüyorsun gerçekten," dedi komşu neşeli ama kıskançlığını belli eder bir ses tonuyla.

Virgil otele gittiğinde duş aldı ve üzeri *Decemberists* baskılı tişörtünü giydi. Bu tişörtü kararlı görünmesi gereken günler

için saklıyordu. Sandy'yi aradı.

"Tanrım Virgil daha yeni başladım. Bebek, Goodhope Evlat Edinme Servisi'ne verilmiş fakat bu servis artık yok. Kayıtlarına ulaşmaya çalışıyorum. Ayrıca çocuk koruma servisinden de bir şeyler öğrenebilmek için girişimde bulundum." "En ufak bir bilgi elde ettiğinde hemen beni ara. Her adımdan haberim olmasını istiyorum."

On dakika sonra Sandy geri aradığında Virgil restoranda krep ve sosis yiyordu. "Bir şey buldum sanırım ama kesin değil."

"Nedir?"

"Bölge Mahkemesi'nin evlat edinme kayıtlarının listesini aldım. Dosyalarına ulaşamıyorum, onları elde etmek için kışımın üzerinde parande atmam lazım ve bu dosyalardan binlerce var ve benim yalnızca bir kışım var."

Virgil şaşırmıştı, "Sandy sen böyle konuşmazdın."

"Gece iyi uyuyamadım. Her neyse, izinsiz olarak ulaşabileceğim tek bilgi dosya başlıkları; evlat edinen ailenin isimleri yıla göre sıralanmış. Eğer yıl içindeki sıralama rastgele değilse bu tarihlere denk gelen yaklaşık seksen beş çift var."

"Daha sonra bu dosyalara ulaşabilir misin?"

"Bazı yasal prosedürler gerekir ama Lucas'a bunu yaptırabilirim."

"Bana isimleri okur musun?"

"Gregory, Nelson, Sneyder, Williamson..."

“Williamson mi?”

“David ve Louis Williamson.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Dosyayı alayım mı?”

“Evet ve alır almaz beni ara.”

Virgil, Stryker’ın sekreterinin önünden hızla geçerek ofise girdi. Stryker’ın masasına doğru eğilerek, “Todd Williamson hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Todd? Üç yıl önce buraya geldi. Ara sıra beni kızdırır... Neden bahsediyoruz?”

“Mucize bebek o. Judd’ın baldızının anlattıklarını düşününce... Sanırım o Judd’ın oğlu. Kaşları, dudakları, bir Judd’a benziyor.”

Stryker ellerini havaya kaldırdı. “Tanrım, daha neler göreceğiz.”

“Ayrıca aklıma geldi de, bu adam havlamayan köpek.” “Ne?”

“Bu adam her suç mahalline giriyor, her şeyi biliyor ama Judd’ın evi yandığında orada değildi. Neredeydi peki? İtfaiye araçlarının sirenleri çala çala oraya giderken Williamson neredeydi?”

“Bilmiyorum, belki de yangından kaçıyordun”

Virgil kafasını salladı. “Bir dolarına bahse girerim ki o bizim adamımız.”

Sandy tekrar aradığında hâkimle arama izni almak için konuşuyorlardı. “Lucas, Çocuk Koruma Servisi’ndeki adama

bağırması ancak adamlar bir türlü dosyayı vermemişler. Ama adam sözlü olarak bebeğin küçük Lane olduğunu söylemiş.”

“Bir daha oraya geldiğimde seni dudaklarından öpeceğim,” dedi Virgil.

“Heyecanla bekliyorum.”

Hâkim, arama izni çıkarmak için yeterli kanıt olmadığını söylüyordu.

“Randy Tanrı aşkına bizi saçma sapan bir kanıtın peşinde koşturma. Yüzde elli ihtimalle Todd katil ve bunu bir daha yapacak. Tekrar şansı olmadan onu yakalamak istiyorum.”

“Ya hiçbir şey bulamazsanız? Sizden donunuza kadar tazminat alır.”

“Benim donumu alamaz, kasabaninkini alır. Eğer bu davayı çözemezsem ben işimi zaten kaybedeceğim, o yüzden umrumda değil. Şimdi şu izni imzala lütfen.”

“Tamam, tamam sakın ol.”

Hâkimin ofisinden çıktıklarında Virgil, Stryker’a, “Yasal ikna kabiliyetin mucizevi,” dedi.

“Buralarda herkes kendi başının çaresine bakar.”

Baş soruşturmacı Jensen ve dört tane polis memurunu

215

yanlarına aldılar. Stryker ve iki memur gazeteye doğru yol alırken Virgil, Jensen ve diğer iki memur Williamson’un evine yöneldiler. “Beni her beş dakikada bir arayıp bilgilendir,” dedi Stryker. “Ve o evde bir 357’lik bul.”

“Sen de bir daktilo bul.”

Williamson kasabanın doğu yakasındaki eski mahallelerden birinde yer alan gösterişsiz, tek katlı, beyaz bir evde yaşıyordu. Evin hemen arkasında düz çatılı bir garaj ve ön kısmında ince uzun bir veranda bulunuyordu. Williamson’un evinden Gleason’lara gitmek oldukça kolay, diye düşündü Virgil; çünkü evi nehirden yalnızca iki blok ötedeydi.

Cinayetlerin işlendiği sağanak yağmurlu gecede üzerindeki köprüden yürüyerek nehrin öbür tarafına geçip Gleason’ların evine giden yolu tırmanmış olmalıydı. Cinayetleri işledikten sonra da evine dönmesi en fazla on beş dakikasını

alırdı. Buralar geceleri ıssız olmalıydı, ne bir insan ne bir araç... Bu da cinayetlerin neden fırtınalı bir havada işlendiğini açıklıyordu. Komşular evlerinde ve herkes televizyonun karşısında olmalıydı. Virgil kendi arabasıyla ilerliyordu, eğer olay mahalline başkasının arabasıyla giderse onlarla birlikte ayrılmak zorunda kalıyordu. Jensen ve diğer iki polis şerifin devriye arabasıyla onu takip ediyorlardı. Evin önüne geldiklerinde araçlardan biri garaja doğru ilerleyip arka kapıda durdu. Dışarı çıktılar. Virgil'in eli silahmdaydı, Jensen'inki de. Evin giriş kapısının önündeki tel kapı aralıktı. Kapıyı çaldılar, cevap yoktu. Açmaya çalıştılar, kilitliydi.

Jensen, "Bir dakika," dedi. Arabasına gidip büyük bir fener getirdi ve arka tarafıyla camın bir parçasını kırdı. İçeri uzanıp kilidi açtılar. Odaları dolaşp Williamson'un içeride olmadığından emin olduktan sonra evi aramaya başladılar. Mobilyalar konforlu ama eski görünüyordu. Sanki bir ikinci el mobilyacıdan alınmış gibiydi. Evin içinde altı oda vardı. İlk katta mutfak, küçük bir yemek odası, oturma odası, büyük bir banyo, bir yatak odası ve bir 216 çalışma odası yer alıyordu. Mutfaktan garaja ve ön tarafa açılan kapılar bulunuyordu. Virgil yatak odasını, Jensen de çalışma odasını aramaya başladı. Diğer bir memur da mutfağı araştırıyordu. Virgil bütün çekmeceleri boşalttı, dolaptaki bütün elbiselerin ceplerine baktı, duvarları inceledi. Gerçek olup olmadıklarını anlamak için bütün prizleri bir kontrol kalemiyle kontrol etti. Yatağı ters çevirdi ve alt tarafını eliyle inceledi. Bazayı açıp içini araştırdı ve halıyı kaldırdı. Bulduğu tek şey yarım düzine Penthouse dergisiydi, onlar da yatağının köşesine gizlenmişti. Jensen ofisin içinden, "Bir sürü kâğıt," diye seslendi. Kucağında bir sürü dosya vardı. "Şimdiye kadar evlatlık alınmasıyla ilgili hiçbir şey yok, yalnızca işiyle ilgili belgeler var. Doksanlarda orduyla Irak'a gitmiş, levazım birliğinde görevli olarak. Hiç silah kullanmamış."

Mutfaktaki memur da hiçbir şey bulamamıştı. Dışarı çıkıp garajdan bir merdiven aldılar ve çatının altındaki ufak bölmeye çıktılar. "Bir sürü izolasyon malzemesi ve toz," dedi polis memuru. "Burası yıllardan beri açılmamış." Virgil oturma odasına geçti. Burada bir porno serisi daha buldu. O sırada dışarıdaki memurun, "Hey, Todd sakın ol," dediği duyuldu. Virgil silahını çıkardı, Jensen'in de ofis tarafından hareketlendiğini duydu. Williamson koşarak içeri girdi. Virgil camdan, Williamson'un dışarıda bıraktığı arabasının kapısının hâlâ açık olduğunu gördü.

Williamson'un elleri boştu ama bağırarak Virgil'e doğru ilerliyordu. Virgil silahını kılıfına koyarak Williamson'u bekledi. Yanma geldiğinde kolunu kavrayıp çevirdi ve Jensen ile diğer polis memuru da onlara doğru koştu. Bu sırada Virgil, "Ellerini duvara daya," diye bağıırıyordu.

"Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz? Neler oluyor burada..." dedi ama kendisine söyleneni yapmıştı. Virgil, üzerini aradı.

"Biraz sakinleş yoksa seni kelepçelememiz gerekecek. Tamam, duvardan ayrılabilirsin."

Williamson'un yüzü kıpkırmızıydı, sanki kalp krizi ge-

217

çiren bir adam gibi görünüyordu. "Neler oluyor burada?" "Evini arıyoruz, arama iznimiz var."

Williamson yavaş yavaş kendini toparlamaya başladı. Virgil geriye doğru bir adım atarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Williamson hâlâ kızgındı ama kontrollü bir şekilde, "Siz... burada... ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

“Seni Gleason, Schmidt ve Judd cinayetleriyle bağlayacak bir kanıt arıyoruz.”

“Ne... ne?”

“Evlatlık alındığını biliyoruz,” dedi Virgil.

“Evlatlık mı? Evlatlık mı?”

Williamson’un ağzı açık kalmıştı. “Ne olmuş evlatlıksam?”

“Sen Bluestem’de doğdun. Annen, Bili Judd’ın evindeki bir partiden çıktıktan sonra bir otomobil kazasında öldü. Sen Bili Judd’ın oğlusun.”

Williamson kekeleyerek konuştu. “Bu olamaz! İmkânsız! Böyle bir şey nasıl olabilir? Bu saçmalık.”

“Bilmiyor muydun?” dedi Virgil şüpheli bir şekilde. “Hayır. Bilmiyordum ve buna inanmıyorum. Benim annem hamile kaldı ve beni istemediği için evlatlık verdi. Annem bana böyle söylemişti, benim gerçek annem.” “Gerçek annen?”

“Gerçek ebeveynlerim. David ve Louis Williamson. Bu saçmalığı nereden öğrendiniz? Evime ne yaptınız? Neler yaptınız sizi piç kuruları. Bunun hesabını vereceksiniz.” Williamson’u tekrar sakinleştirdiler. Virgil yeniden konuşmaya başladı. “Burayı santim santim arayacağız. Doğrusu, yolunun tekrar buraya düşmüş olması tesadüf olamaz.”

“Tesadüf değil. Edina’da yerel gazetelerde çalışıyordum. Bili yaptı, ben yapmadım. Editörüm bir toplantıda Bili ile tanışmış. Bana geldi ve Judd’ın çalışmalarımı beğendiğini ve kasabalarında çalışmak isteyip istemeyeceğimi sordu.”

“Sen de kalkıp Bluestem’e geldin öyle mi?” Virgil’in kaşları yukarı kalktı. “Bu pek olağan bir durum değil.” Williamson çevresine baktı. “Oturabilir miyim?”

Virgil başıyla onayladı. Williamson kanepeye çöktü V» eliyle terli alnını sildi. “Bakın, ben Cities’de çalışıyordum ve yılda kırk sekiz bin kazanıyordum. Daha iyisinin ol»-mayacağını da biliyordum. Muhabirliği orduda öğrendim, lise mezunu değilim. Büyük gazeteler işçi çıkarıyorlardı, her şey kötüye gidiyordu. Judd, ‘Bluestem’e gel, san» yıllık kırk bin öderim ve seni mortgage için desteklerim,’ dediğinde...” Williamson çevresine baktı ve, “Bu evi ne kadara aldım biliyor musunuz?” diye sordu. Virgil başını salladı ama Jensen, “Sanırım kırk beş bine satılıyordu,” diye yanıtladı. “Benden kırk aldılar. Bu ev için ayda iki yüz dolar ödüyorum. Cities’de ise boktan bir daire için ayda sekiz yüz dolar ödüyordum ve işim daha iyiye gitmiyordu. Buradaysa...” Omzunu silkti ve etrafına baktı. “Kendi evim var, önemli biriyim... İşimi seviyorum.” Williamson’un öfkesi tekrar geri gelmişti. “Şimdi gidip her tarafı didik didik arayın, piç kuruları! Ama hiçbir şey bulamayacaksınız. Benim bu cinayetlerle hiçbir ilgim yok,” dedi ve Jensen’e dönüp, “Gleason’lar öldürüldüğünde nerede olduğumu biliyorsun. İtfaiye Vakfı yemeğindeydim. Orada üç yüz kişi vardı. Ben de muhabir olarak orada bulunuyordum ve hatta bir konuşma da yapmıştım,” dedi ve sonra tekrar bağırmaya başladı. “Aramaya başlamadan önce tanığım olup olmadığını sormayı düşündünüz mü hiç?”

“Sakin ol.”

“Ve Bill’in benim babam olduğu hakkındaki saçmalığa gelince. Kanıt görmek istiyorum, DNA testi istiyorum. Arama izniniz nerede? Ofisimi de mi arıyorsunuz?” Williamson mutfakta kendine kahve yapmaya gitmişti. Bir polis memuru

onu izliyordu. Jensen, Virgil'e dönüp, "Eğer bu adam numara yapıyorsa oldukça iyi bir oyuncu," dedi.

"Eğer bu adam cinayetleri işlediye o bir psikopat ve psikopatlar hayatlarını insanları kandırarak geçirirler. Ben garajı alacağım, sen de yemek odasını arar mısın?"

Kümülüs bulutlan hastanelerdeki pamuk topları gibi havada asılı duruyordu. Bazılarının alt tarafı maviye çalıyordu. *Yine fırtına geliyor.* Stryker masasında oturuyordu. Ellerini başının arkasına koymuş, ayakları masasının üzerinde karşıya bakıyordu. Virgil de karşısında oturmuş, fazla konuşmuyordu. Sonunda Stryker esneyip gerindi ve ayağa kalktı. "Tamam. Bu büyük bir çuvallama oldu."

"Bir bağlantı var, mutlaka olmalı," dedi Virgil. "Yüz dola-*nn*a bahse girerim o bizim adamımız."

"Bu sabah bir dolanna bahse giriyordun."

"Şimdi yüz dolara çıkardım."

"Emin misin? Yüz dolar?"

Virgil bir saniye düşündü. "Bana bire iki vermek lazım." Stryker bir kahkaha attı. "Boşver. Perşembe sabahı bu adam bizi çarmıha geçecek."

"O zaman ona daha iyi bir hikâye verelim. Pirelli'yi arayalım diyorum. Bakalım bize neler anlatacak."

"Sen ara. Benim hapishaneye gitmem lazım. Bugün seni göremezsem yarın haberleşiriz."

Virgil ofisten çıktı. Erkekler tuvaletinde durdu. Burası düşünmek için duştan sonra ikinci en iyi yerdi. Williamson, Judd'm onu bulduğunu iddia etti; o Judd'ı bulmamıştı.

Stryker için işin ilgi çekici yanı buydu. Eğer Williamson Judd'm

221

oğluysa Judd'ın bunu biliyor olması gerekirdi. Belki yaşlandıkça biraz Kutsal Kitap okuyup vicdana gelmiş ve çocuklarını etrafında toplamak istemiş olabilirdi. Belki de bu yüzden vasiyeti kasada değildi, belki onu değiştirmeyi düşünüyordu. Belki bu yüzden Jr. yaşlı adamı öldürmek istedi.

Öte yandan Williamson'un görgü tanığı olması durumu, Virgil için fazla basit bir bahaneydi. Vakıf yemeği Mitchels'daydı. Restoranın arka kapısı bir park alanına açılıyordu ve bu park alanından Gleason'ların evine beş dakikada gidilebilirdi. Bunun için demiryolundan ve köprüden geçip tepeye çıkmak yeterliydi. Saat onda bütün koşullar bu iş için yeterince uygundu. Yemekteki insanlar içkili olmalıydı. Williamson yirmi beş dakika ortalıktan kaybolsa kimse bunu fark etmezdi. Virgil'e göre görgü tanığının olması bir şey ifade etmese de Stryker onunla aynı fikirde değildi. Stryker'ı boşver.

Bir polis memuru içeri girdiğinde Virgil ellerini yıkıyordu. Önce iki tuvalet kabininin de boş olduğunu kontrol ettikten sonra, "Seninle bir şeyler konuşmam lazım ama bunu kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi.

Virgil omzırnu silkti, "Tabii ama..."

"Ama ne?"

Memurun yaka kartında Merrill yazıyordu. Fazlasıyla gergin bir havası vardı ama açık sözlüydü. Altın çerçeveli gözlükleri ve ince bir bıyığı vardı.

“Bu bir cinayet vakası. Söyleyeceğin bir şey varsa söylemelisin ama bunun aramızda kalacağına söz veremem.”

Merrill burnunu kaşıdı, kapıya baktı ve konuşmaya başladı. “Seni Judd’m evindeki yangında gördüm.” Virgil başıyla onayladı.

“Bu büyük ihtimalle önemli bir şey değildir ve bu yüzden söylemekten nefret ediyorum ama...”

“Söyle işte, ben ısırmam.”

“Jesse Laymon oradaydı. Bira içip etrafta dolaşıyordu.”

“Öyle mi?”

“O şerifle çıkıyor ve bunu herkes biliyor. Arabasını ta-

nıyorum. Arabanın oraya gelişine ya da oradan ayrılmasına şahit olmadım. Başka biriyle oraya geldiğini de görmedim. Ben kasabadaki herkesi tanırım ve oraya kimlerin gittiğini bilirim. İnsanlara sordum ama onu oraya götüren kimse olmamış. O gece deli gibi yağmur yağıyordu, bu yüzden Jesse’nin oraya yürümüş olması bana saçma geliyor.”

“Elinde bir bira kutusu vardı onu gördüğümde.”

“Evet,” dedi Merrill. “Belki bardaki insanlarla birlikte gelmiştir diye tahmin etmiştim ama onu oraya götüren kimseyi bulamadım.

“Onun arabasını tanıdığından emin misin?”

“Adamım, Jesse buranın en ateşli kızlarından biri. Arabasını tanırım, onu her gördüğümde selam veririm.”

“Bu konuda ağzını kimseye açma.”

“Bir şey yapacak mısın?”

“Evet yapacağım.”

Bufalo Tepesi, Stryker Çiftliği’nin bulunduğu tepeye benzeyen bir yerdi. Yalnızca ondan elli kat büyüktü. İnsanın dizine kadar gelen çimenler, kırmızı taşlar, bir su kaynağı ve kuzey tarafında bir göl yer alıyordu. Judd’ın evi güneydoğu tarafındaydı. Kuzeyde ve güneyde park yolları vardı. Güney yolu otobandan ayrılarak geliyordu ve tepenin etrafında kıvrılıyordu. Yolun tam yarısında Judd’m evi vardı. Şimdi orası sadece bir enkazdan ibaretti.

Virgil, arabasına bindi ve Judd’un evine doğru yola çıktı. Oraya vardığında arabasını boşluğun yanına park ettikten sonra dışarı çıkıp çevresine bakındı. Küllerin üzerini toprak kaplamıştı. Jr. burada kasayı aramış olmalı, diye düşündü Virgil.

Tamam, eğer bir adamı öldürüp evini ateşe verecek olsaydı nasıl kaçırdı? Güneye kaçmazdı çünkü o yol uçuruma gidiyordu. Doğuya da kaçmazdı, orada da çalılardan ve taşlardan başka bir şey yoktu. İnsanın karanlıkta bacağı kırılabilirdi. Yoldan geri koşabilirdi ama itfaiyeden önce oradan uzaklaşması gerekirdi ve yaklaşık bir kilometre uzunluğunda bir yol

223

vardı. Eğer araban varsa bir dakikada oraya inebilirdin ama koşarak sekiz dakikadan az sürmezdi.

Kuzeye doğru tepayı tırmanarak çıkabilirdin. Bu daha da tehlikeli olurdu. Orada çukurlar ve taşlar bulunuyordu ama tepede yangını izleyen insanların arkasından yavaşça ve sessizce ilerleyebilirdin. Virgil yolu biliyordu, kuzeye doğru yürüdü. En tepeye geldiğinde bir bufalo sürüsü gördü. Çok

uzakta oldukları için tehlike yaratmıyorlardı ama yine de gözünü onlardan ayırmadı. Hava hâlâ sıcaktı, neredeyse mükemmeldi ama bulutlar kabarmaya devam ediyordu. Zikzaklar çizerek bir iz aramaya başladı ama hiçbir şey göremedi. Burada yürümek zordu. Gözlerini kapatıp yürümeye çalıştığında iki ayaklı bir keçi gibi oraya buraya savrulup durdu. Arkasını dönüp yola baktı. Yolun öbür tarafına geçmiş olmalıydı.

Bluestem'e geldiğinde doğruca Judd Jr.'ın ofisine gitti. Sekreteri ofis kapısında duruyordu. Virgil'i gördüğünde konuşmasını kesti ve, "Bay Flowers geldi," dedi.

Virgil, görüş alanına girer girmez Judd'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. "Yaşlı Todd'u hâlâ asmadınız mı?"

"Henüz değil. Seninle biraz konuşmam lazım."

Judd sandalyeyi işaret etti ve sekreterine Rexall'a gidip biraz patlamış mısır almasını söyledi. Kız kalıp dinlemek istiyordu ama başını sallayarak oradan ayrıldı. Virgil kız gidene kadar bekledi. Judd söze girdi. "Daha fazla aile üyesi istemiyorum, Bay Flowers. Zaten yeterince var."

"Sanırım bunu babanla konuşman gerekiyor. Babanın çimlerini kim biçiyordu? Ben garajda bir çim biçme makinesi göremedim."

Judd şaşırmıştı. "Stark Gardens'a yaptırıyordu bu işi. Onların bir serası var. Çim bakımı ve temizliği de yapıyorlar. Neden sordun?"

"Birkaç şeyi netleştirmek istiyorum. O eve kimler gelip gidiyordu? Yangının çıktığı gece sence itfaiyenin oraya gelmesi ne kadar sürmüştür?"

Judd başını salladı. "Onlara sorsan daha iyi olur ama dü-

şüneyim. Birisi onları arıyor olmalı ve onlar yola çıkacak, kasabanın içinden geçecekler. Çok uzun değil ama en az sekiz on dakika olmalı."

"Teşekkürler."

Virgil ayağa kalktı.

"Sana özel olarak bir şey sormam lazım."

"Sor bakalım."

"Bir şeylere ulaştınız mı?"

"Sanırım. Bütün düğüm çözülmek üzere."

"Tannm, umarım. Cities'i aradım ve seni sordum. Söylediklerine göre işinde oldukça iyi biriymişsin. Hedefteki adammışım gibi görünmekten sıkıldım artık."

Virgil, Pirelli'yi ve diğer narkotikçileri düşündü. "Anlıyorum. Şu sıralar gergin olman normal."

Şerifin ofisinde olay yeri teknisyeni Margo Carr'ı sordu. Burada olay yeri incelemesi olmadığı zamanlar kuzeydeki kasabada tam zamanlı memurluk yapıyordu. Virgil bir telsiz alıp onu çağırdı. "Olay yeri inceleme aletlerini kamyonetinde mi taşıyorsun?"

"Evet."

"Seninle buluşmalıyız. Senden biraz casusluk ekipmanı alacağım."

**Margo gülümseyen bir tonda cevapladı. "Bay Flowers..."
"Sadece benimle buluş."**

Kasabanın beş kilometre güneyinde buluştular. Carr kızıl saçlı, tıknaz ve çok da hoş görünümlü olmayan bir kızdı ama etrafına belirgin bir titreşim yayıyordu. Bu kadının kendine erkek bulmakta zorlanmadığını hissetti Virgil. Ondan bir metal dedektörü aldı. "Casusluk ekipmanı dediğinizde..." "Aramızda kalsın. O çevredeki dinleyiciler içindi. Eğer birisi gelip senden ne aldığımı sorarsa sakın söyleme."

Virgil yoldan ayrılıp Roche'a gittiğinde güneş hâlâ ufuk çizgisinin on parmak üzerindeydi. İşin kötü yanı pazartesi akşamıydı ve insanlar pazartesi günleri dans etmeye gitmiyorlardı. İyi taraftıysa Roche küçük bir yerdi. Yolun dışındaki mahalleye

225

aracını bıraktı ve dürbünüyle Laymon'lann evini izlemeye koyuldu. Evin yan tarafında bir Ford Taurus bir de eski bir Ford F-150 kamyonet duruyordu. İki kadına da birer araba düşüyordu. Jesse birazdan çıkacak olmalıydı, Stryker onu hiç yalnız bırakmıyordu. Jesse de bu durumdan hoşnuttu. Ama annesi?

Beklerken Pirelli'yi aradı. Pirelli meşguldü ve telefonu açan kişi ona birkaç dakika içinde döneceğini söylemişti.

Pirelli geri aradı. "İşler ilerliyor, sabırlı ol. Bu konuda seninle cep telefonundan konuşamam ama yerel tahıl komisyoncularının arasında bir adamımız var. Orada laboratuvar dedikleri bir bina var ve kasaba halkından hiç kimse buraya giremiyor. Şu an yüzde doksan dokuzdayız ve bu gece daha iyi olacak. Yani..."

"Haberleşelim."

Stryker saat 20:30'da görüldü. Jesse, Stryker'ın içeri girmesini beklemeden evden çıktı ve arabaya bindi. Stryker

bir U dönüşü yapıp şehirler arası yola girdi. Hemen kavga etseler bile geri dönmeleri en az yirmi dakika sürerdi.

Virgil evi yarım saat daha izledi. Margaret Laymon'un da evden çıkmasını umuyordu. Saat dokuza birkaç dakika kala birisi evden çıktı. Çıkanın Margaret olduğundan kesin olarak emin olamıyordu ama kadın Taurus'a binerek şehirler arası yola girdi. Virgil arabasını çalıştırdı ve Margaret'in stop lambalarının gözden iyice kaybolduğuna emin olana kadar bekledi. Jesse'in annesinden, gerçekten de Judd'ın varisi olduğunu önceden öğrenmiş olması mümkün müydü? Ayrıca bir üçüncü varis olduğunu da öğrenmiş olabilir miydi? Üçüncü varisin şehirde olduğunu bilmeden, Judd'ı öldürüp vasiyeti yok etmeye çalışarak onun bulunmasını engellemeye çalışmış olabilir miydi? Ya da Jesse'e bu mirasla birlikte bir tuzak da kurulmuş olabilir miydi? Düşünceleri kendini bir 'reality show'daymış gibi hissettiriyordu. Peki o zaman neden Holi-day Inn'den çaldığı bıçakla arabasında oturuyordu? Çünkü bu bıçak dandik kilitleri açmakta birebirdi.

Saklanma gereği duymadı, sadece Margaret'in kasabadan çıktığından emin olmak istemişti. Metal dedektörünü ceket 226 cebine soktu, bıçağıysa kol manşetinde taşıyordu. Zile bastı, bıçağı avucunun içine doğru kaydırды. Bıçağı kilide doğru soktu ve kanırtarak kapıyı açtı. Ayağıyla kapıyı itti. Beş dakika boyunca etrafı inceledi. Yatak odasında eski fotoğraflar, toplanmış bir yatak ve çerçevelenmiş bir *Doors* posterı buldu; bu Margaret'in odası olmalıydı. İkinci yatak odasında bir iPod ve dağınık bir yatak vardı, burası da Jesse'in odası olmalıydı. Virgil metal dedektörüyle çevreyi taradı. Neredeyse her şeyden metalik bipler alıyordu ama bir şey bulamadı. Sonunda dolaptaki çizmelerden birinden yüksek bir bip sesi aldı. Çizmeyi ters çevirdiğinde bir silah eline düştü. Silaha dokunmadı ama yüzünde bir gülümseme belirdi. Cebinden bir kalem çıkararak silaha geçirdi ve onu

incelemeye başladı; Smith&Wesson 357'lik bir Magnum. Silahı fermuarlı bir poşete koydu, poşeti de cebine. Ayağa kalktı ve evden çıkmak için hazırlandı. Bir dakika sonra kapıyı arkasından kapatmıştı. Güneydoğu tarafında şimşekleri ve yıldırımları görebiliyordu. Bu fırtına Bluestem'e gelmeyecekti. Yukarıda Samanyolu yıldızları parlıyordu.

Virgil, Stryker'ın evinin önüne park etmişti. Arabasından çıktığında ağızda pis bir tat vardı. Stryker'ın arabası garajdaydı ve Stryker dışarıda onu bekliyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Olabilir ama bunu seninle konuşmakla ilgili tereddütlerim var."

Stryker başını kaldırdı. "Bu da ne demek?"

"Yeni bir bilgi öğrendim, nereden olduğunu sana söyleyemem ama buna göre Jesse yangının olduğu gece Judd'm evinde olabilir. Yangın başladıktan sonra da tepeden aşağı inip kaçmış olabilir."

"Bu saçmalık. O, olay zamanında bardan birkaç kişiyle birlikteydi."

"O zaman problem yok. Burada herkes birbirini tanıyor. Yalnızca o gün barda kimlerin olduğunu ve onu yukarıya kimin çıkardığını bulmamız gerekiyor. Bana iletilen bilgiye göre kendi kamyonetini kullanmamış."

"İyi fikir. Çocukları dışarı çıkarır ve kimin kimi gördüğünü anlarız böylece."

"Yarın sabah ilk iş?"

“Çocuklardan bazıları o an görevde olmalı ama şu an serbestlerdir. Küçük Curly ve George Merrill’i arayalım. Onlar nöbette olmalılar.”

Virgil, Stryker’ı adliye binasına kadar takip etti. Curly ve Merrill’i telsizden anons ettiler ve içeri gelmelerini söyledikten sonra Stryker’ın ofisine geçtiler. “Eğer bana bilginin kimden geldiğini söylemiyorsan bu ipucu bir polis memurundan gelmiş demektir. Adamın problemini anlıyorum ama Allah kahretsin...”

“İşleri daha karışık hale getirme, her şey yeterince karışık. Seçim kampanyası yaklaşıyor, sen yalnızca ağzını kapalı tutmaya bak.”

İçeri ilk önce Merrill girdi. Parmakları belindeki kemerdeydi. Dikkatli bir şekilde Virgil ve Stryker’a baktı. “Bir sorun mu var?”

“George, yangın gecesinde kapıda gördüğün herkesin ismine ihtiyacım var.”

“Her zamanki insanlar... ”

Onlar liste yaparken Küçük Curly içeri girdi. Stryker ona. da durumu anlattı ve listeyi gösterdi. O da listeye bir isim daha ekledi. Virgil sordu. “İkiniz de Jesse Laymon’u gördünüz. Peki, herhangi biriniz onun kamyonetini civarda gördü mü?”

Merrill ve Curly birbirine baktıktan sonra Virgil’e dönüp hayır anlamında başlarını salladılar.

“İhtiyacımız olan buydu, teşekkürler.”

Gittiklerinde listeye bakan Stryker söze girdi. “Yarın ilk, iş bu adamlarla saat onda konuşacağım.”

Virgil otele dönüp iki bira içti ve odasına çıktı. Diz üstü bilgisayarını çıkardı. Homer ve araştırmasıyla ilgili birbirinden¹ bağımsız paragraflara baktıktan sonra oturup yazmaya baş-, ladı.

228

Elinde 357'lik tabancayı tutan Homeryerden kalktı. Birinin Jesse 'e tuzak kurup kurmadığını düşünüyordu. Mahkeme için yeterince kanıt bulamamıştı henüz. Jesse 7 doğrudan bu cinayetlerle bağlayan bir şey yoktu elinde.

Birileri Merrill 7 bilinçli olarak bu hikâyeyle doldurmuş olabilirdi. Bu nedenle Homer, Bili Judd Jr. 'a çim biçme servisini sormuştu. Eskiden Judd'ın evi olan o çukurun çevresinde benzinle çalışan hiçbir motor yoktu. Ne çim biçme makinesi, ne kar küreme makinesi ne de başka bir araç. Bu nedenle Jesse oraya kamyonetiyle çıkmadıysa o kadar benzini nereden bulmuş olabilirdi? Belki de yirmi beş otuz kiloluk benzin tenekelerini yukarı kadar taşımış sonra da boşları geri getirmişti.

Saçmalık, diye düşündü Homer. Birisi ona tuzak kuruyordu. Birisi Homer'a onun evini aratmak istiyordu ve silah, bulunması en olası yerdeydi. 357'lik tabancanın cinayet aleti olup olmadığını öğrenmek iyi olacaktı. Jesse 'in yatak odasına girebilecek en azından bir kişiyi tanıyordu fakat bu Stry-ker olamazdı. Bu mümkün değildi.

Virgil esnedi ve bilgisayarını kapattı. Merrill'e bu bilgiyi kimin verdiğini öğrenmeliydi.

Oda kapısının çalınmasıyla uyandı. Perdelerin altından ışık süzülüyordu, güneş doğmuş olmalıydı. Yatağından sürünerek çıktı ve saate baktı. Saat 07:00'ydi. Tekrar kapı çaldı, bu sefer daha sabırsızca.

"Bekle bir dakika," diye bağırdı. Tabancasını aldı, kontrol etti ve kapıya yöneldi. Zinciri açtı. "Kim o?"

“Benim Joan.”

Sesi çok derinden geliyordu. Virgil elinde tabancası, üzerinde yalnızca şort olduğu halde kapıyı açtı. “Neler oluyor?” dedi.

Joan’ın üzerinde eski bir kot pantolon ve eski bir tişört vardı, kafasında da bir bandana. “Yolda Jim’i gördüm. Söylediğine göre Jesse’den şüpheleniyormuşsun. Akimdan neler geçtiğini öğrenmek istedim.” i

“Gir içeri.” Virgil kapıyı kapatıp silahı masaya bıraktı. ; “Elimde bir ipucu var ama bu lanet olası kasabada kimseye anlatamam.” Joan’a doğru sırtarak, söylediğini biraz daha yumuşatmaya çalıştı.

“Bana da mı?” Joan kollarını kavuşturdu. Bu bir kadın için kötü bir işaretti. “Virgil Flowers ağzını kapalı tutuyor. Bu ilk kez olmalı.”

“Ben tıraş olacağım, istersen izleyebilirsin.” Virgil yüzünü yıkadı. “Böyle küçük bir kasabaya bir cinayet vakası için geldiğinde işleri hareketlendirmek için bir şeyler yapmalısın.’ Ben genelde konuşurum ve bu işe yarar.”

230

Joan şüpheciydi. “Yani aslında içine kapanık fazla konuşmayan bir adamsın ve bizimle kurduğun ilişkilerin tamamı bir teknikten ibaretti öyle mi?”

Virgil yüzüne tıraş jeli sürüyordu. Durdu ve aynadan Joan’a baktı.

“Yani benimle sadece dalga geçiyorsun öyle mi?”

“Joanie sen harika bir kadınsın bu gerçek ama en az beş tane cinayet vakamız var ve bir psikopatımız. Ben buraya onu bulmaya geldim ve yapacağım bu. Yapmak istediğim şey de bu.”

Joan gülümsedi. “Peki bu Jesse mi?”

Virgil tıraş bıçağını temizledi. “Seninle çıktığımız ilk gece, sana düşündüğümünden daha zeki olduğunu söylemiştim ve zekânı kullanarak ağızımdan laf almaya çalışıyorsun... Sırtımı yıkamak ister misin?”

Joan gittiğinde Virgil internete girdi ve e-postalarını kontrol etti. Sandy ona Williamson ile ilgili bulduklarını göndermişti, hepsi de rutin şeylerdi. Daha önce gözaltına alınmamıştı. Üç kez hız limitini aştığı için ceza yemişti. Orduda, bir kısmı Irak’ta olmak üzere, üç yıl geçirmişti. Hiç evlenmemişti. Onu evlatlık alan ebeveynleri Minnesota’da son on yıldır hiç vergi ödememişti.

Jesse’i araştırmaya gerek görmedi, onun hikâyesini biliyordu. Judd’la ilgili dosyaları incelemek için iki saatini harcadı. Muhasebeci Olafson bütün hünerlerini kullanmıştı ama o bir isim bekliyordu, bir organizasyon veya bir etkinlik. Bu yüzden elinde Jesse’le ilgili olandan fazlası yoktu. Silahı düşündü. Ne kadar beklemesi gerektiğini kestiremiyordu. Eninde sonunda birisi Jesse’in evini aramayı önerecekti. Bu önerinin kimden geldiğini görmek istiyordu ama bunun için çok beklemek de istemiyordu.

Virgil, Stryker’ı saat onda yakaladı. O an Stryker elinde bandaj olan, akşamdan kalma bir araba tamircisini konuşturmaya çalışıyordu. Adam ona yangının olduğu yere arkadaşı Dick Quinn ile gittiğini anlattı. Stryker adama direkt olarak Jesse Laymon’un oraya nasıl çıktığını bilip bilmediğini sor-

du. Sonra da elindeki listeyi gösterdi ve cevap vermesini istedi.

Tamirci, Jesse'i görmüştü ama onun oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Adamın yanından ayrıldıkları sırada Virgil, Stryker'a, "Kimse arabayı görmüş mü? Ya da onu yukarı çıkarmış mı?" diye sordu.

"Adamlardan birisi onu görmüş. Kamyonetinin de sıranın sonunda olduğunu söyledi ama herkes yangını izliyordu. Kimse kamyonetlere doğru dürüst dikkat etmemiş."

"Acaba ben ne yapardım?"

"Dünden sonra sanırım ben de emin değilim."

"Adamlarından birinin Williamson'u izlemesini istiyorum. Bir diğeri Judd'ı, biri de Jesse'i takip etsin. Eğer bunlardan herhangi ikisi aynı yere gelirse..."

"Bu kasabada her on beş dakikada bir insanlar bir araya gelir, onlar da gelecektir."

"Daha fazla cinayet olmasını engellemeliyiz."

"Virgil, şu işi bitirmeme izin ver. Yalnızca birkaç kişi kaldı. Sonra bu takip olayını konuşuruz. Sen bugün ne yapacaksın?"

"Belki Williamson'u biraz daha zorlarım. Belki de Jesse'i ya da Judd'ı. Bu üçgenden birinde cevaplar gizli."

"Sen bu işi yap, ben de elimdeki listeyi bitireyim. Sonra konuşuruz."

**Virgil arabasına yeni binmişti ki telefonu çaldı, arayan
Pirelli'ydi. "Worthington'da, Holiday Inn'de buluşuyoruz,"
dedi. "Söylenen o ki et paketlenme tesisinde yasa dışı
çalışanlar için bir operasyon yapacağız. Sen ve Stryker bu işe
girmek istiyorsanız orada olmalısınız."**

"Ne zaman harekete geçiyorsunuz?"

**Virgil, Stryker'a koma çaldı ve geri dönüp ona baktığında da
el salladı.**

**"Öğlen civarında. Feu, Omaha'dan çiftliğine doğra dönüyor.
Bir adam, etanol tesisinden kamyonetine yüz elli litre benzin
alıp ayrıldı. Feu'dan biraz sonra o da çiftliğe gelmiş olacak.
Tabii bunlardan herhangi biri yolda durmazsa."**

232

**Virgil arabanın camını açarak eliyle telefonunun
mikrofonunu kapatıp, "Pirelli arıyor," dedi. "Pirelli eğer bu
işe gireceksek operasyon öncesi yapılacak toplantıya
katılmamız gerektiğini söylüyor."**

"Saat on birde oradayız. Daha fazla adama ihtiyacın var mı?"

**"Hayır ve bunu gizli tutmak istiyoruz. Hiçbir meraklı
memurun bu işe burnunu sokmasını istemiyorum. Silahlı
saçma sapan adamlara ihtiyacımız yok."**

"Bize bir saat ver," dedi Virgil ve telefonu kapattı.

"Bugün mü?" diye sordu Stryker.

**"Hemen Worthington'a gidiyoruz. Pirelli bu işi gizli yapmak
istiyor. Hemen yola koyulmamız gerek."**

Virgil'in arabasını Stryker'in Ford'unun arkasına koydular. Stryker telsizden bir süre kendisine ulaşamayacaklarını anons ettiğinde 'tamam' cevabını aldı. Virgil'e dönüp, "Öğle tatili için Jesse'e gideceğimi düşünüyor," dedi ve güldüler.

"Aslında iyi fikir," dedi Virgil.

"Zor seçim... Sevişmek mi dövüşmek mi? Uzun vadede sevişmeyi tercih etsem de şu an dövüşmek daha önemli."

Yarım saat içinde Worthington'a varmışlardı. Federaller Holiday Inn'in bir kanadını kapatmıştı. Virgil ve Stryker içeri yürürken ajanlar üzerlerini aramıştı. Ajan onları sağ taraftaki son odaya yönlendirdi. İçeri girdiklerinde Pirelli'nin diğer yirmi ajanla birlikte toplantıya başladığını gördüler. Hepsinin üzerinde kot ve kısa kollu gömlekler vardı. Pirelli projeksiyon makinesinin yanında duruyordu. Ajanlar katlanabilir sandalyelere oturmuş ekrana bakıyorlardı. Masanın ortasında, üzerinde bir Powerpoint sunumu görünen bir diz üstü bilgisayar duruyordu. "Filmler için tam zamanında geldiniz," dedi Pirelli. "Bu Jim Stryker, Stark kasabası şerifi. Yanındaki şapkalı adam da Virgil Flowers, SAB'dan. Bu nasıl bir tişört Virgil?"

Virgil ceketini açıp *Arcade Fire* baskılı tişörtünü herkese gösterdi. "Arcade Fire da ne?" diye sordu Latin görünümlü, New York aksanlı bir adam.

"Dünyanın en iyi sokak müziği grubu," diye yanıtladı Virgil-

Pirelli konuşmaya başladı. "Arkadaşlar hepinize gerekli açıklama yapıldı. Sadece ekrandaki haritadan biraz daha bahsetmek istiyorum ve yanımızda buranın yerlisi olan insanlar da var. Elimizdeki haritaya oldukça hâkimiz ve büyük bir sorun beklemiyoruz ama her şeye hazırlıklı olmalıyız. John Franks ve Roger Kiley, birbirlerini uzun süredir tanıyorlar." Durup Virgil ve Stryker'a, "Franks etanol

tesisinden malı getiren kişi. Kiley ise şu an Feu'un yerinde. Onunla birlikte birkaç adam daha şu an orayı koruyor. Diğerlerinin isimlerini bilmiyoruz," diye açıkladı.

"Trevor adında bir adam daha vardı," dedi Virgil. Pirelli bilgisayara geçti ve ekrana bir görüntü geldi. Trevor Rich, ekranda görünen isimdi.

"İşte bu o."

Pirelli ekrana gelen yazıyı okudu. "Silahlı soygun, ölümle sonuçlanan silahlı saldırı, terörist. Eski karısı dört yıldır kayıp, nereye gittiğini kimse bilmiyor. Trevor'un söylediğine göre Kaliforniya'da. Eğer içeri girerse bir daha çıkamaz."

"Çok tatlı bir çocuğa benziyor," dedi Virgil.

"Kiley ve Franks de aynı. Silah, bela ne ararsan var. Hepsi de hükümete kızgın adamlar. Tepelerine binmek üzereyiz."

"Nasıl yapacaksınız?"

"Orası biraz karmaşık."

Karışık taraf Feu ve uyuşturucuyu aynı zamanda çiftlikte yakalama kısmıydı. Feu'un aracına bir GPS aleti yerleştirilmişti.

"Feu'un orada olmasını istiyoruz ve uyuşturucuyu yok edmeden onu yakalamalıyız."

Tekrar bilgisayara yöneldi ve bir uydu görüntüsü açtı. "Bu malı nereye götüreceklerini tam olarak bilmiyoruz ama büyük ihtimalle bu barakaya koyacaklar." Parmağıyla görüntüdeki garajı gösterdi. Virgil ve Stryker'a dönerek, "Mankato'da bulduğumuzda Dale Donald Evans'm benzin bidonlarıyla çıktığını söylemişsiniz. Tahminimize göre Franks

de aynısı-234 m yapacak. Franks çiftliğe girer girmez tepelerine bineceğiz. Bizi gelirken görüyor olsalar bile harekete geçmek için bir dakikadan daha az zamanları olacak. Eğer onları bahçede yakalarsak bu iş tamamdır. Bir adamımıza gidip oranın yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını çekttirdik. Karşılık verirlerse onları kolayca alt edebiliriz.”

“Bir katliam yapmak istemezsin ama...”

“Hayır. Biz onları çaresiz bir şekilde yakalamak istiyoruz.”

“Meth konusunda emin misiniz?” diye sordu Stryker.

“Gerçekten Güney Dakota’dan meth mi getiriyorlar?”

“Evet. Etanol tesisindeki laboratuvar, hayatınızda görebileceğiniz en iyi methi üretiyor. Meksika’da da bunun benzerleri var ama bundan daha iyisi yok.”

Virgil söze girdi. “O garaja girmek düşündüğünden zor olabilir.”

“Öyle mi?”

“Üzerinde Medeco kilit var ve kapılar çelik.”

“Hiç içine girdin mi?”

“Tabii ki hayır. Bu yasa dışı olurdu.”

“Biz bu kapıyı bir saniyede açarız,” dedi ajanlardan bir tanesi.

“Tabii, eğer zamanın olursa. Eğer Franks elindeki benzini uyuşturucunun üzerine döküp yakmaya karar vermezse. Belki de bir itfaiye aracı da getirmeniz faydalı olur.”

“Franks yükünü boşaltmadan oraya varmış olmalıyız. Bir dakikadan daha az zamanı var ve acele etmek için de hiçbir

sebebi yok. En kötü ihtimalle boşaltmadan önce bir tuvalet molası vermek isteyecektir.”

“Umuyorum,” dedi Virgil. “Ama bu beni endişelendiriyor.”

“Bu gibi durumların her zaman yüzde yirmi sekiz felaketle sonuçlanma ihtimali vardır ama hayat bu. Biz de bu işi yapmak zorundayız.” Pirelli tekrar uydu görüntüsüne baktı. “Ama haklısın, endişelenmeye değer,” dedi.

Ayağa kalkıp diğer ajanlarla konuşmaya başladılar. Daha

235

sonra Virgil, Pirelli’nin lazer işaretleyicisini alıp bütün kayaları ve çukurları tek tek inceledi. Barakadan çiftliğin güneydoğu tarafına doğru uzanan uzun çalılar vardı. Ajanlardan biri eve yaklaşırken kullanabilecekleri bir çukur olup olmadığını sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Stryker. “Biz incelememizi kuzey yönünde yaptık.”

Pirelli iki hedefleriyle ilgili izlemeyi yapan kişiyle konuşuyordu. “Saat 12:40’ta kuzey taraftan harekete geçiyoruz,” dedi Pirelli. Altı ajan kalkıp dışarı doğru yürüdüler.

“Sadece beş dakikanız var, arkadaşlar. On dakika sonra yoldayız. Arabayı hızlı kullanıyoruz. Işık yok. Çıkışa gelene kadar aralıklı ilerliyoruz, sonrasında da dip dibe. Bütün bunları zaten biliyorsunuz ama hatırlatmakta fayda var. Çok dikkatli olacağız. Kimseyi kaybetmek istemeyiz. Virgil ve Jim, siz biraz geri duracaksınız. Çok geride değil ama biraz geride. Biz bütün giriş sahnesinin hareketlerini planladık.”

Beş dakika sonra Pirelli, “Haydi gidelim,” dedi ve odadan hızlıca çıktı.

Virgil ve Stryker arabalara yerleşmeden önce standart kurşungeçirmez yeleklerini giymişlerdi ama bu yelekler ağır silahlar karşısında fazla etkili değildi. Tabancalara ve pompalı tüfek mermilerine dayanabilirlerdi. Narkotikçilerin bazıları daha ağır yelekler giyiyordu, onlar çiftliğe ilk girenler olacaklardı.

**Stryker arabayı Virgil’in kullanmasını istedi. “İhtiyaç halinde adamlarımla telsiz bağlantımın olmasını istiyorum.”
Worthington’dan, Feu’un çiftliğine çıkana kadar hız limiti dâhilinde otuz beş dakikalık bir yol vardı, hız limitini aşarak ise yarı saat. Narkotiğin, hızları sabitlenmiş, siyah boyalı yedi adet GMC Yukon kamyoneti vardı.**

“Takip mesafeni koru,” dedi Stryker öndeki araçlara bakarken. “Bir keşif konvoyuna benziyoruz.”

“Feu, şehirler arası yolu görmediği sürece sorun olmayacaktır. Ne kadar güzel bir gün değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Stryker neşeli bir şekilde. Emniyet kemerini taktı, koltuğun altına doğru eğildi ve bir süre eliyle yokladıktan sonra M-16’sim görülür bir yere çıkardı. “Eğer bunu eziğin tekini delik deşik ederken kullanırsam anla ki yeniden seçilmek için birkaç kurşun harcıyorum.”

“Çok ateşlisin.”

“Aynen.”

“Ben hâlâ Gleason’ları Feu’un öldürmediğini düşünüyorum, Jimmy; sanırım biz o adama yaklaşamadık bile.”

“Her neyse... Ben bu meth laboratuvarıyla bütün dikkatleri toplamayı hedefliyorum, en azından yerel gazetelerde,” dedi Stryker. M-16’sının şarjörünü çıkararak biraz salladı ve Virgil’e dönüp, “Senin elinde ne var? Pompalı tüfek burada işe yaramaz,” dedi.

“Remington yarı otomatik 30-06 pompalı.”

“Onunla bütün çiftliği yok edebilirsin. Metal alaşım mı?”

“Evet.”

“Benim altmış kurşunum var, keşke biraz daha getirseydim.”

“Bu sadece bir baskın. Savaşa gitmiyoruz, Stryker.”

“Neyse.” Tekrar şarjörü tüfeğe taktı, namluya mermi sürdü ve emniyeti kapattı.

“Umarım bu iş Pirelli’nin söylediği gibi gider. Senin tekrar seçilmek istemeni anlıyorum ama şu psikopatı yakalamak, birkaç işçinin beslendiği tezgâhı bozmaktan daha önemli.”

İleride kamyonetler yavaşladı. Virgil *gerçekten bir keşiş konvoyuna benziyoruz, umarım kimse bizi izlemiyordur,* diye düşündü.

Şu ana kadar kendilerini izleyen kimseyi fark etmemişlerdi. Yolun çıkışma dört kilometre kalmıştı. Virgil’in telefonu çaldığında tekrar hızlandılar. Arayan Pirelli’ydi. “Feur on beş dakika önce eve geldi. Franks de yoldan çıkmak üzere. Biz içeri giriyoruz. Siz biraz geride kaim.”

“Tamam,” dedi Virgil ve telefonu kapattı.

“Ben arka tarafta gizleneceğim. Aptal gibi ikimiz de ön tarafta oturuyoruz.” Stryker koltuğunun baş kısmını çıkararak arkaya attı ve yavaşça arka tarafa doğru geçti. “Remington’unu kutusundan çıkarayım mı?”

“İyi olur. Umarım kullanmak zorunda kalmayız. Yan tarafında iki tane şajör olacak.”

Şehirler arası yolun kuzeyinde fark edilmeleri mümkün değildi. Çakıllı yola girdiklerinde araçların lastiklerinden dumanlar çıkmaya başladı ve yüksek bir gürültü ile ilerlemeye başladılar. İlk iki aracın arkasındaki herkes yavaşladı, aralarındaki mesafe giderek artıyordu. Bazıları sol şeride geçti,

238

en arkadaki araç yana savruldu. Stryker bağırdı, “Dikkat et, dikkat et.”

“Seni duyamaz.”

“Hiçbir şey göremiyorum.” Stryker yolcu koltuğuna tutunmuş, kalınlaşan toz bulutundan dışarıyı görmeye çalışıyordu. Feuer’un çiftliğine doğru ilerliyorlardı. Şimdiye dek kimse onları görmediyse bile birazdan birileri mutlaka görecekti ama çiftliğe varmalarına bir dakikadan daha az bir süre vardı. Virgil toz bulutundan çıkmak için sağa doğru kaydığında Stryker bağırdı. “Franks’in kamyoneti bahçede...” İlk iki narkotik aracı çiftliğe girdi ve ajanlar hemen dışarı çıktılar. Daha aracından yeni çıkmış Franks’e bağılıyorlardı. Franks bir şeyler söylüyordu. O sırada kamyonetin içinden bir köpek hızla fırladı ve ajanlardan birinin üstüne atladı. Ajan köpekle birlikte yere yuvarlanmıştı. Üçüncü araç içeri girdi, dördüncüsü hemen dışanda, beşincisi de hemen onun arkasında durdu. Tüm ajanlar hızla araçlardan indiler. Virgil arabasını en sona bıraktı ve bağırdı. “Sol tarafa, sol tarafa...”

Stryker Ta ikisi siper aldıkları sırada yolda koşan ajanlar gördüler ve silah sesleri duyuldu.

Dışanda iki köpek vardı. Bir tanesi ajanlardan birinin üzerinde, diğeri de kamyonetin çevresinde tur atıp havlıyordu. Çıglıklar içindeki ajan, köpeği üzerinden atmaya başardı. Takım arkadaşlarından biri köpeğe ateş etti fakat iskaladı. Köpek kendisine ateş edene doğru yöneldi. Bu sırada diğerleri de ateş etmeye başladı. İçeride toplam beş ajan olmuştu ki evin içinden bir makineli tüfek atışı duyuldu. İçlerinden biri yere düştü. Herkes bağırarak eve doğru ateş etmeye başladı. Evin üzerindeki boyalar ve tahtalar dökülüyor, camlar paramparça oluyordu. Elleri başının üstündeki Franks barakaya doğru döndü ve ön kapıya bir tekme attı. Kapı kilitli değildi. İçeri giren Franks bir anda ortadan kayboldu. Bu sırada iki ajan daha vurulmuştu.

Stryker siper aldıkları çukurun içinde, M-16'sı omzundaydı. Evin en üst pencere sırasına nişan alıp ilk şarjörünü bir çırpıda harcadı. Virgil yolun karşı tarafına geçip daha ileri-

239

deki bir çukura girdi. Evle arasında bir kamyonet vardı. Arkasında başka bir makineli tüfek sesi duyduğunda çukurdan çıkarak dosdoğru kamyonete doğru koşmaya başladı. Kamyonetin iki metre ilerisinde biri yerde yatıyordu. Virgil onu yakalayıp kamyonetin arkasına çekti. Araçta en az elli kurşun deliği vardı. Kırılan cam parçaları her tarafa dağılmış, arabanın iki lastiği patlamıştı. Ajan hâlâ hayattaydı ama bacakları paramparça olmuştu ve bilincini kaybediyordu. Kahverengi beyaz renkli köpek görünüşe göre bir pitbull'du. Yan tarafı ve kafası kanamasına rağmen kamyonetin çevresinde hâlâ tur atıyordu. Arka bacakları belirgin bir şekilde kırılmıştı ama buna rağmen Virgil'e doğru

hareketlendi. Virgil köpekleri severdi ama böyle bir durumda hiç tereddüt etmeden tabancasını çıkardı ve iki el ateş etti.

Virgil, arkasından kendine seslenen ajanı gördü. Adam yaralıydı ama yine de ayaktaydı. Adamın gösterdiği yöne baktığında yere düşen üçüncü ajanı fark etti. "Sen onu al, ben eve doğru ateş açacağım. Hareket edemiyorum, vuruldum..."

"Tamam." Adam M-16'sıyla pencerelere ateş etmeye başladı. Virgil, kamyonetin arka tekerleklerinin arkasından çıkarak ilerideki ajanı aldı ve onu geriye doğru sürükledi. Bu sırada kendilerine doğru koşan başka bir yaralı köpek gördüler. Şarjörünü değiştirmekte olan ajana doğru koşuyordu. Ajan tam şarjörü taktığı anda köpek üzerine atıldı ama kolunu ıskalayarak çelik yeleğini ısırdı. Ajan silahını buldu, köpeğin kafasına doğru nişan aldı ve ateşledi. Köpek sarsıldı, Virgil'e doğru döndüğü sırada yüzünde köpeksi bir gülümseme belirmişti ve nihayet yere yığıldı.

Virgil kamyonetin arkasında iki yaralı ajanla birlikteydi, belki de biri ölmüştü. Arkasını dönüp adama baktığında hâlâ yaşadığını gördü. Kamyonetin kasasını açarak yaralı ajanı içine soktu. Bu sırada uzaktaki pencerelerden birinden üzerine kurşun yağmaya başladı.

Bilinci yerinde olmayan ajana doğru yöneldi, onu da zorlukla kaldırıp ilk ajanın yanına koydu. Sonra sürünerek sürücü koltuğuna doğru ilerledi. Koltuğa ulaştığında direksiyonu

240

kavradı, vitesi geri taktı ve eliyle gaz pedalına yüklendi.

Bir şeyin kendini tırmaladığını hissediyordu ama önemsemedi. Doğruca çiftlikten dışarı çıktı. İçerideki ajanların çıkardığı ateş sesini duydu, onu korumaya

alışıyorlardı. Geri viteste gitmeye devam ederek çiftlikten uzaklaştı. Sarsıla sarsıla yüz metre kadar ilerlediler. Yol kenarına geldiğinde frene bastı.

Pirelli'yi aradı. Pirelli ona doğru bağırdı. "Durum nasıl? Ne kadar kötü?"

"İkisinin de yarası ağır. Eğer alışan bir kamyonetin varsa hemen buraya getir, duruma acil olarak müdahale etmelisin."

"Kuzey takımını çağırıyorum hemen. Eğer yanında silahın varsa eve doğru ateş et. Bir yaylım ateşine ihtiyacımız var."

Virgil kamyonetin arkasındaki M-16'yı aldı, iki adet şarjörü vardı. Eve doğru üç el ateş etti, bu sırada yolun kuzey tarafında bir duman bulutunun yaklaştığını gördü.

Kuzey takımından bir ekip eve girmeye çalışıyordu. Virgil şarjörünü en çok karşılık verilen pencereye doğru boşaltarak adamlara yol açtı. Kamyonet kendine doğru yaklaşırken eve tekrar ateş açtı. Kuzey ekibinin kamyoneti arkada durdu. İçinden bir ajan dışarı çıktı ve Virgil bağırdı. "Hastane nerede biliyor musunuz?"

"Evet, önceden keşif yapmıştık."

İki yaralı ajanı diğer kamyonete taşıdılar. Kuzey takımının elemanı sordu. "Yaran ağır mı?" Virgil kendine doğru baktığında üzerindeki kan lekelerini gördü ama ona ait değillerdi. Sonra ajan alnını işaret ettiğinde alnındaki kam fark etti. Bu, kendi kanıydı ama fazla kanaması yoktu. "Siz devam edin," diye bağırdı. Ajan yanından ayrıldıığında evden kamyonete doğru tekrar ateş açıldı. Virgil enkaz halindeki kamyonetin arka tarafına doğru saklandı. Bir kutunun içinde altı adet şarjör buldu. Hemen birini tüfeğine taktı, diğerlerini de ceplerine doldurdu. Yola çıkararak batı tarafındaki bir

çukura girip siper aldı. Buradan Stryker'ın kamyonetinin yakınındaki bataklığa doğru sürünebilirdi. Oradan bile Stryker'ın hâlâ kamyonetin arkasından ateş ettiğini duyabiliyordu. Yanma ulaştığında

241

Stryker ona dönüp, "Kurşunumuz bitiyor," dedi.

Virgil cebindeki şarjörlerin üçünü ona doğru attı. Stryker, "Sanının Pirelli de vuruldu," diye seslendi. "Diğer taraftaki çukurda olmalı."

"Beni korursan gidip onu alabilirim. Gidip ilk yardım çantamı alayım." Sürünerek kamyonetin içine girdi ve çantayı aldı. "Hazırım."

Stryker kamyonetin arkasından çıkıp ateş etmeye başladı. Bu sırada Virgil, dar yolun öbür tarafına geçip Pirelli'nin içinde bulunduğu çukura girdi. İçeri girdiğinde Pirelli'nin tek elinde M-16'sıyla hâlâ ateş etmekte olduğunu gördü. Sol kolundan kanlar akıyordu. Virgil ona doğru bağırdı, "Ne kadar kötü?"

"Acıyor. Sanırım omzum kırıldı."

Herkes birbirine bağıırıp duruyordu. Evin çevresinde yüzlerce boş mermi kovam vardı. Hedefleri düşmek üzereydi ama hâlâ var güçleriyle direniyorlardı. Virgil çantasından gazlı bez ve bant çıkardı. Pirelli arkasını dönüp çömeldi. Virgil, omzuna baktığında kurşungeçirmez yeleğin tam bittiği yerdeki yarayı gördü. Gazlı bezi yaranın üzerine yerleştirip üzerini sıkıca bantladı. "Artere gelmemiş. Şiddetli bir kanama yok." Pirelli başını sallayıp, "Şarjörümü değiştir," dedi.

Evden artık hiç ateş edilmiyordu. Bir ajan kendini sol tarafta bulunan yaralı üçüncü ajanın yanına doğru attı. Bu, Virgil yaralı ajanı kamyonete taşıırken onu koruyan adamdı. Evden tekrar kurşun yağmaya başladı ama ajan kurtulmayı başarmıştı. Bu sırada narkotiğin polisleri de pencereyi kurşun yağmuruna tuttu.

Virgil, Pirelli'nin M-16'sının şarjörünü değiştirdi. O an Stryker'ın bağırdığını duydu. "Dikkat edin, dikkat edin."

Virgil yukarı baktığında Franks'in barakadan bir uzun namlulu silahla dışarı çıkmış olduğunu gördü. Franks üç adım atıp kamyonetin arkasındaki ajanlara ateş etmeye başlamıştı. Siper alma gereği bile görmüyordu. Yaralı olmayan ajan geri doğru kaçarak silahını ona doğrultmaya çalışırken Franks bir başkası tarafından vuruldu. Virgil bulunduğu yer-242 den onun titrediğini görebiliyordu ama Franks hâlâ ayakta idi. Bir kez daha ateş ettikten sonra yere yığıldı.

Franks herkesin dikkatini dağıtmıştı. Pirelli yerinden doğrulup insanlara bağarmaya başladı. Bu sırada evden yeni bir kurşun dalgası geldi. Pirelli bir kolunu tutarak çukura indi. Virgil, "Eğil," dediğinde artık çok geçti. Pirelli yeniden vurulmuştu. Virgil ona doğru süründü.

"Vurulduğum." İki delik vardı, biri bacakta; diğeri sağ kolda. Koldaki oldukça fazla kanıyordu ama o da arter kanaması değildi. Yine de büyük olasılıkla kolu kırılmıştı.

Virgil, Pirelli'nin pantolonunu yırttı. Kurşun, eti sadece bir santim kadar sıyrıp geçmişti.

"Çok mu kötü?"

"Ölümcül değil." Virgil diğeri yaralı olanı da bantladı. "Seni yola çıkıp geri götürmem lazım."

“Tamam.”

Pirelli’yi kavrayıp ayağa kaldırdı ve Stryker’a seslendi. “Bana on saniye ver,” diye karşılık veren Stryker bir anda ortadan kayboldu. Biraz sonra eliyle işaret edip, “Gidin,” diye bağırdı. Virgil, Pirelli’yi sürükleyerek yolun karşı tarafına koşmaya başladı. Bu sırada Stryker dışarı çıkıp bir şarjörü eve doğru boşalttı. Pirelli yolun öbür tarafındaki sulu alana girene kadar hiç ses çıkarmadı. Buradan da enkaz halindeki narkotik kamyonetine doğru gittiler. Beş dakikada yüz metre yol almışlardı. Kamyonete ulaştıktan sonra on metre daha ilerlediler. “Birisi gelip seni alacak,” dedi Virgil.

“Bu ev bir cephanelik gibi. Böyle olduğunu bilmiyorduk, çok sağlam çıktı gerçekten.”

Yüzü bembeyaz olmuştu ve yaşadığı şok nedeniyle bakışları bir yere odaklanamıyordu ama bilinci yerindeydi.

Birden evde bir patlama oldu, devasa değil ama oldukça büyük sayılabilecek bir patlamaydı. Ardından bir tane daha. Ajanlardan biri, bir bombaatar almış ve evi yüksek patlayıcı özellikli bombalarla vuruyordu.

Sonra tepenin arkasından tek bir patlama sesi duyuldu. Virgil daha önce hiç kullanmamasına rağmen bunun bir elli

243

kalibrelik tüfek olduğunu tahmin ediyordu. Narkotik evi elflij geçirmek üzereydi. Virgil, “Burada dur, geri geleceğim,” di»; yerek tekrar çukura doğru süründü. Narkotik kamyonetinin önünde Franks yatıyordu. Ölmüştü. Kamyonetin arkasında, iki ajan vardı, bir üçüncüsü de yerdeydi. Stryker ise halen diğer çukurdaydı, eve seyrek olarak atışlar yapıyordu. '

Çiftliğe ilk gelen ajanlardan biri kamyonetin arkasında duruyordu. Kamyonetin dört tekerleği de patlamıştı. "Arkadaki adamlar ne durumda?" diye bağırdı Virgil.

"Harmon öldü, Franks onu başından vurdu. İki yaralımız daha var ama iyiler. Senin durumun nasıl?"

"Fena değilim. Dört iyi lastiğimiz var. Eğer bombacı çocuğu tekrar ateşlettirebilirsen kamyoneti buradan çıkaracağım. Pirelli oldukça kötü durumda, onu hemen hastaneye götürmem lazım."

"Sen arabaya biner binmez o bombaları atmaya başlayacak. Koş şimdi."

Virgil koşarak Stryker'in kamyonetine bindi. Yolcu koltuğu cam kırıklarıyla doluydu ve koltuklarda birkaç delik vardı ama lastikler sağlamdı. Aracın kaput bölümünde de hiç delik yoktu. Aracı çalıştırdığı anda, "Ben hazırım," diye bağırdı. İki saniye sonra bomba patlama sesini duydu. Hızla geri çıkıp bataklık alana girmemeye dikkat ederek devam etti. Bu sırada diğer patlamayı duydu. Doğrulup arkasına baktığında dağılmış narkotik kamyonetini gördü.

Pirelli bıraktığı yerdeydi. Virgil, araçtan çıkıp ona doğru koştu.

"Saat kaç?"

"Nereden bileyim." Virgil, Pirelli'yi kucaklayarak arka kapıdan kamyonete bindirdi ve sırtüstü yatırdı. Feu'un çiftliğinden hâlâ bomba sesleri geliyordu. Arabayı çevirip yola çıktı. "Saat? Saat kaç?"

"Saat gitme vakti," diye bağırdı Virgil. Bu Pirelli için yeterli bir cevaptı, tekrar sormadı.

Dikiz aynasından baktığında Feur'un evinden dumanlar yükseldiğini gördü. Şehirler arası yola çıkıp hızla gitti.

244

Hastaneyi aramaya gerek duymamıştı. Eğer biraz beyinleri varsa oraya iki narkotik ajanı geldiğinde gerisinin de gelebileceğini tahmin ederlerdi. Tam çıkışa geldiğinde narkotik kamyonetlerinden birinin geri döndüğünü gördü. Yaralıları hastaneye bırakmış olmalıydı. Sekiz dakika sonra hastaneye ulaşmıştı. Dışarıda üç tane polis arabası duruyordu. Polisler ona doğru baktı. Çıkar çıkmaz onlara doğru bağırdı. "Bir yaralımız daha var. Pirelli yaralandı, hemen bir sedye getirin. Çabuk olun!"

Hastanenin cerrahı oradaydı. Pirelli'ye baktığında hemşireye dönüp, "Onu temizleyin," dedi ve yanlarından uzaklaştı. Hemşireler Pirelli'yi aldı ve Virgil dışarı çıktı. Polis memurlarından biri Virgil'e döndü. "Adamlarımızı Feur'un çiftliğine gönderdik. Yaralıları getiren narkotikçi ajan da onlarla birlikte geri döndü."

"Doktor ilk iki yaralı hakkında bir şey söyledi mi?" "Oldukça kötü durumdadılar. Birisi hayat mücadelesi veriyor, diğeri daha iyi." Polis memurunun yüzü soluk ve gergindi. "Benim de oraya gitmem gerekiyor..."

"Sen burada kal," dedi Virgil. "Koordinasyonu sağla. Adamlarınız da oraya yaklaşıırken dikkatli olsunlar çünkü orada tam anlamıyla bir savaş var. Eve iki yüz metreden fazla yaklaşırsan vurulabilirsin. Ayrıca yollara da barikat kursunlar. Bölgeye giden yayaları durdursunlar."

"Ben onları arar haber veririm," dedi polis memuru. Ardından Virgil kamyonete binip tekrar Feur'un çiftliğine doğru yol aldı. Yan yola geldiğinde Gomez adında bir ajan

onu aradı. "Feur'la iletişim kurduk. Hâlâ içeride ama konuşmuyor. Senin onu aramanı istiyor."

"Üç dört dakikaya oradayım, onu oyalayın ve konuşturmaya çalışın."

Polisler, şehirler arası yolun girişine barikat kurmuşlardı. Aracını enkaz halindeki kamyonetin arkasına bırakıp M-16'sini aldı. Tekrar yol kenarından çukura doğru ilerledi.

Ev harabeye dönmüş, ikinci kat tamamen yok olmuştu.

245

Virgil ileride kum torbalan görüyordu. Bunlar sel baskınlanı na karşı kullanılan türdendi.

Evi oldukça korunaklı bir hale getirmişler, diye düşündü ama bombaatar bu sorunu rahatlıkla çözmüştü. Eve yaklaştı^ ğında artık hiç ateş sesi gelmediğini fark etti. Beş kamyonet paramparça olmuştu. Bir tanesinden dumanlar yükseliyordu, Stryker çukurdan çıkmış, yolun karşısına geçmiş, kamyonetlerden birinin arkasında oturuyordu. Virgil tekrar bir boım ba sesi duydu ve hızla Stryker'ın yanma yaklaştı. Bir ajan da koşarak onlara doğru geldi. Tek söylediği, "Hazır mısın? Bu senin için," oldu. Elindeki telefonda ara tuşuna bastı ve Virgil'e verdi. Bir dakika sonra Feur karşısındaydı. "Evet." "Virgil Flowers. Dışarı çıkmak istiyor musun?"

Feur kıkırdadı. "Hayır, sanırım çıkmayacağım. Ama sana bir sorum var. Burayı basmayı neden tercih ettiniz? Gelip kapımı da çalabilirdin. Böylece belki birkaç yıla kurtulurdum. Ama şimdi etrafta ölü polisler var ve idam zamanımın gelmesini bekleyeceğim."

"Adamım, bütün bu olanlar Franks'in lanet olası köpeklerinin suçu. Sana ateş etmeyecektik. Köpekler polislere saldırdı,

**birileri köpekler ateş etti, evden bilileri de bize ateş etti.”
“Bütün bunlar köpekler yüzünden mi oldu?” Feur şaşırmiş görünmüyordu.**

“Tam olarak değil. Eğer sen tonlarca uyuşturucu üretiyor olmasaydın, evini bir cephaneliğe çevirmemiş olsaydın ve bize ateş etmemiş olsaydın... Bu arada ateşi ilk başlatan Trevor muydu yoksa sen miydin?”

“Trevor,” dedi Feur. “Geri zekâlı! Silahlan hep çok sevmişti. Artık yaşamıyor. Şimdi ikimiz kaldık: John ve ben. İkimiz de yaralıyız ve ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyoruz.”

“Daha fazla polis öldürme olur mu? Narkotik, askeriyeden buraya tank getirmeyi düşünüyor. Çöp öğütücüsü gibi bu evi başınıza yıkacaklar.”

“Beni biraz sonra tekrar ara. John yaralı. Ne yapmak istediğini sormam gerekiyor.”

246

Virgil telefonu kapattı. “İyi. Konuşuyorsa eninde sonunda teslim olacaktır. Bizim adamlardan ne haber?”

“Birisi çok kötü durumda. Diğeri de ölüm kalım savaşı veriyor. İkisi de hastanedeler. Pirelli’nin vücudunda da birkaç tane delik var ama onun öleceğini zannetmiyorum. Diğer yaralılar ne durumda?”

“İki kişi daha gönderdik hastaneye. Çok iyi değiller ama hayatta kalacaklarını düşünüyorum. Franks neden o köpekleri serbest bıraktı?”

“Çılgın adam. Bu evdeki herkes kafayı yemiş.”

Telefona baktı ve numarayı tekrar çevirdi. Feur cevapladı. "Teslim oluyoruz fakat buradan çıkamıyoruz, sıkıştık. Size ateş etmeyeceğiz ama bizi buradan çıkarmanız gerekiyor." "Neredesiniz?"

"Evin tam ortasmdayız, birinci katta. Üst kat üzerimize çöktü. Her taraf kalas dolu. John'un canı fena yanıyor." Virgil arka tarafta birinin konuştuğunu duyabiliyordu ama ne söylediğini anlamıyordu. "Biraz zaman alır. Seni uyarayım, rahip; direnmeseniz iyi olur. Birincisi bunun hiçbir faydası olmaz, İkincisi buradaki arkadaşlar oldukça sinirli. Yanlışlıkla üzerinize bomba bile atabilirler."

"Teslim oluyoruz, teslim oluyoruz."

"Bu arada ne olur ne olmaz ben sorumu sorayım: Gleason'ları ve SchmidtTeri neden öldürdün?"

"Ben yalan söylemiyorum. Yüce İsa üzerine, bu cinayetlerle hiçbir ilgim yok. Ama bilmeni isterim ki şu saatten sonra yapmış olsaydım itiraf ederdim; ne de olsa cezam açısından değişen bir şey olmaz. Bir sürü polis öldürdük ama O cinayetleri ben işlemedim."

Ajanlar işi ağırdan alıyordu. Evi uzaktan gören bir noktayı komuta merkezi olarak belirlediler. Sonra evin yakınında bir yere kum torbalarından siper yaptılar.

Herald Gomez isimli ajan operasyonu devraldı. Bir başka ajan ona gelip, "Biraz zincire ihtiyacımız olabilir, büyük parçalar kaldıracacağız," dedi. Gomez başıyla onayladı. "Birkaç tane alın."

Evin tam ters köşesine bir tane daha kum torbalı alan kurdular. İçindeki ajan, silahı eve doğrultmuş bekliyordu. Virgil ve Gomez eve yakından bakmak için ilerlediler. Sol

taraflarında Franks'ın öldürdüğü ajanın üzerine battaniye örtmüşlerdi.

Enkaz haline gelmiş ev çok kötü kokuyordu: Ham kalas, toz ve çürümüş yumurta. Ajanlardan birkaçı, evin arka tarafında bahçeye saçılmış parçalanmış uzuvlar buldular. Gomez, Virgil'e dönüp, "Bomba vücuduna isabet etmiş olmalı," dedi.

Ajanlardan biri kapıya kadar gelip oradaki yıkıntıları temizledi ve bağırdı. "Bizi duyabiliyor musunuz?"

Cevap yoktu.

"Dikkat edin," dedi Gomez. "Zemin sorunlu olabilir."

Biraz daha ilerlediler. Gomez, "Kafa derinde bir sıyrık var," dedi Virgil'e.

"Bir parça cam veya metal," dedi Virgil.

"Kahretsin! Ulu Tanrım! Ben Harmon'un karısına ne diyeceğim?"

Başka bir ajan eldivenlerini takmış, molozları temizliyordu. "Hey, orada kimse var mı?"

"Sanırım başka vücut parçaları buldular," dedi Virgil, Gomez'e dönüp.

Biraz daha kalas temizlediler. Bundan sonrası için bir vinç gerekiyordu. Virgil Feur'u aramaya karar verdi ama telefonu cevap vermedi.

"Belki yaralıdır," dedi Gomez birkaç kalası daha kenara atarak. "Benim şehre inip çocukları görmem lazım."

Tekrar çürümüş yumurta kokusu...

Virgil etrafı biraz daha kokladı ve evin içinde molozları temizlemekte olan ajana, "Hemen çık oradan. Soru sorma, çabuk ol," dedi. Sonra öbür taraftaki ajana dönüp, "Sessiz ol, hemen çık. Siperlerdeki adamları da alıp hemen geri dönün," dedi. Olabildiğince sessiz konuşuyordu. Gomez şaşkındı. "Ne? Neler oluyor?"

"Bu propan, çürük yumurta kokusu." Çevresine baktığında barakanın yanındaki tankı gördü. "Evi propanla dolduruyorlar; burayı patlatacaklar."

"Propan mı?" Gomez hızla arkasını döndü ve telsizden konuştu. "Çocuklar herkes geri çekilsin, mümkün olduğunca sessiz olun. Burayı gazla dolduruyorlar, evi havaya uçuracaklar."

On dakika sonra Virgil, yolun karşısındaki çukurda oturmuş beklerken kendini aptal gibi hissediyordu. Ajanlardan biri barakaya kadar koşup gazı kesmeyi önerdi. Ama baraka eve çok yakındı, patlama olursa ajan hayatını kaybedebilirdi. "On dakika daha bekle. Belki de ben yamlıyordum."

Virgil ajanları evin çevresinden çektikten on bir dakika sonra ev büyük bir gürültüyle patladı. Beş ton ağırlığında kalaslar etrafa yayılmıştı. Virgil, kafasını elleriyle korudu. Üzerine bir şey düşmeyince çukurun kenarından ileri baktı. Enkazda küçük bir yangın başlamıştı. "Şimdi itfaiye çağırabiliriz," dedi.

"Ulu Tanrım!" dedi Gomez. Birkaç saniye sonra bir helikopter görüldü. Üzerinde Kanal 5 logosunu okuyabiliyorlardı. "Tam ihtiyacımız olan. Gerçekten tam ihtiyacımız olan şey. Gülümse Harry, televizyodayız."

"Bir şansımız daha var."

Gomez birisini aradı. “Bu bizi helikopterden kurtarır,” dedi. Helikopter hâlâ çevrelerinde tur atıyordu. Dikkatli bir şekilde enkaz yığına doğru yürüdüler. Ajanlardan biri barakaya koşarak gazı kapattı. “Bu olay, sağcılarının efsanesi olacak; Rahip Feur’un direnişi.”

“Franks’in arabasını arayan oldu mu?”

“Henüz değil,” dedi Gomez.

Arabaya doğru ilerleyerek kasasını açtılar ve içindeki gaz bidonlarını gördüler. Gomez bidonlardan birinin üstünü açıp kokladı. “Bu benzin.” Daha iyi görebilmek için bidonu güneşe doğru tuttu ve sonra dikkatli bir şekilde yere döktü. Birkaç litre benzin döküldükten sonra bidonun içinden cam bir şişe yere düştü. Gomez hepsini görmek için bidonun tamamını boca etti. İçinden on iki uzun şişe çıkmıştı.

249

Uyuşturucu bunlarla taşınıyordu. “Doğruymuş,” dedi. Sonra ajanlardan birine dönüp, “Ben Harmon’un karısına ne diyeceğim?” dedi. Ajan kafasını sallayarak, “Kocasını öldüren piçlerin tamamının hakkından geldiğimizi söyleyeceğiz,” diye cevap verdi.

Ajanlar bidonların tamamını boşalttılar, hepsinin içinde cam şişeler vardı. Barakayı aradıklarında içinde şişeler olan beş bidon daha buldular. Her seferinde on beş yirmi kiloluk uyuşturucu taşıyor olmalıydılar. “Görünüşe göre bunu yıllardır yapıyorlardı,” dedi Gomez. Barakada başka bir şey bulamadılar. Daha sonra eve geçtiler. Evin içindeki her şey paramparça olmuştu ve yangın giderek büyüyordu. “İtfaiye yolda,” dedi ajanlardan biri.

Helikopter gözden kaybolmuştu. Şimdi etrafta böcek ve kuşların sesi duyuluyordu. Virgil, Strkyer ve Gomez

barakanın üzerine çıkarak eve yukarı bir noktadan bakmak istediler. Propanın etkisi gerçekten müthişti. İtfaiye arabası geldiğinde üçü de barakanın üzerindeydi. İtfaiyeciler ateşin üzerine dört beş dakika boyunca köpük sıktılar ve sonunda yangın sndrlmştı.

Gomez, "ıkıp bir açıklama yapmalıyız. Bluestem'de bir basın konferansı ayarladık bu akşam için," dedi.

"Pirelli'yi ara. Onu en son gördüğümde hâlâ konuşabiliyordu."

Gomez, Pirelli'yi aradı; cevap yoktu. Stryker yanına geldi ve "Kapat telefonu," dedi.

"Ne var?"

"Telefonu kapat. şuraya bak." Stryker onlan barakanın kapısına götürdü, eve doğru bakıyordu.

"Feur bencil pisliğin tekiydi. Neden intihar etmiş olabilir? Eğer onu gerçekten köşeye sıkıştırsaydık mahkemesinin yapılmasını isterdi."

Gomez ellerini açtı. "Ne?"

Stryker tepenin eteğini gösterdi. "şu otelde gösterdiğiniz uydu fotoğrafı. Adamlarınızdan biri bu fotoğrafa bakıp evin arka tarafında gizlenebileceğimiz bir çukur olduğunu söyle-

250

mişti. Biz bunu görmemiştik. Böyle şeyleri görmenin en iyi yolu, etrafa yüksekte bakmaktır."

"Evet," dedi Virgil. Onun da bakışları tepenin yamacına kilitlenmiişti.

“Şu yeşil ot çizgisi,” dedi Stryker sağ tarafı göstererek. “Dikkatli baktığında onu görüyorsun. Hepsi taze otlar. Bu düz bir çizgi. Sanki birisi bilinçli olarak yapmış gibi.”

“Ne?” dedi Gomez gözleri açılarak. “Şuradaki küçük çizgiyi mi söylüyorsun?”

“Tek ihtiyacın olan bir boru ve bir de kazıcı kiralamak. Eğer polisler seni evde yakalarsa bodruma inip bir mum yakarsın ve gazı açarsın. Tüneli kapatıp kaçarsın. Belki biraz dizlerin aşınır o kadar. Son aradığımızda cep telefonunu açmamıştı değil mi?”

“Adi herif.” Barakadan indiklerinde Gomez hemen telsizine sarıldı. Bir düzine ajan koşarak onlara doğru geldi.

“Çizgi, şu ağaç kümesine doğru uzanıyor,” dedi Stryker tepeyi işaret ederek. “Tepenin ardında üç farklı ağaç kümesi var. En sondaki küme, diğer iki kümeyle birleşiyor.”

“Çoktan çıkmış olabilirler,” dedi Virgil.

Gomez adamlarına, “Hemen yeleklerinizi giyin. Hızla haydi!” diye buyurdu.

Sekiz kişi araziye çizgi halinde taramaya başladı. Diğer iki ajan ise kamyonetle arazinin öbür tarafını kapatmaya gittiler. Narkotik ajanları iyi eğitilmiş askerler gibiydi. Gomez telsizini yanından ayırmıyordu. Kuzey ekibine pozisyon aldırdı. Kendi taraflarında araziye daraltmaya devam ediyorlardı. Arazinin öbür tarafına ulaştıklarında iki çürümüş araç gövdesi buldular. Araçlar kırklı yıllardan kalma görünüyordu. Ve ayrıca paslanmış tarla makineleri bulunuyordu. Bir de yere, yarısına kadar gömülmüş bir çamaşır makinesi vardı. Ajanlardan biri ileriye gösterdi. Tepenin eve en yakın olan tarafında bir ambar görünüyordu. Gomez’e dönüp, “İşte orası,” dedi. Gomez diğer adamlarına

el salladı. Daire çizerek ambara doğru ilerlediler. Elli metre kala durdu ve telsizden, "Sürünerek ilerleyeceğiz," komutunu verdi.

Zor bir kaçış olmalı, diye düşündü Virgil çiftlik evine bakarak. Tünel çok dar görünüyordu. Bundan daha genişini yapmak da zaten fazla zaman alırdı.

Bir saat kadar beklediler. Franks'i öldürmeleriyle evin patlaması arasında bir saat geçmişti. Tüneli yarım saat sonra fark etmişlerdi. Aradan toplam iki saat geçmişti. Dört tane narkotik ajanı ve Stryker ambarı izliyordu ve Gomez de eve geri dönmüştü.

Ajanlardan biri Gomez'e telsizden bildirdi, "Geliyorlar." Virgil Te birlikte tepeye doğru koştu, arkalarından iki ajan daha geliyordu. Tepeye yaklaştıklarında tünel çıkışının yakınındaki ajan, sessiz olun işareti yaptı.

Bekleyen ajanlar bir yanm daire oluşturmuştu. Her biri iki büküm olmuş, kayaların arkasına gizlenmişti. Nöbet bekleyen ajanların lideri, ikisine gitmeleri için kırmızı bir kayayı işaret etti. İki ajan kırmızı kayaya doğru gidip gizlendiler. Gomez silahını çıkardı. Arkasındaki Virgil, "Sakin ol," dedi nefes nefese.

Stryker da yanlarındaydı. Fısıldayarak konuşuyordu. "Konuşmaları duyuluyor, bu tünel gerçekten çok dar olmalı."

Yirmi dakika daha beklediler. Ajanlardan biri Gomez'e telsiz üzerinden, "Sabırlı olun, gelmek üzereler," dedi. Gomez de duyduklarını Virgil ve Stryker'a aktardı.

Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra ambarın metal parçalarından biri yerinden oynamaya başladı. Ardından bir insan kafası ve omzu belirdi. Elinde uzun namlulu bir tüfek tutuyordu, bir M-16'ya benziyordu. Adam bir süre diz çöküp

nefes aldı, sonra dönüp az önce çıktığı yere doğru tekrar yöneldi. Biraz daha bekleyip metal parçayı tamamen kaldırdı. Onun arkasından Feur göründü, o da nefes nefeseydi.

Bir süre konuştular, sonra Feur tepeyi işaret etti. Eğilerek ellerindeki silahlarla oraya doğru ilerledikleri sırada narkotik ajanı, “Eller yukarı! Narkotik!” diye bağırdı.

İki adam oldukları yerde kaldılar ve Feur bağırdı. “Virgil?”

Virgil cevap verdi. “İyi denemeydi George ama artık bırak silahlarını.”

252

Feur sesin geldiği yöne doğru dönerek M-16’sım doğrulttuğu anda Stryker ve diğer ajanlar iki adamı delik deşik ettiler. Daha sonra Gomez yanlarına giderek tabancasındaki bütün kurşunları cesetlerin üzerine boşalttı.

“Tanrım, ne yapıyorsun?”

Tekrar tepeden aşağıya indiler. Feur ve John dediği adam, tünelden sadece beş metre uzakta sırtüstü yatıyorlardı. Vücutlarında yaklaşık elliser delik vardı. Tüfekleri M-15S idi.

Feur çok huzurlu görünmüyordu. Ölü bir çakal gibiydi, yüzü tamamen parçalanmıştı.

Ajanlardan biri Gomez’e, “Direndiler. Biz de yapmamız gerekeni yaptık,” dedi.

Gomez başıyla onayladı. “Yapmamız gerekeni yaptık.”

Sivri uçlu bir inşaat makinesiyle enkazın üzerindeki kalaslar kaldırıldı. Güneş batmak üzereydi, gökyüzü kızıl bir renge

bürünmüştü.

Virgil barakanın açık kapısının eşiğinde oturmuş, sandviçini yiyordu. Yanında yemek yiyen iki ajan daha vardı. Çatışma hakkında konuşuyorlardı. Gomez ona doğru yaklaşıp, "Haydi, şehre inelim. Televizyondan bekliyorlar," dedi.

"Git başımdan!"

"Böyle söyleyeceğini biliyordum. DavenportTa konuştum. Bütün kanallarda senin yüzünü mutlu bir şekilde görmek istediğini söyledi. Suçlularla mücadeleye yardım ettiği için Belediye Başkanı'na da teşekkür etmeni istiyor."

"Canı cehenneme!"

"Çabuk ol, seninle oyalanamayacak kadar yorgunum." Gomez oradan ayrılıp Stryker'la konuşurken Virgil ayağa kalktı ve pantolonundaki tozları silkeledi. Yarısi bitmiş Pepsi şişesini alarak merdivene doğru ilerledi.

Ajanlardan biri -tişörtüyle alay eden Meksikalı- Virgil'e döndü. "Virgil, sana borçluyuz. O çocukları sen kamyonete bindirip hastaneye yetiştirdin ve biz borcumuzu öderiz. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa hemen bizi ara. Bu konuda ciddiğim." Yanındaki ajan başıyla onayladı. Dişlerinin arasından sandviç parçası görünüyordu.

Gomez ve Stryker kamyonetin içinde, Virgil de kasasında olmak üzere şehre doğru yola çıktılar. Arkalarında, birisi

254

kuzey ekibinden olmak üzere iki ajan daha vardı. Yaralı iki ajan hâlâ hayattaydı, birisi muhtelemen yaşayacaktı ama diğeri başaramayacak gibiydi. Virgil'in sonradan öğrendiği iki yaralı ise ufak tefek sıyrıklarla kurtulmuşlardı.

Pirelli oldukça kötü durumdaydı ama hayati riski yoktu. Bir domdom kurşunu omzunu paramparça etmişti. Omzunu tekrar toparlamak oldukça zor olacaktı. Kırık kolu da başka bir problemdi, onun da iyileşmesi oldukça uzun bir süre alacaktı.

“Ve Judd,” dedi Stryker. “Nerede bu aşağılık herif?”

Bir narkotik ekibi de operasyonun yapıldığı sırada Judd Jr.’ı yakalamak için gitmişti ama onu bulamamışlardı. Arabası ofisinin önünde park halindeydi ve kapısı kilitli değildi ama Judd’dan eser yoktu.

“Bu durum beni rahatsız etti. Neden kaçınsın ki?”

Gomez cevapladı. “Birisi haber vermiştir.”

“Kim vermiş olabilir? Sizin adamlardan biri mi? Pirelli aradığında Jim’le birlikteydik ve hiç ayrılmadık. İkimiz de kimseyle konuşmadık.” Stryker başıyla onayladı.

“Belki de... Bilmiyorum.”

Gomez, Virgil’e, “Daha iyi bir tişörtün var mı?” diye sordu.

“Evet. Hatta bir ceketim bile var. Otelden alabilirim.” “Ceketi boşver, tertemiz görünmenizi istemiyorum ama tişörtün de fazla aykırı. Ortada ölü polisler var.”

“Siyah AC/DC tişörtüm var, o uyar sanırım.”

“Virgil!”

“Ben kendime bakarım, rahat ol.”

İki dakikalığına otelde durdular. Virgil düz açık yeşil bir tişört giydi. Bu tişört ona belli belirsiz bir asker havası veriyordu. Gomez onu görünce, “Fena olmamış,” dedi.

“Ne gündü ama,” dedi Stryker, sol yanağında üç tane kesik vardı. Kanlarını temizlememişti.

Narkotikten bir basın ilişkileri uzmanı, Twin Cities’den buraya uçup basın konferansını ayarlamıştı. Virgil ve Stryker’m, Schmidt cinayetinden sonra geldikleri odaydı burası.

255

Bu sefer daha fazla basın mensubu bulunuyordu. En az altı tane canlı yayın aracı ve bazı bağımsız haberciler adliye binasının önüne park etmişti. Akşam haberlerine geç kalmışlardı ama gece haberlerine kesin yetişeceklerdi ve sabaha herkes bu olaydan söz ediyor olacaktı.

Sözü ilk olarak Gomez aldı ve beş dakikalık bir konuşma yaptı. Çiftlik evinin uydu görüntüsünden başlayarak çatışmayı genel hatlarıyla anlattı. Köpeklerin saldırısıyla başladı ve hikâyesini Feur ve John dediği adamın öldürülmesiyle bitirdi. Ayrıca içinde methamfetamin bulunan cam şişelerle dolu bir gaz bidonu gösterdi ve şişelerden birini kadın gazetecilerin en güzeline vererek herkese göstermesini sağladı.

Cam şişe diğer basın mensuplarınca gösterilirken Virgil Joan ve Jesse’nin odanın arka tarafında olduklarını fark etti. İkisi birlikte Stryker ve kendisine şüpheli gözlerle bakıyordu. Yanlarında Williamson vardı. Williamson birkaç kez Jes-se’e dönerek gergin bir şekilde onunla konuştu.

Sonunda Gomez, Virgil ve Stryker’ı kameraların önüne attı. “Bu olayda bize yardım eden Şerif James Stryker ve Virgil Flowers’a özellikle teşekkür etmek isteriz. Gördüğünüz gibi hâlâ çatışmadan kalan yara izlerini taşıyorlar. Virgil Flowers kendi hayatını tehlikeye atarak iki yaralı ajanın kurtarılmasını sağladı. Virgil’in kamyoneti elleriyle geri geri

sürmesi hayatımda gördüğüm en müthiş şeydi. Bu iki adam gerçekten cesur insanlar.”

Virgil utanmıştı ama basın mensupları çok mutluydu. Bu yerel kahramanlar sayesinde altı yedi kişi ölümden kurtulmuştu. Konuşma bittikten sonra sorular başladı. Bazıları saldırgan sorulardı ama Gomez bu konuda uzmandı. Bu soruları, ele geçirdikleri meth’in yüzlerce hayatı kurtardığını söyleyerek ustalıkla savuşturdu. “Methamfetamin özellikle devlet okullarında en çok kullanılan uyuşturucudur.”

Williamson’un Virgil’e bir sorusu vardı. Bu Bluestem’de-ki seri cinayetlerin bittiği anlamına mı geliyor? Gleason’lar, Schmidt’ler ve Bill Judd; Feur ve adamları tarafından mı öldürüldü? Veya katille aralarında bir bağlantı var mı?”

256

“Bu somya cevap vermek isterdim ama ne yazık ki cevabı bilmiyorum. Tek bildiğim soruşturmanın devam ettiği.”

Basın toplantısı bittiği sırada Davenport, Virgil’i arayarak, “İyi iş çıkardın,” dedi. “Şimdi, şu serseriye ne zaman yakalayacaksın?”

Jesse ve Joan kaldırımında yürüyorlardı. Yanlarında Laura Stryker ve kasabadan bir düzine insan vardı. Joan, “Sizin orada ne işiniz vardı?” diye sordu. Stryker ona sert bir bakış attı. “Bu bizim işimiz. Ben bu kasabanın şerifiyim. Beni köpek kovalayayım diye şerif yapmadılar.”

Arkalarındaki kalabalıktan Stryker’a hak verdiklerini belirten sesler yükseldi. Joan ellerini beline koyup, “Şimdi her tarafta ölmüş insanlar var ve senin de yüzün gözün kan içinde,” dedi.

Jesse de Joan kadar öfkeliydi. Virgil, akraba olsalar ikisinin iyi anlayacaklarını düşündü.

Virgil, "Benim gitmem gerekiyor," dedi. Kamyonetine binerek bir U dönüşü yaptı ve hastaneye doğru yol aldı. Hastanenin önünde hâlâ iki tane polis arabası bekliyordu. Pirelli ameliyattan çıkmıştı, iyi görünüyordu. Parçalanmış omzunun üzerinde cam elyaftan bir hazne vardı. Yaralı bacağı bandajlanmış ve askıya alınmıştı. Virgil koridordaki bir narkotik ajanına, "Diğerleri nasıl?" diye sordu.

"Hayatta kalmaya çalışıyorlar. Doug şu ana kadar bunu başardı. Sanının gerisini de getirir."

"Onlar için dua ediyorum," dedi ama aslında etmiyordu çünkü duanın bir yararı olacağını düşünmüyordu. Tekrar oteline döndü.

Joan koridordan onun odasına doğru geliyordu. Virgil'i gördüğünde, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Biraz. Bugün olanlardan sonra daha fazlasını kaldıramayacağım. Ne Jim ne ben ne de ölmüş adamlar. Her şey olup bitti işte. Bu kimsenin hatası değil, sadece Feur'un işi ve o hak ettiği cezayı buldu."

"Biz çok korktuk."

"Tamam, sorun değil ama şu an bunları dinlemek istemi-

257

yorum. Korkularınızı bana yarın anlatın olur mu?"

Joan, Virgil'in saçma dokundu. "İstersen saçını yıkayabilirim. Biraz canın yanacak ama..."

“İyi olur.”

Yatakta biraz oynaştılar ama sevişmediler. Virgil midesini vitaminlerle doldurmuştu. Saçları ıslaktı. Joan, “Basın konferansında cinayetlerin bitip bitmediğini bilmiyorum diye cevap verdin. Demek istediğin, aslında bitmediğiymiş değil mi?” diye sordu.

“Evet. Aslına bakarsan...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bill Judd Jr.’ı arıyoruz. Onun peşinde olan polisler var. Görünüşe göre kaçmış ama ben onun ölmüş olabileceğini düşünüyorum.”

Joan dirseğinin üzerinde doğruldu. “Hâlâ Williamson’un suçlu olabileceğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Williamson olayı beni çıldırtıyor. Olayları öğrendiğimizde gerçekten onun yapmış olabileceğini düşünmüştüm ama evinde onu gördüğümde tıpkı benim gibi o da çıldırmıştı. Bize bağıırıp duruyordu.”

“Eee?”

“Yani bilmiyorum. Başına bir silah doğrultup bir isim vermemi istesen yine onun ismini söylerim. Cities’de bir gazeteci gerçek annesinin kim olduğunu bilmiyor olabilir mi? Bilmediğini ve bunu umursamadığını söylüyor. Aslında bilse bile Judd’m kendi babası olduğunu bilmeyebilirdi. Eğer bir doğum sertifikası veya pasaport alacak olsa...” Virgil sırtüstü uzandı. “Onun hakkında biraz düşünmem gerekiyor. Konferansta Jesse’e ne anlatıyordu. Üçünüzü odanın arkasında gördüm.”

“Önce elimizi sıktı ve Jesse’e ‘uzun zaman sonra bulduğum kardeşim’ diye hitap etti. Sonra Jesse’i sıkıştırmaya başladı. Geçen hafta nerede olduğunu soruyordu. Judd’m kızı olduğunu ne zaman öğrendiğini, annesinin nerede olduğunu soruyordu.”

“Jesse’in bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyor?”

“Çok hoş sohbet değildi ama zaten hiçbir zaman öyle bir adam olmadı o.”

“Sürekli düşünüyorum başka kim olabilir diye.”

Virgil’in uykusu gelmişti. Gece ikide uyandığında Joan’ın gitmiş olduğunu gördü. Banyoya gitti ve sonra tekrar yatağına döndü. Aklında hâlâ aynı soru vardı, başka kim olabilirdi? Kimse 357’lik silah hakkında bir şey söylememişti.

Jesse’in söylemesini beklemiyordu zaten, onun katil olduğunu düşünmüyordu. Bu durum hikâyeye tam olarak oturmuyordu. Jesse bunu yapamayacak kadar güzeldi.

Gülümsedi ve akimdan hikâyesini yazmaya devam etti. Hikâyedeki en güzel kadın suçlu olamazdı.

Homer kafasını salladı. Feur çatışması ve Feur ’un ölümü onlardan alabileceği bütün potansiyel bilgileri yok etmişti. Stryker ’ın tepenin eteğindeki bu tüneli bulması gerçekten ze-kiceydi. Homer bunu asla göremezdi. Stryker ’ın reflekslerine de ayrıca şükran borçluydu. O olmasaydı, Feur kendisine ateş edebilirdi.

Her neyse...

Avusturya arşidükü Franz Ferdinand, Saraybosna’da 1914’te gebertildi ve bu olay I. Dünya Savaşı’nı başlattı. Aynı olayda karısı da öldürülmüştü. Doksan yıl sonra îskoçya’da bir grup genç, *Franz Ferdinand* isimli müzik grubunu kurdu.

Virgil bu sebeple ertesi sabah *Franz Ferdinand* tişörtünü giymeye karar vermişti. Narkotikçilere ne olduğunu merak ediyordu. Otelin karşısındaki benzin istasyonunda durup ay çöreği ve kola aldı. Şeker, yağ ve kafein. Kahvaltılarının kralı!

Hastaneye vardığında Pirelli uyanmıştı. Yanındaki Gomez ise hâlâ kanepede uyuyordu. "Nasılsın?"

"Canım çok acıyor, Tannm."

"Adamların nasıl?"

"İkisi de hâlâ yaşıyor." Pirelli sağlam eliyle sol taraftaki tahta komodine doğru uzandı ve birkaç kez vurdu. "Umuyorum..."

"Peki, Harmon'dan ne haber?"

"Dün gece karısıyla konuştum. Bugün gelecek."

"Orada olmak istemiyorum," dedi Virgil.

"Ben de."

İkisi de bir süre boş boş etrafa baktılar. Sonra Virgil söze girdi. "Bu yaşananlara değdi mi peki? Eğer binlerinin öleceğini biliyor olsaydın..."

"Tabii ki hayır." Pirelli başını salladı. "Bunu söylediğimi kimseye anlatma ama olacakları bilseydim operasyonu beş yüz metre geride Franks'in kamyonetini durdurarak başlatırdım ve sonra çiftliğe girip hepsini öldürürdüm. Ama bilmiyordum."

"Peki şimdi ne olacak? Yani ne yapacaksın?"

Pirelli omzunu silkti. "Bugün basma konuşacağım. Doktorlann dediğine göre altı ay işime dönemeyecekmişim."

Sonra Chicago'ya gideceğim. Ondan sonra yine eroin üreticilerinin peşinde koşacağım. Hep aynı hikâye..."

"Kimse sana kızdı mı?"

Pirelli kafasını salladı. "Burası Narkotik, FBI değil." Stryker içeri girdi. "Günaydın beyler." Gomez kanepede doğruldu ve başıyla karşılık verdi. Stryker devam etti. "Az önce doktorla konuştum. Durumlar fena değil. Ama bugün hepinizi Rochester'a gönderecekler. Orada epey rahat edersiniz."

"Benim rahatlığa ihtiyacım yok," dedi Pirelli. "Söylediklerine göre omzunu tekrar birleştirmeleri gerekiyormuş. Anlayacağm birkaç çivi yiyebilirsin."

Bir süre konuştular. Bir narkotik ekibi Washington'dan oraya geliyordu. Çatışmayı ve evin içini inceleyerek bir olay sonrası raporu hazırlayacaklardı. Güney Dakota etanol tesisi herhangi bir çatışma olmadan ele geçirilmişti. Tesisin çoğu bölümü yasaldı, laboratuvar haricinde. La-boratuvar da temiz ve verimli bir meth üretim bantı kurulmuştu. Bill Judd Jr. için de tüm ülkede yakalama emri çıkartılmıştı. O sırada Stryker'a bir telefon geldi. Stryker bir dakika kadar karşısındaki kişiyi dinledikten sonra, 260

"Bana beş dakika ver," dedi ve ardından Pirelli, Gomez ve Virgil'e döndü. "Bili Judd, babasının evinde ölü bulunmuş."

Stryker ve Virgil belediye kamyonetiyle birlikte gittiler. Gomez de başka bir ajanla narkotik kamyonetiyle onları takip ediyordu. Bufalo Tepesi Parkı girişine geldiler. Judd'ın bahçesine girip park ettiler.

Dört polis arabası onları bekliyordu. Polislerden biri arabasına dayanmış telsizinden bir şeyler söylüyordu. Dört polis memuru da evin kuzey tarafında bekliyordu. Virgil ve Stryker kamyonetten çıktılar. Stryker yanlarındaki polise

selam vererek Gomez ve diğer ajana yolu gösterdi. Geldiklerinde Büyük Curly, "Lanet olası!" dedi.

"Ona ne olmuş?"

"Geldiğimizde üzerinde kargalar vardı... Görünüşe göre bir şey kafatasını yarmış ve beyni dağılmış. Şuna bir bak..."

Judd sırtüstü yatıyordu. Üzerinde bir takım elbise ve sık ayakkabılar vardı. Gözleri açık değildi çünkü artık gözleri yoktu. Kargalar yemiş olmalıydı. Kafasının üst tarafı biçimsizdi. Vurulmuş gibi değildi, sanki kafatası ezilmiş ve yassı bir hal almıştı. "Orada bir inşaat demiri var," dedi polislerden biri. "Margo'nun gelmesini bekliyoruz ama demirin üzerinde kan ve saç var." Virgil ve Stryker demirin olduğu yere doğru gidip baktılar. Paslı metal, evin enkazından çıkmış gibiydi. "Cinayet silahı bu olmalı."

Kurşun yarası yoktu. "Bir şeyden eminiz, bu bir intihar değil."

Gomez sordu. "Ne düşünüyorsun? Feu mu?"

Virgil cevapladı, "ölüm zamanını öğrenmemiz gerekiyor ama zannetmiyorum, bence diğer adam." Gomez yüzünü ekşitti. Önlerindeki araziye doğru baktı ve, "Burada ilginç bir yaşamınız var," dedi.

Stryker, "Feu olmalı," dedi. "Gleason'lar, Schmidt'ler, JuddTar. Bu bir temizlik operasyonu. Kaçacaklardı ve arkalarında bir şey bırakmak istemiyorlardı."

"Bilmiyorum," dedi Virgil. Başka bir polis arabası arkalarına park etti ve Margo Carr dışarı çıkarak bagajdan bir el çantası alıp tepeye doğru yürümeye başladı. "Bir tane daha mı?"

"Evet ama son değil."

“Bu da ne demek?” diye sordu Stryker.

Virgil omzunu silkti.

Tepenin aşağısında başka bir kamyonet park etmişti. Todd Williamson içinden çıktı. Polislerden biri ona eliyle işaret ederek durdurmaya çalışsa da Williamson koşarak yanından geçti. Memur arkasından hâlâ bağıırıyordu.

Büyük Curly, Williamson’u durdurdu. “Buraya giremezsin.”

“Saçmalama.” Williamson, Virgil’i gösterdi. “Eğer şuradaki dâhi haklıysa ben onun en yakın akrabasıyım. Kardeşime ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Virgil otele dönmeden önce muhasebecinin ofisine uğradı. Olafson yeni kalkmıştı. Ofisinin perdelerini araladı ve bir kaşı kalkık bir halde Virgil’e kapıyı açtı. Virgil içeri girdi, “Eğer Bili Judd Jr.’a bir şey olsaydı babasının mirası ne olurdu?”

“Bili Judd öldü mü?”

“Evet.”

Virgil olanları anlattı. Muhasebeci kafasını sallayarak, “Huzur içinde yatsın,” dedi.

“Miras?”

“Kanuna bakmam gerekiyor. Özel bir madde olabilir ama biliyor musun Jesse Laymon ve Todd Williamson kan bağı olduğunu ispatlayabilirlerse mirasın büyük bir kısmını alabilirler.”

Bunun oldukça karışık bir durum olduğunu söyledi ve Jr.’ın borçlarıyla ilgili Milli Gelirler İdaresi’nin ne yapacağını araştırdı. “Bu manyak ortalıkta dolaşıp herkesi öldürürken

bu konuyu daha fazla takip etmek istediğimi zannetmiyorum.”

Virgil ona teŖekkür etti ve tekrar otele doğru yol aldı.

Odasına vardığında telefonunu kapattı, botlarını çıkardı, kapının zincirini çekti ve tekrar yatağa girdi. Bu işte bir ipucu vardı, o ipucunu bulup her Ŗeyi ortaya çıkarmak istiyordu.

Virgil yataktan doğruldu ve saatine baktı, bir saattir uyuyordu. Kalkıp dişlerini fırçaladı ve duŖa girdi. Genellikle bir olay sonunda işler sarpa sardığında kısa süreli bir uyku, zihnini berraklaştırmak için birebirdi. Aksi halde düşüncelerini toplaması mümkün olmuyordu ve işe yaramıştı.

Feur konusu: Jim Stryker kısmen haklıydı. Bluestem kadar küçük bir yer eş zamanlı iki büyük suça ev sahipliği yapamazdı. Aynı zamanda Feur cinayetlerle bağlantısı olduğunu reddetmişti, onun için bir Ŗey fark etmeyecek olmasına rağmen. Birini koruyor olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu. Feur’un uğruna ölmeyi göze aldığı bir ilişkisi olsa bu Bluestem’de duyulurdu.

Diğer Ŗüpheliler: Curly’ler veya Merrill hatta Jensen ve Carr. Laymon’lar veya Williamson. Kasabaya geldiğinden beri ilişkide olduğu bütün insanlar bunlardı. Williamson ile ilgili her Ŗeyi öğrenmişti. Acaba birileri tarafından bilinçli olarak ona doğru mu yönlendiriliyordu? İlk buluşmalarında Joan ondan bahsetmişti. Doğru olabilirdi ama bu Kutsal Kitap’ı açıklamıyordu...

Gleason’lardaki Kutsal Kitap, Schmidt’lerdeki sigara izmariti, isimsiz not, Judd’ın sekreterinin bilgisayarındaki delil, her Ŗey Feur’a veya Feur-Judd işbirliğine işaret ediyordu. Birisi onu yönlendirmeye çalışıyordu.

Aklına gelen bir düşünce: Bili Judd'ın sekreteri kimdi? Judd-Feur ilişkisinin kanıtı bilgisayarında çıkmıştı. İsmi

264

duymuş olmalıydı ama hatırlamıyordu...

Diğer fikirler: Hiç kimseyi temize çıkarabiliyor muydu? Stryker, Williamson, Curly'ler, Laymon'lar veya Judd'lar. Eğer bunlardan birini veya birkaçını temize çıkarabilse elinde en azından bir şeyler olurdu. Diğer şüphelilere odaklanabilirdi. Joan şüpheli miydi? Kasabadaki ilk gününün öğleninde ona yaklaşmıştı. Peki ya Jesse Laymon veya Margaret ne zamandır Judd'ın ölmesini bekliyorlardı?

Bunların yanında: Şu ya da bu şekilde Gleason'ların, Sehmidt'lerin ve Judd'ların katili Jesse'in odasına ulaşmıştı. Oraya Stryker da girmişti. Başka kim odaya girmiş olabilirdi, teknik olarak annesi. Ama annesi Jesse'i hapse attırmaya çalışıyor olamazdı, en azından Virgil'in bildiği kadarıyla böyle bir sebep yoktu. Diğer bir sorun da Laymon 'ların evine elinde ufak bir sopa olan herkes girebilirdi.

Virgil silahını aldı, ceketinin cebine koydu. Hasır şapkasını taktı ve Stryker'ı aradı. "Judd'm ofisinde sekreterinin bilgisayarına bakarken... Kızın adı neydi?"

**"Amy Sweet. Onunla tekrar mı konuşmak istiyorsun?"
"Senin gelmene gerek yok. Bir uğrayıp konuşacağım. Sadece bazı şeylerden emin olmak istiyorum. Jr.'ın o şekilde öldürülmesi gerçekten enteresan."**

"Ben hâlâ bunun Feur'un işi olduğunu düşünüyorum. Sence değil mi?"

"Biraz daha senin düşüncene yaklaşıyorum. Birlikte gitmemize gerek yok."

Amy Sweet orta yaşı bir kadındı. Belki o da eskiden bir parti canavarıydı. Şimdi ise bunun için fazlasıyla şişmandı. Montuna sarınmış, saçlarında pembe bukleler olan bir kadındı. "Sizinle konuşmaktan memnun olurum," dedi Virgil'e. "Ama saat birde Sioux'ta bir iş görüşmem var."

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım."

"Bütün bu acele niye?" dedi ve Virgil'e doğru yaklaştı. "Bir cinayet daha oldu."

"Ah, olamaz." Kadın geri adım attı ve televizyon sehpa-

265

sına çarptı. Metal çerçeveli gözlüklerini bulup gözüne taktı. "Kim?"

"Bill Judd Jr."

"Hayır olamaz."

"Bayan Sweet, yaşı Judd'm ofisine girdiğimizde sizin bilgisayarınızda bazı faturalar bulduk. Güney Dakota'daki etanol tesisinde kullanılan faturalar..."

"Evet, televizyonda gördüm. Bahsettiğiniz o tesis miydi?"

"Evet, orası."

"Tanrım, olamaz."

Kadının konuşması Virgil'i çıldırtıyordu. Ses tonu kötü bir komedyen gibiydi. "Kasabada bu etanol tesisıyla ilgili bilgisi olan başka kim vardı?"

Kadın gözlerini kaçırdı ve elini dudaklarına götürdü.

"Judd'lar tabii ki."

“İkisi de mi?”

“Bu işi yapan Jr.’dı. Babasının ise bundan bilgisi vardı.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim. Çekleri o imzalıyordu.”

“Çekleri imzalarken orada mıydın?”

“Hayır ama çekleri gördüm. Onun imzasıydı...”

“Hangi bankaydı hatırlıyor musun?”

Kadın kafasını salladı. “Hayır, hatırlamıyorum.” Ardından kaşlarını çattı. “Çekte bir banka ismi olduğunu hatırlamıyorum.”

“Jr.’la bu konuda hiç konuştun mu?”

“Hayır, ben bu konulara karışmam. Bu işi sessizce halletmek istediler çünkü biliyorsunuz, yer elması yüzünden bu iş biraz şüpheli görünürdü.”

“Peki ne kadar sessiz yaptılar? Başka kim biliyordu? Sen herhangi birine anlattın mı?”

Virgil kadının yine aynı tonda hayır demeye başlayacağım biliyordu. “Ah, hayır! Jr. babasının durumu nedeniyle bu konudan kimseye bahsetmememi istedi. Ben de kimseye anlatmadım.”

“Kimseye mi?”

Kadın gözlerini tekrar kaçırdı, düşünüyordu. Bu da binlerine söylediği anlamına geliyordu. “Sanırım kız kardeşime anlatmış olabilirim. Kasabada bir söylentinin çıktığını hatırlıyorum.”

“Neler olduğunu hatırlaman çok önemli..

Kadın ellerini başına götürdü. Sanki telekinetik güçleriyle evdeki eşyaları yerinden oynatacakmış gibi duruyordu. “Briç kulübünderken ona anlatmıştım. Ona bir tesis yapıldığından bahsetmişim. Kasabadan başkaları da oradaydı.”

“Peki kimler vardı?”

“Bir düşüneyim... Dokuz veya on kişi...” Amy hatırladığı insanların ismini sırayla söyledi. Virgil bunlardan sadece birini tanıyordu.

Sweet’le işi bittiğinde gazete ofisine gitti. İçeri girip Williamson’u buldu. Williamson bir müşteriyle konuşuyordu. Virgil’i görür görmez, “Ne istiyorsun?” dedi.

“Müsait olduğunda sana bir şey soracağım.”

“Bekle,” dedi Williamson. Üzerindeki tişörtün koltuk altlarında ter lekeleri görünüyordu. Sanki bütün gün taş taşımış gibiydi. Williamson’la konuşan kadın “Beanie Baby” koleksiyonu için reklam vermek istiyordu. Virgil’e göre bunun modası geçeli on yıl olmuştu. Altı dolara yirmi kelime için anlaştılar ve kadın çeki yazdı.

“Seni dinliyorum.”

Virgil kadma baktı. “Özel olarak konuşmamız mümkün mü?”

“Sor hadi,” dedi kadın ve Williamson’a baktı. Williamson ise omzunu silkmekle yetindi. Ardından “İyi, siz bilirsiniz,” diyerek ofisten çıktı. Kadın çıktıktan sonra Williamson, Virgil’e, “Şu an çalışıyorum, daha sonra konuşabilirdik,” dedi.

“Hâlâ arama nedeniyle kızgın mısın?”

“Evet. Aynen öyle. Sen olmaz mıydın?”

Virgil, Williamson’u karavanına kadar takip etti. Karavanın yan kapısı açıldı. İçinde satılmayan gazeteler istiflen-mişti. Williamson dışarıda duran iki paket gazeteyi omzuna alarak içeri girdi.

“Ne var?”

Virgil de dışarıdan birkaç paket alarak karavanın içine attı. “Jr.’ı en son ne zaman gördün?”

“Bir buçuk saat önce.”

“Canlıyken?”

İkisi birlikte sürekli gazete paketlerini içeri taşıyorlardı. Williamson durdu. “Dünden önceki gün. Joanie’s de öğle yemeğinde.”

“Peki dün hiç konuştunuz mu?”

“Hayır, ofise hiç uğramadı. Ona gelen parayı nereye göndermemizi istediğini soracaktım ama ofisi kilitliydi.”

“Bu ne zaman oldu?”

“İlk önce saat dokuzda denedim, ofise gelir gelmez. Sonra çatışma başlayınca bir polisten olanları öğrendim ve tekrar Judd’ın ofisine gittim. Ona olanları anlatacaktım.”

“Neden?” Williamson omzunu silkti. “Bilmiyorum, büyük bir haber diye. Belki babasıyla ilgili bir şeydir diye.”

“Peki.” Virgil içeri iki paket daha attı. “Yani Bili Judd Jr. dün bütün gün buraya gelmedi ve gece de burada değildi.”

“Hayır. Ben dün gece geç saate kadar buradaydım.”

Virgil başını salladı. Eğer Judd, Feur'un çiftliğindeki çatışmadan birkaç saat önce kaybolduysa bu Stryker'ın, Feur'un ya da Feur'un adamlarından birinin onu öldürmüş olabileceğini gösteriyordu.

Williamson kalan son üç paketi içeri koyduğu sırada tişörtünün kolu sıyrıldı ve o an kolunda bulunan yarım ay şeklindeki dövme açığa çıktı. Ay m bir tarafı bir göze benziyordu ve altında da bir burun vardı: Aydede. Vahşi bir dövme idi, kenarlarında kan görüntüsü sağlayan kırmızı boyalar vardı. Virgil gözlerini kırıştırdı, yine aydede.

Aşağılık herif!

Williamson'dan ayrılıp kamyonetine döndü ve Joan'ı aradı. "Ne yapıyorsun?"

"Worthington'a gidiyorum. Hasat sigortasıyla ilgili birkaç evrak işi var. Senden ne haber?"

"Ben de Cities'e gidiyorum, bu gece orada kalabilirim."

"Ben de gelmek isterdim ama Worthington'daki randevumu erteleyemem. Yoksa bu işletme yürümez. Her şeyi beş nüsha olarak hazırladım ve bugün teslim etmem gerekiyor."

"Tamam, o halde yarın görüşürüz."

Joan gülümsedi. "Kendimi buna hazırlayacağım."

Laymon'ları aradı ama kimse cevap vermedi. Daha sonra Stryker'ı arayıp Jesse'in numarasını istedi ve Stryker'a, "Ben Cities'e gidiyorum, yarın dönerim," dedi.

"Bir şeyler mi buldun?"

"Hayır, biraz bürokratik saçmalıklar işte. Seçim nasıl gidiyor?"

“İnsanlar bana gülümsüyor. En azından bir hafta buranın altın çocuğuyum. Sen Feu hakkında yanılıyorsan sorun yok ama eğer şu an birisi öldürülürse üzerime sifon çekerler.” Virgil, Jesse’i aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra Jesse cevap verdi. “Virgil?”

“Jesse, dinle. Ben Cities’e gidiyorum. Annenle birlikte güvenli bir yere gidin. Bu çok önemli! Tanıdığın birileri de

olsa kimseyle görüşmeyin. İstersen Worthington veya Si-oux’a gidip bir otele yerleşin. Sadece bu gecelik, ben yarın döneceğim.”

“Birisinin peşimizde olduğunu mu düşünüyorsun?” “Olabilir. İşi şansa bırakmak istemiyorum. Yanna kadar saklanın.”

“Annem işte.”

“Onu işten al ve evden de uzak tut.”

“Bu akşam için programım vardı...”

“Jesse, lanet olsun. Jim’den de uzak dur.”

“Jim?”

“Sadece bir gecelik. Ben dönene kadar.”

Otele gidip çantasını topladı ve hemen yola çıktı. Kasabadan ayrılır ayrılmaz Davenport’u aradı. Davenport ofisinde değildi ama cep telefonundan onu yakaladı. “Sandy’yi, Jenkins veya Shrake’i birkaç saatliğine ödünç alabilir miyim?” “Jenkins ve Shrake bir adamı almaya gittiler. Sandy’nin de işi var ama önemliyse...”

“Bu işi çözmek üzereyim, sadece birkaç isme ve kayda bakmaya ihtiyacım var.”

“Tamam, Sandy seni arayacak.”

Virgil, Joan’m annesi Laura’nm büyükanne olmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Torunlarını büyötmek istediğinden, torunlarının torunlarını göreceğ kadar zamanının olduğundan...

Laura Stryker çok yaşlı değildi. Williamson’un annesiyle aynı yaştaydı. Williamson’un annesi ölmüş olabilirdi ama gerçek büyükanne ve babasının hayatta olma ihtimalleri vardı ve büyükanne ve büyükbabalar torunlarıyla ilgilenirdi, en azından genellikle.

Bu yüzden Cities’de Todd Williamson’la hayatı boyunca ilgilenmiş birileri olabilirdi.

Katil Williamson olmalı, diye düşündü Virgil. Judd’ın baldızı Betsy Carlson, aydaki adamdan bahsetmişti. Virgil aydaki adam olayını Judd’ın partisiyle bağdaştırmıştı ama Betsy haklıydı. O aydaki adamı gördüğünü söylemişti. Williamson’la konuşmuş, Judd’u onunlayken görmüş olmalıydı. Williamson’m Betsy Carlson Ta konuşması için hiçbir sebebi yoktu; tabii eğer Judd’ın, babası olduğunu bilmiyorsa.

Yeni kanıt: StrykerTa Williamson’un polis kayıtlarına baktıklarında hiçbir şey bulamamışlardı. Ama Williamson’un kolundaki dövme bir dövmeceğnin işi değildi. O kesinlikle bir hapishane dövmesiydi, tükenmez kalem mürekkebi ve dikiş iğnesiyle yapılmıştı. Belki de daha önce içeride olan birisine yaptırmış olabilirdi. Belki estetik olduğ u için bunu tercih etmişti ama Virgil, Williamson’un bir zamanlar içeri girmiş olduğunu düşünüyordu.

Peki o zaman neden hiçbir kayıt çıkmamıştı. Aslında bunun iyi bir sebebi vardı...

Hız göstergesine baktı, yüz birle gidiyordu. Otoban devriyesini aradı ve yolu boşalttırdı. Telefonu kapattığı anda tekrar çaldı. Arayan Sandy'ydi.

“Sandy, Todd Williamson’u evlat edinen aileyi bulmanı istiyorum. Bütün veritabanlarını ara. Vergilerini ne zaman

270

ödemeyi bıraktıklarını öğren. Çevre eyaletlere, Floridk’yUı Kaliforniya’ya, Arizona’ya bak. Bakalım onları bulabiloook misin? Gerekirse eski komşularını da ara.”

“Tamam. Nasıl istersen.”

“Sonra Margaret Layne’i araştır. Ona ait bir doğum sertifikası bulup bulamayacağını kontrol et. Ailesinin hayatta olup olmadığına bak. Bu aynı zamanda Todd Williamson’un büyükanne ve büyükbabası olacak. Ulusal Suç Merkezi verita-banımı kontrol et. Layne hakkında bir şeyler var mı bir bak.”

“Annesinin adını kullandığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Sandy.

“Eğer doğum sertifikası varsa ehliyet almak için onu kullanmış olabilir. Ayrıca sosyal güvenlik numarası için de. Aynı şeyi üvey anne ve babasını kullanarak da yapmış olabilir. Böylece iki temiz kimliği olur.”

“Ne zamana lazım?”

“Ben oraya geliyorum. Saatte yüz altmış kilometre hızla. Bilgilere ulaşır ulaşmaz beni arayıp bulduğun lokasyonlara yönlendir.”

Telefonu kapattığında tekrar hız göstergesine baktı, şimdi yüz yetmişe çıkmıştı. Hızı seviyordu ama kamyoneti bir domuz gibi ses çıkarıyordu.

Yol çıkışına geldiğinde Sandy aradı. Ulusal Suç Merkezi kayıtlarında bir Layne var, adı William. Seksen yedi yılında tutuklanmış, seksen sekizde iki kez daha tutuklanmış. İlki kokain bulundurmaktan, diğer ikisi saldırıdan. İkinci saldırı sonrasında Hennepin Şehir Hapishanesinde dört ay yatmış. Karen Biggs adında bir kadına saldırmaktan suçlu bulunmuş. Bakalım onu bulabilecek miyim?"

"Bana e-posta at."

"On beş dakika sonra Sandy tekrar aradı. "Biggs'i buldum. Cottage Grow'da yaşıyor. Şimdi Johansen soyadını kullanıyor. Birkaç kez alkollü araç kullanmaktan cezası var. Bu arada William Layne ile Todd Williamson seksen sekiz ve seksen dokuz yıllarında aynı adresi paylaşmışlar."

"Yakaladık," dedi Virgil.

"Evet ama anne-babasını bulamadım. Uzun zaman önce ortadan yok olmuşlar."

"Bakmaya devam et. Büyükanne ve babadan ne haber?"

"Ralph ve Helen Layne. Ralph uzun zaman önce ölmüş ama Helen hayatta. Roseville'de yaşıyor ama ona ulaşamadım."

"Bana adresleri ver." Virgil not defterini direksiyonun ortasına yerleştirdi. Bir gözünü yoldan ayırmamaya dikkat ederek adresleri yazdı.

On dakika sonra Sandy geri aradı. "Williamson'lar Arizona'da. Adreslerini buldum ama telefon yok."

"Güzel, komşularını da kontrol et ve telefonlarını almaya çalış."

“Tamam. Ŗu an Williamson ve Layne’in fotoğraflarına bakıyorum. Bunların ikisi de aynı iiisan. Layne’in saçları daha uzun ve bir küpesi var. Tek fark bu.”

“Onları bana e-postayla gönder.”

Telefonu kapattı. Yoldan çıktığında bu kez Davenport aradı. “Sandy ile konuştum, işi bayağı çözmüş gibisin.”

“Sanırım.”

“Mahkemeye çıkartacak bir şeyin var mı? Onu da düşünmelisin.”

“Henüz yok. Mahkeme için başka bir şeyler yapmalıyım. Şimdilik psikopatımızı enselemek için uğraşıyorum.”

“Tamam. Beni ara.”

Cities’in güney tarafına döndü, Cottage Grove’a doğru yol alıyordu. Sekseninci caddeye geldiğinde Sandy’yi aradı ve Sandy harita üzerinden onu doğruca Johansen’in evine yönlendirdi. Kapıyı Johansen’in oğlu açtı. Üzerinde rapçi pantolonlarından vardı. Pantolonun ağı, dizlerine kadar iniyordu. Tişörtü de kendi bedeninden dört kat daha büyüktü. Çocuğun elinde bir Gameboy vardı. Gözleri yarı aralıktı. Evden ot kokusu yayılıyordu.

“Annem Ŗu an işte,” dedi aksi bir şekilde.

“Nerede çalışıyor?”

“Ya SuperAmerica ya da Tom Thumb. İkisinde birden çalışıyor, bugün hangisinde bilmiyorum.”

Bir süre sonra Virgil kadını bulmuştu. Karen Johansen o gün Super America'da çalışıyor, tüketim tarihi geçmiş çörekleri çöpe atıyordu.

"William Layne'le ilgili sormam gereken şeyler var. Size saldırırken tutuklanmış."

"Sor bakalım. Aradan neredeyse yirmi yıl geçti ama..." Karen kısa boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü, basık burunlu ve olduğundan daha yaşlı gösteren bir kadındı.

"Burada yapmak istediğimiz onun nasıl bir adam olduğunu anlamak. Saldırıları ağır mıydı yoksa sıradan bir kavga mıydı?" "O beni öldürmeye çalıştı," dedi Johansen samimi bir şekilde. Yakınlarındaki çöp kutusu çürümüş muz, et ve ekşi süt kokuyordu. "Eğer ondan güçlü olmasaydım bunu gerçekten başarabilirdi de. İlk seferinde bana bir sandalyeyle vurdu ama kaçtığım için tam isabet ettiremedi. Komşular polisleri çağırdı. Yakınlarda bir devriye arabası vardı, Tanrı'ya şükür hızla geldiler. Ama beni öldürebilirdi."

"Neden böyle bir şey yaptı?"

"İçiyorduk ve tartışmaya başladık. Ben çalışıyordum ve o işsizdi. Ona işe yaramaz pisliğin teki olduğunu söyledim. Koluma vurduğunda ben de ona cüzdanımla vurdum ve yere düştü. Birden çılgına döndü ve tamamen kontrolden çıktı."

"Peki ikinci sefer? Onu içeri attıran olay?"

"O zaman beni boğmaya çalıştı." Kadının eli istemsiz bir şekilde boğazına gitmişti. "Eve sarhoş geldi. Ben uyuyordum. Beni uyandırdı ve bilirsin işte, şey yapmak istedi... Ben de istemedim. Bana bağırıp çağırmaya başladı. Üzerime atlayıp beni boğmaya çalıştı. Oturma odasında arkadaşları da vardı. Onlar kavgamızı duydular. Arkadaşlarından biri beni kurtardı ama nefes alamıyordum.

Beni kurtaran kişinin kız arkadaşı polisleri aradı ve bana tekrar nefes aldırabilmek için ambulans çağırdılar."

"Yani aranızda çıkan tartışmalardı bunlar?"

"Evet. O hapisteyken ben taşındım ve adresimi değiştirdim. Telefonumu gizledim ama yine de onu gördüm. Bazı ortak arkadaşlarımız vardı. Ama artık birbirimizle işimiz bit-

273

mişti ve o da bir daha peşime düşmedi. İyi oldu. Beni er ya da geç öldürecekti çünkü."

"Sana hiç anne babasından bahsetti mi?"

"Annesinin bir araba kazasında öldüğünü söyledi, babasından hiç bahsetmedi."

"Peki ya üvey anne babasından? Williamson soyadını aldığı kişilerden bahsetmedi mi?"

"Ben onların koruyucu anne baba olduğunu zannediyordum. Evlatlık alındığını bilmiyordum."

"Evet. Bebekken evlatlık alındı."

"Tanrım bunu bilmiyordum. Bu işleri daha da karmaşık hale getiriyor."

"Karmaşık mı?"

"Evet. Onlarla birkaç kez görüştüm. Arada sırada birkaç bira içmek için onlara giderdik ama ikisinin de hoş insanlar olduğunu söyleyemem."

"Neden?"

“Onlar köle tüccarı gibiydi. Sürekli WilliamTn kendilerine ne kadar borçlu olduğunu hatırlatıp duruyorlardı. William on dört yaşındayken yanlarından kaçmıştı. Ben onunla tanıştığımda sokaklarda yaşıyordu. Kaçmıştı çünkü çocuğu haftada altmış saat çalıştırıyorlardı. Ondan tek bekledikleri buydu, şaka yapmıyorum.”

“William hiç kimseye kendini Todd Williamson olarak tanıttı mı?”

Karen başını salladı. “Hayır. Kendini hepimize Layne olarak tanıttı.”

“Peki normalde, yani ayıkken iyi biri miydi?”

“Ayıkken fena değildi.” Johansen parmağına baktı, üzerinde krema kalmıştı. Kremayı çöp kutusuna sürdü. “Alkollüyken kötüydü ama bu yirmi yıl önceydi, o zamanlar daha çocuktuk. Bu dükkânda çalışırsan bir sürü gencin ne kadar kötü olduğunu görürsün ama yaşlandıklarında değişirler.” “Sence William da değişti mi?”

Karen omzunu silkti. “Bilmiyorum. On yıl önce bir köpek gibiydi.”

274

Sandy aradı. “Büyükanneyi buldum, şu an evinde. Ona evden ayrılmamasını söyledim.”

“Onu geri ara. Yarım saate kadar yanında olacağımı söyle.” Johansen’le vedalaştı ve kuzeye doğru yola çıktı. Yirmi dakika sonra adresin bulunduğu mahalleye ulaşmıştı. Bakımlı bahçeler, müstakil evler yan yana sıralanmıştı. İki uzun saçlı genç, bisikletle artistik hareketler yapıyorlardı.

Helen Layne, Williamson'un gerçek büyükannesi, oturma odasında oturuyordu. Virgil arabasını park ettiğinde kadının televizyon seyretmekte olduğunu gördü. Kadın kapıya geldi ama sinekliği açmadı. "Todd'un nerede olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bir süredir hapisteydi. Başka bir şey de mi yaptı?"

"Size zarar verdi mi?"

**"Benim paramı çalardı. Evime gizlice girip paramı çalardı."
"Sizin büyükannesi olduğunuzu nasıl öğrendi?" "Akıllıydı, tıpkı kızım gibi. Sanırım Williamson'larda bir doğum sertifikası varmış."**

"Peki gerçek babasının kim olduğunu öğrendi mi?"

Kadın kaşlarını çattı. "Bunu kimse bilmiyor. Maggie'nin bile bildiğini zannetmiyorum. O çok uçarı bir kızdı." "Bilmiyor muydunuz gerçekten?"

"Hayır. Maggie öldükten sonra da bunu öğrenmenin hiçbir yolu kalmadı. Hiç kimse de gelip onu sormadı."

"Peki ya bebek?"

"Evlatlık verildi. Bizim paramız yoktu, kocam da hastaydı. atı tamiraty yapıyordu, omurgası yaptığı iş nedeniyle zedelenmişti. Ben de sürekli çalışıyordum. O yüzden en iyisi bebeği evlatlık vermektir."

" yle mi?"

"Evet. Bilirsin işte, iyi bir aileye onu vermek gerekiyordu."

Virgil, Bluestem'e dönerken otobanda on dakikalık bir ara verip McDonald's'dan yemek aldı. Güneş batmaya baēladığında tekrar yola ıktı. Arabanın iini hamburger ve

patates kokusu sarmıştı. Williamson'un geçmişı düşündüğü gibi çıkmamıştı. Anne babası tarafından ihmal edilmesi ve hatta şiddet görmüş olması üzücü bir hikâyeydi ama sonucu değıştirmiyordu, o tehlikeli biriydi. Başka açıdan baktığında o yetim bir çocuktı. Ebeveynlerinin gazabına uğramış, daha küçük bir çocukken sokaklara itilmiş ve bir şekilde kendisini toparlayıp orduya girmeyi başarmıştı. Bir meslek sahibi olmuştu ve aynı zamanda saygıdeğer bir vatandaşı dönüşmüştü.

Yumuşak bir kalbe sahip olan Virgil ikinci hikâyeyi tercih ederdi ama polis beyni o adamın tehlikeli olduğunu söylüyordu, bu onun suçu olmasa da.

Saat on bir olmadan Bluestem'e gelmişti. Larry Jensen'in evi bir yılbaşı ağacı gibi ışıl ışıldı. Kamyonetinden indiğinde Virgil ayaklarının altında bir titreşim hissetti. Sanki birisi Jensen'in bodrumunda büyük bir tüfekte ateş etmişti ama tam olarak bir silah patlaması da değildi bu.

Kapıyı çaldı. Bir süre sonra Jensen'in karısı kapıda belirdi. Küçük, tatlı bir kadındı ve kamı bumundaydı. Kadın verandanın ışığını yaktı, önce dışarıya doğru baktı, daha sonra kapıyı açıp, "Sen Virgil olmalısın," dedi.

"Evet, Larry burada mı?"

"Aşağıda. Bodrumu yıkıyor. Neler oluyor?"

Jensen bir balyozla bodrum katın zeminini yıkıyordu. Üzeri çıplaktı. Duvarların sıvaları dökülmüştü.

Virgil basamakları indiğinde Jensen balyozla bir kez daha yere vurdu. Balyoz vurduğu yerdeki betonu çatlatmıştı. Sonra dönüp gözlerini kısarak Virgil'e baktı.

"Ne oldu?"

“Bodruma bir tuvalet mi yapmak istiyorsun?”

“Bir çocuğumuz daha olacak,” dedi ve balyozu bir kenara bıraktı. “Toplamda üç kız bir oğlan. Hepimize bir banyonun yetmeyeceği çok açık. Peki sen ne yapıyorsun?”

“Sana bir şey sormalıyım Larry. Eğer Stryker’ın popülaritesi düşerse şeriflik için ikinci aday sen misin?”

Jensen bir süre cevap vermeden ona baktı, sonra bir soruyla karşılık verdi. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Larry bana güvenebilirsin. Lütfen soruma cevap ver.” Jensen alnını sildi, sonra da ellerini pantolonuna sildi. “Böyle mutluyum. Kırk beşimde meslekte yirmi beş yılımı doldurmuş olacağım. Sonra belki başka bir iş bakarım.” “Nüfuz sahibi olmak seni çekmiyor mu?”

Jensen başını salladı. “Neyin peşindesin, Virgil? Ve hayır nüfuz beni çekmiyor.”

“Hadi ama ceketini al. Birini aramamız gerekiyor.”

“Gece yarısı oldu Virgil. Jim bunu biliyor mu?”

“Ceketini giy Larry. Bir telefon görüşmesi yapmamız gerekiyor ve tek başıma bunu yapamam. Bir şahide ihtiyacım var ve Margo Carr’ı da ara. O da gelsin hemen. Jim bunu bilmiyor çünkü bilseydi onun için utanç verici olurdu.” Jensen ellerini beline koydu. “Pekâlâ, lanet olsun!” “Larry...”

Kanıt odasından bir anahtar alıp SchmidtTerin evine gittiler.

“Bu durum beni gerçekten endişelendiriyor. Yaptığımız hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim de hoşuma gitmiyor,” dedi Virgil.

SchmidtTerin evi karanlık ve sessizdi. Sanki kasvet, evi bir eldiven gibi sarıyordu. Sokak lambasının altına park et-

277

tiler. Jensen önden giderken bir espri yaptı. "Hayaletlerden korkmazsın değil mi?"

"Hayır. Ama mümkünse onlarla uğraşmamayı tercih ederim."

İçeri girdiklerinde bilgisayarı açtılar. Virgil e-posta kutusuna baktığında Curly'lerden gelen e-postaların tam da tahmin ettiği gibi silinmiş olduğunu gördü.

"Bu çok da bir şey ifade etmiyor aslında," dedi Jensen.

"Hayır, etmiyor ama masum olduklarını da ispatlamıyor. Sadece kışkırlarını beladan kurtarmaya çalışıyorum."

Bahçede bir çift araba farının ışığı belirdi ve bir dakika sonra Margo Carr kapıyı çalıp içeri girdi.

"Bu bilgisayarı evine götürüp saklamamı istiyorum, ofise değil evine götür," dedi Virgil. "Sonra yarın bölge suç laboratuvarıyla iletişime geçip silinmiş dosyalara hard disk üzerinden yeniden ulaşılp ulaşılamayacağım öğrenmeni istiyorum hepsi bu. İşlemi hemen yapmamız gerekmiyor ama en azından görüşmeleri ayarla."

Margo bir Virgil'e, bir Jensen'e baktı. Ve sonra, "Tam olarak neyi arıyoruz?" diye sordu.

"Roman Schmidt'in e-postalarını," dedi Virgil. "Hepsini."

Virgil ertesi sabah saat dokuzda Stryker ve Jensen'le Stryker'ın ofisinde buluştu. Elinde kahve kupası vardı. "Merrill nerede?" diye sordu.

“Yolda,” dedi Stryker. “Larry bana olanları anlattı. Sanırım benim odam uygun değil, mahkeme salonunda toplanın.”

Virgil başını salladı. “Narkotikçiler nasıl? İyileştiler mi?”

“Hepsi hayatta. Pirelli’yle bu sabah konuştum. Tam olarak neyin peşindesin, Virgil? Larry’ye anlatmamışsın...”

“Birazdan anlatacağım. Merrill geldiğinde onu yanımıza gönder,” dedi ve sonra Jensen’e döndü. “Biz de gidip şu mahkeme salonunu ayarlayalım.”

Mahkeme salonu boştu. Virgil salonun başına kadar gidip yargıcın odasına açılan kapının mandalını çevirdi. Jensen’e dönüp, “Bodrumu ne zaman bitireceksin?” diye sordu.

278

“Virgil, şu an muhabbet etmek için pek uygun bir zaman değil. Bu adamlar benim arkadaşlarım.”

“Endişelenmene gerek yok. Yanlış bir şeyler yapmış olabilirler ama bunun üstünü kapatabiliriz.”

Jensen bir kahkaha attı ve başını salladı. “Bunu unutmayacağım. Beni tanık sandalyesine çıkartıp sıkıştırırken bunu hatırlayacağım.”

“Dinle. Kasabada kalp masajı yapmayı öğreten bir yer var mı?”

“Evet. İtfaiyeciler okul okul dolaşıp bunu yapıyorlar. Neden sordun?”

“Muhabbet edelim diye sordum.” Mahkeme salonunun dışında ayak sesleri duydular. Virgil sessizce fısıldadı. “Biri geliyor.”

Merrill içeri girdi. Virgil ve Jensen'a bakarak, "Beni çağırmışsınız," dedi.

"Bana erkekler tuvaletinde Jesse Laymon'un arabasının park yerinde olmadığını anlattığın gün sen neredeydin? Seni orada görmemiştim."

"Tepedeydim. İnsanları olay yerinden uzak tutuyordum. Senin oradan geçtiğini gördüm."

"Ve Jesse'in kamyonetini görmediğini söyledin. Bütün kamyonetlere baktın mı?"

"Hayır."

"Peki, o zaman neden Jesse?"

Merrill parmak uçlarını kemerine geçirdi, bu bir polis için savunmaya geçmek anlamına geliyordu. "Kimsenin o kamyoneti görmediğinin konuşulduğunu duymuştum. Ben de görmediğim için bunu bilmen gerektiğini düşündüm."
"Kimler konuşuyordu?"

Merrill'in gözleri Jensen'e kaydı. "Neler oluyor Larry?"
"Önemli bir şey değil," dedi Jensen. "Sadece bunu kimden duyduğunu merak ediyoruz."

"Bu gizli bir bilgi..."

"Bizden saklayamazsın," dedi Virgil. Sesi yumuşak çıkıyordu, Merrill'in ona konsantre olmasını istiyordu. "Eğer

279

bunu öğrenmek için seni jürinin karşısına oturtmam gerekiyorsa onu da yaparım ama o zaman işini kaybedersin.

Hatta bunun sonunda, eğer başka bilgiler de çıkarsa birkaç yılını hapiste bile geçirebilirsin."

**"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Merrill sinirli bir şekilde.
"Ben sana bir ipucu vererek sana yardım etmeye çalışıyordum."**

Virgil, Jensen'e baktı. "Ona haklarını söyleyen iyi olur. Bu işi mutlaka resmî yollardan yapmamız gerekecek sanırım."

"Bu ne saçmalık..."

"Sadece bunu nereden duyduğunu bilmek istiyoruz hepsi bu. Şu an işlediğin bir suç yok ama her an bir suça dönüşebilir. Bu tamamen senin tavrına bağlı."

Merrill, Jensen'e baktı; sonra tekrar Virgil'e. "Tanrım, bu kadar büyütülecek bir şey yok. Ben bunu Küçük Curly'den duydum."

Virgil gülümsedi. "Gördün mü o kadar da zor değilmiş. Gidebilirsin. Bunu kimseye anlatma. Sana aynı zamanda üstün olarak söylüyorum Memur Merrill. Burada karmaşık bir araştırmanın içindeyiz."

CurlyTer birlikte geldiler. Küçük Curly'nin üstünde üniforması vardı. Büyük Curly ise sivil giyinmişti, üzerinde silahını belli eden bir tişört ve kırmızı bir şort vardı.

"Oturun," dedi Virgil.

Oturdular. Büyük Curly Jensen'e dönüp, "Neler oluyor Larry?" diye sordu.

Virgil, "Benimle konuşacaksınız Larry ile değil, o sadece tanık olarak burada bulunuyor," dedi.

Büyük Curly oğluna baktı. Sonra Virgil'e döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Önce birkaç temel kuraldan bahsedeyim. Benimle konuşmak zorunda değilsiniz ama eğer konuşmazsanız farklı gelişmeler olur. Biriniz veya ikiniz Gleason'ları, Schmidt'le-ri ve JuddTarı öldüren katile yardım ettiniz..."

"Ne? Bu saçmalık," dedi Büyük Curly. Oğluna baktı, başını salladı ve Jensen'e dönüp, "Larry sen de bu saçmalığa ortak mı oluyorsun?" diye sordu.

280

"Virgil'i dinle," dedi Jensen.

"Bana bildiklerini şimdi anlatırsan daha iyi olur. Savcı bu olaya çok farklı bir açıdan bakacaktır. Biz bunu aramızda halledebiliriz ve ben masum olduğunuza inanırsam bu iş burada biter. Tabii önce Jim'le de konuşmalıyım."

"Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Küçük Curly.

"Kim SchmidtTerin evine girip Roman Schmidt'in bilgisayarından e-postalarını sildi?"

Curly Ter birbirlerine baktı. Büyük Curly'nin yüzü asılmıştı. "Ben sildim ama bunun cinayetlerle bir ilgisi yok, kişisel bir meseleydi."

"Biliyorum, seçimle ilgiliydi. Bilgisayarı aldık ve gerekirse o e-postaları geri getirebiliriz. Bunu unutma. Şimdi eve cinayetlerden sonra başka birisini soktunuz mu onu söyleyin?"

Küçük Curly başını salladı. "Hayır, sokmadım. Neden öyle bir şey yapayım?"

“Ben de,” dedi Büyük Curly.

“Peki ya GleasonTann evine?”

Küçük Curly hayır anlamında başını salladı. Büyük Curly boynunu bükmişti. “Şu lanet olası Williamson,” dedi.

“Neden?” diye sordu Virgil.

“Seçim için,” dedi Virgil’e bakarak. “Todd’la aramı düzeltmeye çalışıyordum. Kampanya için gazete çok önemli bir araç. Todd’un makaleleri seçimde çok işe yarayabilirdi ve bunun için hiçbir şey ödememiz gerekmeyecekti. Jim’in başı cinayetlerle beladaydı. Öyle ya da böyle şerifliği kaybedecekti...”

Virgil, Küçük Curly’ye döndü. “Sen MerrilTi, bana Jesse Laymon’un cinayetlerle bağlantılı olduğuna dair bir şey söylemesi için ikna ettin. Ona Jesse’in kamyonetinin yangın günü orada olmadığını söyledin oysa oradaydı. Neden böyle bir şey yaptın?”

“Ben görmedim. Jesse’i gördüm ama kamyonetini görmedim. Todd’la konuşuyordum, konuyu o açtı...”

“Orada Todd’u gördün mü?”

Curly’ler birbirlerine baktılar; sonra Küçük Curly cevapladı. “Hayır, ben...”

“Peki neden bana kendin söylemedin? Jesse’le ilgili düşüncelerini?”

“Çünkü seninle bu konuyu konuşmak istemedim.”

“Seçim yüzünden değil mi? Çünkü Jim, Jesse’le birlikte ve Jesse’i şüpheli konuma düşürürsen Jim’e de zarar vermiş

olacaktın.”

Küçük Curly tekrar başını salladı. “Bak, Todd onun orada olmadığını söyledi; ben de görmemiştim. Bilmen gerektiğini düşündük.”

“Jim’i gözden düşürmek de bu işin size faydalı olan diğer kısmıydı sanırım.”

“Canın cehenneme!” dedi Küçük Curly.

“Tamam,” dedi Virgil, Büyük Curly’ye dönerek. “Williamson’u eve soktuğunda hiç yalnız kaldı mı? Bir dakikalığına bile olsa...”

“Belki birkaç saniye onunla farklı yerlere bakmış olabili-

55

nz.

Virgil, Jensen’e döndü. “Jim, Kutsal Kitap’ı görmediğin için sana çıkıştı mı?”

Jensen omzunu silkti. “Çıkışmak denemez ama Margo ve beni ofisine çağırdı ve bunu önceden görmüş olmamız gerektiğini söyledi. Onu bizden önce senin bulmuş olman utanç

vericiydi.”

“Siz onu görmediniz çünkü o zaman yoktu,” dedi Virgil. “Büyük Curly onu içeri soktuğunda kitabı Williamson oraya bıraktı. Bizi Feu’a yönlendirmeye çalışıyordu. SchmidtTe-rin evindeki Salem sigara izmariti de onun işiydi. Benim Feu’un içtiği sigara markasını bildiğimi biliyordu.”

**“Peki bütün bunlan neden yapsın?” diye sordu Curly.
“Judd’ın parası için mi?”**

“Hayır. Birinci sebebi kaçık olduğu için. Kaçık ama aynı zamanda zeki biri. Bu işten yakayı kurtarabileceğini düşündü. Gleason’lan öldürdükten sonra cinayetlerin şüphelisi olarak Feur’u göstermeye karar verdi. Ofisi Judd’ın ofisine

282

yakın olduğu için Judd’larla Feur’un yakınlığını biliyordu. Böylece dikkatleri Feur’un üzerine çekebilecekti. Kutsal Kitap’ı yerleştirerek işe başladı, ardından da Salem izmaritini. Sonra şu Judd’ın bilgisayarında bulduğumuz belgeler. Onlar Judd’m kendi bilgisayarında değildi, sekreterinin bilgisayarındaydı.”

“Yani onlar da mı sonradan konuldu?”

“Bilmiyorum ama Jim onları gördüğünde amonyaktan etanole, oradan da methe oldukça hızlı bir bağlantı kurdu. Williamson’un ofisinin Judd’larla içeriden bir bağlantısı var. Üç ofisin arkasında ortak bir depo var ve bu kapılar oraya açılıyor. Kapının kilidini bir şekilde açmış olabilir, hatta kapı kilitli bile olmayabilir. Williamson geceleri çalışıyor. Bu yüzden kimseye görünmeden bunu yapmış olabilir.”

“Feur’u içeri tıkmak için işe yaradı en azından,” dedi Jensen.

“Evet. İyi bir savunma avukatı Judd’la Feur’u mahkemeye çıkartıp Gleason’lar ve Schmidt’lerin cinayetlerinden sorumlu tutabilirdi. Bu iki cinayet diğer cinayeti kapatmak için yapılmıştı.”

“Ne?”

“Bu konudaki bilgileri şu an sizinle paylaşamam ama ileride anlatırım.”

Üç memur birbirlerine baktılar. “Peki şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Büyük Curly.

“şimdilik hiçbir şey yapmayacağım. Siz de sadece gözlerinizi açık tutun ve kimseye bir şey belli etmeyin.”

Küçük Curly ayağa kalktı. “Hepsi bu kadar mı?”

Virgil başım salladı. “Evet. Bu konuşmayı gizli tutacağım. Konuyla ilgili bir rapor yazmayı düşünmüyorum Ama siz şeriflik için kampanya planlarınızı askıya alsanız iyi olur. Hatta Jim’in tekrar seçilmesi için destek vererseniz daha da iyi olur.”

“Kahretsin!” dedi Curly.

“şimdiye kadar altı kişi öldü. Williamson’la ilişkinizin ortaya çıkması bu seneki seçimde sizi oldukça zor bir duruma sokar.”

Büyük Curly çevresine baktı ve, “Burada yaşananlarla ilgili burnuma kötü kokular geliyor,” dedi.

Küçük Curly araya girdi. “Kes sesini baba. Bu anlaşmayı kabul ediyoruz, Jim’i destekleyeceğiz. Haydi artık gidelim.”

Birlikte dışarı çıktılar ama birkaç saniye sonra Büyük Curly geri dönerek, “Üzgünüm,” dedi ve oradan uzaklaştı.

“şimdi ne yapacağız? Bu öğrendiklerimizin Williamson’u tutuklamaya yeteceğini zannetmiyorum,” dedi Jensen.

“Benim yapmam gereken birkaç iş var. Öğlen olmadan geri dönerim.”

Jesse Laymon, barda oturmuş çizburgerini yerken bir yandan da kırmızı yüzlü bir adamca konuşuyordu, önlerinde bira bardakları vardı. Bar sandalyesinde Jesse'in poposu harika görünüyordu. Virgil onun yanına gidip, "Selam tatlım. Geç mi kaldım?" dedi.

Kırmızı yüzlü adam ona sert bir bakış attı. Jesse'de ona dönüp, "Selam Virgil," dedi. "Bu Chuck."

"Marker," diye düzeltti adam.

"Marker. Kandiyoht kasabasının şerifi," dedi Jesse. "Wilmar'da birkaç ortak arkadaşımız var. Bu da Virgil Flowers; S AB'dan. Benim cinayete kurban gitmemi engellemeye çalışıyor."

Marker gerildi. "Ne?"

"Jesse büyük bir olayın tam merkezinde. Siz birbirinizi uzun zamandır tanıdığınızı söylemişsiniz?" dedi Virgil ikisine birden bakarak.

Marker bardağını aldı ve "On dakika içinde bir toplantıya yetişmem gerekiyor," diyerek uzaklaştı.

Marker gittiğinde Jesse gülümsedi ve Virgil'in koluna vurdu. "Bu çok hoş olmadı."

"Fazla zamanım yok. Yapmak istemeyeceğin bir şeyi sana yaptırmak için geldim."

"Mikrofon mu takacağım?"

"Evet ama artık kablosuz mikrofonlar var, daha küçük. Sadece Todd Williamson'la muhabbet etmeni istiyorum."

“Birkaç kez beni cep telefonumdan aradı ama cevap vermedim.”

“Yemeğini ye. Ben de bir çizburger alacağım. Sonra ona neler söylemen gerektiğini sana anlatırım.”

“Sence katil o mu?”

“Olabilir. Bunun için elimizde kanıtlar var.”

“Bana itiraf edeceğini mi düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Belki tatlı bir kadın onu konuşturabilir.”

“Tabii.” Parmağını barmene doğru kaldırarak, “Hesabı alabilir miyim?” dedi. “Bu adam ödeyecek.”

Virgil numarayı çevirdi, telefon dört kez çaldıktan sonra Williamson nihayet cevap verdi. “Todd, sana geç döndüğüm için üzgünüm ama dün gece sızmışım, aradığını yeni gördüm,” dedi Jesse.

“Evet, Yargıç Solms’U konuştuğumu ve ikimizden de DNA testi istediğini haber vermek için aramıştım. Polis departmanının kullandığı laboratuvardan gerekli materyalleri alabilir ve bir zabıt kâtibi ya da polis memurunun tanıklığında örneklerimizi vererek teste yollayabiliriz. Böylece Judd’ların mal varlığı üzerinde hakkımız olup olmadığını açıklığa kavuşturabiliriz. Sen kendi durumundan emin olsan da benim hâlâ bu konuda kuşkularım var.”

“Ah, şüphelen olmasın sen bir Judd’sm,” dedi Jesse. “Kendine bir bak, içinde bu ruhu taşıdığını göreceksin; aynı şekilde benim de. Peki ne yapacaklar? Kan örneği mi alacaklar?”

“Hayır, hayır. Ucunda pamuk olan küçük bir çubuğu yanağımızın iç kısmına süreceğiz hepsi bu. Kan verme gibi bir durum söz konusu değil, canımızın yanması da.

Dişlerimizi fırçalamaktan bir farkı yok bu işlemin. Yargıç Solms aynı la-boratuvarı kullandığımızda DNA sonuçlarını iki Judd'inkiyle karşılaştırma işleminin daha uygun geleceğini söyledi." "Tamam," dedi Jesse ilgili bir şekilde. "Ben şimdi ne yapayım? Şerif departmanını arayıp randevu mu alayım?" "Solms'un kâtibini ara, o her şeyi ayarlayacak. Bize yardımcı olması için yanımıza şerif departmanından Margo 286

Carr'ı da gönderebilirler. Anlaştık mı?"

Virgil, Williamson'un telefonu kapatmak üzere olduğunu anlayarak Jesse'ye konuşmayı uzatması için bir el hareketi yaptı.

"Seninle Virgil Flowers hakkında konuşmak istiyorum," diye atıldı Jesse. "Bu konu giderek kafamı karıştırıyor. Biliyorsun annem ve ben, Sioux Falls'ta bir huzurevinde kalan Betsy Carlson'u belli aralıklarla ziyaret ediyoruz... Betsy'yi tanıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Williamson. "Ama onunla hiç tanışmadım."

"Akli arada bir gidip geliyor... En son yanına gittiğimizde ona son günlerde olup bitenlerden bahsettik. Bili Judd'ın öldüğünü söyledik, mirasçılarında biri olabilir diye düşünmüştük çünkü. Her neyse, ona bunu söylediğimizde birden heyecanlandı ve aydaki adamı gördüğünü anlattı. Kafayı yemiş gibi sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: Aydaki adamı gördüğünü."

"Özür dilerim ama sen neden bahsediyorsun?"

"Şey, bir keresinde senin kolundaki aydede dövmesini görmüştüm de," dedi Jesse. "Belki de bahsettiği şey odur diye düşündüm ve Virgil bana sürekli olarak bu meseleyi

sorup duruyor çünkü benim de aydede şeklinde küpelerim var... Sence bu aydede meselesi ne?"

"Bilmiyorum. Betsy benden bahsediyor olamaz. Nasıl olsun ki? Onunla tanışmadık bile."

"Ne bileyim. Sen biraz Bili Judd'ı andırıyorsun, belki onunla bir röportaj falan yapmış olabilirsin diye düşündüm..."

"Hayır. Onunla hiç görüşmedim," dedi Williamson. "Ben bu kasabaya gelmeden çok önce o huzurevine yerleşmişti."

"Pekâlâ," dedi Jesse. "Yine de seninle Virgil hakkında konuşmak istiyorum. Şu an annemle birlikte Worthington'da-yım ve geç saate kadar da dönmeyecek gibiyiz, en azından mağazalar kapanana kadar. Akşam Bluestem'de bir yerlerde buluşabilir miyiz? Mesela Dairy Queen'de olabilir? Büyük ihtimalle saat dokuz buçuk ya da on gibi gelmiş olurum."

"Dur bir düşüneyim... Orası kaçta kapatıyordu?"

"On birde."

"Ah... Tamam o zaman. Saat onda buluşalım. Ben de bu gece geç saate kadar çalışacağım. Ofisten çıkıp oraya giderim."

"Saat onda görüşürüz o halde."

Jesse telefonu kapattığında Virgil kendini yatağa attı.

"Harika iş çıkardın," dedi.

"Bu işi gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Margaret Laymon. Jesse ve Virgil telefon görüşmesiyle meşgulken o diğer yatakta oturmuş şaşkınlıkla onları izliyordu.

"Evet, büyük olasılıkla öyle. Ama tam olarak emin değilim," dedi Virgil. "Eğer bu gece ortaya çıkarsa kendi kuyusunu"

kazabilir ya da adını tensize çıkarabilir. Her iki durumda da ben büyük bir şüpheden/kurtulmuş olacağım."

Margaret kızına baktı. "Kusursuz bir polis olduğunu sana söylemiştim."

Kasaba dışından gelen polisler, salataların yer aldığı açık büfenin etrafında dolanırken Virgil aralarından Dodge kasabasında birkaç ay önce birlikte çalıştığı bir memuru fark etti. Williamson'la görüşmeleri sona erdikten sonra Jesse'i, adı Steve Jacobs olan adamın yanına götürdü ve onları tanıştırdı. Jacobs o sırada Goodhue kasabasından adı Roger Clark olan bir başka polis memuruyla sohbet ediyordu. Virgil onlara Bluestem'deki cinayetlerden bahsetti ve Jesse'i de tehdit altındaki insanlardan biri olarak tanıttı.

"Bu gecenin sonuna kadar onun korumalığını yapsak iyi olur," diye önerdi Virgil.

"O istediği sürece koruması olabilirim," dedi Jacobs.

"Ben de," diye ekledi Clark.

Jesse bir kahkaha attı ama ilgilerini çekmek hoşuna gitmişti.

"Ben ciddiym, Jesse. Etrafta dolanmanı istemiyorum. Todd zeki bir adam ve onu nasıl alt edeceğimizin yolunu buluna kadar oldukça dikkatli davranmalısın.

"Annemle birlikte alışverişe gitmeyi planlamıştık, sonra dönüp film izleyecektik."

"Yalnız kalmayın. Başınıza bir şey geleceğinden değil ama yine de bir yerde yalnız kalmayın. Saat sekiz gibi gelip üzerine dinleme cihazını yerleştireceğim. Eğer bir şeylerin ters gittiğine dair içinde en ufak bir şüphe olursa Steve'i,

Roger'ı ya da buradaki polislerden herhangi birini bulup durumu anlat."

"Ben iyi olacağım merak etme."

"Biz ona göz kulak oluruz," dedi Jacobs.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"CPR öğrenmek için itfaiye teşkilatında binleriyle randevum var."

"CPR de ne?"

"Bir çeşit hayat kurtarma tekniği."

Jesse kaşlarını çattı. Sonra başını sallayarak, "Her neyse," dedi. "Sen de yalnız kalma."

Virgil, onu Jacobs ve Clark'a emanet ederek Bluestem'e geri dönmek üzere yola koyuldu ve giderken itfaiye merkezine uğradı. Pala bıyıklı, iri yan bir adam onu karşılayarak ekipmanın bulunduğu odaya kadar ona eşlik edip kapıyı açtı: "İşte istediğin şey orada." ,

Virgil, Bluestem'e dönerken Joan'ı aradı. "Neredesin?" "Postanedeyim."

"Oradan sonra ne yapacaksın?"

"Hımm. Eve gidip televizyon izleyebilirim. Sen ne yapıyorsun?"

"Azgınlığımı bastırmaya çalışıyorum."

Gündüz yapılan seksin en güzel yanı, partnerini izleyebilmek, diye düşündü Virgil. Kadınlar bundan fazla hoşlanmıyorlardı ki bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü sevişen

bir erkeği izlemek o kadar da ilginç bir şey değildi. En azından Virgil öyle düşünüyordu. Ama kadınlan sevişirken izlemek farklıydı, güzeldi. Bu yüzden Virgil gündüz yapılan seksi seviyordu.

“Buna bir son vermeli ve düzenli olarak sevişebileceğim birini bulmalıyım,” dedi Joan sonunda.

“Önceden hayatında böyle biri vardı.”

“Evet, haklısın,” dedi Joan. “Senede bir kez yapmak düzenli sayılır. Yalnızca, sık değil o kadar. Ama benim hem düzenli hem sık yapılan sekse ihtiyacım var ama tabii sabah akşam yapmaktan da bahsetmiyorum.

“Bizimkini öğlen arası şipşak seks olarak adlandırabilirsin.”

290

“Biliyor musun, insanlar yaklaşık elli senedir falan bu terimi kullanmıyorlar. Sen gerçekten de taşralısın.”

“Buraya geldiğimden beri en az dört kez bu lafı duydum ben. İnsanın akimda yer ediyor ne yapabilirim?”

“Senin beyninde, taşralı deyimlerini toplamaya yetecek fazladan bir alan olduğundan şüpheliyim.”

“Hadi oradan!”

“Pekâlâ, şu büyük sır da neymiş?” diye sordu Joan bir yandan göbeği üzerinde yuvarlanırken.

“Planlarım sayesinde Todd Williamson bu gece kendini ya ele verecek ya temize çıkaracak. İkisi de kabulüm.”

Joan’ın kaşları kalktı. “Bunu nasıl sağlayacaksın?”

“Bu hem karışık hem de gizli kalması gereken bir durum, sana anlatamam. Ama dediğim gibi iki netice de kabulüm. Eğer adını temize çıkarırsam... Neyse boşver.”

Virgil, çıkmak üzereyken mutfak masasının üzerinde renkli kâğıtlar olduğunu gördü. “Hasat sigortası,” dedi Joan. “Hükümetin dokunduğu her şey beş nüshaya çevriliyor ve bunların hepsini doldurmak günler alıyor. Sonra bir sonraki yıl aynı şeyleri tekrar yapıyorsun.”

Virgil formlara baktı. “Tanrım, burada yazanların tek kelimesini bile anlamıyorum.”

“Ben hükümetin oyuncağıyım. Başka bir şey değil...” Virgil, Joan’ın evinden ayrıldı ve tekrar gazete binasına doğru yola koyuldu. Binaya yaklaştıkça içini sıkıntı kaplıyordu. Williamson’un kamyonetini gördü, büyük ihtimalle içeride olmalıydı. Ace Hardware’in park alanına park etti ve yirmi dakika boyunca binayı gözetledi. Hiçbir hareket yoktu. Oradan McDonald’s’ın park alanına geçti. Şimdi doğrudan binanın pencerelerini görebiliyordu.

Kırk beş dakika sonra Williamson dışarı çıkarak hızla karşıya geçti ve Joanie’s Pizza’ya girdi. Beş dakika sonra elinde bir pizza kutusuyla dışarı çıkıp tekrar ofisine gitti. Çalışıyor olmalıydı. Virgil, Stryker’ı aradı. “Bu gece seninle birlikte beş memura daha ihtiyacım var. CurlyTeri, Jensen’i, CarrT ve birkaç memuru daha saat sekizde toplayabilir misin?”

“Neyin peşindesin?”

“Biraz izleme yapacağız. Belki de bir tutuklama. Saat sekizde herkese gerekli açıklamaları yaparım. Herkese ağızlarını kapalı tutmalarını ve sekizde mahkeme binasında olmalarını söyle. Diğer memurların bundan haberi olmasını istemiyorum.”

“Sence...”

“Bir şeyler olabilir veya olmayabilir ama işi şansa bırakamam.”

Telefonu kapattığında Virgil on dakika daha binayı seyretti. Saat beşti. Saat sekize kadar yapacak bir işi yoktu. Williamson ve Jesse buluşmasını özellikle akşama ayarlamıştı. Katilin kendini daha güvende hissedeceğini düşünüyordu. Etrafla daha az insan olacaktı ve Jesse’i takip etmek de kolaylaşacaktı. i

Bekleyecek çok zamani vardı. Joan’ın evine gidebilirdi. Belki de gitmemeliydi. Düşündü ve Worthington’a gitmeye karar verdi.

Margaret ve Jesse evde film izliyorlardı. Filmin konusu yirminci yüzyılın başlarında Londra’da yaşayan kadınlardı.

“Film izliyoruz. Planlamayı film bittikten sonra yapsak olur mu? Yirmi dakikası kaldı.”

“Olur, zamanımız var,” dedi Virgil ve mikrofon setini yatağın üzerine bırakarak mutfığa geçti. Dolaptan bir bira aldı ve oradan oturma odasına geçip Twins-Widesox maçını seyretti. Saat yedide tekrar salona döndü.

“Bu işin çok küçük bir riski var ama onun kaçmasından daha büyük bir risk değil. Dairy Queen’de sana saldıracağım zannetmiyorum, yine de işi şansa bırakmamak için hemen dışarıda dondurma yiyen bir polis memurumuz seni gözetliyor olacak: Margo Carr.”

Margaret söze girdi. “Eğer Todd bir manyaksa birden kendini kaybedip insanları öldürmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o bir manyaksa bile farklı tür bir manyak. Planlı, dikkatli biri. Bu işi yapacaksa yakalanmadan yapmayı seçer.
292

Etrafta, insanların gözü önünde kimseyi öldürmez.”

**Jesse sordu. “Peki sen ne yapacağını düşünüyorsun?”
“Seninle buluşacak, sana birkaç yalan söyleyecek. Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışacak. Sonra peşinden gelecek. Yanında bir silah bulunduruyor olabilir. Seni eve giderken yolda yakalayıp öldürmek isteyebilir veya arabasını kasabanın dışında bırakıp evde ikinizi birden öldürmeyi planlıyor olabilir. Umuyoruz ki İkincisini seçer.”**

“Umuyor musunuz?”

“Jim Stryker, ben, Curly’ler ve Larry Jensen sürekli onu izliyor olacağız. Margo da Dairy Queen’de olacak. İki polis memuru ise sizin evde bulunacak. Sizden bir anahtar almam gerek. Böylece Jesse, Todd’la konuşup kamyonetine bindiğinde ve oradan ayrıldığında polisleri önceden içeri sokmuş olabilelim.” Jesse’e baktı. “Kendini rahat hissettiğin hızda sür arabayı.”

“Ben genelde yüz yirmiyle kullanırım.”

“Tamam. Otobandan çıkışa kadar sadece beş kilometre var. Sana yaklaşırsa bile eve gelmeden seni yakalayamaz. Otobanda da iki tane adamımız olacak. Eve geldiğinde arka kapıdan gir ve doğruca bodruma in. Otobandaki adamlarımız senin önünde seyredecek ve sen park ettikten sonra onlar da iki sokak ötene park edecekler. Eğer senin peşinden gelirse böylece iki içeride iki dışarıda olmak üzere dört adamımız olacak.”

“Peki bütün bunlar olurken ben ne yapacağım?” diye sordu Margaret.

“Senin burada kalmanı istiyorum ama istersen Blues-tem’de benim odamda da bekleyebilirsin. Seni bütün gelişmelerden haberdar edeceğiz.” Virgil iki mikrofon ve bir vericiden oluşan dinleme kitini eline aldı. Kit bir kibrit kutusundan daha büyük değildi. Mikrofonlar ise en küçük bozuk para boyutundaydı. “İki mikrofon var. Bunlar vericiden ayrı ayrı ses gönderebilirler, tıpkı cep telefonu gibi. Ama bu mikrofonlar cep telefonundan çok daha iyidir. Mikrofonları göğsüne bantlayacağız bu yüzden bir tişört giysen iyi olur. Vericiyi de

293

belinin arkasına yerleştireceğiz. Senin her söylediğini duyup kaydedebileceğiz. Buluştuğunuzda ay dövmesiyle ilgili onu konuşturmaya çalış. Ayrıca Judd’ın onun babası olduğunu nereden bildiğiyle ilgili de ona sorular sor. Twin Cities’deki bir gazeteci nasıl olur da babasının kim olduğunu bulamaz? Bu sorulan sormanı istemeyecektir ve seni engellemek için mücadele edecek. Ardından seni takip edecek.”

“Peki ya bunları yapmazsa ya evine gidip uyursa?”

“O zaman başka bir yol deneyeceğiz. Ama seni araması bir şeyler planladığını gösteriyor bence.”

“Tamam. Dediklerini yapmaya çalışacağım.”

“Gömleğini kaldır mısın?”

Worthington’dan ayrıldığında saat yedi buçuktu. Jesse yola çıkmaya hazırdı. Mikrofonlar hem kayıt kalitesi hem de iletim için test edilmişti. Saat sekize beş kala Virgil mahkeme binasına gelmişti. Güneş batmaya başlamıştı. Batıya bakan binaların camları kızıl rengb bürünmüştü. Dokuza birkaç dakika kala güneş tamamen batacaktı.

Stryker bekliyordu; yanında Curly Ter, Jensen, Carr ile Padgett ve Brooks adında iki memur vardı. Virgil, StrykerTn masasına doğru eğildi. "Todd Williamson'un; Gleason, Schmidt ve Judd cinayetlerinin sorumlusu olduğuna dair kanıtlar topladım. Bu kanıtları bu akşam Jesse Laymon aracılığıyla güçlendirmeyi hedefliyorum. Umuyorum ki JesseTe yapacağı görüşme, Williamson'u harekete geçirmeyi başarır. Saat onda Dairy Queen'de buluşacaklar ve buluşmada konuştuklarını dinleyip kaydediyor olacağız. Jesse mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan ayrılıp evine doğru yol alacak. Böylece Williamson yolda ona tuzak kuramayacak. Padgett ve Brooks önceden onun evinde bekliyor olacak. Jim ve Larry de buluşma öncesinde Williamson'u takip ederek ne yaptığını öğrenecekler. Curly'ler iki ayrı arabada Dairy Queen'in yakınında bekliyor olacaklar. Jesse yola çıktığında ikinizin onun önünden gitmenizi istiyorum. Geri kalanlar da arkasında olacak. Böylece yolda bir şey yapmaya kalkarsa onu sıkıştırmış olacağız."

294

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu Carr.

"Senin için çok iyi bir görevim var. Sivil giyineceksin ama silahlı olacaksın çünkü bu adam tehlikeli. Larry Williamson'un Dairy Queen'e girdiğini söyler söylemez kendi arabanla oraya gidip dondurmacıdan dondurma alacaksın ve oradaki banklardan birine oturup dondurmanı yiyeceksin. Bir elin her zaman silahında olacak."

"Bu iş benim için harika."

"Peki sen nerede olacaksın?" dedi Stryker, Virgil'e.

"Ben Jane's Nails'in arkasına park edeceğim. Karanlıkta kalmak istiyorum ama telsiz mesafesinden de çıkamam."

“Benim birkaç sorum var,” dedi Brooks.

“Tamam. Detayların üzerinden geçelim. Williamson, Jesse’le buluşmadan bir saat önce yani saat dokuzda yerlerimizde olmalıyız. Williamson şu an ofisinde. Onu kaybetmek istemeyiz.”

Virgil duvardaki Bluestem haritasına doğru ilerledi ve bir sokağın köşesini işaret etti. “Stryker ve Jensen burada olacaklar. ön ve arka kapıyı buradan kontrol edebilecekler.”

Konuşmasını bitirdiğinde, “Peki Todd hiçbir şey yapmazsa ne olacak? Eve geri mi döneceğiz?” diye sordu Carr.

“Hayır. O zaman onu kışkırtmamız gerekiyor. Jesse Laymon’un benimle konuşmasını istemiyor olacaktır. Sanırım bunun için bir şeyler yapacak. Jesse yola çıktığında Williamson evine de ofisine de dönse onu takip edeceğiz. En azından bu gece için. Eğer bir şekilde bize görünmeden sızışmayı başarırsa Padget ve Brooks’un bütün gece Jesse Terde kalmasını istiyorum. Eğer hiçbir şey olmazsa sabah sizinle buluşacağım ve Jesse’i tekrar saklandıkları yere götüreceğiz.”

“Bu plan çok sağlam görünmüyor,” dedi Brooks.

“Kesinlikle sağlam değil ama samimiyetle söylüyorum, şu an elimizdekilerle onu tutuklayabileceğimizi düşünmüyorum. Başka birini öldürmese bile elimizden kaçır. O yüzden bu şansımızı kullanmalıyız.”

“Bu konuda haklısın. Benim söylemek istediğim...”

“Ne demek istediğini anlıyorum, ben senden daha çok stresliyim.”

“Ya gerçekten suçlu o değilse?”

Virgil gülümsedi, bu beklediği bir soruydu. “Bu da bizim için iyi olur, en azından onu şüpheli listemizden kaldırırız. Böylece gerçek suçluya daha çok yaklaşıyoruz. Elimde oldukça fazla detay var.”

“Ne detayı?” diye sordu Stryker.

Virgil omzunu silkti. “Notlarım var. Küçük notlar. Sonra sana gösteririm.”

Detayların üzerinden tekrar geçtiler. Plan zaten çok da zor değildi. Saat 20:45’te işleri bitmişti. Herkes heyecanlıydı, bir an önce operasyonun başlamasını istiyorlardı. Saat dokuzda Virgil kamyonetinde tek başına otururken Jesse’i aradı. “Çıkmaya hazır mısın?”

“Evet ama biraz gerginim.”

“Gergin olman normal. Biz yerlerimizi aldık. Margo Carr dışarıda olacak. Eğer çılgılık atarsan anında müdahale edebilir ve silahlı. Ben de Sherwin&Williams’in köşesinde olacağım. Yalnızca beş saniye uzaklıktayım. Unutma, otoban çıkışına geldiğinde beni arayacaksın. O zaman Margo da yola çıkacak ve Dairy Queen’e geldiğinde mikrofonunu aç. İçeriye güvenli bir biçimde girdiğinden emin olmak istiyorum. Ben sana işareti vermeden aracından çıkma.”

“Tamam. Ben dokuz buçukta yola çıkacağım.”

“Tamam. Bağlantıda kalalım. Ne zaman istersen arayabilirsin.”

Saat dokuzu on geçte Virgil, Jane’s Nails ile Extensions’m arasındaki boşlukta volta atıyordu. Bir kulağında cep telefonuna bağlı kulaklık vardı. Diğerinde de polis telsizine bağlı kulaklık. Stryker aradı. “Tamam. Williamson’u gördük. Ofisinde. Pencereden kafasını gördük.”

“Evinde ışık yok,” dedi Jensen. “Ben Judd binasına doğru ilerliyorum.” Bir dakika sonra, “Ben ara sokağa geldim.

296

Karavanını görüyorum,” dedi. Ardından Stryker, “Onu tekrar gördüm, hâlâ çalışıyor,” diye ekledi.

Saat dokuz buçuğa gelene kadar Stryker onu iki kez daha gördü.

Virgil, “Tamam arkadaşlar” dedi. “Jesse yola çıktı. Margo beni duyuyor musun?”

“Evimin önünde, arabanın içinde bekliyorum. İki dakikada orada olurum.”

“Büyük Curly?”

“Buradayım.”

“Küçük Curly?”

“Dairy Queen’e bakıyorum.”

“Tamam. Herkes sakın olsun.”

Virgil çok sakın değildi. İki çöp kutusunun arkasında duruyordu. Elinde bir pompalı tüfek vardı. Yolun karşısındaki kamyonetine bakıyordu.

Dokuz otuz iki. Dokuz otuz beş.

Tahminine göre Williamson’un katil olma olasılığı yüzde otuzdu. Eğer o katilse Jesse Te Dairy Queen’de buluştuğunda VirgiTin ona anlattıklarından bahsederse aslında bir Layne olduğundan, Judd’ın oğlu olduğundan, Betsy ile konuşmasından... Bu durumda Williamson Jesse’i

evine kadar takip edip onu öldürmek isteyecekti ve onlar da Williamson'u yakalayacaklardı.

Ancak CurlyTer belli bir düzenbazlık kapasitesine sahip olduklarını göstermişlerdi. Büyük Curly, Maggie Layne'in öldüğü gece oradaydı. Maggie Layne'in ölmeden önce dövüldüğünü biliyor olmalıydı. Bir cinayete karışmışlardı. Todd Williamson'un onlara Jesse Laymon'un bir şüpheli olduğunu söylediğini söylemişlerdi ve Büyük Curly Williamson'un, Gleason'ların evine girip Kutsal Kitap'ı bıraktığını söylemişti ama bunların hepsi kendi ifadeleriydi.

Alternatif olarak belki de GleasonTardan biri Maggie Layne cinayetinin üzerinin kapatıldığını biliyordu ve kendini bu nedenle dine vermişti. Ruhunu temizlemek için de Feur'un tarikatına katılmıştı. Bu durumda Gleason'lar baş-

297

ka birisi tarafından susturulmuştu. Bu kişi Büyük Curly olabilir miydi?

Judd bir şeyden şüphelenmişti ve öldürüldü. Roman Schmidt parçalan birleştirmeye başlamıştı ve Schmidt'ler de öldürüldü.

Yüzde otuz, diye düşündü Virgil.

Stryker ailesi de boğazlanna kadar bu işin içindeydi. Judd'ları ortadan kaldırmak için yeterli sebepleri vardı. Judd, Laura Stryker'ın kocasının, Jesse ve Jim Stryker'ın babasının ölümüne sebep olmuştu ve Amy Sweet briç kulübünde etanol tesisinden bahsettiğinde gruptan biri bağlantıyı kurmuş olabilirdi. Virgil bu kişinin Laura Stryker olabileceğini düşünüyordu. En azından bir Stryker, Judd'ın etanol tesisleriyle bağlantılı olduğunu biliyordu ve bu işte yer elması dolandırıcılığına benziyordu.

Stryker'ların biri veya hepsi Williamson'un temize çıkmasını istemiyor olabilirdi. Stryker'm içinde bir miktar vahşet vardı. Jesse de bunu söylemişti. Stryker, Feu'la John denen adamı gözünü kırpmadan öldürmüştü. Yüzde yirmi ihtimalle suçlu Stryker'lardı.

Artık asla bilemeyecekleri bir diğer alternatifse George Feu'un bu cinayetlerin faili olduğuydu. Jim Stryker böyle olduğunu düşünüyordu. Bunun için oldukça geçerli sebepleri vardı. Stryker aptal bir adam değildi. Yüzde on beş.

Margaret Laymon diğer bir ihtimaldi ama onun Jesse'in botunun içine silahını bırakacağını asla tahmin etmiyordu. Birkaç tane de uzak ihtimal vardı: Jensen ve Margo Carr. Birisi, Kutsal Kitap ve izmariti olay yerine bırakmıştı. Carr'm göreceğini bilen birisi. Hepsi birlikte bir yüzde on beş daha. Toplamda yüzde yüz on.

Virgil tüm ihtimalleri ayrı ayrı düşündü. Biraz daha bilgiye sahip olsa daha fazla fikri olabileceğini biliyordu. Ayrıca bu ihtimallerden biri, elinde bir tüfekte şu an Virgil Flowers sorununu çözmeye geliyor olabilirdi. Eğer suçluyu bulamazlarsa o zaman suçlu Feu'du. Belki de...

Virgil saatine baktı. 21:40. Katil Williamson olmalı, diye düşündü. Hâlâ ofisindeydi. Eğer Jim veya Joan'dan biri olsaydı çoktan hamlelerini yaparlardı. Belki de doğru izin peşindeydi. Sonra Moonie gölgeler arasından çıktı...

Virgil, Stryker'ı aradı. "Yola çıktı mı?"

"Hayır. Hâlâ ışıklan yanıyor."

"Onu..."

O sırada Sherwin-Williams mağazasından siyah giyimli birisi çıktı. Ayakkabıları dışında tamamen siyaha bürünmüştü.

Ayakkabılarının üzerindeyse parlak bantlar görünüyordu. Tanımak mümkün değildi ama bir erkek olduğu belliydi. Williamson olamaz çünkü o hâlâ gazetede, diye düşündü Virgil.

Katil sessizce saldırmaya hazır bir pozisyonda Virgil'in kamyonetinin yan tarafına yaklaştı. Pompalı tüfeğin ucunu gördüğünde Virgil eğildi. Katil ön kapıya gelir gelmez tek bir el ateş etti ve geceyi bir an için aydınlatan bir alev çıktı. Kamyonetin camı patlamış ve Virgil'in şoför koltuğuna yerleştirdiği suni teneffüs mankeninin kafası havaya uçmuştu. Pompalı tüfekten çıkan alevle birlikte Virgil adamın yüzünü gördü ve bağırdı.

"Williamson. Silahını yere bırak."

Williamson'un bir atlet olabileceği hiç aklına gelmemişti. Virgil'in cümlesi bitmeden tüfeğini ona doğrultup bir el daha ateş etmişti. Aniden yere yatan Virgil, kendi pompalı tüfeğiyle karşılık verdi ama Williamson ortadan kaybolmuştu. Geçmiş deneyimlerinden, pompalı tüfeğin böyle durumlarda çok etkili olmadığını biliyordu.

Lanet olası Williamson!

Stryker'm telsizden bağırdığım duyabiliyordu. Telsizi tu-

tup heyecanla konuştu. "Williamson dışarıda! Williamson dışarıda! Elinde bir pompalı var. Sherwin-Williams'ın arkasına kaçtı. Kapısını kırıp ofisine gir. Elinde pompalı tüfek dışında başka ne var bilmiyorum ve ateş ediyor. Herkes aracında kalsın. Bakalım onu bulabilecek miyiz?"

Stryker hâlâ bağıırıyordu. "Sen iyi misin? Sen iyi misin?"

"İyiyim ama biraz korktum. Herkes sakın olsun, onu çembere alalım. Margo orada mısın? Jensen beni duyuyor musun?"

“Nasıl çıkmış olabilir? Nasıl çıkmış olabilir?” dedi Stryker.

Herkes telsizden cevap verdi. Hepsi harekete geçmişti. Küçük Curly, “Ben yoldayım, geliyorum,” dedi. Büyük Cur-ly, “Ben Marvin’in arkasındayım. Asansöre doğru gidiyo-, rum,” diye bilgi verdi.

Birkaç saniye sonra kasabanın çalan sirenleri durdu. Telsizden, “Herkes haber veriyorum. Beş dakika içinde herkes katilin Williamson olduğunu bilecek ve onun peşine düşecek,” dedi Stryker.

Margo Carr, “Poplar’ın arkasından kestirmeden kaçıyor olabilir mi? Eğer nehre doğru giderse onu bulmamız zorlaşabilir,” dedi.

“Tomy, insanlara söyle kapılarını kilitlesinler ve şüpheli birinin arabaya bindiğini görürlerse hemen bizi arasınlar,” dedi Jensen.

“Louis Bart ara sokaktan birinin koşarak evinin arkasına geçtiğini söyledi.”

Carr, “Ben oradayım. Ara sokağa giriyorum,” diye yanıtladı.

Virgil şoför koltuğundaki cam parçalarını temizledi ve başsız mankeni arkaya attı. “Dikkat et Margo, sana tuzak kurmasına izin verme. Ben nereye geleyim?” dediği sırada kuzey tarafında art arda birkaç patlama duyuldu. Telsizden, “Herkes geliyor, Margo. Az sonra oradayız,” diye ekledi.

Virgil’in duyduğu patlamalar birkaç sokak ötedeydi. Sola döndüğünde yolun kapalı olduğunu gördü ve tekrar sola dön-

dü. Sokağın karşısında bir devriye arabası gördü. Yerde biri yatıyordu, başında Stryker vardı. Telsizden, "Margo vuruldu. Margo'nun arabasını aldı, doğuya doğru kaçıyor..." dediği duyuldu Stryker'm.

Virgil kamyonetinden çıkmıştı. Stryker ona doğru bağırdı. "Durumu kötü."

"Onu kamyonetine bindirip hemen hastaneye götür," dedi Virgil. Birlikte Margo'yu kamyonetin arkasına taşıdılar. Yüzünde ve boynunda saçma yaraları vardı. Bilinci tam yerinde değildi ve kan kaybediyordu. Virgil telsizden bağırdı. "Acile haber verin. Yaralı birini getiriyoruz. Bir cerraha ihtiyacımız var ve bol miktarda kana."

"Sanırım onu yakaladım," dedi Jensen.

"Ben de. Kuzeye gidiyor," diye karşılık verdi Büyük Curly.

"Ben güneye, yetmiş beşe doğru gidiyorum. Ambers'i geçtim. Henüz onu görmedim," dedi Virgil'in tanımadığı üçüncü bir polis.

Virgil kamyonetiyle ana yola çıktı. İleride kovalamacayı görebiliyordu. Bir çift far önde, arkasında da birkaç araba onu takip ediyordu. Jensen'in sesi telsizden duyuldu. "Parka girdi. Judd'ın evine doğru gidiyor. Yakında kaçacak yeri kalmayacak."

"Tepedeki insanları uzaklaştırın. Kimsenin vurulmasını istemeyiz. Sokak lambalarını yaksınlar ve şüpheli birini görürlerse haber versinler."

Virgil, Büyük Curly'nin bir kilometre arkasındaydı. O da Jensen'in beş yüz metre arkasındaydı. Virgil, Carr'ın kamyonetinin Judd'ın evine doğru çıktığını görebiliyordu, ardından da Jensen'inkinin. O sırada Büyük Curly

yavaşladığından, Virgil de yavaşlamak zorunda kaldı. Jensen' telsizden seslendi. "Lanet olsun. Bufalo Tepesi'ne gidiyor. Doğruca peşinden gidiyorum. Ulu Tanrım!"

Virgil en uçtaki arabanın tümseklerde sıçrayarak uçuşuna doğru gittiğini gördü ve araç birden gözden kayboldu. Düşmüştü.

"Uçtu," diye bağırdı Jensen. "Ulu Tanrım, aşağı uçtu."

"Merkez! Hemen aşağıya adam gönderin. Larry olduğun yerde dur. Farlarını oraya doğrult. Büyük Curly sen de Larry'nin yanına git. Farlarınızı açık tutun. Bahse girerim, araba aşağıya uçmadan önce arabadan atlamıştır."

Virgil iki aracın yanına park etti ve kamyonetinden çıktı. Büyük Curly ve Jensen'in yanına gelip, "Farların önünden çekilin," dedi. "Kimse görünmüyor," dedi Jensen. Büyük Curly ve Jensen'in elinde pompalı tüfekler vardı. Virgil kamyonetin kasasını açtı ve yarı otomatik 30-06 tüfeğini iki şarjörüyle birlikte aldı. Ardından çantasını açıp kamuflaj desenli bir gömlek çıkardı. Bunu hindi avlarken kullanıyordu.

"Siz burada kalın. Eğer uçurumdan düşmediyse bir şeyler yapmak zorunda." Şarjörlerden birini tüfeğine taktı. "Eğer onu görürseniz bağırın. Telsizi kullanamam. Sesi beni ele verir."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Büyük Curly.

"Tepenin çevresinden dolanacağım. Eğer ölmediyse mutlaka tepeye doğru kaçıyor olmalı."

"Belki de beklemeliyiz," dedi Jensen.

Virgil kafasını salladı. "Olmaz. Tepeye çıktıktan sonra yüzlerce kilometre boyunca uzanan mısır tarlaları var. Onu

eninde sonunda yakalarız ama en az birkaç çiftçiyi daha öldürmüş olur. Bizim ihtiyacımız olan etraftaki tüm polislerin burada devriye gezmesi. Böylece kaçışını yavaşlatmış oluruz.”

“Birkaç da köpek getirelim,” dedi Büyük Curly.

“Çok iyi fikir. Hemen getirin. Köpeklerin sahiplerine söyleyin, köpeklerin havlamasına izin versinler. Böylece köpeklerin üzerine geldiğini sanıp panik olur.”

“Tamam. Köpeklere de iz sürdürürüz,” dedi Curly.

“Hayır. Eğer köpeği görürse sahibini öldürür. Sadece köpekleri getirip havlamalarını sağlayın ve etrafı kolaçan edin. Onu aşağıda görürseniz kornanıza basın, ben anlarım.” Virgil küçükken beşinci, altıncı, yedinci ve hatta sekizinci sınıfa kadar erkek arkadaşlarıyla savaş oyunları oynardı. Elma ağaçları cephanelikleri olurdu. Yakından atılan bir ye-

303

şil elma oldukça iyi bir ezik yaratabilirdi insan vücudunda. Ağaçlar, çitler, çalılar da siper olurdu.

Bu oyunu oynayan herkesin kısa zamanda öğrendiği ilk şey, gece olunca yukarıda dolunay bile olsa insanla gölgeyi ayırt etmenin zor olduğuydu. Kimseye karanlıkta doğrudan bakmamak gerekirdi çünkü izlenen kişi bunu hissedirdi. Ayrıca çok yavaş hareket etmek gerekirdi çünkü ay insanın gölgesini sürekli belli ederdi. Bu kurallara uyulmadığında kafasının arkasına elmayı yerdı kişi.

Bu savaş oyunları hâlâ Virgil’in hafızasındaydı. Yıllarca ava giderek yeteneklerini geliştirmişti. Öncelikle hızla ışıklardan uzak, karanlık bir yere kaçtı. Daha sonra yavaşça hareket

etmeye başladı. Sert kayaları, çalıları ve yaban güllerini geçti.

Williamson bilinçli olarak annesinin arabasının uçtuğu şekilde arabayı uçurmuştu. Eğer araba uçmadan atlamayı başardıysa önünde üç seçenek vardı: Tepeden aşağı inmek, kuzeydeki tepeye doğru çıkmak veya doğuya doğru gitmek. Aşağı inemezdi çünkü orası uçurumdu. Kuzeye gitmiş olabilirdi ama o zaman da Jensen ve Büyük Curly ile karşılaşmış olması gerekirdi. Virgil, Williamson'un doğuya doğru gittiğini tahmin ediyordu. Böylece yoldan uzaklaşmış olurdu. Judd'ın evinin yıkıntılarına doğru ilerler, evi geçtikten sonra biraz daha kuzeye döner ve mısır tarlalarına ulaşır. Mısırların uzun gövdeleri arasında rahatlıkla hareket edebilirdi ve mutlaka onun için ulaşım sağlayacak bir çiftçiyle karşılaşır.

Eğer Virgil haklıysa Judd'ın evinin orada onunla karşılaşabilirdi. Eğer yanılıyorsa ve Williamson kuzeye gittiye o zaman Williamson onun yukarısında bir yerlerde olacaktı ve bu onun için iyi değildi.

On saniye kadar durup bekledi. Adamların bağırdığını duyabiliyordu ama hiç koma sesi yoktu. Williamson atlamış olmalıydı. Rüzgârda titreşen çimenleri duyabiliyordu. Dinleyebildiği kadar çok ses dinlemeye çalıştı ama hiçbir şey duymadı ve yoluna devam etti.

304

Williamson arabadan çıkıp karanlığa doğru koşmuştu. Pompalı tüfeğini hâlâ elinde tutuyordu. Kafasında ulaşmak istediği net bir hedef yoktu. Çuvallamıştı ve çuvallamanın bedeli de buydu.

Flowers'm Dairy Queen'i izleyeceğini biliyordu. Jesse Laymon kaltağı onu arayıp çağırdığında *beni aptal mı*

zannediyor, diye düşünmüştü. Geçmişiyile ilgili bütün o hikâyeleri Jesse kendi kendine öğrenmiş olamazdı. Bu buluşma bir tuzak olmalıydı.

O da karşı atakla cevap vermeye karar vermişti. Flowers'm bu araştırmayı diğerlerine anlatmamış olma ihtimali vardı çünkü onlar da şüphelilerdi. Eğer gazeteyi izliyorlarsa birkaç kez kendini gösterip sonra da çatıya çıkıp yangın merdivenini kullanarak Hartbry'nin arkasına kaçabilirdi ve Flowers'i kamyonetinde beklerken enselerse Sherwin-Williams'ın arkasından kaçıp tekrar yangın merdiveninden yukarı çıkabilirdi.

Büyük riskti ama yapmak zorundaydı. Buna Flowers zorlamıştı onu. Bir de Williamson'ların nasıl öldüğünü öğrenseydi...

Ama bunu başarırca rahat edecekti. Flowers takipteyken öldürülmüş olacaktı. Pompalı tüfek Judd Jr.'mdı. Kimse onu bulamayacaktı.

Planının tekrar üzerinden geçti. Son ana kadar bekledi ve çatıya çıktı. Kendisini gözleyen iki kişi vardı. Bu kasabadaki bütün arabaları tanıyordu. Stryker ve Jensen'in araçlarını gördüğünde bu planının işe yarayacağına inandı. Korkuyordu, terliyordu. Siyah balıkçı yaka kazağının içinde çok bunalmıştı.

Geri döndüğünde kazağım ve eldivenlerini öğütücüden geçirecek ve sonra da onları tuvalete döküp sifonu çekecekti.

Tannm, büyük risk, büyük iş. Bitir artık şu işi, bitir.

Neredeyse başarmıştı. Flowers'i hakladığından emindi. Kamyonete arkadan yaklaşırken şoför koltuğunda Virgil'in

oturduğunu görmüştü. Silahı patladığında içinde inanılmaz bir mutluluk hissetmişti. Koşmaya başladığındaysa arkasın-

305

da kirinin kendi ismini söylediğini duydu. Geri dönüp bir kez daha ateş etti ve o an...

"Beni salak mı zannediyor?"

Gerisi sadece panik içinde geçmişti. Yayaydı, her tarafta polis arabalarının sirenlerini duyuyordu. Carr ara sokağa girmişti. Çitin üzerinden atladı ve Carr geldiğinde bum!

Arabayı aldı. Carr'ın telsizinden bağırışları duyabiliyordu. Onu sokağa attı, köşeyi döndü. Arkasında bir polis arabası gördü. Nereye gideceğini bilmiyordu. Kuzeye gitmeye karar verdi. Telsizden herkes onun bulunduğu yeri belirtiyordu. Kendini sıkışmış hissetti.

Arabayla fazla uzağa gidemezdi. Bir intihar çatışmasına girmekse onun tarzı değildi. Hiç düşünmeden parka doğru döndü. Telsizden hâlâ bağışmalar geliyordu, arkasında da ışıklar vardı. Annesini öldüren uçuruma doğru yol alıyordu. Annesinin izini takip edip her şeyi burada bitirmek istedi ama yeteri kadar cesur olamadı. Son anda arabadan atladı, pompalı tüfeğini de yanma almıştı. Kendini kayaların arasında buldu. Margo Carr'm aracı uçurumdan aşağı uçmuştu.

Önce süründü, sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı. Düştü... Ayağa kalkıp daha yavaş yürümeye başladı. Daha yavaş... Yüksek çimlerin arasında sürünmeye başladı. Tüfeği kayalara çarptıkça ses çıkarıyordu. Işıklardan uzaklaşmaya çalıştı. Judd'ın evinin altındaydı ve kaçmak istiyordu. Nereye olursa olsun...

Bir taşın yuvarlandığını gördü ve bir ayak sesi duydu. Olduğu yerde kaldı.

Aşağıdaki adamlar hâlâ bağıırıyordu ama onun bulunduğu yer zifiri karanlıktı ve sessizdi.

Bir taş daha... Yalnız değildi. Bir bufalo olabilir miydi? Çiti geçmişti, bufalo buraya giremezdi. Belki bir geyik olabilirdi... Veya lanet olası Flowers.

Virgil erik ağaçlarının altında bir süre bekledi. Bu erikler, birine atıldığında çok can yakardı. Bir taşın üzerinde oturuyordu. Kolejin en iyi atıcısı değildi ama en iyi üçüncü yaka-

306

layıcısıydı. Durup boşluğa doğru taşlar attı ve onların yere çarpmalarını dinledi.

Bir ayak sesi duyduğunu düşündü, yaklaşık yüz metre aşağıda. Tekrar bir taş attı. Ortam daha da sessizleşti, ilginç. Bir taş daha attı ve tüfeğini aldı. Bir taş daha attı...

Williamson durumu kavramıştı. Sağından birileri taş fırlatıyordu. Üç kurşunu kalmıştı. Bu Flowers olmalıydı. Ateş etmeyi düşündü ama vazgeçti. Onun yerine eğlenmeyi tercih etti. "Virgil, orada mısın?"

Virgil onu net bir şekilde duyabiliyordu. Ses tam taşları attığı yerden geliyordu. Yere yattı ve tüfeğini kavradı. "Todd, iyi misin?"

"Çok korkuyorum adamım."

"Silahlı olduğunu biliyoruz. Margo yaşayacak. Teslim ol."

“Beni vurmayacak mısın?”

“Sanırım adamın tekine on dört kez ateş edip hepsinde ıskaladığımı biliyorsundur. Kasabadaki herkes biliyor bu hikâyeyi. O yüzden çatışmaya girmek, isteyeceğim son şey olur.”

“Judd annemi öldürdü.”

“Biliyorum, ben de bir adli tabipten aynı bilgiyi aldım. Judd anneni bilardo sopasıyla dövmüş. Uçurumdan uçtuğunda annen zaten ölmek üzereymiş. Sen gerçekten mucize bebektin.”

Williamson onu görmüştü. Flowers, otuz kırk metre kadar ilerisindeydi. Karanlıkta çok iyi seçilemiyordu, Williamson bu nedenle karanlıkta kendisinin de çok rahat görünemeyeceğini düşündü. Silahını Flowers’a doğrultmuştu. “Teslim oluyorum. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Tüfeğini at.”

Williamson silahını ateşledi. Aynı anda karşı ateş açıldı.

Yerde sırtüstü yatıyor ve dolunaya bakıyordu. Birden Flowers’ın ona doğru eğildiğini gördü. Belinin aşağısı cayır cayır yanıyordu sanki. “Sanırım çok iyi durumda değilim.”

Williamson vurulmuştu.

“Hayır, değilsin.” Williamson’un omzuna dokundu, başka ne yapacağını bilmiyordu Virgil.

“Birkaç dakika içinde seni götüreceğiz. Buraya gelin. Onu taşıyacak bir şeylere ihtiyacımız var. Çabuk olun...” İnsanlar koşuyordu. Virgil, Williamson’un yanına oturdu. “Bana ve Joanie’ye gölette ateş eden kişi şendin değil mi?”

Williamson inleyerek onayladı. Bluestem’de olmadığı için park edecek daha iyi bir yer bulamamıştı.

“Herkes gelmeden bir soru daha... ”

Williamson’un bilinci kapanıyordu ama yine de soruya cevap verdi. Jensen yanlarına gelmişti, Stryker da. İnsanlar bağırıyorlardı. Williamson’u kaldırıp araca doğru götürüyorlardı.

Çok geçti. Otuz kalibrelik kurşun arterini paramparça etmişti. Bu onu öldürmeye fazlasıyla yeterliydi. Tepenin aşağısına inmeden Todd Williamson kan kaybından ölmüştü.

Virgil ve Joan, yanlarına aldıkları piknik sepetiyle Stryker Vadisi üzerindeki tepeye çıkıp yere serdikleri örtünün üzerinde pastırmalı sandviçlerini yerken bir yandan da gökyü-zündeki bulutları çeşitli şekillere benzetmeye çalışıyorlardı. Virgil kendini tam olarak toparlayamamıştı. İçinde bulunduğu durumdan rahatsızdı. Daha önce hayatı boyunca hiç kimseyi öldürmemişti, yalmzca bir keresinde kadının birini ayağından yaralamıştı.

Joan, onun neler hissettiğinin farkında olduğundan boş konular hakkında gevezelik ederek Virgil’in aklını bu konudan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Virgil de onun yapmaya çalıştığı şeyin farkındaydı ve bu hiçbir işe yaramıyordu.

Joan, “...kesinlikle âşık,” diye konuşmayı sürdürdü. “Jim’in ilk evliliği sanki zorunluluktan yapılmış bir evlilikti. Lise yıllarında flört etmişlerdi ve sonrasında etraflarında kimse kalmadığından birbirleriyle evlendiler. Ama hiçbir zaman uyumlu bir çift olmadılar. Aralarında bir çekim veya birbirlerine karşı duydukları bir heyecan yoktu.

“Umarım bu kez her şey gönlünce olur,” dedi Virgil. “Jes-se ele avuca sığmayan bir kız. Bu sabah onları gördüğümde oldukça mutlu görünüyorlardı.”

“Evet, en azından Todd’la ilgili tüm sıkıntılar sona erdi,” dedi Joan. “Artık hiçbir şeyden korkmaya, endişelenmeye gerek yok. Son birkaç hafta içinde hayatımızda o kadar çok

309

şey değişti ki.” Başını kaldırıp Virgil’e baktı. “Yine düşüncelere daldın.”

“Özür dilerim.”

Sabahki yaşanan olaydan hemen sonra Davenport aramış ve ilk sorduğu şey, “Nasılsın?” olmuştu.

“Bana kesinlikle elini süremedi.”

“Merak ettiğim şey bu değildi,” dedi Davenport, “asıl öğrenmek istediğim kendini nasıl hissettiğin.”

“Bilmiyorum.”

“Beni merakta bırakma, Virgil. Sen hep hassas bir tip oldun, bu beni endişelendiriyor.”

“Tamam, merak etme.”

“Virgil... Adam sarhoş bir sürücü gibiydi ve sen de duvardın. Sarhoş duvara çarpıp öldüğünde bu duvarın değil, onun suçudur.”

“Anladım.”

“Ne zaman dönüyorsun? Acele etmene gerek yok, kurul toplanana kadar izinlisin.”

**“Burada kalan birkaç işi hallettikten sonra geleceğim.”
“Kendini fazla yorma ve eğer düşüncelerine baş edemezsen kendini iyi hissetmeni sağlayacak ilaçlar var, onlardan al mutlaka,” dedi Davenport. “İnan bana işe yarıyorlar, daha önce ben de kullandığım için biliyorum.”**

“Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz.”

Bulutlardan yeni görüntüler yaratmaya devam ettiler; şimdiye dek bir fil, yanan bir çalı ve küçük mavi anüsünden güneş ışığı süzülen şişko bir adam kıcı görmüşlerdi.

“Todd’a bu kadar odaklanmanın sebebi neydi?”

“Kutsal Kitap,” dedi Virgil. “Gleason’ların evinde bulduğum Kutsal Kitap oraya sonradan yerleştirilmişti, olay yerinde çekilen fotoğrafların hiçbirinde yer almıyordu. Yüzlerce fotoğraf karesinin birinde bile yoktu. Ev sıkı sıkıya mühürlenmişti, ailenin diğer fertlerinin bile içeri girmeye izni yoktu. Bu nedenle kitabı oraya koyan ya bir polis olmalıydı ya da polisle birlikte hareket eden birisi. Büyük Curly, Willi-amson’u da olay yerine götürdüğünü itiraf ettiğinde durumu

310 anladım. Yine de... Bunu yapan kişinin Curly’lerden biri ya da başka bir polis olabileceği ihtimalini de göz önünde bulunduruyordum.”

“Biliyorum olanlar için üzgünsün ama Tanrı’ya şükür hepsi sona erdi.”

“Evet.”

“Dinle, diğer türlü her şey çok daha kötü olacaktı bunu biliyorsun. Eğer vurulan kişi sen olsaydın...”

“Öte yandan Margo Carr vuruldu ama öyle değil mi?” dedi Virgil. “Yeniden toparlanması için en az altı farklı operasyon geçirmesi gerekecek. Bir ay hastanede yatacak, fizik tedavi görecektir, boynunu eski haline getirebilmek için bacağından deri parçası almalan gerekecek ve aslında asla eskisi gibi olmayacak...”

Joan dikkatle ona baktı. “Paniğe kapılmıştın, Virgil. Adam delinin tekiydi.”

Virgil, elleri başının altında sırtüstü yere uzanmıştı. “Ölmeden önce onunla konuşma fırsatım oldu. Tıpkı ölmek üzere olan bir adamı sorguya çeken bir polis gibi.”

“Öleceğini bilemezdin.”

“Biliyordum, onu 30-06 tabancayla vurdum. Oradan sağlam çıkması mümkün değildi.”

“Pekâlâ...”

Oval şekilli bir bulutu karpuzla, bir başkasını üç bacaklı bir köpeğe benzettiler; belki de üç bacaklı bir tavuk olabilirdi.

“Ona ne sordun?”

Virgil kalçasını sağa sola hareket ettirerek cevap verdi. “Ona kendisini arayıp Bili Judd’ın oğlu olduğunu söyleyen kadının kim olduğunu sordum. Yaşlı mı yoksa genç biri mi olduğunu sordum.”

Uzun bir sessizliğin ardından Joan mırıldandı. “Ah, kahretsin!”

“Genç biri olduğunu söyledi.”

Bir süre daha konuşmadan oturdular. Nihayet Joan, “Diğer adayın kimdi?” diye sordu.

“Annen. Amy Sweet, yaklaşık üç dört yıl önce briç kulü-

311

bünde Judd’ın etanol işine girdiğinden bahsettiğini söyledi. Ona kulübün diğer üyelerinin kimler olduğunu sordum. Üyelerden biri annendi.”

“Peki bu noktaya nasıl...”

“Bir sürü şey yaptım. Williamson’un, Judd’ın oğlu olduğunu nereden öğrendiğini bir türlü bulamıyordum. Maggie Lane’in annesiyle konuştum ama onun bu durumdan haberi yoktu. Maggie’nin de çocuğunun babasının kim olduğunu kesin olarak bilemediğini söylese de ben bundan şüpheliydim, Maggie’nin bildiğini düşünüyordum. Aydaki adam partisinin yapıldığı gece, Judd’la aralarında geçen tartışma da hamileliğiyle ilgili olmalıydı. Her neyse, bunu Williamson’a söyleyen kişi Twin Cities’den değilse o halde bu kasabadandı. Todd Williamson’u, Judd’lara kim yönlendirebilirdi? Elbette Judd’a karşı büyük bir kin besleyen birileri. Peki kimin Judd’lara karşı garezi vardı? Stryker’lann. Jim her adımı zekice kurgulanan bu iş için uygun değildi. Sonra sen bir gün bana baban öldüğünde olanlardan etkilenmek için fazla küçük olduğunu söyledin ama annen bunun tam tersini anlatmıştı; hem de birkaç kez. Babanın ölümünün seni darmadağın ettiğini söyledi ve sen yıllar boyunca çiftlikte yaşayarak dağılan parçalarını bir araya toplamaya çalıştın. Ayrıca bana daha kasabaya geldiğim ilk günden yaklaşıp Williamson’u bir şekilde hedef olarak aklıma sokmuştun... Sonra nereden geldiği belli olmayan, daktiloyla yazılmış bir not geçti elime. Her yerde daktilo aradım ve hiçbir yerde bulamadım. Ta ki sendeki şu

tarım ürünleri sigortalarının muhtelif kopyalarını görene kadar, kâğıtların hepsi daktiloyla doldurulmuştu."

"Kahretsin, kahretsin..." Biraz daha sessizlik. "Williamson ortaya çıkıp da kamyonetindeki cansız mankeni vurduğunda o kişinin Williamson olmasını bekliyor muydun? Yoksa ateş edenin Büyük Curly, Jim ya da benim mi olduğumu düşündün?"

Virgil başını salladı. "Senin olduğunu hiç düşünmedim. Roman Schmidt'in aleti bu konuda bize kanıt oldu."

Bu kısmı Joan'a detaylıca açıklaması gerekti.

"Onun izini nasıl buldun?" diye sordu Virgil nihayet. "Onun kaçığın teki olduğunu nereden bildin?"

"Bunu bilmiyordum," dedi Joan. Yerinden doğruldu ve bacaklarını göğsünde birleştirip kollarını da etrafına sardı. "Judd Jr.'ın mali sorunları, babasının da sağlık problemleri olduğunu biliyordum. Annemden şu etanol işini duyduğumda ikimiz de bunun yer elması işi gibi başka bir dümen olduğu* nu ve bir sürü çiftçinin hayatının mahvolacağını düşündük. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra Lane'le ilgili dedikodu* lar aklıma geldi; bebeğinin babasının Judd olduğu ve Judd'm onu öldürdüğü söyleniyordu. Kendi kendime dedim ki, yeni bir mirasçı ortaya çıksa ve Judd'ın serveti mahkemelik olaa ne olur? Etanol tesisiyle ilgili tüm detaylar gün yüzüne çık* sa? Birisi çıkıp da Judd'ı haksız yere adam öldürmekten dava etse? Tüm bunlar olduğunda belki de yer elması işinden elde edip sakladığı paraların yerini bulmak da mümkün olabilirdi... Aklımdan geçen buydu."

"O sıralarda internet oldukça yaygınlaşmaya başladı V# evlatlık verilen çocukların, gerçek ailelerinin izini bulmaya yardım eden bir sürü grup kurulmuştu. Bu gruplarla

bağlantı* ya geçtim ve nihayet Todd Williamson'a ulaştım. Onu araya* rak büyük bir mirasın varisi olduğunu söyledim."

"Sonra?"

**"Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra bir gün çıkageldi»
Hiçbir iddiada bulunmadı, yalnızca *Record* gazetesinin editö*
rü olarak ortaya çıkmıştı. Joan kaşlarını çattı, saçlarım diğer
yana savurdu. "Hiçbir şey yapmaması beni çılgına çevirdi.
Bildiğini biliyordum ama hiçbir şey söyleyemiyordum. Yaşlı
adamın ölmesini beklediğini ya da onunla çoktan konuşup
bir anlaşmaya vardığını düşündüm."**

"Ve öylece bekledin?"

**"Üç yıl boyunca. Gleason'lar öldürüldüğünde yemin ederim
ki katilin Todd olabileceği aklımın köşesinden bile geçmedi.
Yaşlı Judd'm da cinayete kurban gitmesinin ardından sen ve
Jim iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu düşündüğünüzde
endişelenmeye başladım."**

"Bize anlatman gerekirdi."

**"Evet, kendimce anlatmaya çalıştım da ama insanların
olanlar yüzünden beni suçlayacağını düşündüm ve
cinayetlerin gerçekten onunla ilgisi olduğundan emin
değildim."**

"Bu yüzden bana bir not gönderdin..."

**"Çünkü kimse *Judd'larla* ilgili bir şey yapmıyordu. Oysa bana
bütün olayların merkezinde Judd'lar varmış gibi geliyordu.
Eğer başka bir dolandırıcılık söz konusuysa bu bize
cinayetlerle ilgili bir ipucu verebilirdi. Sen ve Jim onları
araştırdığınızda Feu'la olan ilişkilerini buldunuz. Ben onun
etanol işinde olduğunu bilmiyordum, yalnızca Judd'dan
haberim vardı ve sonra Jim cinayetlerin Feu ya da Feu'un**

adamları tarafından işlediğinden *emin* olunca ben de Todd'la ilgili meseleyi bir kenara bıraktım. Yine de sen meseleyi çabucak çözdün..."

"Ama sen bir şekilde Schmidt'lerin ölümünden sorumlusun, Joanie."

"Ah, bu saçmalık!" dedi Joan. "Bir süre için ben de böyle düşündüm, gerçekten. Hatta Gleason'ları da düşündüm. Ama ne var biliyor musun? Gleason'lar Gleason'ları öldürdü. Schmidt'ler de Schmidt'leri ve eğer öldürülmüş olsalardı Johnstone'lar da kendi ölümlerinden sorumlu olacaklardı çünkü hepsi de yıllar önce korkunç bir cinayeti örtbas ettiler ve karşılık olarak Todd Williamson'ı aldılar. O, yatırımlarının geri dönüşümüydü."

"Tanrım!"

"Tanrı büyük ihtimalle bu söylediklerimi tasvip etmezdi." Bir süre sonra Joan sordu. "Peki, şimdi bu bilgiyle ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," dedi Virgil. "Eve döneceğim."

"Hepsi bu mu?" Joan biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Olayları karıştırdığın kesin Joanie ama senin bir cinayet işlediğinden emin değilim," dedi Virgil. "Eğer işlediysen bile elimde bunu kanıtlayacak bir şey yok."

Joan içini çekti ve yeniden örtünün üzerine uzandı. "Gerçekten suçsuzum, Virgil. Sana yemin ederim."

314

"Biliyorum."

Sonra tekrar gökyüzüne bakıp atom bombası patlamasına benzeyen bir bulut kümesi ile sünnetsiz ve kısmen erekte olmuş bir penise benzeyen bir başka bulut seçtiler.

Sonunda Joan doğruldu. "Dinle. Eğer yolun bir daha buraya düşerse..."

Virgil yerden bir parça çimen daha kopardı ve bir süre ağzında çiğnedikten sonra tükürüp cevap verdi. "Hadi oradan!"

SON

(Şimdilik)

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
JOHN SANDFORD

AYIN KARANLIK YÜZÜ

KARANLIK, İNTİKAM İSTEYEN BİR BAKIŞTAN SIZAR,
HER ŞEYİ SİYAHA BOYAR.
KAPILARINI KAPATARAK KURTULAMAZSIN!

Bir devrin bütün hesapları görülüyor gibiydi. Küçük kasabada vahşi cinayetlere kurban gidenlerin hepsi 70 yaşını geçmişti. Hepsinin gözleri, adeta geçmişte gördükleri şeyleri saklamalarının bedeli öde

iki kurşunla cezalandırılıyordu. Bir şey vardı bu cinayet matematiği vardı bu ölümlerin. Uzun yıllar önce yaşanan intikamı, o olaya karışmış herkesten alınıyor gibiydi. Ama kim? Kim yapıyordu bunu?

Virgil Flowers, kasabada işlenen bu cinayetleri çö çalışırken, geçmişte orada yaşanan her şeyi öğren Katili bulmasını sağlayacak bu bilgiler onu da geçmiş haline getirirken, bugünün kurbanı olmaktan koruyab

'Daha iyisi zor bulunur.'

Daily Telegraph

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

nemesis
K İ T A P

facebook.com/nmssktp
twitter.com/nemesiskitap

